DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

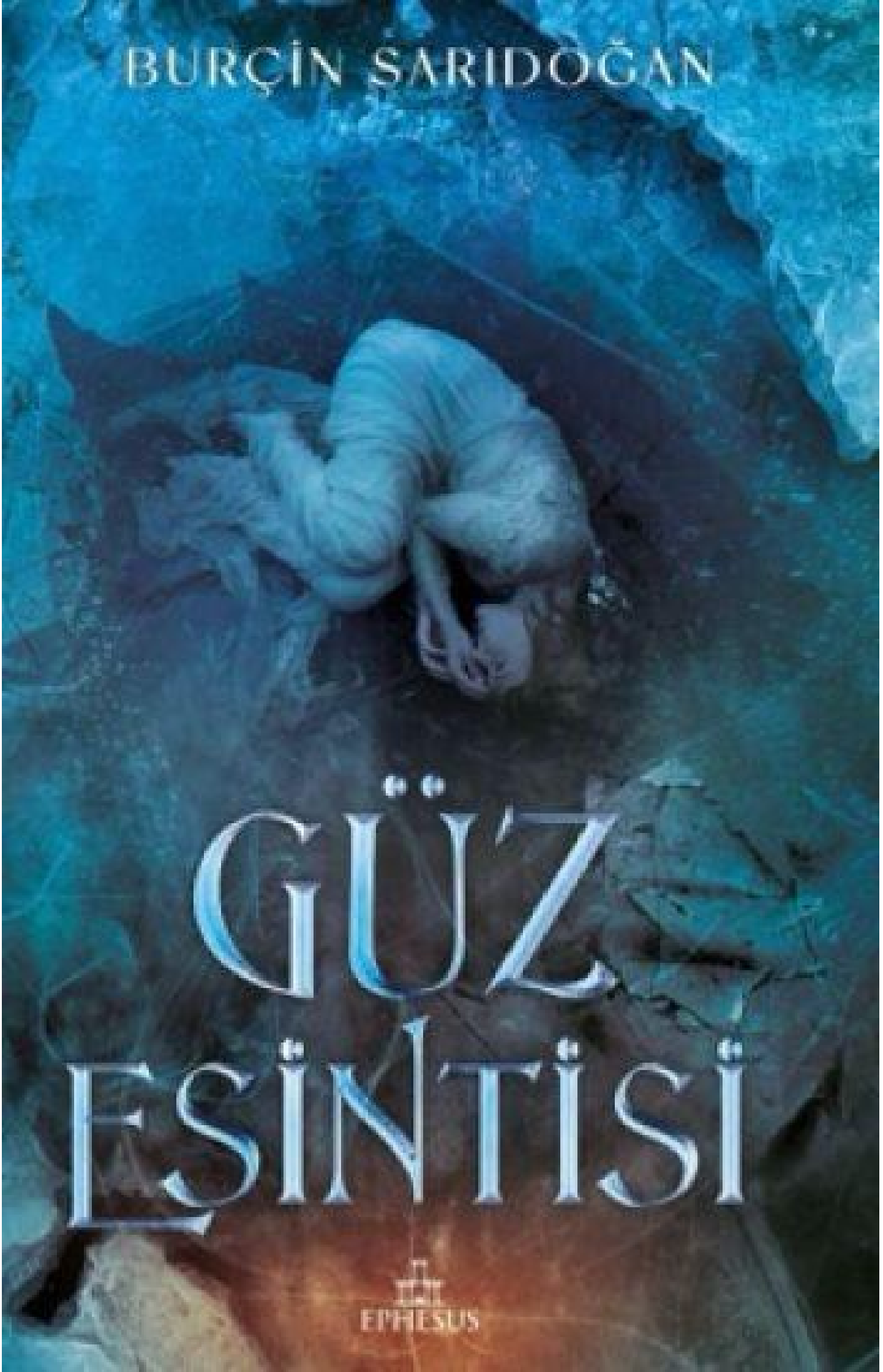
RESMİ WEB SİTEMİZ

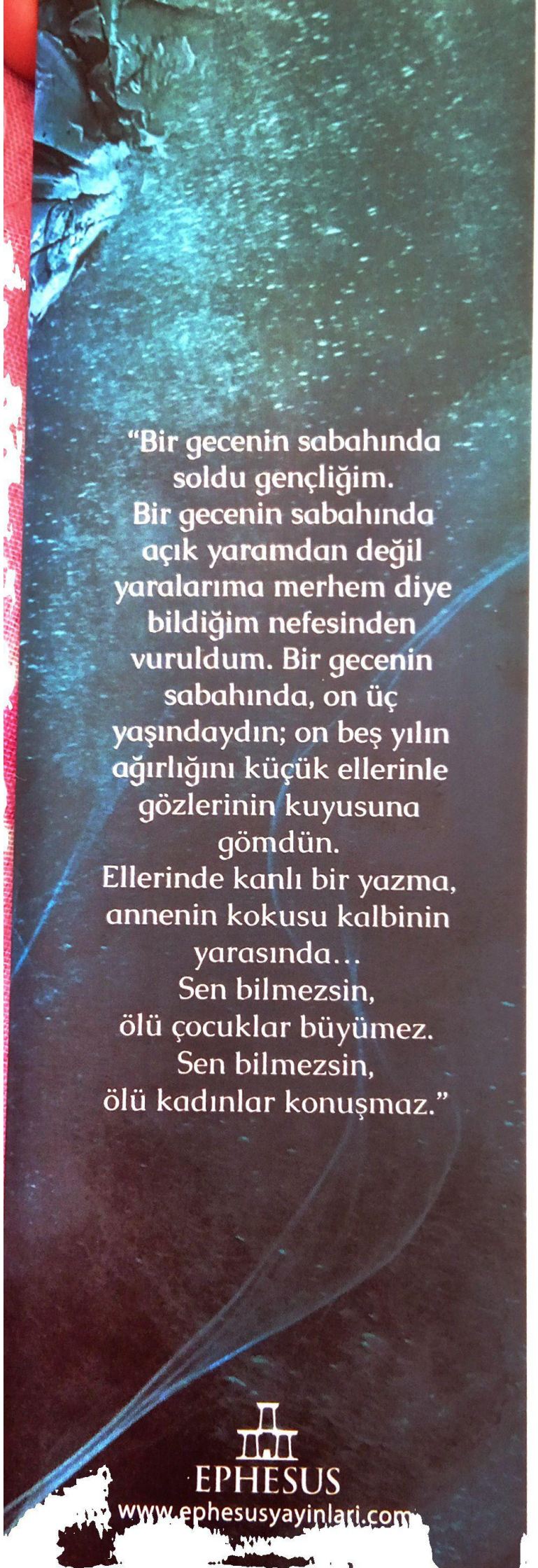
https://rantey.org

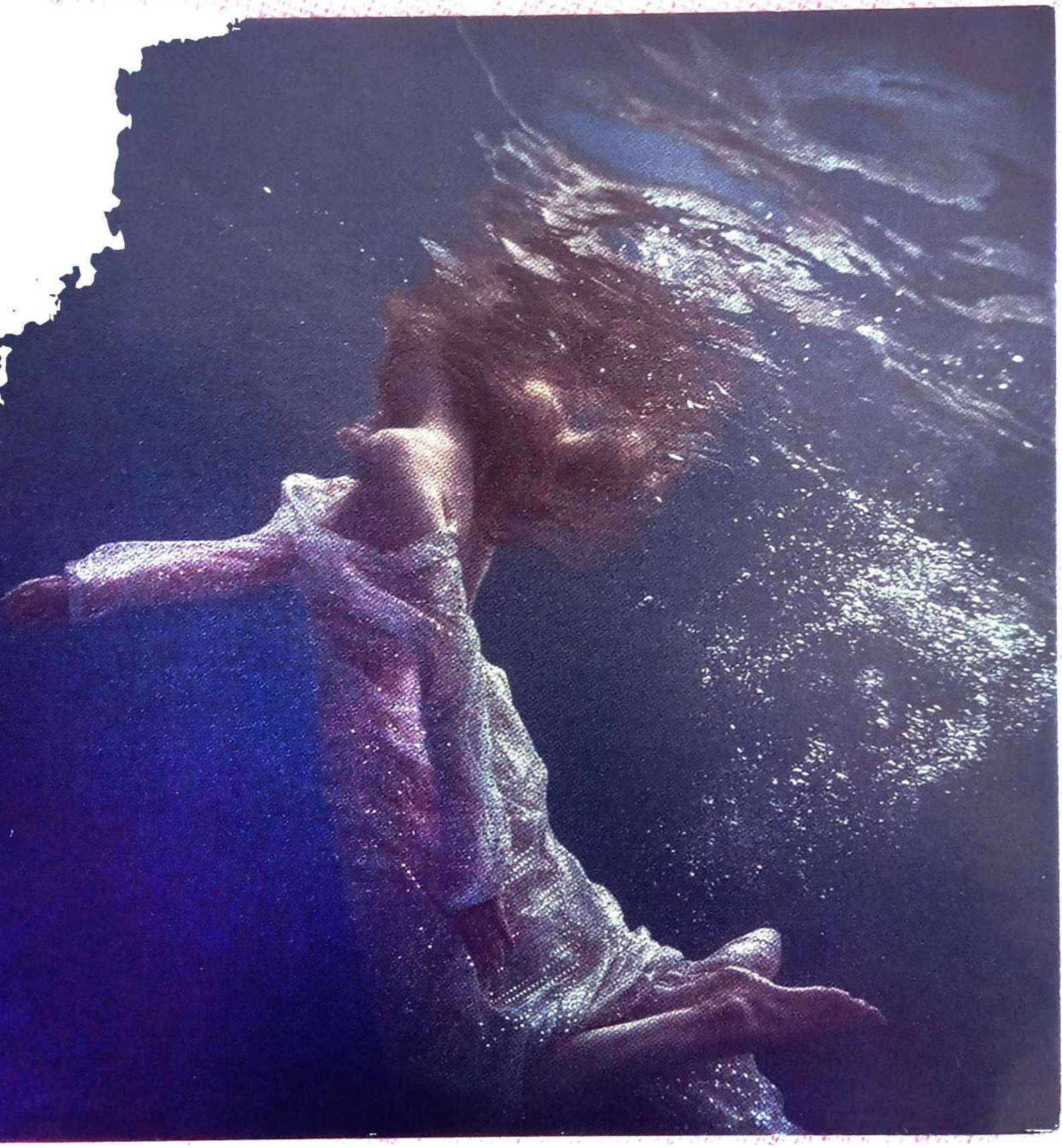
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BURÇİN SARIDOĞAN
GÜZ
EŞİNTİSİ
EPHESUS

"Bir gecenin sabahında
soldu gençliğim.
Bir gecenin sabahında
açık yaramdan değil
yaralarıma merhem diye
bildiğim nefesinden
vuruldum. Bir gecenin
sabahında, on üç
yaşındaydın; on beş yılın
ağırlığını küçük ellerinle
gözlerinin kuyusuna
gömdün.
Ellerinde kanlı bir yazma,
annenin kokusu kalbinin
yarasında...
Sen bilmezsin,
ölü çocuklar büyümez.
Sen bilmezsin,
ölü kadınlar konuşmaz."
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

"Her insan kalbinde
bir kara delikle yaratılmıştır."

GÜZ EŞİNTİSİ - I

Yazar: Burçin Sarıdoğan

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Elif Evin Musluoğlu

Düzelti: İpek Nur Türker

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Eylül, 2021

ISBN: 978-625-7382-65-6

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, Burçin Sarıdoğan

Türkçe Yayım Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 613 17 33
Sertifika No: 46025

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

GÜZ EŞİNTİSİ

-I-

BURÇİN SARIDOĞAN

EPHESUS

Sevgili Ş ve M, bu kitap sizin için...

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

GİRİŞ

Zaman, okyanusun kalbine saklanmış buz dağı gibiydi. Gökyüzünün mavisini taşıyan okyanusun üzerine, kızgın ama etkisiz bir dalga gibi örtünmüştü ve yedide biri görünen buz dağı, okyanusun kalbinde paramparça olmuştu.

Belime dolanan yabancı bir el, karların üstüne yığılmış olan kanı temizlemeye çalışıyordu ama bunun için çok geç kalmıştı. Değiştirilen geçmiş buradaydı ve mürekkepten kalbin parmakları arasında tuttuğu kalem, kum saatinden akan zamanın bitmesini bekliyordu. Soluğumda kum saatinden akan zamanın izleri vardı, her nefes alışımda boğazıma kılçık gibi batıyordu.

Geçmişin ruhu bir romanın elli birinci sayfasında, genç adamın karısına ettiği veda cümlelerinin arasına gizlenmişti. Geçmişin gözleri büyüdü; uyuduğum yatağın ardından gözlerime baktı ve bir şeylerin yanlış olduğunu kulağıma fısıldadı. Geçmiş, kitabın sözcüklerinden kaçtı ve küçük bir çocuğun kalbine sığındı.

Küçük çocuğun kalbindeki okyanus; çocukluğunu sular altında bırakmakla kalmamış, dalgaların kayalara şiddetle çarptığı yerde çaresizlikten ağlatmıştı.

Bilinçaltımda korkularımın sığındığı bir yer vardı ve orada yaralarından tanıdığım erkek çocuğu bana bakıyordu. Abanoz gibi kapkara gözlerini gözlerime açan, siyah saçlı bir çocuktu.

"Oradayım," dedi fısıltıyla, gözleri buharlanmış cama bakıyordu. "Lütfen, beni yalnız bırakma. Korkuyorum."

Gözleri yatakta uyuyor olan bedenime değdi ama bu saniyelikti. Küçük bedeni kapının eski, kırık kolunu indirdi ve tuzlu su yavaşça odaya dolmaya başladı.

Pencere patladı, ev yıkıldı. Yüzme biliyordum ama korkuyordum. Sımsıkı yumduğum gözlerimi usulca açtım, ıslak saçlarım yüzüme yapışmıştı ve göğsüm hızla inip kalkıyordu. Yosun yeşili gözlerim, gökyüzündeki lacivert bulutları buldu ve kaburgalarıma dolan tuzlu suyu ağzımdan akıttım.

Kuyu dibi gözlerin üzerinde gözlerim, denizin maviliğine değen şeffaf bulutlar... Gözlerim bir kâbusun pençesinde, bir adamın anne yarasında, geceden de kara gözlerin kuyusundaydı ve geçmişin izleri, küf kokan bir hırka gibi omuzlarımdaydı.

Kalbimi ezen kayalıkların son adımındaydım, gece karası saçlarım rüzgârın sert esintisiyle dağılırken gözyaşlarım yağmur damlalarının tutunduğu kirpilerimi ıslatıyor, gözlerimden usulca süzüldükten sonra çatlamış dudaklarımın arasında kayboluyordu.

Çatlamış dudaklarımı dilimle ıslattım, kayalıkların üzerinde oturan çocuğa baktım. İki eli siyah montunun cebindeydi ve geceden de kara saçları darmadağındı, yalın ayaktı. Onu göremesem bile gözlerinin hangi renk olduğunu biliyordum. Onu göremesem de gözlerinin kuyu, ona giden yolların tümsekli olduğunu biliyordum.

Beni bir yangının içinde buldu, buraya getirdi ve geçmiş, gözlerimizin önünde kül bulutuna dönüştü. Onu buldum, buraya getirdim ve evimizi sel bastığını gördüğümde çocukluğunu kurtarmak için kendimi feda ettim.

Annesi onu karnında sekiz ay taşımıştı ama ben sadece geçmişime değil, geleceğime dikmiştim ve onu bulduğumda annesinin öldüğü kaldırım taşındaydı. Yanından geçen insanların yüzüne dahi bakmıyorken beni kokumdan tanıdı, ellerimden tanıdı ve çocukluğumuz, harabeye dönmüş kırlangıcın kalbinde yeniden tanıştı.

Uçurumun kalp eşiğinden bir adım attım, kayalıkların üstüne sekiz yüz metreden çakıldım ama ölmedim. Gecesini bilmediğim yabancı şehrin koynunda, bir çocuğun sırtında geçmişi dolaştım. Bir sürü insanın gözüne baktım ve içimdeki acıyı dindirmeye çalıştım, en son duraksadığım yer *yine* onun gözleri oldu.

Ben senin gözlerine, neden öyle duraksar gibi? Ben senin çocukluğuna, neden öyle yana yana kavrulmuş gibi? Ve ben sana, neden çatlamış bir çay bardağı gibi ama dudakların parçalanmasın diye dudaklarımı, dudaklarının üstüne dikmiş gibi?

Düşüncelerim; yirmi iki yaşındaki, parkın her zaman sağ tarafına düşen salıncağa oturmuş genç bir kızın gözleri gibi boşluğa takılmıştı. Genç kız oradaydı, kara gözlerin acısını içinde değil, zihninde taşıyordu ve bunu, sağ çıkabildiğine şükrettiği bir gecenin sabahından bana yazıyordu. Gözlerimin önündeki okyanus ikiye yarıldı; bir tarafında salıncakta oturan kız çocuğu, diğer tarafında ise kayalıkların üzerinde oturan erkek çocuğu vardı.

Biri yirmi iki yaşında ölmüş, ölmeden mezara koyulmuştu ve toprağına ağıtlar yakılmıştı.

Biri on üç yaşında, annesinin kokusunu taşıyan yazmayla mezara koyulmuştu ve toprağına acıdan dağlar devrilmişti.

İkisinin de omuzları düşük, duruşları öz güvensizdi ama buna rağmen avuçlarında tuttukları acı, kalplerine bastıkları külden gözyaşlarıyla beraber dimdik duruyordu. Omuzları düşük, gözlerinde bir damla yaş vardı ama hâlâ çok güçlülerdi.

Küçük bir erkek çocuğunun paçalarını ıslatan kimsesizlik, saklandığı sokağın başında vurulmuş olduğu annesizliği tanıyordu. Ölü bulunduğum bir mezarın toprağını eşelerken, onu ve genç kızı buldum. İlk önce, küçük çocuğun yanına doğru ilerlemeye başladım.

Bir rüyanın içinde olduğunu biliyordum çünkü gerçek dünyada düşünceler değil, kalpler kırılırdı.

Canım çocuk; kalbini kim bu kadar kırdı, rüyalarda bile buğulu gözlerle denizi izliyorsun?

Sesim kulaklarına ulaştı çünkü bizim yazgımız üç şeyin üzerine kuruluydu. Sağır olsam ve konuşsa duyardım, duyardı. Dilsiz olsa ve gözlerime baksa anlardım, anlardı. Kör olsam hissederdim, hissederdi.

Sonra bin parçaya ayrıldık. Ellerimizin tutunduğu yerden, hiç kopmayacağımızı sandığım yerden... Konuştu, duyamadım. Dilsizdi, gözlerime baktı ama göremedim.

"Senin suçun değil, hiçbir zaman olmadı," dedi, sırtı dönüktü ama biliyordum ki kalbi yüzüme bakıyordu. "Anne, bugün yıldızlı beş aldım, gördün mü? Sence görmüş müdür?"

"Annen nerede?" diye sordum, bu sırada geceden de karanlık gözlerini bana çevirdi. Dalgaların sesi kayalıklarda değil, kalbimde yankılandı.

Öyle güzel bakıyordu ki bu his, beni kuytu köşede ağlatmayı bekletmeyecekti; hemen burada gözlerinin önünde ağlatacaktı.

"Öldü," dedi, sesi denizin dalgalarına karıştı. "Ellerimin arasında bir tek bu kaldı. Şimdi ben de ölmek istiyorum çünkü çok yoruldum."

"Her yorulduğunda ya da her düştüğünde ölmeyi mi istersin?" diye sordum. "Ölmeyi düşünmek kurtuluş değil, vazgeçiştir."

"Ama insan çok yaralıysa ve bu yaraları açan kişi artık bu dünyada nefes almıyorsa? O zaman ne yapabilir ki? Yaşamak omuzlarıma ağır geliyor, kaldıramıyorum."

Cebinden kanlı, mavi bir yazma çıkardı ve bana doğru uzattı. Mavi yazmayı elime aldım, rüzgârın uğultusunda ellerimin arasından kaydı ve okyanusun diğer yakasında, salıncakta oturan genç kızın saçlarına dolandı.

"Bir kere okşar mısın saçlarımı?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Saçlarını okşarım ama bana söz ver, ölmek istemeyeceksin. Hiçbir zaman ölmek istemeyeceksin." Kelimeler satırlara saplandı, satırlar ellerimdi ve hançer, elimin tersinden saplanmıştı.

"Ellerinden, saçlarıma sızan anne merhameti var. Bir de ellerin çok güzel, hiç toprak avuçlamasın... *Sevdiğinin toprağını avuçlamasın.*"

Yanına oturdum. Başını dizime koydu, bir elim havalandı ve yavaşça saçlarını okşamaya başladı. Salıncakta oturan genç kız sessizce

ağlamaya başladı çünkü onun saçlarını okşayan eller, günü geldiğinde ölüme itecekti.

"Çok yoruldum," dedi genç kız, sesi fısıltılıydı. "Ben yine buradayım ve sen yine yoksun. Sol yanıma düşen salıncaklar hep boş, sen de yoksun. Neden yoksun?"

Dalgalar, gözyaşları yanağından döküldüğü her an daha da derinleşti; genç kız ağlamaya devam etti. Güçsüz, titrek adımları hızlandı; denizin içine düşmek ve yaşamına son vermek istiyordu. Satırların içinde iri gözlü bir yazarın, ince bileklerinden başlayıp parmak uçlarına kadar ilerleyen sözcükleri yan yana dizilmişti ve o sözcükler bana, sekiz yüz metreden düşüp çakıldığım denizin dibindeymişim gibi hissettiriyordu.

"Korkarım," diye fısıldadım, dudaklarımda geleceğin alevli izleri vardı. "Suyun içinde kilitlenirim, yüzemem, devam edemem. Bir heykel gibi sessiz ve hareketsiz dururum, suyun dibine çökerim. Sen orada olmazsın, ben ölürken hiç orada olmazsın, olmadığında anladım."

Dizlerimde uyuyan bir çocuk vardı, gözyaşlarım saçlarına karışmıştı. Yosun tutmuş kayalıkların içinden, iki kırlangıç kanat açtı ve biri benim omzuma diğeri ise küçük erkek çocuğunun bileğine kondu.

Çocuk, genç kızın salıncak demirlerine tutunan ellerini bırakışını izledi ve saniyeler içinde, küçük elleriyle belini kavradı.

Kelimeler, geçmişin içine döşenen tren raylarını örttü ve romanın elli üçüncü sayfası yırtıldı. Geçmişin içine döşenen tren rayları kırıldı, yerine geleceğe götüren yollar döşendi.

Geçmiş dudaklarımın arasında tuttuğum bir kibritti. Geleceğin üzerine attığım kibrit, içimdeki acıyla beraber geleceği yaktı.

Geçmiş yandı. Küçük çocuk hâlâ dizlerimde uyuyordu.

Gelecek yandı. Genç kız hâlâ salıncaktaydı.

"Buradasın," diye fısıldadı genç kız, sesi ağlayan sesime benziyordu. "Kırlangıç kanatların tuttu, düşmeme izin vermedin çünkü kanatların, kanatlarımdı. Hep öyle derdin."

"Düşmene izin vermeyeceğim," dedi, cümleler zihnimin içinde gezinirken dudaklarımın altında duran tabureyi çekiyordu. Bunu ben değil, salıncakta ağlayan genç kız yapıyordu. "Ölüyorum ve seninleyim, böyle bir şey kime denk gelir?" diye yanıtladı. "Ölüyorum ve seninleyim." Son cümlelerine, sesindeki kimsesizliği basmıştı.

Genç kız salıncaktan düşerken son bir kez gözlerime baktı. Bir anlığına sarsıldım çünkü ben oradaydım. Küçük bir çocuğun acısını dindirmeye çalışırken kendimi mi öldürüyordum? Gece gözlü çocuk, dizlerimde son nefesini vermek üzereydi. Göğsü hızlıca inip kalkıyor ve ağzından kan akıyordu.

Kâbustu, biliyordum. Kâbustu, uyanmak istiyordum. Avucumun arasında duran çarşafı sıktım, uzanmış olduğum yataktan düşer gibi oldum ama uyanamadım.

Kırlangıçlar son kez kanat çırptı; soluk gökyüzünde gürültülü, mavi bir çizgi belirdi ve gözyaşlarım, ikiye ayrılmış olan gökyüzünün bağrına süzüldü.

Bir denizin içinde gece saçlı, kâküllü genç bir kız ve dizlerinde sevdiği adamın küçüklüğü...

"Kurtulacağız, söz veriyorum," dedi gece gözlü çocuk, gözlerini sımsıkı yumdu. "Seni o gün kurtaramadım, o güne gidemem ama o günü sileceğim ve baştan yazacağım. Bu Akif Selim'in değil, Selim'in sözü..."

I

PARÇALANAN DENİZ KABUKLARI

♪ Shamrain, *To Leave* ♪

Yalnızlık, bir hastalık gibi insan ruhuna yayılmaya başladığında kalabalıklar hiçbir anlam ifade etmez.

Zihnimizdeki kalabalığa düşman olan yalnızlık; sessizliğin üzerinde, parmak uçlarında yürür; dilimizin altına sakladığımız neşter olur, sustukça kanatır.

Çünkü bu hayatta insan en çok sustukça, sessizliği de bir arkadaş gibi yanında gezdirdikçe kaybolur.

Uzun zamandır zihnimin içinde, kilidi kaybolmuş bir odada nefes alıyordum ve *bazı nefes alışlar, yaşadığımız anlamına gelmez* cümlesinde kaybolmuş gibi hissediyordum.

Her insanın hayatında hiç kimsenin bilmediği; sağ kurtulmak için dua ettiği geceler vardır. Bir duvar ardında kalan anne ve babamız bile sağ kurtulmak için dua ettiğimiz gecelerden habersizdir. Gözyaşlarınız yastığa süzülürken gecesinden sağ çıkamadığınız sabahlara düşman olursunuz ve düşmanı olduğunuz sabahlara hiçbir şey olmamış gibi uyanır, nefes almaya devam edersiniz.

Düşmanı olduğum bir sabaha uyanmıştım ve yalnızlık, bir arkadaş gibi yanımdayken kalabalıkların hiçbir anlam ifade etmediği sanat galerisine gelmiştim. Taş duvarlara belirli aralıklarla dizilmiş olan tablolara bakarken adımlarım, ağır çekime alınmış gibi yavaşladı ve gözlerim, parçalanan deniz kabuklarının olduğu *Bir Anlık Parçalanmak* isimli esere takıldı. Yüz hatlarıma dağılan boş ifade büyüdü, gözlerimi usulca yumdum ve odaklanmaya çalıştım.

Etraf çok kalabalıktı. Burnumdan derin bir nefes alırken yüzümü buruşturdum, birbirine karışmış olan pahalı parfüm kokuları mi demi bulandırıyordu. Gözlerimi yumdum ve böyle bir kalabalığın içinde olmadığımı, dört duvar bir odada yapayalnız olduğumu hayal ettim. Zihnimdeki sesler önce azaldı, saniyeler içinde kayboldu. Kirpiklerimi usulca araladım, parmaklarımın arasında duran bardağı dudaklarıma yasladım ve alkolsüz kokteylden birkaç yudum aldım. Keskin vişne tadı damağıma yayılırken bir süre daha çatık kaşlarla, resmin ne anlam ifade ettiğini düşünmeye devam ettim.

Parçalanan deniz kabukları, belirsizliği bir maske gibi yüzüne diken kadının gömüldüğü karanlık suların üstünde yüzüyordu. Kadın, duvarları düz ve yosun kokan bir kuyunun içinde sırtındaki kanatları göstermek istercesine yan dönmüştü. Kadının göğsüne dağılan uzun, siyah saçlarının üzerinde harabeye dönmüş bir köprü; kuyunun etrafında ise yüzü belirsiz bir sürü ruh vardı.

Eserdeki detayları daha net görebilmek için bir adım daha attım, kirpiklerimin arasından kaybolmuş ruhları izledim. Kiminin kalbi yok, gözyaşları var; kiminin de gözyaşları yok, kalbi var, alevler içinde.

"Bence eserdeki en güzel detay kırlangıç kanatları," dedi yabancı bir ses. Ansızın zihnimdeki düşünceleri dağıtan ses, korkuyla yerimden sıçramama ve parmaklarımla kavradığım şampanya bardağının tuzla buz olmasına neden oldu. Beyaz, düztaban kovboy çizmelerim un ufak hâle gelen camlara bastı, olduğum yerden bir adım attım ve mahcup bir ifadeyle bana bakan gözlere takıldım.

"Sanırım fark etmeden sizi korkuttum, kusura bakmayın," dedi sakin bir ses tonuyla. "İyi misiniz?"

Bir adım geriye gittim, göğsümün içine sıkışmış olan nefesimi düzenledim. Gözlerim yabancı sesin bedeninde gezindi. Siyah bir takım elbise giyinmişti ve gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. "Sadece dalmışım, sizin suçunuz değil," derken ses tonum, nazik olduğu kadar tedirgindi de. "Odaklandığım dünyanın dış kapısını kapattığımda dalgınlık, gözlerime bir perde gibi iniyor." Gergin bir gülümseme dudaklarımın kıvrımına yerleşirken bakışlarımı yavaşça çevirdim, gözlerinin içine baktım.

Gözlerinin rengi oldukça koyu, siyaha yakındı.

Geceden de siyah gözleri, birkaç saniyeliğine gülümsediğim an yanaklarımda belirginleşen, çiçekleri mezarlığa dönük gamzelerime takıldı. Dudaklarının kıvrımına samimiyetten öte soğuk bir gülümseme yerleştirdi, uzun ve gür kirpiklerinin arasından bana bakmaya devam etti. "Eserde dikkatinizi çeken bir şey mi oldu diye soracaktım, çok dikkatli bakıyordunuz."

Bu sırada yanıma gelen sergi çalışanı elinde tuttuğu uzun saplı süpürgeyle cam parçalarını temizledi. Bakışlarımı görevliden ayırdım ve benden cevap bekleyen gözlere çevirdim.

"Hanımefendiye beyaz şarap alabilir miyiz?" dedi gür sesiyle. Nazikçe sorulmuş bir sorunun altında emir dolu ses tonu yatıyordu.

Anında karşı çıktım. "Hayır, alkol kullanmıyorum. Vişneli kokteyl alayım."

"Alkolsüz, vişneli kokteyl," diye mırıldandı, talimatını bekleyen garson küçük bir baş selamı vererek yanımızdan ayrıldı. Parmaklarıyla kavradığı kehribar renkli viskiden birkaç yudum aldı ve direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Hangi detay ilginizi çekti?" diye sordu.

"Biraz kendime benzettim," diye bir itirafta bulundum. Daha sonra böyle bir itirafı neden yaptığımı sorguladım. Kendime verecek bir cevabım olmadığından ve karşımdaki adam bana oldukça dikkatli bir şekilde baktığından konuşmanın daha iyi bir fikir olduğunu düşündüm. "Kadın, duvarları düz bir kuyuya mahkûm edilmiş. Etrafında insanlar var ama zihninde hepsinin yüzü boş." Dudaklarımın kenarına gergin bir gülümseme yerleşti. Kendimi hiç tanımadığım bir insana bu kadar açmama gerek yoktu ama sanki dudaklarımda bir düğüm vardı, uzun kirpikli adam soru sorduğu an çözülmüştü. "Bir de ben kırlangıçları çok severim, kanatları daha detaylı incelemek istedim."

"Kanatların biri kül olmuş, diğeri de kırılmış," dedi, ses tonu düşünceliydi. Gözlerim, küle dönmüş olan sol kanada takıldı. "Diğer tabloya birlikte bakalım mı?" diye sordu. "Tabii, siz de isterseniz. Öyle atladım ama..."

Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki yanımıza doğru gelen garsonu gördüm. Alkolsüz, vişne kokteylimi parmaklarımla kavrarken burnumdan derin bir nefes aldım. "Olur, bakalım," diye mırıldandım. Senkronize olmuş gibi aynı anda adım attık hatta sözleşmiş gibi aynı resme yöneldik.

"Bu tablolarda dikkatinizi ilk çeken şey ne oldu?" diye sordu. Bakışlarım *Kum Saati Boşluğu* isimli eseri buldu. Keskin bakışları yüzümü inceliyordu, çok dikkatli bir şekilde bana bakıyordu, hissediyordum. "Zaman, kum saatinde bir umudun kalpte kırılışı gibi parçalara ayrılmış."

"Sizi çok mu üzdüler?" diye sordu, dudaklarındaki gergin gülümseme büyüdü. "Hayır," diye yanıtladım. "Bu da nereden çıktı?"

"Çok hüzünlü bakıyorsunuz." Tek kaşını kaldırdı, ağzına yasladığı viskiden birkaç yudum daha aldı ve konuşmaya devam etti: "Eserlere bakış açınız, içinde bulunduğunuz durumu yansıtır. Ben ilk tabloda insanların perişanlığını gördüm. Dünya sanki tek bir güç tarafından yönetiliyor; saçlarında parçalanan deniz kabukları ise yönetim şekilleri. Etrafındaki insanlarda bu yönetime isyan ediyor; hepsi kuyu dibinde ve o kuyudan yıldızlar bile görünmüyor. Kum saatinde ise zamanın en ufak bir parçasının bile ne kadar değerli olduğu anlatılıyor..."

Yüz hatlarıma dağılan şaşkınlık, keyifle gülümsemesine neden oldu. "Dışarıdan gerçekten de hüzünlü mü duruyorum?" diye sordum.

"Evet, hüzünlü ve dalgın."

"Anladım," dedim konuyu kapatmak istercesine. Bir elimi havaya kaldırdım, sanki birini gösterecekmiş gibi etrafıma bakındım. Sanat galerisinde görevli olan arkadaşıma bakındım, yoktu. "Sohbetimize devam etmek isterdim ama arkadaşım geldi."

"Sorun yok, iyi günler dilerim," dedi, bakışları birkaç saniye gülümsediğim için belirginleşen çukurlara takıldı.

"İyi günler," dedim ve nerede olduğunu bilmediğim arkadaşımı bulmak için yanından ayrıldım. Elimdeki kokteyli uzun bacaklı

masaya bıraktım, sırtımda hissettiğim delici bakışların kadrajından ayrıldığımda rahat bir nefes verdim. Taş duvarlı koridordan geçtim, lavabonun kapısını ittirdim ve aynada kendimi izledim. Gözlerimin renginden daha açık olan yeşil, fransız modeli, resmen beremi düzelttim.

Yosun yeşili göz bebeklerimin hatlarına ince ince akıtılmış hüzün, damarlarımda taşıdığım umudu yoldurmuştu. Bu yüzden baktığım her tabloda hüzün ve kasvet görüyordum.

Aslında sadece tabloda değil, gözlerimin değdiği her yerde hüzün buluyordum. Benim için hayat, babamı kaybetmemden öncesi ve sonrası diye ikiye ayrılıyordu; ayrılan yolun ortasında ise kaybolmuş gibi hissediyordum.

On sekiz yaşımdayken babamı kaybetmiştim ve o günden sonra hayata küsmüştüm. Şu an yaptığım tek şey nefes almak ve zorunlu bir şekilde yaşamaya devam etmekti. Babamın saçlarımı okşadığı avluda son nefesini verişine şahit olmuştum. Ölümünün üzerinden beş yıl geçmişti, geçen tek şey zaman ve zamanın değiştirdiği saçlarımdı. Eskisi kadar uzun değildi. Siyah saçlarım, omuzlarıma kadar geliyordu. Kâküllerimi artık sık değil daha seyrek kesiyordum. Eskisinden çok daha fazla kütüphaneye gidiyor, film ve dizi izliyordum. Eskisinden çok daha az konuşuyor, bana soru sorulduğunda vermem gereken cevaplar haricinde ekleme yapmıyordum.

Ben *Hare Güz*.

Babasının fındık kızı, halasının biriciği. Babam öldükten sonra hayata devam etmem için her şeyi yapmış, beni hiçbir zaman kısıtlamamıştı. Liseyi bitirdikten sonra kuzenlerim Çağatay, Ceren ve Zeynep gibi üniversite hayali kuramamıştım. İçinde olduğum yalnızlık hissi büyüdükçe yapabildiğim tek şey köşeye çekilmek ve olan biteni tepkisiz bir şekilde izlemek olmuştu.

Çağatay ağabeyim, İtalya'daki dört otelin müdürüydü. Aslında bu durum bizim için biraz karışıktı, babamın ölümünden sonra İtalya'ya gitme kararı almıştı çünkü enişte mle araları iyi değildi. Ürgüp'teki işleri babamla beraber yürütüyordu; babam ölünce işlerin bir kısmını enişte m devralmıştı, en sonunda da Çağatay ağabeyimi bıktırmıştı.

"Annemle babamın boşanmasına sebebiyet vermek istemiyorum," demiş ve dört yıl önce Ürgüp'ü terk etmişti. Keşke terk etmekle kalsaydı... Babamın ölümünden sonra bir kez bile görmediğim Çağatay ağabeyim, ceza verir gibi telefonlarımıza da çıkmıyordu. Bazen halama iyi olduğuna dair mesaj atıyordu.

Çağatay ağabeyimi özlüyordum. Ceren'den sonra en iyi anlaştığım kuzenimdi. Ceren de kazandığı İşletme bölümünü okumak için İstanbul'a gittiğinde yapayalnız kalmıştım.

Zeynep... Onunla çok zıt karakterlere sahiptik. O neşe doluydu, yüzü hiç tanımadığı bir insana karşı bile yumuşaktı. Her zaman gülümserdi. Giydiği kıyafetlerle bile kendini gösterirdi. Dişliydi. İstediğini almadan bırakmaz, istediği olana kadar da susmazdı.

Ben ise Hare Güz'üm. Babam ölmeden önce çok sık gözüken gamzelerim, yılların üzerine devrilmesiyle mezar çukuruna dönmüştü.

Babamla beraber hayallerimi de gömmüştüm çünkü o, bana hem anne hem de baba olmuştu. İnsan hem annesini hem de babasını kaybettiğinde yapayalnız kalırmış. Babam öyle anne olmuştu ki bana, daha bir yaşıma basmamışken terk edip giden kadının yokluğunu bir an bile hissettirmemişti.

Zihnimde dönüp dolaşan düşünceleri susturmak için bindiğim aracımın radyosunu açtım, dakikalar önce Ürgüp'te ayda bir kez yapılan resim sergisinden ayrılmıştım. Resim sergisine davet eden görevli arkadaşım Aslı'ydı ama yoğunluktan sadece selamlaşabilmiştik. Çok iyi resim yaptığım söylenemezdi, kendi çapımda bir şeyler çiziyordum. Resim yapmak, zor zamanlarımda tutunduğum tek daldı. Hobimi üç yıl önce, defterlerime yaptığım çizimler sayesinde fark eden Verda halam, benim için konağın bir odasını atölyeye çevirmiş ve binbir çeşit boya, fırça almıştı.

Dün gece yarım bıraktığım resme devam etmeyi zihnimin bir köşesine not aldım. Zamanın parmak uçları hâlâ gergin olan yüz hatlarımda gezinirken dudaklarımın kenarına "iyiyim" tebessümü yerleştirdim çünkü Üstün Konağı'na gelmiştim. Aracımı konağın

önüne park ettim. Fevzi ağabeyin garaja çekmesi için anahtarı ön yolcu koltuğunun üstünde bıraktım, *stop* düğmesine bastım, aynı anda aracımdan indim.

Konağın kapısını açtım, bu sırada ellerinde çamaşır sepetiyle merdivenden çıkan Yeşim ablayla göz göze geldim.

"Hare Güz, hoş geldin."

Dudaklarımın kenarına samimi bir gülümseme yerleştirdim. "Hoş buldum, Yeşim abla. Kim var konakta?" diye sordum.

"Ramazan Bey az önce çıktı. Zeynep dışarıda, arkadaşlarıyla buluşacakmış. Verda Hanım'ım da kahve istiyordu. Şimdi onu yapacağım."

"Kahveler benden olsun," dedim. "Ama önce üstümü değiştireyim, olur mu?"

"Olur, olur," diye yanıtladı. "Bekliyorum mutfakta."

Yeşim abla gözlerimin önünden kaybolurken ben de odama çıkan merdivene yöneldim. Uzun, sarı loş ışıkla aydınlanan koridordan yürüdüm, dakikalar içinde odamdaydım. İlk önce üstümdeki lila renkli pelüş mantoyu; beyaz, düz model kovboy çizmelerimi çıkardım. Üstüme gri, örgü hırka geçirdim; pelüş tavşanlı ev botlarımı giydikten sonra banyoya geçtim. Elimi yüzümü yıkamadan önce yüzümdeki makyajı temizledim; banyo çekmecesinden siyah tokamı çıkardım ve saçımı atkuyruğu yaptım. Zincir askılı çantamdan çıkardığım telefonumu arka cebime koyduktan sonra odamdan çıktım.

Salonun koridoruna çıkan, az önce Yeşim ablayı gördüğüm merdivene geçtim. Salona ve mutfağa giden koridor ortaktı. Adımlarımı hızlandırdım ve mutfağa geçtim ama Yeşim ablayı göremedim, hâlâ çamaşır odasında olmalıydı. Ankastrenin yanındaki dolaptan kutudaki kahveyi ve her zaman kullandığımız fincanları çıkardım, kahve makinesine ait olan cezveye kahveyi koydum. Makinenin düğmesine bastım ve önce sakince çalışan, sonra âdeta aslan kesilen makinenin kahveyi yapmasını bekledim.

Kahve piştikten sonra fincanlara doldurdum; fincanları küçük tepsiye bir damla bile dökmemeye dikkat ederek yerleştirdim ve sa-

lona gitmek için mutfaktan çıktım. Koridorun sonunda kalan salona ilerledim, bu sırada da kahveyi dökmemek için büyük bir çaba gösteriyordum. Salona girdiğimde elinde işlediği yazma oyasıyla bir yandan da televizyon izleyen halamla göz göze geldim.

"Güzel kızım, gelmişsin... Kahvemi de yapmışsın..." dedi, yakın gözlüğünü çıkarmış ve gülümseyerek bana bakmıştı.

"Geldim, çiçeğim," diye mırıldandım, yanına kuruldum ve kahve tepsisini aramıza koydum. "Yine su koymayı unutmuşum, neyse Yeşim abla kesin getirir."

"Neyse ki sevdiğim lokumlardan koymuşsun, su olmasa da olur."

"Hala, şekerin yükselmesin. Bir tane yersen iyi olur."

"Söz veremem," demiş ve bir tanesini daha kahveyi içmeden ağzına götürmüştü. "Ne yaptın bugün sergide? Yeni arkadaşlar edindin mi? Plan yaptınız mı? Ne zaman görüşecekmişsiniz?"

Zorlukla yutkundum. "Neden her sergi sonrasında bunu soruyorsun? Sergilerde bu tarz şeyler olmuyor, hala. Herkes zaten arkadaşıyla gelmiş oluyor. Arkadaş edinmeye ihtiyacım yok, böyle iyiyim."

"Ben senin iyiliğini düşünüyorum, Hare Güz. Ne bileyim gitsen dışarı, gezsen, tozsan. Turlara katılsan. Sürekli evin içindesin. Havalar biraz ısınsaydı beraber Alaçatı'ya giderdik. İyi gelirdi, seviyorsun orayı."

"Sürekli değilim bir kere," diye bir itirazda bulundum. "Her gün olmasa bile üç günde bir kütüphaneye gidiyorum. Bazen yürüyorum, bisiklete biniyorum, kafeye gidiyorum. Bak, gördün mü? Sen kabullenmiyorsun."

"Peki, bunları yaparken hangi arkadaşının yanında olmasına izin veriyorsun? Söylesene... Aslı'yla en son ne zaman görüştün?"

Çoğu zaman izin vermiyordum, bu doğruydu ama bunu kabullenecek değildim sonuçta. Yüz hatlarımdaki gergin gülümsemeyi sildim, yerine daha şirin bir ifade yerleştirdim.

"Boş ver şimdi sen bunları. Keyifle kahvemizi içelim. Bakayım, ne izliyorsun? Yemek programı... Olur, ben de izlerim."

"Şu gülümsemen yok mu... Böyle kandırıyorsun işte beni. İçelim bakalım," dedi ve kahvesine uzandı. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun Verda Sultan..." Birkaç saniye bekledim ve dilimin altında sakladığım kelimelerin, en sonunda dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Hala, sence ben dışarıdan bakıldığında hüzünlü, kasvetli biri gibi mi duruyorum?"

"Hayır," dedi, sesi netti. "Her zamanki gibisin. Hatta eskisi kadar dalgın da değilsin. Neden sordun?"

Keyifle gülümsedim. Hakkımda sadece tahmin yürütmüştü, endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktu çünkü ben, hâlâ duygularını ustalıkla gizleyebilen o kızdım.

Şövale tam karşımdaydı.

Yemekten önce her zamanki gibi bir gece önce yarım bıraktığım resmi tamamlamak için atölyeme gelmiştim. Oturduğum sandalyede hafifçe eğildim, dün gece zemin oluşturmak için kullandığım yaslı fırçamı aldım, palete sıktığım mavi boyaya batırdım ve tuvalin üzerine gelişigüzel sürmeye başladım. Galaksi ismini verdiğim resmi, internette gezinirken keşfettiğim bir kızın videosunu izledikten sonra yapmaya karar vermiştim.

Tuvalin ilk kısmı koyu maviydi. Geçişlerinin saydam olabilmesi için kaç video izlediğimi bilmiyordum ama en sonunda başarabilmiştim. Mavi rengi tamamlayan koyu yeşil, hemen altında ise ona karışan fıstık yeşili vardı. Bulutları dün gece oluşturmuştum; şimdi sırada yarım ay çizmek vardı. Şu an baktığımda herhangi bir şeye benzemiyordu ama resim bittiğinde ortaya çıkan görüntü keyifle gülümsememe neden olacaktı, biliyordum.

Ama sonra hesapta olmayan bir şey oldu. Planlarımı ve resmimi altüst eden bir şey...

Bir elim siyah guaj boyaya uzandı, paletin boş çukuruna döktü; önceden koyu yeşil renge batırdığım fırçam siyaha boyandı ve dün gece oluşturduğum zemine karanlık gibi çöktü.

Mavi gökyüzü silindi. Gökyüzünün omuzlarına örtülü olan lacivert bulut siyaha bulandı. Başparmağımla resmin üstünden geçerken istemsizce öfkelendim çünkü resim konusunda bile olsa planlı hareket etmeyi severdim.

Karanlığı sevmezdim. Neden böyle bir şey yapma gereği duymuştum?

Amacım karanlık değil, umut dolu bir gökyüzü çizmekti çünkü ruhum zaten bu şehirde, karanlık bir gökyüzünün altında yaşıyordu.

Çok hüzünlü bakıyorsunuz.

Kulaklarıma uğuldayan yabancı ses, kaşlarımın öfkeyle çatılmasına neden oldu. Parmaklarımın arasında duran fırçayı, paleti çalışma masamın üstüne gelişigüzel fırlattım ve atölyeden çıktım. Yemeğin hazır olduğunu söylemeye gelen Yeşim ablayı gördüğümde yüzümdeki ifade anında silindi, dudaklarıma yerleştirdiğim sahte gülümsemeyle konuştum: "Ben de yemeğe geliyordum, kalp kalbe karşıymış," dedim.

"*Enişte*m *gelince haber ver, erken ineyim de kızmasın* demiştin ya, koştura koştura geldim valla."

"İyi yaptın, yoksa söylenip dururdu akşam yemeğine neden vaktinde inilmiyor diye."

Yeşim ablayla beraber salona geçtim, halam ve Zeynep çoktan masaya geçmişlerdi. "Hare Güz'üm ellerini yıkadın mı? Eline bulaşmasa bile yıka, ne olur ne olmaz," dedi halam.

"Yıkadım gelmeden önce," Halamın yanındaki sandalyeyi çektim ve Zeynep'in karşısına oturdum. "Nasıldı günün?" diye bir soru sordum, bakışlarım Zeynep'in üstündeydi.

"İyiydi," diye cevapladı tekdüze ses tonuyla. "Kahve falan içtik, mağaza gezdik. Elif ve Şilan da geldi. Seni sordular. Ben de *o biraz elit takılır, sergiye gitti,* dedim."

"Sergiye gitmek elitlik göstergesi değil," dedim. "Kütüphane ya da tiyatroya gitmek de. Bunlar her insanın yaptığı şeyler. Alışverişe gidip yüz saat kıyafetlere bakmak gibi düşün."

"Tamam canım, ne kızıyorsun?" dedi, dudaklarının kıvrımına samimi bir gülümseme yerleştirdi. "Kıyafet demişken, iyi hatırlattın. Vali amcanın yarın gece vereceği davete gidecek miyiz, anne? Ona göre bir şeyler seçeyim."

"Yüksek ihtimalle gideriz," diye konuşurken bana yan bir bakış attı. "Sen de gelirsin herhâlde? En son Karaman Bey'in, kızı Buse işlerin başına geçtiği için verdiği davete katılmıştın. Net bir zaman dilimi söyleyecektim ama o kadar uzun zaman oldu ki hatırlamıyorum, düşün."

"Yüksek ihtimalle gelmem," dedim, ses tonum netti. Halam itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki salona giren enişte, "İyi akşamlar," diyerek bir bakıma habersizce sözünü yutmasına neden olmuştu.

"Hoş geldin, baba," dedi Zeynep. Gözlerim enişteyi bulduğunda, "Hoş geldin, enişte," diye mırıldandım. Yeşim abla enişteyin gelmesiyle yemeklerimizi servis etmeye başlamıştı. Önüme koyulan karnıyarık ve pilava bakarken, "Bir deri bir kemik kaldın, normal insanlara bir defa dolanan kemer senin belini iki defa kavrıyor. Mırmır denen zibidi kediye kalan yemeklerini götürdüğünü biliyorum, eğer Mırmır'ın aç kalmasını istemiyorsan bu gece yemekler bitecek," dedi halam.

"Ama," dedim, sesim itiraz doluydu. "Yeşim abla çok koyuyor, bitiremiyorum ki."

"Valla hepimize aynı koyuyor, küçük hanım," dedi enişte. "Halan doğru söylüyor, haydi, bitir yemeğini."

"İşte, ben de bugün dışarı çıktım falan," dedi, Zeynep. Gözleri bir halamda bir de enişteyde gezindi. "Arkadaşlarımla buluştum."

Enişte parçalara böldüğü karnıyarıktan bir çatal aldı, ağzına götürmeden önce, "İyi yapmışsın, arada ders de çalış, lazım olur belki," dedi.

"Çalışıyorum... Baba, senin yanında üniversite okumadan işe başlayamaz mıyım?"

"Şartlarımız üniversite mezunu ve yabancı dil biliyor olmak, güzel kızım," diye konuştu enişte. "Turistleri ağırladığımızı biliyorsun.

İyi bir İngilizce bilgisi olması lazım. Ayrıca ne yapacaksın benim yanımda çalışıp? Daha büyük hedeflerin olsun."

Dudaklarıma yerleştirdiğim bardaktaki suyu yudumluyordum ki salonun kapısı çaldı. "Ramazan Bey'im, rahatsız ediyorum ama dışardan bir paket geldi."

"Ee, getirsene evladım," diye konuştu eniştem, ses tonu sabırsızdı.

"Efendim, getireyim ama kimin gönderdiği ve ne gönderdiği belli değil."

"Siz mi sipariş ettiniz?" diye sordu eniştem. Hepimiz bir ağızdan *hayır* dedik. Bunun üzerine, "Getir bakalım," dedi. Enişteminşoförü olan adam iki eliyle kavradığı paketi salonun ortasına, koltuğun gövdesine dayadı. Eniştem oturduğu masadan kalktı, paketi yırtarak açtı. Gördüğüm şey zorlukla yutkunmama neden olurken ellerim de buz kesmişti. Parmaklarımla kavradığım bardak kaydı, gürültülü bir şekilde masaya düştü.

Herkesin meraklı bakışları üzerimde gezinirken, yüz hatlarıma yerleşen şaşkınlıkla gözlerimi bile kırpmadan karşımda duran pakete bakıyordum. Bugün ikinci kez duygularımı gizlemekte zorlanıyordum; yüksek ihtimalle bunun da sebebi duygularımı gizlemekte zorlandığım, konuşurken gerildiğim *o adamdı.*

Gönderilen paket, bugün sanat galerisinde dikkatli bir şekilde incelediğim *Bir An Parçalanmak* isimli eserdi.

II

HÜZÜN KUYUSU

♪ Lord Huron, *The Night We Meet* ♪

Öfke, bir duman gibi akla dağıldığında dudaklardan dökülen kelimelerin zehri kalpte kalır.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyordum çünkü hissettiğim öfke duygusu, kalbimi o kadar zehirlemişti ki dudaklarımdan dökülecek her kelimeye kolaylıkla yön verebilirdi.

Burnumdan derin bir nefes aldım, kirpiklerimin arasından halamın sorgulayıcı bakışlarıyla göz göze geldim. Halam ve Zeynep bugün sanat galerisine gittiğimi biliyorlardı, eğer salak değillerse -ki bence ikisi de değildi- bu paketin bana ait olduğunu tahmin etmişlerdir.

Sorun şuydu ki tabloyu satın almamıştım. Sanat galerisine yapılan bağışlar, arkadaşım Aslı'nın üye olduğu Yarım Ay Derneğine giderdi; yüklü miktarda bağış yapan insanlar istedikleri resmi seçer, kendileriyle birlikte götürürlerdi. Bu resmi alabilmem için yüklü miktarda bağış yapmam gerekiyordu, bağış yaptığım doğruydu ama yüklü miktarda değildi. Kesinlikle değildi.

"Aslı göndermiş," dedim, dağılan yüz ifademi birkaç saniye geç de olsa toparladım, parmaklarımın arasından kayan ama kırılmayan bardağı düzelttim ve dik bir şekilde koydum. "Bugün sanat galerisine gittim, esere gönlüm düşünce kıyamamış."

"Bu eserler çok pahalı ama... Aslı nasıl ödemiş ki?" diye sordu Zeynep. Hiçbir şeyle ilgilenmez gibi dururdu ama her şeye benden önce koşardı.

"Satılık değildi," diye yalan söylemeye devam ettim. Yalandan kimse ölmemişti, ben de ölmezdim. "Enişte... Gel artık, yemeğe devam edelim." Eniştem, *anladım* dercesine başını ağır ağır salladı ve tekrardan yerine geçti.

Beni öyle zor bir duruma düşürmüştü ki... Bu paketi gönderirken aileme nasıl açıklayacağımı düşünmemiş miydi? *Onun gönderdiğini nereden biliyorsun*, diye konuştu iç sesim. *Sevgili iç sesim, bugün karşımda duran resme dikkatli baktığımı sadece o yabancı fark etti. O yüzden bahsi kapatalım, gönderen kişi belli.*

Halam konuyu uzatmamış, yemeğini yemeye devam etmişti ama Zeynep, yalnız kaldığımız an tepeme binecekmiş gibi bakıyordu. Yemeklerimizi yedikten sonra eniştem ve halam kahvelerini içmek için cam terasa çıkmışlardı. Onlar çıktıktan birkaç dakika sonra oturduğum sandalyeden kalkmış, koltuğa dayalı olan tabloya ilerlemiştim ki Zeynep'in sesini duydum.

"Duygularını gizleme konusunda bayağı geliştirmişsin kendini," dedi, ses tonu sorgulayıcıydı. "Vay be... Hare Güz Üstün de olsan afallayabiliyorsun demek. Kimden o hediye?"

Omuz silktim. "Afallamadım," dedim, bir elim tabloyu kavradı. "Bu da nereden çıktı?"

"Babam tablonun paketini yırttığı an gözlerindeki ifadeyi gördüm," dedi, yüzünü göremesem de kaşlarını çattığını biliyordum. "Gidip seni ispiyonlayacak hâlim yok." Omzumun üzerinden Zeynep'e baktım. Gözleriyle kapıyı kontrol ettikten sonra alçak ses tonuyla, "Benim de erkek arkadaşım olduğunu biliyorsun," diye konuşmaya devam etti.

Evet, erkek arkadaşı olduğunu biliyordum. Hatta kim olduğunu da... Yaklaşık altı aydır Karaman amcanın oğlu Seçkin'le görüşüyordu. Halamın henüz haberi yoktu. Yeşim ablaya da bir ay önce söylemişti çünkü üst üste arkadaşlarımla buluşacağım diye evden çıktığı günlerde kendisini idare ediyordu.

"Erkek arkadaşım yok, bu tarz meselelerden uzak durduğumu biliyorsun," dedim fısıltıyla. "Normal bir arkadaş bile edinmek istemezken erkek arkadaşım nasıl olabilir?"

"Sadece sordum," dedi, ardından sanki konuyu tırnaklarıyla eşelememiş gibi kapatmaya çalıştı. "Terasta dizi ve sufle keyfi mi yapsak?"

"Olur ama ilk önce şunu odama götüreyim," dedim ve bir şey demesini beklemeden salondan çıktım. Dar koridordan geçtim, bu sefer dış merdiveni kullanmak yerine babaannemin odasının olduğu iç merdivenden çıkmaya karar verdim. Elimdeki tabloyu duvara yasladım. Yarıya kadar açık olan odaya girmekte tereddüt ettim çünkü babaannemin odasına her girdiğimde göğsümün içindeki hüzün kuyusu açılıyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını kucaklıyordu.

Adımlarım odasına doğru hareketlendi. Yatak başlığına sabitlenmiş olan baş ucu lambaları, kireç rengine dönen yüzünü aydınlatıyordu. Gözlerim ilk önce bitmek üzere olan serumunu, aynı saniyeler içinde de iki senedir bağlı olduğu solunum cihazını buldu. Babamın ölümünü kaldıramamış, günden güne tıpkı benim gibi solmuştu. Yaşlı bedeni ancak bu noktaya kadar dayanabilmişti. Şimdi onu hayatta tutan yalnızca serumlar, boğazına takılan borular ve bağlı olduğu makineydi.

Yatağının yanında duran sandalyeyi daha da yaklaştırdım ve serum takılı elini avucumun arasına aldım. "Öyle özledim ki seni," dedim fısıltıyla. "Babam yok, Çağatay ağabeyim yok, Ceren yok, sen yoksun... Birlikte saydığımız yıldızlar bile parlak değil artık. İtiraf edemesem de öyle yalnız hissediyorum ki... Eskisi gibi başımı dizlerine koymayı, saçlarımı okşamanı özledim. Gülten Hanım olmasa kafayı yerdim sanırım. Şimdi sen Gülten'in kim olduğunu da bilmiyorsun..." Derince iç çektim ve titreyen çeneme doğru akan gözyaşımı elimin tersiyle nazikçe sildim. "Terapiye başladım. İlk ay haftada iki kez gidiyordum, şimdi ise haftada bir gün. Hiç tanımadığın biriyle konuşmak, tanıdığın birine içini açmaktan daha kolaymış, biliyor musun? Halam neyin var dese dizlerim kilitlenirdi, Gülten Hanım ile öyle olmuyor... Tamam, bazen Gülten Hanım'dan da bir şeyler gizliyorum; kabul ediyorum ama kimse içini tam anlamıyla açamaz ki..."

Zorlukla yutkundum. Nasıl olurdu da insanın sevdikleri için elinden bir şey gelmezdi? İlk defa bu kadar çaresiz hissetmiyordum ama çaresizlikten öte, umutsuzluk yoruyordu. Gözümün önünde eriyip giden bedenine ölümü yakıştıramıyordum. İnsan sevdiklerine ölü-

mü nasıl yakıştırırdı ki? Soluğumu göğsümün içinde sıkıştıran acıyı kelimeler dile getiremiyordu, yüreğimin gediğinden esen rüzgâr, bu acının kimsesizlik yarası olduğunu söylüyordu.

Buğulu gözlerimle solgun yüzünü incelerken, "Ne olur, uyan artık," dedim, sesim güçsüzdü. Beyaz saçlarına öpücük kondurdum, avucumun içiyle yanağını sevdim, ellerini öptüm ve odadan çıkmadan önce fısıldadım:

"Seni çok seviyorum, babaanne."

Gözlerim dakikalardır elimdeki telefon ve yarısına kadar yırtılmış olan tablo arasında gidip geliyordu. En fazla birkaç saniye bekleyebildim, avucumdaki telefonumun kilidini açtım ve Aslı'yı aradım. Üçüncü çalışta açtı.

"Alo?" Birkaç saniye bekledim. "Hare Güz? Orada mısın?"

"Buradayım," diye mırıldandım. "Aslı, senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Yasin, bir dakika susar mısın? Hare Güz, bekle, yer değiştireceğim." Birkaç saniye bekledim. Daha rahat bir yere geçtiğinde konuşmaya devam etti: "İste tabii ki, ne oldu?"

"Bugün *Bir An Parçalanmak* isimli eseri kimin satın aldığını biliyor musun?"

"Yasin'in arkadaşı, Akif Selim Kıraslan."

Demek adı Akif Selim...

"Siyah saçlı, siyah gözlü, uzun boylu ve yapılı biri, değil mi?"

"Evet, tarif ettiğin gibi birisi."

"Anladım," dedim, sesim düşünceliydi.

Aslı da bunu fark etmiş olmalıydı ki, "Ne oldu? Neden sordun? O eserin satıldığını nereden biliyorsun? Bilgiler gizli tutulur." dedi.

"Satın alacağından bahsediyordu, oradan biliyorum," diye bir yalan daha söyledim. Neden gerçeği söylemekten çekinip yalana baş-

vuruyordum ki? *Yanlış anlaşılmaktan korkuyorsun*, dedi iç sesim. İç sesime hak verirken Aslı'nın sorgu dolu sesi yeniden kulağımda uğuldadı.

"Hare Güz, zaten biliyorsan neden sordun?"

"İsmini bilmiyordum, merak ettim," dedim fısıltıyla. "Şimdi kapatmam gerek, halam çağırıyor, sonra görüşürüz."

"Tamam ama ilk fırsatta görüşelim, anlat. Böyle kaçamazsın."

"Tamam," diye cevap verdim ve aramayı sonlandırdım. Aslı'yla ilkokuldan beri arkadaştık. Ortaokulda farklı okullarda okusak da lisede yollarımız yeniden kesişmiş ve arkadaşlığımız devam etmişti. Liseden sonra annesinin temizlik işleriyle uğraştığı Kapadokya Sanat Galerisi binasında müşterilerle ilgilenme görevini üstlenmişti. Beni de davet eden kendisiydi çünkü çizimlere ve tablolara duyduğum ilgiyi biliyordu.

Derin bir çektim ve tabloyla ne yapacağımı düşündüm. Kesinlikle götürmek istiyordum, kabul edemezdim. Neden böyle bir jestte bulunmuştu ki? Üstelik küçük bir şey de değildi, gerçekten iyi bir para dökmesi gerekiyordu.

Her ne kadar yardım amaçlı da olsa benim için pahalı bir hediyeydi, pahalı olmasaydı da kabul etmezdim çünkü onu tanımıyordum. Aklıma gelen fikir, yüz hatlarıma yerleşen gergin ifadenin az da olsa kaybolmasına neden oldu. Çalışma masamın üstünde duran dizüstü bilgisayarımı aldım, arama motoruna Akif Selim Kıraslan yazdım ve çıkan sonuçlara göz gezdirmeye başladım.

Gözlerim arama motorunda ilk karşıma çıkan fotoğrafına takıldı. Gözleri gerçekten de siyahtı, yanılmamıştım. Gözlerindeki sert ifade istemsizce ürpermeme neden oldu. Gerçekten oldukça soğuk, umursamaz bir insana benziyordu. Çene hatları keskin, dudakları ise normal kalınlıktaydı. Saçlarını özenle taramış, havaya kaldırmış ve sağ tarafa yatırmıştı. Giydiği marka takım elbisenin fiyatı, fotoğrafın hemen altında yazıyordu ve dudak uçuklatıcıydı.

Tamam, ben de oldukça iyi gelirli bir aileye sahiptim ama bu kadar yüksek fiyatlı bir kıyafetim olmamıştı. Gereksiz masrafa ne gerek

vardı ki? İnsan normal fiyatlı bir kıyafeti kendine yakıştırıyorsa gerisinin ne önemi vardı?

Başka bir fotoğrafa tıkladım ama genelde hep aynı fotoğraflar kullanılmıştı. Az önce baktığım fotoğrafa tekrar döndüm ve fotoğrafın yanına yazılan bilgileri okumaya başladım.

Ünlü Mimar Akif Selim Kıraslan. (Kıraslan Holding CEO'su) 28.01.1990, Ürgüp doğumlu. Babası Osman Kıraslan, annesi Rayiha Kıraslan.

İkinci sayfaya geçtim.

Önemli imzalar atmış olan Akif Selim Kıraslan'a birçok dergiden çekim teklifi gitmiş ama hiçbirini kabul etmemiş! Kabul etmeyi de düşünmüyormuş...

Şu an olduğum siteden çıktım ve üçüncü siteye tıkladım.

Mimar Akif Selim Kıraslan neden ablasının düğününe gelmedi?

Ünlü iş insanı Cem Altuğ'la evlenen Beril Kıraslan Altuğ'un en mutlu günü! Beril Kıraslan Altuğ ikinci bebeğine hamile! Kızı Asel Mila'yla olan fotoğraf karelerini Instagram üzerinden paylaşarak hamile olduğunu duyurdu! Ünlü Mimar Akif Selim'in ablası ve yeğenleriyle tek bir karesi bile yok, magazin gündemini şaşırtan diğer detaylar için tıklayınız...

Tıkladım ama başka bir sayfaya yönlendirdi. Tıkladığım sayfada ise sadece *Kıraslan Holding tamamen inşaat bölümüne yöneldi!* yazıyordu.

İtiraf etmem gerekirse çok başarılı bir mimar olduğunu yazan bilgiler okumak yerine; gece kulüplerinden çıkmayan, her gün ayrı bir kızla görülen, ardından da bu haberleri yalanlayan birini görmeyi bekliyordum. Çok gizliydi, hakkındaki bilgiler geneldi. Amerika'da, Fransa'da ve Ankara'da yapılan birçok önemli projede imzası olduğu yazıyordu. Arama motorundan ismini sildim, Ürgüp Kıraslan Holding yazdım ve çıkan adresi telefonumun notlarına kaydettim. Ankara'da da holdinglerine ait yan bir bina olduğu yazıyordu.

Birkaç kez geri tuşuna bastım ve ilk sayfaya geri döndüm. Neden, bilmiyorum; birkaç saniye fotoğrafını inceledim, beni rahatsız eden hiçbir şey yoktu, o da herkes gibi bir insandı ama neden takıldığımı anlayamamıştım. İstemsizce kaşlarımı çattım. Fotoğrafa bakmaya devam ederken odamın kapısı tıklatıldı; sayfayı kapatamadım çünkü yanlış bir şey yapıyormuşum gibi elim ayağım birbirine girmişti; alelacele bilgisayar ekranını kapattım, Zeynep cevap beklemeden odaya girdi.

"Seni bekliyorum, tıkıldın yine odaya. Diziyi izleyelim de erken uyuyacağım. Ayrıca... Sabah Fevzi ağabey benimle Şilan'ı Kayseri'deki alışveriş merkezine götürecek. Davet için elbise bakacağım. Sen de gelmek ister misin?"

"Elbisem var, siz gidin," dedim. "Dizi işini başka zamana ertelesek mi? Çok yorgunum, uyuyacağım."

"Pekâlâ, bebek," dedi, dudaklarının kenarına samimi bir gülümseme yerleştirdi. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye mırıldandım. Zeynep'in gittiğine emin olduktan sonra bilgisayarımı yeniden açtım, arama geçmişini temizledim. Üzerime mi yoksa zihnime mi ağırlık çökmüştü bilmiyordum, sadece uyumak istiyordum. Bilgisayarımı çalışma masamın üstüne koyduktan sonra mor renkli, tavşanlı, polar pijamalarımı giydim; baş ucu ışıklarımın ikisini de açtım, karanlıkta uyumayı sevmezdim. Karanlığı da...

Yorganımın içine girdim, sol tarafıma döndüm ve hiçbir şey düşünmemeye çalışarak gözlerimi yumdum. Çok geçmedi, henüz uykuya dalamamışken kapım tekrar tıklatıldı.

"Hare Güz, uyudun mu?" Halamın sesiydi.

"Hayır, gelebilirsin," dedim kırık bir ses tonuyla. Kapı usulca aralandı, "Migrenin mi tuttu, o yüzden mi erken uyuma kararı aldın?" diye sordu.

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Sadece yorgunum," dedim. "Bir şey mi oldu?"

"Bir şey diyeceğim ama kızmandan korkuyorum."

"Hala, ben sana ne zaman kızdım? Hiçbir zaman sana kıyamam, kızamam da."

"Aslı'nın annesini aradım, sordum. O sergide çalışan, ayrıca resim atölyesinde ders veren biri varmış. Gitmek ister misin?"

"Gerekli olan her şeyi videolardan öğreniyorum, halacığım," dedim, sesim yumuşaktı. "Hayata karışmamı, eskisi gibi gülmemi istiyorsun, biliyorum ama ben böyle iyiyim. Sahte, samimiyetsiz arkadaşlıkların yerine bir tane en sağlamından arkadaşım var. Her ne kadar kabul etmek istemesen de yalnızlık benim tercihim."

"Seninki yalnızlık değil, hayattan kopmak," Gözlerindeki hüznü görebiliyordum. Bu gerçekten kötü hissettirmişti. Sessizliğim kararımın net olduğunu gösteriyordu, o da biliyordu. Birkaç dakika bekledikten sonra, "Pekâlâ, daha fazla ısrar etmeyeceğim." dedi, bir şey söylememe izin vermeden yanıma geldi, saçlarıma öpücük kondurdu ve üstümü örttükten sonra, "İyi geceler," diye mırıldandı.

Odanın kapısını kapattığında gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Gece olunca insan özlem duygusunu çok daha fazla hissediyordu. Uzandım, komodinin üzerinde duran çerçeveyi kavradım. Babamın gülen gözleri, gözlerimin içindeki yalnızlığı buldu. Kısa, beyaz saçları; başına taktığı klasik şapkası ve rengini kendi gözlerimden bildiğim yosun gözleri...

"Seni çok özledim, baba," dedim fısıltıyla. Zihnimin içinde taşıdığım, babama ait olan anıları taşıyan odanın kapısını araladım.

28 Ağustos 2014... Babamla geçirdiğim en güzel doğum günüm...

On yedinci yaşımın ilk nefesinde, gözlerimi yeni bir güne açtığımda, kalbimin bir takvim yaprağı gibi bugünde duracağından habersizdim.

Komodinin üzerinde, bana gülümseyerek bakan gözleri her sabah görmek, kalbimi güçlendiriyordu.

Babamın güçlü ellerini, güçlü omuzlarımda hissettiğim her an benim için özeldi. Babamın sesini duyduğum her sabah, benim için zaten yeniden doğmak gibiydi.

Nevresimini henüz yeni düzeltmiş olduğum yatağın üzerinde oturuyor ve gülümseyerek aynaya bakıyordum çünkü bugün on yedinci yaşımın ilk günü, babamın İtalya'dan döneceği sabahtı... Gözlerim bileğimde takılı olan mor saati bulduğunda, dördü yirmi dokuz geçiyordu. Ürgüp'ün karanlık nefesinin içinde, ağustos ayına tezat bir şekilde yağan yaz yağmurunu bahçede izlemeye karar vermiştim. Bu kararın üzerinden saniyeler geçerken, konağın taş duvarlarının kalbinden geçmiş ve üzerime geçirmiş olduğum hırkanın kollarını, avuç içime kadar çekmiştim.

Taş duvarların içinde büyüttüğüm çiçeklere baktığımda, iki yanağımda açan çiçekleri gösterircesine gülümsedim. Çiçeklerin yuvası, içine saklandığı taştan çukurlardı, ellerimle açtığım, toprağını doldurduğum o çukurları sulamayı, bir sevgiyi avuçlarımın içinde büyütür gibi büyütmeyi ve onlara bakmayı seviyordum.

Çünkü çiçek de olsa bir canlıydı ve sevgi göstermediğimiz her çiçek günden güne kururdu.

Bugün babam iş için İtalya'ya gideli on dört gün oluyordu, bana söz verdiği gibi doğum günümde burada olacaktı ve ben biliyordum ki babam ne olursa olsun sözünü tutardı. Taş merdivenlerden aşağıya indiğim sırada babam, konağın kapısından içeriye girmiş ve sanki orada olacağımı bilir gibi gülümsemişti.

"Çünkü Güz'ün babası, kızını doğum gününde asla yalnız bırakmaz!" diye bağırdım. Evdeki herkes yüksek ihtimalle uyuyordu ama umurumda değildi, bugün bizim günümüzdü! Babam da umursamamış olmalıydı ki, "Çünkü Güz'ün bir tane babası var," dedi yumuşak ses tonuyla.

Kollarımı kocaman açtım ve babama sımsıkı sarıldım.

Öyle sıkı sarılmıştım ki ayrı kaldığımız on dört günün acısını çıkarıyordum ve itiraf etmeliydim ki dünyanın en güzel acı çıkarma yöntemiydi.

"Sonunda kavuştuk," diye konuştu babam özlem içeren ses tonuyla. "Seni yine çok özledim, babacığım."

"Ben daha çok," Babam dağılan kâküllerimi nazikçe düzeltti. Gözleri, gülümseyen yüzümde ve yosun yeşili gözlerimde gezindi.

"Bana kızmazsan bir şey diyeceğim... Bugün kimsesiz çocukların da babası olur musun, baba?"

Babam bir anlığına ne dediğimi anlayamamış gibi yüzüme baktı, dağılmış olan yüzünü saniyesinde toparladı.

"Baban sana hiç kızar mı, güzel kızım? Sadece... Bu fikir nereden çıktı, fındığım? Neden böyle bir şey yapmak istiyorsun?"

"Yetimhanede bir sürü babasız ve annesiz çocuk var," dedim üzüntülü bir ses tonuyla. "Onların da bugünlük babası olur musun? Annesi olur musun diyemiyorum çünkü benim annem hiç olmadı, sen bana her ikisi oldun ve benim için baba ne demekse, anne o demek."

Babam, uzamış olan gece karası saçlarımdan öptü, hiçbir şey demeden başımı göğsüne yasladı ve sımsıkı sarıldı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordum, gözlerim buğulanmıştı. "Üzdüm mü seni?"

"Hayır," dedi fısıltıyla. Gözleri buğulanmış mıydı sahiden? "Sadece yüreğimi böylesine gururlandıran bir kızım olduğu için duygulandım. Seni hak edecek ne yaptım ben?"

Şehrin lacivert bulutlarındaki hüzün, gece karası saçlarıma damlamaya devam ederken bakışlarımı gökyüzüne çevirdim; ardından babamın buğulanan, rengini kendi gözlerimden bildiğim gözlerine baktım.

"Bana hem anne hem de baba oldun. Binlerce kez teşekkür ederim, baba... İyi ki benim babamsın."

"İyi ki," dedi ve isteğimi gerçekleştirmek için harekete geçti. Babam Ürgüp'ün market zinciri sahibinin tanıdığı bir oyuncakçıyla ve lokanta sahibiyle anlaşmıştı. İki büyük arabayla yetimhanedeki çocukların yanına gitmek için yola çıkmıştık. Babam, gururlu bir ifadeyle beni izlerken, "Doğum günü pastası istemiyor musun?" diye sordu. "İstemiyorum, baba. Bu doğum günümde sadece mutlu etmek istiyorum, benim gibi şanslı olmayan o çocuklara şans olmak istiyorum."

"Ya çok ağlarsan?" diye sordu babam. "Oradaki kimsesizlik, senin kimsesizliğin gibi değil, yavrum. Bir bataklık gibi, çocukların kalplerini içine çeker..."

"Oradaki çocuklar kimsesiz değil ki," diye konuştum. "Birbirleriyle arkadaşlar. Bazen arkadaşlarımız da ailemiz olamaz mı? Olabilir."

"On yedi yaşındasın ama yirmi iki yaş olgunluğu var üzerinde. Böyle bir babaya, böyle bir evlat... Çok şanslıyım."

"Niye öyle diyorsun ki, babacığım?" diye sordum. "Bir gün bile kalbimi kıracak bir şey söylemedin. Gözlerimin içine baktığında, sevgiden titreyen bakışlarını görüyorum. Her şey için teşekkür ederim, baba. Ne olursa olsun, bu dünyaya bir kez daha gelsem senin kızın olmak isterdim."

"Ne olursa olsun mu?" diye sordu düşünceli bir ses tonuyla. "Söz mü?"

"Ne olursa olsun, baba... Ve söz."

Babam, sanki kafasına bir şey takılmış gibi yüzüme baktı, dudaklarının arasında kelimeleri parçaladı ve en sonunda nereden estiğini anlayamadığım bir soru yöneltti.

"Bir keresinde holdinge gelmek için evden kaçmıştın, yolu bulamayıp kaybolduğunda yanında dakikalarca bekleyen ve seni yanıma getiren o çocuğu bir daha gördün mü?"

Bir anlığına hafızamı yokladım.

"Kırlangıç kolyesini bana veren çocuğu mu?" Omuz silktim. "Hayır, görmedim. Yüzünü hatırlamıyorum ama vücudu zayıf, ince bir şeydi. Gözleri koyu bir renkti, saçları da öyle..."

"Anladım," diye konuştu babam düşünceli bir ses tonuyla.

"Neden sordun?"

"Öylesine."

Yetimhaneye bizimle beraber arkası geniş iki araç da geldiğinde babam, yetimhanenin bahçesine aracını park etmiş ve ikimiz aynı anda araçtan inmiştik. Yetimhane müdürü babamın bir telefonuyla her şeyi

ayarlamış bir şekilde kapının girişinde bekliyordu. Yetimhane oldukça büyüktü ve bir okulu andırıyordu. Dış duvarların rengi beyazdı, pencerelerine takılmış olan ve bir kafesi andıran demirler ise griydi.

"Hoş geldiniz, Akif Bey..." dedi babama gülümseyerek bakan, hafif göbekli, kır saçlı, kahverengi gözlü adam. "Nasılsın, Soner?"

"İyiyim, çok şükür. İdare ediyoruz. Siz nasılsınız?"

Bakışları beni buldu. "Merhaba, küçük hanım."

"Merhaba," dedim nazik bir ses tonuyla. "Eğer beni yanlış anlamazsanız bir şey soracağım?"

"Sor tabii ki..."

"Haberlerde görüyorum... Buranın o haberlerde gördüğüm gibi bir yetimhane olmadığını düşünüyorum ama yine de... Sormak istiyorum. Buradaki çocuklarla haddinizden fazla samimi olmadınız, değil mi? Çalışan herkes için de böyle mi? Sonuçta o çocuklar, sizin çocuklarınız değil. Onlarla haddinden fazla samimiyet kurmamalısınız. Onlar da sizinle."

Üç gün önce, küçük bir çocuğa yetimhanede şiddet uygulandığına; uygulayanın da müdür olduğuna dair bir haber izlemiştim. Sadece şiddet değil, başka şeyler de görmüştüm ama onlardan bahsetmek istemiyordum.

Orta yaşlarda olduğunu düşündüğüm adam, ne diyeceğini bilemezmişçesine gözlerimin içine bakıyordu. Babam dudaklarının kıvrımına yerleştirdiği gülümsemeyi büyütürken, "Soner ve yetimhanede çalışan herkes sınırlarını bilir," dedi. "Öyle değil mi?"

"Öyle, Akif Bey'im," dedi mahcup olmuş bir ses tonuyla. "Elimizden geldiğince öyle insanları içimizde barındırmamaya çalışıyoruz çünkü burası onların evi... İnsanın evi yalnızca çatıdan, birkaç tuğladan ibaret değildir." Birkaç saniye bekledi. "Tüm çocuklar kahvaltı yapmak için sizi bekliyor."

Hep beraber yetimhanenin kantinine inerken gözlerim, bir anlığına yeni boyanmış olan duvarların izlerini buldu. İstemsizce iç çektim. Bazen konağın taş duvarlarına bakmak, bana hiç iyi gelmiyordu; babam

olmadığı zamanlarda içimden hiç bakmak gelmiyordu, acaba buradaki çocuklar da mı böyleydi, diye düşündüm. Konağın o mendebur suratlı olan duvarlarını kırmış, ardından önüne sevdiğim çiçekleri ekmiştim ama bazen o çiçekler gibi içim kuruyordu ve o his, yine babam olmadığında saklandığım kuytu köşede beni buluyordu.

Kantine indiğimizde büyük bir masanın etrafında oturan çocukları gördüm. Hepsinin yaşı benden küçüktü ama birkaç kişi diğerlerinden büyük görünüyordu.

"Merhaba," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Sizi beklettiysem özür dilerim ama babamın dönmesini bütün bir gece bekledim..." Birkaç küçük kız bana gülümseyerek baktığında içimdeki cesaret daha da büyüdü ve konuşmaya devam ettim: "Burada bir aile olduğunuzu biliyorum. Birbirinizle oyunlar oynadığınızı hatta arkadaşlarınızın dizlerinde ağlayarak uyuyakaldığınızı da... Size üzülmüyorum ya da sizi avutmak için burada değilim."

Buğulu gözlerim bir anlığına babamı buldu.

"Sadece size, kimsesizliğin içinde yaslandığım bir dağdan bahsetmek istiyorum. O benim hem arkadaşım hem annem hem de babam. Bugün benim doğum günüm; ben yanınızda, sizinle beraberken babam da arkadaşınız, babanız, anneniz olsun istedim. Hiç o masallarda, torunlarına eğlenceli hikâyeler anlatan bir dedeniz olsun istemediniz mi? Benim babam size dede de olur, hikâyeler de anlatır. Bugün sizinle olmak istedim çünkü bir çocuğun en büyük yarasının, nereden kanadığını iyi bilirim..."

"Neden bizimle olmak istedin ki?" diye sordu tanımadığım ama yaralarımızdan tanışacağımızı bildiğim bir kız çocuğu. "Ailemiz bile bizimle olmak istemiyor, sen neden olmak istiyorsun ki?"

Yosun yeşili gözlerim, görünüşünden dolayı on dört, on beş yaşında olduğunu düşündüğüm kız çocuğuyla göz göze geldi.

"Ördüğün duvarların önüne bir çiçek koyabilmek için?" dedim, beni anlayamadığını biliyordum, bu yüzden cümleyi daha açık bir şekilde kurdum. "Bu dünyada, sizinle oturup kahvaltı yapmak isteyen birilerinin de olduğunu bilin diye..."

O küçük kız, oturmuş olduğu sandalyeden kalktı ve gülümseyerek gözlerimin içine baktı.

"Burada tam yirmi sekiz tane kız kardeşim, dört tane de ablam var. Beşincisi tam karşımda, neden yanımıza oturmuyorsun?"

Gülümseyerek babama baktım. O da bana gülümseyerek baktı. Babamın çalışanları, bütün yetimhanedeki çocukların hediyelerini dağıtırken birbirlerine sevinçle bakan çocukları, tam kırıldıkları yerden öpmek istedim.

Hep beraber kahvaltı masasına oturduğumuzda babam, yanına oturmuş olduğu küçük erkek çocuklarının başını okşuyor ve onlara hayallerindeki mesleği soruyordu.

Her birinin binlerce hayali vardı.

Her birinin binlerce umudu vardı.

Bütün hayalleri ellerinden alınan o çocuklardan olmamaları için gökyüzüne bin duadan yol döşedim. Oyuncaklar yerine ellerine silah verilen o ailelerin yetiştirdiği çocuklardan olmamaları içindi bütün dualarım.

"Annen nerede?" diye sordu dakikalar önce adının Aysun olduğunu öğrendiğim kız çocuğu. "Neden doğum gününde yanında değil?"

"Bilmem ki," diye konuştum tuhaf bir ses tonuyla. "Benden daha önemli işleri var, o yüzden."

"Üzülme," dedi, küçük ellerini yanağıma koydu. "Ben seni çok özlediğine eminim."

"Özlüyordur, değil mi?"

"Özlüyordur."

İnanmak istediğim bu yalanı bir kâğıda yazdım, daha sonra kaburgalarımın içine dolan su birikintisinin üzerine koydum. İçim, annemin bıraktığı kirli bir su birikintisinden ibaretti. Ona ağladığım her an yanaklarımdan dökülüyordu ve onun için ağladığım her an daha çok üzülüyordum çünkü ben bu kadar ağlarken onun umurunda bile

Babam dağıldığımı hissetmiş ve yüzümü toparlamak istermişçesine gülümsemişti.

"Hare Güz ablanızla beraber bahçeye çiçek dikmeye hazır mısınız?" diye sordu, herkes aynı ağızdan evet derken, burukça babama gülümsedim. Bebeklerini alan bütün kız çocukları, benimle beraber arka bahçeye geçerken Aysun, sandalyede oturmaya devam ediyordu.

"Neden gelmek istemiyorsun? Doymadın mı?"

"Ben en son annemin toprağına çiçekler diktim... Şimdi başka bir toprağa onun sevdiği çiçekleri nasıl dikerim? Annemin toprağı kalbinden kurumaz mı?"

"Kalbime köz basar gibi, neden cümleleri basıyorsun?" Sesim titriyordu. "Annen, kendini böyle kahrettiğini görse çok üzülürdü."

"Üzülmesin annem," dedi, kalbi yanıyordu ama gözlerimin içine buzdan bir ifadeyle bakıyordu. "Haydi gel, beraber çiçekler ekelim... Dua edelim."

İçimden ekledim:

Dua edelim, Aysun.

Ölmüş annene... Kalbimin içinde, tam çocukluğumdan vurup öldürdüğüm anneme...

Kahvaltı yaptığımız kız çocuklarıyla, bahçede boş kalmış yerlere çiçek dikmek için bahçeye çıkmıştık. Babam, eldivenlerini takmış ve kendisini dinleyen kız çocuklarına, toprağı nasıl kazacaklarını ve bir çiçeği incitmeden nasıl dikeceklerini anlatıyordu. Babam, bugün sadece benim değil, herkesin arkadaşıydı ve baktığım bu manzara dudaklarımda büyük bir tebessüme yol açmış, cennet vadilerimin ölü toprağını üzerinden atmıştı.

Aysun ve isimlerini öğrendiğim ama bir türlü aklımda tutamadığım kız çocukları babamı pürdikkat dinliyorlar, ellerindeki çiçekleri babamın anlattığı şekilde dikmeye çalışıyorlardı.

"Eğer o çiçeği, o şekilde dikersen kalbi kırılır," dedi babam. "Kalbini kırmadan dikmek önemli."

"Çiçeklerin de mi kalbi var yani?" diye sordu açık kumral saçlarını iki yandan örmüş, saçlarının ucunu ananaslı tokalarıyla bağlamış olan kız çocuğu.

"Baktığın gökyüzünün bile bir kalbi vardır, ananas kız."

"Ananas kız mı?" Ananas kızın gülümseyişi genişledi, gözlerindeki parıltıya sızdı. "Bunu sevdim."

"Mezarlığa ekilen çiçeklerin de bir kalbi var mıdır peki, baba?" diye sordum, sesim yalındı ama paslı bir çiviyi andırıyordu cümlem. Sesimdeki cümleler, bir bankın ayaklarına çakılmış ve kaldırım taşına sabitlenmiş bir hüznün ne demek olduğunu kırlangıcın gözlerinden biliyordu. "En çok onların kalbi vardır. Neden, biliyor musun?"

Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Merhamet üzerine dikilirler," diye konuştu. "Pişmanlığın zehrini içerler."

"Anne ve babalar ölünce cennete mi gömülürler?"

Babam ansızın gelen bir soruyla karşılaşınca, benlik değil, dercesine ellerimi havaya kaldırdım ve soruyu babama pasladım.

"Anne ve babalar ölür ama evlatlarının yüreğine gömülür," dedi, gözleri birkaç saniyeliğine gülümseyen gözlerime takıldı.

"Şimdi benim annem, yüreğime mi gömüldü? Orası çok küçük, sığamaz ki."

"Bazı çocukların yüreği, omuzlarından büyüktür. Öyle düşün."

"Ay, anlamadım ama anlamış gibi yapayım," dedi ananas tokalı küçük kız. "Böyle diktim, Akif amca, doğru mu?"

"Doğru," diye yanıtladı babam. "Aferin sana."

Birkaç dakika sonra, babamın gösterdiği gibi çiçeğini eken Nisa konuştu: "Hare Güz, bak, benim çiçeğim çok güzel oldu," dedi.

"Evet, çiçeğin çok güzel olmuş."

Ne kadar süre babamın küçük çocuklarla yaptığı o küçük ama anlamlı sohbetlerini dinlediğimi ve gururlanırcasına baktığımı bilmiyordum.

On yedinci yaşımın ilk gününde, babam son kez yanımda olabilmişti. On sekizinci yaşımın ilk gününde, kader bizi bir araya getirememişti çünkü önemli bir iş için yine İtalya'daydı. On dokuzuma yedi ay kala, bir avlunun ortasında, ağlayarak babamın cesedini kucaklamıştım.

Baba, diye fısıldadım geçmişin sayfalarını karıştırırken. Ne olursun, ölme. Yüreğim küçücük kalsın ama sen yüreğime gömülme. Hep böyle dağ gibi dur yanımda. Sırtımı yasladığım duvar ol, hiç yıkılma.

Zaman, elekten geçirdiği ve toz tanelerine dönüştürdüğü kum saatini mürekkebin kalbine akıtırken geçmiş, küçük kalbimde geriye devrildi ve dokuz yaşımın en ağrılı gecesine götürdü.

Bir romanın sayfaları, en çok geçmişe döndüğünde acırdı. Küçüklüğümün kalbinde, geçmişte yaşayan ve acı kokan sayfalar vardı. Roman sayfalarının yandığı, harflerin kanayarak cümlelere dönüştüğü bir geçmişe uzandım.

Geçmişin ilk cümlesi şöyle başlıyordu:

"Ben ölmedim ki baba. Ben terk etmedim ki seni. Artık ne olursun ağlama."

Ürgüp'ün nefesine sığamadığı bir gecenin içindeydi babam. Telefonunun hoparlöründen bir türkü, satırlarının içinde sessizce ağlıyordu. Yukarıda ondan habersiz bir şekilde kendisini izliyordum.

Dokuz yaşımdaydım.

Babamın neden ağladığını bilmiyordum, öğrenmek de istemiyordum ama dayanamamış ve aşağı inmiş; babamın oturduğu büyük, L koltuğa benzeyen sedire doğru ilerlemiştim.

"Ama çok ağlıyorsun," dediğimi hatırlıyorum. "Ne olursun ağlama, baba. Ben yanındayım. Annem seni terk etti ama bak, ben ne öldüm ne de seni terk ettim."

Babam, yanağından çenesine sicimle akan gözyaşlarını her saniye siliyordu. Babam neden ağlıyordu, hiç bilmezdim. Hiç söylemezdi. Sa-

dece yanına oturmama izin verir, soru sorduğum zaman sessiz kalırdı. Sessizliğine dayanamamış, iki avucumu babamın yanağına yaslamış ve gözyaşlarını silmiştim.

"Hep sen mi benim gözyaşlarımı sileceksin?" Yüzümde çok hüzünlü bir ifade vardı. "Ağlama, babacığım."

"Bir kere gülümser misin bu adama? Cennet kokan yanaklarının içi, bir kez baban için derinleşir mi?"

Bir yandan ağlarken bir yandan da babamın istediğini yapmış ve kocaman gülümsemiştim.

"Baban ölsün," demiş ve sımsıkı sarılmıştı. "Baban ölsün, gömülsün o çukurlara."

"Ölmesin babam. Babam ölürse, annem de ölür. Ölmesin babam. Ne olursun baba, ölme," dediğimi hatırlıyordum. Sonrası koskocaman bir boşluktan ibaretti çünkü uyuyakalmıştım.

Elimdeki çerçeveyi yerine bırakırken, "Çok ağlardın, hiç bilmezdim, baba. Ne sen söyledin derdini ne de ben sorduğumda anlattın... Anlatmadan gittin, hangi pişmanlıklarınla gömüldün?"

Gözlerimi usulca yumdum. Babamın rüyama gelmesi için onunla olan güzel anılarımı zihnimde canlandırmaya başlamıştım bile...

Hare Güz, babasının kokusunu içine çekti ve sessizce ağlamaya devam etti. Bir süre, birbirlerine sarılı bir şekilde kaldılar. Hare Güz, kısa bir süre sonra ağlayarak babasının güçlü ama dermanı kalmamış olan kollarının arasında uyuyakaldı. Akif Üstün, küçük kızını kucakladı; odasına götürdü, yatağına yatırdı ve üstünü kalın yorganla örttü. Hare Güz'ün kirpiklerinde kalan ıslaklığı, gözlerinden öperek sildi.

Çaresiz bakışlarını Hare Güz'e çevirirken derin bir şekilde iç çekti. Kızının kiraz kokan saçlarından öptü, ardından odasından çıkmak için hareketlendi ama Hare Güz'ün uyku akan sesi, durmasına neden oldu.

"Baba," diye fısıldadı, Hare Güz. "Ne olursun, ölme... Ne olursun, hiç gitme."

Akif Üstün, o gece kendi odasına gidemedi. Kızına ait olan yatağın boş tarafına uzandı ve güzel kızının saçlarını okşarken, yanaklarından saten nevresime akıp giden yaşları umursamadan gözlerini kapattı.

Günler, bir roman sayfalarının içinde ileriye savruldu ve takvim yaprağından dökülen geçmiş, Hare Güz'ü on üç yaşına, babasının doğduğu o güne götürdü.

Hare Güz, Yeşim ablasıyla beraber babası için köstebek pasta yapıyordu. Dudaklarında, radyodan çalan bir şarkının yarım yamalak sözleri vardı.

"Babam uyanmış mıdır, Yeşim abla?" diye sordu Hare Güz. "Biraz daha uyusun, ilk ben kutlayacağım babamın doğum gününü."

"Hep ilk sen kutluyorsun zaten, Hare Güz'üm."

"Hep de ben kutlayacağım," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Bu krema oldu mu sence?" diye sordu hemen sonra.

"Oldu, bebeğim."

Hare Güz, Yeşim ablasıyla birlikte köstebek pastanın muzlarını dilimledi ve kremasını sürdü, ardından avuçlarında parçalamış olduğu kek parçalarıyla kremanın üstünü kapattı.

Kahverengi çekmeceden babası için almış olduğu kalın, mor renkli, beyaz çizgili mumu, pastanın ortasına dikti. Yeşim ablası, Hare Güz'ün pastasını geniş bir tabağa koydu ve beraber mutfaktan üst kattaki odaya doğru çıkmaya başladılar.

Akif Üstün'ün kaldığı odanın kapısının önüne geldiklerinde Hare Güz, çocuksu heyecanıyla Yeşim ablasının elindeki pastayı aldı ve kapıyı açmasını bekledi.

Kapı açıldı, Hare Güz gülümseyerek babasının yanına geçti. Hare Güz odaya girmeden birkaç saniye önce, Zeynep merdivenlerden aşağıya iniyordu ve o sırada elinde pastasıyla babasının odasına giren Hare Güz'ü gördü. Adımlarını yavaşlattı ve sessizce kapının bir köşesine sindi.

"Bugün Güz'ün babası doğdu!" diye bağırdı heyecanla. "Güz'ün babası iyi ki doğdu!"

Akif Üstün, yüzünü kapattığı yastığı elleriyle çekerken kendisine doğru gelen dünyasını gördü. Zihninde bir kapı açıldı, kızını kucakladığı ilk ana götürdü. 28 Ağustos 1997 tarihine... Dünyanın nefesine düşen ilk gözyaşları, 28 Ağustos sabahına karşı bir hastane odasında, annesinin kucağında olmuştu.

Saat 00.28'di.

Dünyaya gözünü ilk açtığı an, gördüğü gözler babasının yosun yeşili gözleriydi.

Dünyaya gözünü ilk açtığı an, sarıp sarmalandığı kollar annesinin huzur kokan kollarıydı.

Kuyu dibindeki karanlığın içinde, babasına benzeyen yosun yeşili gözleri vardı.

Akif Üstün, yirmi sekiz dakika önce doğmuş olan kız çocuğunun yanında; dudağının kenarında asılı kalmış buruk ama bir o kadar da şefkat dolu bir gülümsemeyle gözlerini sıkıca yuman kızını izliyordu. Küçücük ellerine yazılmış olan yazgıdan habersiz, dünyada aldığı yüzlerce nefesin ardından her şeyden habersiz uyuyordu.

Ahuzar Üstün, on dakika önce zorluklarla doğurmuş olduğu bebeğini izliyordu ve bebeği annesinin hasret kalacağı kolları arasında, bir melekten farksız bir şekilde uyumaya devam ediyordu.

"Ağustos yağmuruyla geldin," diye konuştu küçük bebeğin babası. "Sen çölüme, yıllar sonra yağmur olarak geldin; gözlerindeki her bir yaşa kurban olur baban. Hoş geldin, dünyam."

Ahuzar burukça gülümsedi.

"Yıllar sonra geldi ama çok güzel gelmedi mi?" diye sordu, sesi yorgundu ama bir yandan da mutluluktan titriyordu. "Birbirimize artık düşündüğümüz isimleri söyleyecek miyiz?" diye sordu, mutluluktan akan gözyaşlarını tutamıyordu.

"Söz verdiğin gibi kimseye söylemedin, değil mi?" diye sordu Akif Üstün. "Öyle uzun zamandır bu anı bekliyorum ki..."

"Söylemedim, peki ya sen?"

"Söylemedim, Ahuzar'ım."

"Hare," dedi Ahuzar, hemen ardından ise Akif konuşmuştu: "Güz."

"Hare Güz," diye fısıldadı ikisi de aynı anda. "Hoş geldin, dünyamız."

Ahuzar, yanağını küçük bebeğinin yanağına yasladı ve burukça gülümsedi. Akif Üstün, karşısındaki manzaraya gözleri dolu bir şekilde baktı.

"Her zaman yanında olacağım," diye fısıldadı Ahuzar... Yılların kalbinden çalacağı günlerden habersiz bir şekilde... Gözlerinden bir damla yaş aktı, kızının yumuşacık yanağında son nefesini verdi.

"Annen ve baban her zaman yanında olacak, küçük fındığımız."

Akif Üstün'ün damağında geçmişin acı tadı kalırken karşısında dakikalardır pastayı üflemesini söyleyen kızına baktı.

Hare Güz'ün anlamı, Akif Üstün'ün sözlüğünde dünya demekti.

"İyi ki doğdun, babacığım," diye fısıldadı Hare Güz. Gözleri beklenti içinde, babasının mutluluktan gülümseyen gözlerini buldu. "Tek bir dilek hakkın var bu sefer, tamam mı?"

"Tek bir dilek mi?" diye sordu Akif Üstün. "Senin gibi kocaman bir dünyayı, tek bir dileğe nasıl sığdırabilirim?"

Kapının ardında baba ve kızın konuşmalarını dinleyen Zeynep burukça gülümsedi. Neden, diye düşündü. Neden benim babam böyle değil?

"Dünyan mıyım sahiden?" Hare Güz, gamzelerinde yaşayan ve orada nefes alan çiçekleri göstererek gülümsedi.

"Dünyamsın."

Yeşim ablası, elindeki çakmakla mumu yaktı ve yatağın üzerine çıkmış olan Hare Güz, "Haydi, baba," dedi. "Tek bir dilek."

Akif Üstün, her gün gökyüzüne astığı duanın aynısını etti ve kırlangıç kuşunun incinmiş olan ayağına sardı; kırlangıç, küçük kızının kalbinden gökyüzüne uçmak için kanatlarını açtı.

"Ne olursun," dedi sağ gözünden bir damla yaş yanağına doğru süzülürken. "Beni ne olursa olsun sevmekten vazgeçme, Güz'üm."

Hare Güz, babasının baş ucunda duran; ikinci yaş gününden kalan fotoğraflarına burukça gülümsedi.

Hare Güz'ün gözleri, orada bile babasına dönüktü, tıpkı yüreği gibi.

Takvim yaprakları tek tek koptu, geçmişin kanayan yarası açıldı ve 28 Ağustos 1997 tarihine bir sevgi kazındı.

O sevginin adı Güz'dü.

O sevginin adı, bir babanın kızına duyduğu sonsuz aşktı.

Uyanalı yarım saat oluyordu. İyi bir uyku çekememiştim çünkü neden olduğunu bilmediğim huzursuzluk, buna engel olmuştu. Vaktin geçmeyeceğini anladığımda arka bahçeye, çiçeklerimin yanına inmiştim. Telefonumun hava durumu uygulamasına göre bugün Ürgüp'te kar bekleniyordu. Gökyüzünün bağrı kıpkırmızıydı, bu da karın yağacağına dair olan ihtimalleri güçlendirmişti.

Elimde tuttuğum küçük, siyah makasla rüzgârın kırdığı gülleri mecburen dallarından ayıklamıştım. Yaklaşık yirmi dakikadır buz gibi havada, üzerimde hırkayla rüzgârın harap ettiği çiçeklerimle ilgileniyordum. Çok değil, birkaç dakika sonra ya halam ya da Yeşim abla gelecek ve yarım saattir ne yaptığımı soracak; belki de bu soğukta sadece hırkayla durduğum için kızacaklardı.

"Hare Güz, kahvaltı hazır, ellerini yıka da gel." Omzumun üzerinden sesin geldiği yere baktım. Halam, merdivenlerin tırabzanlarına dirseklerini yaslamış, beni izliyordu.

"Ne zamandan beri beni izliyorsun?" diye sordum elimdeki eldivenleri çıkarırken.

"Birkaç dakikadır," diye yanıtladı. "Enişten erkenden çıktı, Zeynep de Fevzi'yle beraber Kayseri'ye gitti. Elbise bakacakmış."

Üstüm çamur olmasın diye giyindiğim ince kumaşlı, bahçıvan tulumumu çıkardım ve düzgünce katladım. Merdivenlerden çıkarken halamın gözleri bedenimde gezindi. "Bir yere mi gideceksin?" diye sordu.

"İlk önce babamın mezarını ziyaret edeceğim, sonra da Aslı'nın yanına gideceğim," dedim, gözleri birkaç saniye yüzümü inceledi. Yalan söylemiyordum, sadece eksik anlatıyordum ve bunu hissetmiş gibi bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç..." dedi sakin ses tonuyla. "Dün gece vişne reçeli yaptım. Vişneleri de ezdim, tam istediğin gibi oldu."

"Sırf ben mutlu olayım diye mi?" Gülümsedi. "Sırf sen mutlu ol diye," dedi, ben de halama gülümsedim; koluna girdim ve beraber salona, kahvaltı masasına geçtik. Tabağıma birkaç tane zeytin, salam ve patates aldım, aldıklarımın çok daha fazlasını halamın tabağına da koydum.

"Ben yaşlandım artık, sen ye. Kilo alacağım."

"Can boğazdan gelirmiş, halacığım."

"O yüzden mi bu kadar zayıfsın?" diye sordu, tabaklarımızın yerini bir şey dememe izin vermeden değiştirdi.

"Onlar bitecek, Hare Güz. Yoksa ellerimle yediririm," derken ses tonu, bakışlarını doğrular gibi netti. Ben de mecburen tabağa koyduğum her şeyden yemeye başladım. Son lokmayı da zar zor yuttuktan sonra çayımdan son bir yudum daha aldım ve hazırlanmak için kalktım.

"Dikkat et, çok geç kalma, davete gideceğiz," dedi. "Tamam hala, geç kalmam," diye konuşurken çoktan salondan çıkmış ve odama doğru yürümeye başlamıştım. Dolabımdan balıkçı yaka, siyah, *oversize*, dizlerimin üstünde biten bir elbise ve kalın, siyah botlarımı çıkardım. Elbiseyi giydim, ters çıkardığım ev kıyafetlerimi düzelttim ve yatağın üstüne bıraktım. Kemerlerimi astığım bölümden büyük tokalı, dikdörtgen model kemerimi belime geçirdim ve iki kez döndürdüm. Banyoya geçtim, kâküllerimi kalın bir fırçayla şekillendirdim. Yüzüme sadece pudra sürdüm; davete gideceğim zaman makyaj yapmayı düşündüğüm ve hemen konaktan çıkmak istediğim için vişneli dudak nemlendiricisi sürüp biraz allıkla yüzümü canlandırdım. Uzun, beyaz kabanımı ve botlarımı da giydikten sonra hazırdım.

Fevzi ağabey, dışarı çıkma ihtimalime karşı garajdaki aracımı çıkarmış ve konağın önüne park etmişti. Araca geçtim, kemerimi taktım ve hemen sonra not aldığım adresi cep telefonumun navigasyon uygulamasına yazdım.

Yirmi dakikalık uzaklıkta, Ürgüp'ün çıkışındaydı. Motoru çalıştırdığım zaman otomatik olarak açılan radyodaki şarkılar eşliğinde yaklaşık on beş dakikayı devirdim. Yirmi beşinci dakikanın sonunda navigasyon, beni Kıraslan Holding yazan, beş katlı, eski bir mimariye sahip olan binanın önüne getirmişti.

Aracı uygun bir yere park ettim, koltuğun arkasına bıraktığım tabloyu aldım ve holdingin döner kapısına doğru yürümeye başladım. Gözlerim, binaya girdiğim ilk an ihtişamlı avizeye takıldı. Güvenlik görevlisi, elimdeki tabloyu kontrol amaçlı kavradı; güvenlik cihazından geçtikten sonra tabloyu görevliden aldım ve *kolay gelsin,* dedikten sonra danışmaya ilerledim.

"Merhaba, ben Hare Güz Üstün. Akif Selim Kıraslan'la görüşebilir miyim?" Görevli kadın, başını bilgisayardan kaldırdı, gözleriyle birkaç saniye yüzümü inceledi.

"Merhaba, hoş geldiniz. Üçüncü kat, tek bir oda var zaten, o da Akif Selim Bey'e ait," dedi, ses tonu nazikti. "Sizi ilk önce sekreteri karşılayacak, lütfen sekreterinden önce odaya girmeyin."

Yalnızca başımı sallamakla yetindim ve beni yönlendirdiği cam asansöre yürümeye başladım. Cam asansöre bindim, üçüncü kata bastım. Birkaç dakika içinde asansör üçüncü kata çıktı. Tabloyu kavrayan ellerim istemsizce terlemişti. Neden bu kadar gergin hissediyordum? Asansörden çıktığımda sarı loş ışıklarla aydınlatılan koridordan geçtim. Aynı saniyeler içinde telefon görüşmesi yapan sekreterini gördüm. Kumral saçlı, kahverengi gözlü, minyon bir kadındı.

"Merhaba, buyurun?" diye konuştu, ses tonu sorgulayıcıydı.

"Akif Selim Kıraslan'la görüşecektim."

"Randevunuz var mıydı? Bugün Akif Selim Bey'in kişisel bir randevusu yok diye not almıştım, randevunuz olmadan görüşemezsiniz."

Dudaklarıma samimiyetten öte soğuk bir gülümseme yerleştirdim. "Hayır ama siz beyefendiye, *dudak uçuklatıcı bir fiyatta tablo alıp hediye gönderdiğiniz hanımefendi geldi* derseniz, eminim ki randevu alıp almadığımı umursamayacaktır."

Genç kadının yüz hatlarına tuhaf bir ifade yerleşti. Başını usulca salladı, sandalyesinden kalktı ve koridorun sonundaki odaya ilerledi. Odanın kapısını yavaşça tıklattı, gür bir ses tonu *gel* dedikten sonra odaya girdi; kapıyı kapatmadan konuşmaya başlamıştı ki kelimeler ağzının içinde kayboldu. Başını yana eğdi, aynı tuhaf ifadeyle bana baktı.

"Buyurun lütfen," dedi, kapıyı sonuna kadar açtı. Topuk tıkırtılarım, koridorun duvarlarına çarparken en iyi yapabildiğim şeyi yaptım ve dudaklarımı kemirmeme neden olan gerginliği bir çırpıda sildim. Omuzlarımı dikleştirdim, sekreter kızın yanından geçtim. Bir elim uzandı, kapıyı kapattı ve gözlerim, aynı saniyeler içinde şaşkınlığın gizlenmiş olduğu gözleri buldu.

Kalçasını masaya yaslamıştı. Sol eli, jilet gibi ütülenmiş olan lacivert, kumaş pantolonun cebindeyken diğer eli de dizinin üstündeydi. Beyaz gömleğiyle oldukça iyi bir uyum oluşturan koyu kahve kravatını da yeleğin içine gizlemişti.

Dudaklarımdaki küçük tebessüm, gözlerinin direkt olarak içine baktığımda daha da büyüdü. Gözleri birkaç saniyeliğine gamzelerime takılırken benim gözlerim tek bir hedefin üstünde, gözlerinin içindeydi.

İnsan zifirî karanlıkta hiçbir şey görmez, sadece sezgileriyle hareket edermiş.

Gözlerinde karanlık bir kuyu vardı ve ilk defa bir dibin görünmediğine şahit oluyordum. Dipsiz, kapkaranlık bir kuyu dibi; sezgilerle yürüyemeyecek kadar tehlikeli ve kaybolmuş gibi hissettiren...

III
KARANLIK YEŞİL TAŞ

♪ Birsen Tezer, *Delikanlı* ♪

Zihnin içinde saklanan her fikir sahipsizdir. Sahipsiz bir fikri canlandıran, dudaklardan dökülürken etki yaratmasına izin veren insandır.

Zihnimin içinde kendimden bile sakladığım, başıboş ruha sahip bir sürü düşünce vardı. Bazen o düşünceleri dudaklarımın arasına getiriyor, amacına ulaşamadan uçurumdan aşağı savuruyordum. Bazen de dudaklarımın arasında parçalanmasına izin veriyordum.

Ama şu an iki durum da söz konusu değildi. Zihnimde zorlukla yutkunmama neden olan dağınık, anlamı belirsiz cümleler vardı. Ruhun zihne yaydığı belirsizlik, artık konuşmam gerektiğinin farkına vardığım an bir toz bulutu gibi dağıldı.

Zaman kazanmak amacıyla avucumun arasında sıkıca kavradığım tabloyu yavaşça yere bıraktım, sabit durabilmesi için dizimi hafifçe öne kaydırdım.

"Merhaba, hoş geldiniz," dedi, gözleri birkaç saniye bedenimi süzdü. "Açıkçası biraz şaşırdım, hediyeyi kabul edeceğinizi düşünmüştüm."

Ne için geldiğimi ben söylemeden anlamıştı. "Sizi tanımıyorum," diye yanıtladım, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve konuşmaya devam ettim: "Keza tanısaydım da fark etmezdi. Bu kadar pahalı bir hediyeyi kabul edemem. İsmimi ve adresimi nasıl bulduğunuzu soracağım ama yüksek ihtimalle sessiz kalacak, gizemli olmaya devam edeceksiniz."

"Sadece küçük bir hediye... Neden bu kadar rahatsız olduğunuzu anlayamadım," dedi sorarcasına, gözleri de sorgu dolu bir ifadeyle direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu.

"Sizin için küçük olan, bir başkası için büyük olabilir. Her neyse, fazla uzatmayacağım." Gözlerimi, gözlerinden kaçırdım ve dizime dayadığım tabloyu duvara yasladım. Elim kapıyı açmak için uzanmıştı ki tok sesi durmama neden oldu.

"Neden bu kadar kabasınız? Tabloya nasıl bir beğeniyle baktığınızı ve dikkatle incelediğinizi gördüm. Evimde çürüyeceğine çok daha beğenen birine hediye etmek istedim."

Dudaklarım alayla kıvrıldı. "Kaba değilim," dedim, ses tonum netti.

Cevabı gecikmedi: "Nazik olduğunuz da söylenemez."

Kalçasını masadan ayırdı ve deri koltuğuna doğru yürümeye başladı. Deri koltuğuna oturmadan önce esmer, uzun parmaklarıyla ceketini düzeltti ve aynı saniye içinde masasında duran telsiz telefona uzandı.

"Çay mı içersiniz yoksa kahve mi?" diye sordu, sessizliğimi korumaya devam ettim. Odadan çıkmak için tekrar hareketlenmiştim ki beni yine sözleriyle durdurdu. "Kabalık sadece sözle değil, ikram edilen bir şeyi ısrarla kabul etmemekle de yapılır."

"Sütlü kahve," diye yanıtladım, burnumdan derin bir nefes aldım ve odanın içine yayılmış olan kokuyu içime çektim. Erkeksi bir koku odaya hâkimdi. Aromatik, odunsu bir koku... Dün gece dudak uçuklatıcı takım elbisesinin fiyatını gördüğüm için parfümünün de oldukça pahalı olduğunu tahmin edebiliyordum. Belki de sadece kendisine ait bir kokuydu. Rahat oturabilmek için kaşe kabanımın düğmelerini açtım, omzumdan çıkardım. Masasının önüne yerleştirilen geniş, deri koltuğa bıraktım ve masa dibindeki koltuğa oturdum. Dikkatli bakışları her hareketimde sessizce üzerimde geziniyordu. Başımı ağır ağır kaldırdım, gözlerinin içine baktım.

Bu hareketimi bekliyormuş gibi bir elini nazikçe uzattı, "Akif Selim Kıraslan," dedi. Uzattığı elini buz kesmiş elimle kavradım. "Siz benim ismimi zaten biliyorsunuz," dedim, ses tonum iğneleyiciydi.

"Evet, arkadaşınız Aslı'dan öğrenme fırsatım oldu. Güz..."

Geçmiş, içinde zehir kaynatan tehlikeli bir kuyu ismiydi. Benim ismimdi. Sadece babam bana *Güz* diye seslenirdi. *Di'li geçmiş, neden insanlara yaraydı?*

Zihnim geçmişin kırıp döktükleriyle doluydu, hiç beklemediğim bir anda aldığım darbe sarsılmama neden olurken ağzımın içindeki zehirli kelimeleri yutmaya çalıştım. *Bir daha görmeyeceğim, buradan ayrıldıktan sonra hiç tanışmamış gibi hayatıma devam edeceğim.* Sakin olmalıyım. İçimdeki ağlama isteğini bastırırken hiç dağılmamışım gibi davranmaya devam ettim.

"Eksik öğrenmişsiniz, ismim Hare Güz," dedim.

"Biliyorum," Dudaklarının kenarına soğuk bir gülümseme yerleştirdi. "Sen beni nasıl buldun?"

Tehlikeli? Şu anlık sadece tehlikeli. "Aslı'ya sordum, sizin gibi," dedim. Bu sırada kapı tıklatıldı, "Gel, Beste," dedi Akif Selim Bey tekdüze bir ses tonuyla. Adının Beste olduğunu öğrendiğim kız odaya girdi; ilk önce benim için yapılmış olan geniş ağızlı fincandaki sütlü kahveyi, daha sonra da Akif Selim Bey için yapılmış olan Türk kahvesini bıraktı, *afiyet olsun* dedikten sonra odadan çıktı.

Uzun parmakları fincanı kavradı, kahvesinden birkaç yudum aldı. "Tablo sizde kalsın, lütfen." diye konuştu.

"Bu konuda tavrım net, lütfen," dedim tıpkı onunki gibi yumuşak bir ses tonuyla. "Burada mı yaşıyorsunuz? Sizi daha önce hiç görmedim." Konuyu ne kadar çabuk değiştirirsem o kadar iyiydi.

"Ankara ve Amerika arasında gidip geliyorum, ailem burada yaşıyor. Babam birkaç gün önce rahatsızlandı. Bu yüzden geri döndüm. Geri döndüğüm gibi iş teklifleri de geldi. Biraz kalacağım gibi duruyor."

"Anladım," dedim.

"Siz?"

"Ürgüp'te doğdum, büyüdüm. Buralıyım."

"Kimlerdensiniz?"

"Akif Üstün'ün kızıyım. Babam beş yıl önce, 15 Eylül 2013'de kalp krizi geçirip vefat etti. Şu an halamla yaşıyorum. Verda Özsoy." Kahveyi çabucak bitirip kalkmak istiyordum ama öyle sıcaktı ki birkaç yudumdan ileri gidemiyordum.

"Babamla bir dönem mutlaka çalışmış olmalılar ama burada olmadığım için emin olamadım," dedi, pürdikkat beni izliyordu. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki," diye yanıtladım, sütlü kahvemi yudumlamaya devam ettim. "Siz?"

"Yirmi dokuz. Sergilere sık sık katılır mısınız?"

"Arada bir." Kahveyi yarılamıştım ki yüzüme, çok önemli bir işim olduğunu yeni hatırlamışım gibi bir ifade yerleştirdim. "Artık kalkmam gerekiyor, yapmam gereken işler var hatta birine geç bile kaldım."

"Birine geç kalma hissini iyi bilirim," dedi yavaşça. Aynı şeyden bahsettiğimize emin miydik? "Kabul etmek istemeseniz de tablo sizin. Dilediğiniz kadar bende kalabilir, bunda sorun yok tabii ki."

"Neden ısrarla benim olduğunu söylüyorsunuz?" Çoktan ayağa kalkmış, kapıya doğru yürümeye başlamıştım. Omzumun üzerinden Akif Selim Bey'in geceden de koyu gözlerine baktım. Gür ve kıvrık kirpiklerinin gölgesi yanağına devrilmişti.

"Bazı hisler, bazı insanlara malum olurmuş," dedi, kaşlarımı çattım. Bir elini çenesine koydu ve yanaklarına oranla çenesinde daha da gür olan sakallarını karıştırdı. "İyi günler dilerim, Güz."

Fısıltıyla, "Size de iyi günler dilerim," dedim.

Bir acı göğsüme girmemiş, bir acı kurşun gibi delip geçmemiş. Ben bütün acıları göğüslemişim.

Bir acı edinmişim kendime, acının olduğu yerde umut da olmalı deyip yaralarımın üstüne sürdüğüm merhemi ilaç bilmişim. Sonra merhem bitmiş, alnıma yazılan yazgı acı diye yanaklarımdan akmış.

Baktım, belki de hiçbir yere ait olamıyormuşsun gibi bakmaktır dünya. Dedim, belki de kahkahalar attığın avlunun bahçesinde ağlayarak baba cesedini kucaklamaktır dünya.

Sıcak gözyaşları soğuk yanağımda izini bırakırken, "Birkaç gündür dargın mıyız?" diye sordum babama çatallı bir ses tonuyla. "Gözüm ne zaman kapıya takılsa, kendimi seni düşünürken buluyorum. Artık olmadığını biliyorum ama gözlerim eski günlerdeki gibi ansızın çıkıp geleceksin ve *fındık kızım, ben geldim,* diyeceksin gibi dalıyor boşluğa. Ardını göremediğim boşluklarda hep seni arıyorum."

Ağlayıp yüreğimdeki yerini daraltmak istemiyordum ama dayanamıyordum ki... "Yalnız değilim, ailem var, biliyorum ama yokluğun o kadar keskin ve seni özlemek o kadar yaralayıcı ki nefes alıyor olsam da yaşamaya devam edemiyorum." Poşeti yırtılmış pet şişenin içindeki suyu toprağına, adının yazdığı mezar taşına döktüm; dökmeden önce toprağındaki taşları temizlemiştim. Derin bir iç çektim ve konuşmaya devam ettim: "Sen gittikten sonra duygularını gizleme konusunda ustalaşan bir oyuncuya dönüştüm." Dudaklarımdan keyifsiz, küçük bir kıkırtı döküldü. "Artık kimsenin yanında ağlamıyorum. Gözlerim bile buğulanmıyor. *İyiyim,* diyorum; *yaşayamıyorum,* demek isterdim ama içi boş tesellilere doydum. Ölen bir insanın dirilmesi imkânsız; ben de o imkânsızlığa oturdum, seni özlüyorum."

Çantamdan peçete çıkardım, gözyaşlarımı sildim ve az önce ağlamamış gibi gülümsedim. "Umarım gittiğin yerde çok mutlusundur. Bir de... Bu aralar hiç rüyama gelmiyorsun, ne olursun gel," dedim, birkaç dakika sonra hiçbir şey olmamış gibi yüz hatlarıma dağılan hüznü sildim ve omuzlarımı dikleştirip mezarlıktan çıktım, konağın yolunu tuttum.

Beyaz renkli Nissan Qashqai model cipimi konağın ön kapısına bıraktım. Gözlerim Fevzi ağabeyin kullandığı, benim aracımla aynı

model siyah araca takıldı. Kayseri'den dönmüşlerdi. Konağın avlusundan geçtim, rüzgâr saçlarımı uçuştururken hızlı adımlarla merdivenden çıktım ve salona giden koridorda yürümeye başladım.

Zeynep'in keyifli sesi, attığım her adımda daha da netleşirken, "Ben geldim," dedim.

"Hare Güz! Gel, bak elbiseme!"

Salona girdiğimde gözlerim direkt olarak Zeynep'i bulmuştu. Dudaklarıma keyifli bir gülümseme yerleştirdim. "Çiçek gibi olmuşsun," dedim. Kırmızı, balon kol, tül kumaşlı bir elbiseydi. Dizlerinin bir parmak üzerinde bitiyordu. Gözlerim bu sefer lise arkadaşım Şilan'a takıldı.

"Hoş geldin, Şilan. Nasılsın?"

"İyiyim, Hare Güz," diye yanıtladı, koyu kumral saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve dudaklarını ıslattı. "Neredeydin?"

"Birkaç işim vardı," diye mırıldandım. Halamın gözleri beni buldu. "Aslı nasılmış?" diye sordu.

"İyidir herhâlde, bilmiyorum," diye yanıtladım ve ne yaptığımın farkına vardığımda zorlukla gülümsedim. Aslı'ya uğramak istememiştim. "Yorgunluktan ne dediğimi bilmiyorum; iyi, çok da selamı var. Ne zaman gideceğiz davete? Ona göre hazırlanayım."

"Şimdi başlasan iyi olur aslında," dedi Zeynep. "Yemekten sonra çıkarız."

Gözlerim birkaç saniyeliğine halama takıldı, onaylarcasına başını salladı. "Tamam o zaman, yemekte görüşürüz," dedim ve odama gitmek için hareketlendim.

Odaya girdiğimde ilk iş, üstümdeki kıyafetleri çıkarmak ve banyoya doğru ilerlemek olmuştu.

Her yaz ailecek Alaçatı'ya, yazlığa gider ve bir ay kalırdık. On yaşımdaydım, Alaçatı'daki yazlığımızda denize girmiştim, o gün dalga çok fazla olduğu için babam özellikle uyarmış ve kumsaldan çok uzaklaşmamamı söylemişti. İlk dakikalarda dikkatli olsam da zaman

geçtikçe daha da açılmaya başlamıştım. Bir elimle kavradığım simit, gittikçe şiddetlenen dalgalar yüzünden elimden kayıp gidince korkuyla etrafıma bakmış ve can simidini bulabilmek için dibe dalmıştım. Ne kadar arasam da bulamamıştım, göğsümün içine sıkışan nefes azalmaya başladığında zar zor yüzeye çıkmıştım ama o an gelen dalga, can simidime yaptığı gibi beni içine almış ve bir sürü su yutmama neden olmuştu. Yardım çığlıklarımı, kıyıda olmadığımı gören babam duymuş, korkuyla denize girmiş ve son anda boğulmaktan kurtarmıştı.

Karanlıktan ve denizden korkmaya o gün başlamıştım. Korkular nefrete dönüşmüş, hiç kimse beni bir daha denizde yüzmeye ikna edememişti. Eve döndüğümüzde babam yumurta şeklindeki küvetimi kırdırmış, yerine duş kabini yaptırmıştı.

Bu olaydan dolayı sadece benim banyomda duş kabini vardı.

Tamamen çıplak kaldığımda, birkaç dakika önce açmış olduğum kaynar suyun altında girdim ve kabinin kapılarını kapattım. Kaynar su, tenimi yaktığı gibi zihnimdeki anıları da yaksın istedim. Taş duvarlara kokusunu bırakan, oldukça eski yapı olan taşların arasında kurumuş çiçeklerini sulayan, yerinden taşları oynamış kaldırımlarda nefes nefese kalan kız çocuğu, zihnimde sadece ona ait olan yerden yeniden bana baktı. Yosun yeşili gözleri buğuluydu.

Siyah, beline kadar uzanan saçları; ıslak kirpikleri ve aldığı nefes ile zihnimdeki odaya hapsolmuştu. Oradan öylece zihnime dokunuyor, küçük elleriyle dağılan ve bir cam parçası gibi ayaklarının altında ezilen mutluluğu bir araya getirmeye çalışıyordu ama unuttuğu bir şey vardı: Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Mutluluğu aramaya devam ettiği sürece küçük ellerini parçalayan camların sızısını hissetmeye devam edecekti.

Kaynar su omuzlarımdan tenime, tenimden de akıp giden gümüş renkli deliğe süzüldü. Yaklaşık beş dakika kadar aralıklarla iki kez şampuanladığım saçlarımı son bir kez avuçlarımın arasında sıktım ve kabinin üstüne bıraktığım beyaz bornozu giyindim. Saçlarımdan dökülen damlalar bornozun içinden belime süzülürken duş kabininin

sürgülü kapısını kapattım ve buharlanmış aynayı avuç içimle sildim. Kâküllerime ait olan arsız, kısa saç telleri gözlerimin önüne düşmüştü; bir elimle ıslak olan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve odaya geçtim. Ayakkabılarımın olduğu dolaptan ince topuklu, lila, bilekten bağlamalı sandaleti kutusundan çıkardım.

Daha sonra elbise dolabıma ilerledim; beyaz, ince askılı, yırtmaçlı saten elbiseyi askıdan aldım. Etiketi dişimle söktüm, yatağın üstüne bıraktım. Saçlarımın ıslaklığını küçük havluyla aldım, iç çamaşırlarımı giydikten sonra saten elbiseyi üstüme geçirdim. Tekrar banyoya ilerledim, saçlarımı kuruttum ve kâküllerimi kalın fırçayla içe doğru kıvırdım, saç spreyi sıktım. Makyajımı yaptıktan sonra saçlarımı düzleştirecektim.

Makyaj masasının önünde duran sandalyeye oturdum, makyaj kutusundan gerekli malzemeleri seçtim ve önüme dizdim. İlk önce makyaj bazını yüzüme yedirdim; fondöten fırçasına kapatıcılığı çok yüksek olmayan BB krem aldım, tüm yüzüme yedirdikten sonra oldukça sade, gözlerimi ön plana çıkaracak, yeşil tonlarında göz makyajı yaptım. Pembe alt tonlu allığı elmacık kemiklerime fırça yardımıyla dağıttım, kirpiklerimi kıvırdım, maskara sürdüm ve en son *nude* tonlarında bir kalemle dudaklarımı çerçeveledim. Aynı tonlardaki ruju dudaklarıma sürdüğümde neredeyse hazırdım. Banyoya geçtim, elektriklenmiş ve biraz da kabarmış olan saçlarımı spreyle yatıştırdım. Saçlarımı düzleştirdikten sonra iki yandan iri tutamlar aldım ve kırlangıç figürlü tokayla birbirine tutturdum.

"Hare Güz, hazır mısın? Birazdan babam gelecek, yemeğe geçeceğiz!"

"Hazırım, geliyorum!"

Zincir askılı, koyu yeşil çantama telefonumu koydum; baş ucumdaki çekmeceyi açtım, babamın İtalya'da yaptırdığı özel tasarım bilekliği kilitli kutusundan çıkardım. Dudaklarım buruk bir gülümsemeyle kıvrılırken bir damla gözyaşı olup yanağımdan akan anılar, usulca kapattığım gözlerimin içinde canlandı.

Konağın sürgülü, demir kapısı ansızın açıldığında; on iki yaşımdayken babamın kollarına nasıl koştuysam, on sekiz yaşımda da öyle koş-

tum. Kocaman sarıldım. Yıllar, babamın göz kenarlarındaki çizgileri ve beyaz saçlarını yıpratmıştı ama bana bakarken gözlerinde gördüğüm parıltı bir anlığına bile kaybolmamıştı.

"Baba!" dedim çocuksu bir heyecanla. "Çok özledim seni!"

"Ben de seni çok özledim, fındık kızım," dedi, bir eli belime kaydı ve sımsıkı sarıldı. Dudakları saçlarımda gezinirken gülümsedim.

"Öyle habersizce çıkarırsan çukurlarını bu yaşımda giderim güzelliğinden..."

Güldüm. "Çok seviyorsun sen gamzelerimi..." Elindeki hediye paketlerinin birkaçını kavradım, konuşmaya devam ettim: "Sen seviyorsun diye, ben de çok seviyorum gamzelerimi..."

"O zaman güzel gamzeli kızıma yakışır bu hediye." Elinde tuttuğu siyah kutuyu açtı. Geniş ve yassı yapraklar, koyu yeşil renkli zümrüt taşlarla, belirli aralıklarla gümüş renkli bilekliğe dizilmişti. "Euonymus yaprakları... Normalde kenarları sarı, iç kısımları yeşil olur ama ben sadece gözlerinin rengini taşısın istedim."

"Çok güzel, baba," dedim hayranlık dolu bir sesle. Adını söyleyemediğim yaprağı incelerken en baştaki yaprağın arkasını çevirdim ve baş harfimi gördüm. G... Ortadaki yaprağı çevirdim, Ü yazıyordu ve en sonuncu yaprakta da tahmin ettiğim gibi Z harfi vardı.

İsmimi taşıyan Euonymus isimli yaprak... "O kadar güzel ki... Çok teşekkür ederim, babacığım!"

"Yeşillerim sen öldükten sonra soldu, Euonymus yaprağının iç kısımlarındaki sarılara döndü," dedim fısıltıyla. Bu sırada kapım tıklatıldı, halam izin vermemi beklemeden odaya girdi. Omzumun üzerinden buğulu gözlerimle halama baktım.

"Ah be güzel kızım," dedi, kederli bir ifadeyi taşıyan gözleri direkt olarak bileğime taktığım ama zincirlerini bir araya geçirmediğim bilekliğin üzerindeydi. "Takayım mı?"

"Lütfen," dedim mırıltıyla. Gözlerim, sırtımı yasladığım bir dağ olan halamın bedeninde gezindi. Düz, gümüş renkli bir elbise giy-

mişti; saçlarının yarısını kapattığı şalın ipleri omuzlarından aşağı dökülüyordu. "Hala, iyi ki yanımdasın. Bunu söylemekten hiç bıkmayacağım... Beni bir an bile Zeynep'ten ayırmayıp kendi kızınmışım gibi büyüttüğün ve sevdiğin için teşekkür ederim."

"Ağlarsak makyajımız bozulur." Dudaklarımın arasından keyifsiz bir kıkırtı döküldü. "Ne olursa olsun, ben hep yanında olurken sen de kanatlarımın altında olacaksın. Ağabeyim öldüğünde yalnızca kendini değil, yanında seni de götürdü, biliyorum. Yaşadığın zor günleri ardında bırakmaya, yeniden hayata tutunmaya çalışıyorsun, farkındayım ve bu beni çok mutlu ediyor."

Bir eli yanağıma kaydı ve tombul başparmağı usulca yanağımın üstünde gezindi. "Bu gece eğlenmeye bak, hiçbir şey düşünme. Zihnindeki düşüncelerden kaçamazsın belki ama duymamayı başarabilirsin. Şimdi... Gülümse, her şey yoluna girecek."

Gülümsedim.

Halam da bana gülümsedi.

"İşte, böyle," dedi memnun olmuş ses tonuyla. "Haydi, ilk önce yemeğimizi yiyelim, sonra da davete gidelim."

Vali Soydere; Taşkonaklar, Sacred House ve Mahzen isimli otellerin sahibiydi. Bugün Mahzen isimli otelinin otuzuncu yıl dönümüydü ve enişte min anlattığı kadarıyla verdiği davetin amacı hem kutlama yapmak hem de yeni bir otel çalışmasına başladığını söylemekti.

Davetin yapıldığı Mahzen isimli otelin kapalı terasına çıkan merdivenlerden çıktık. Kirpiklerimin arasından bir masanın etrafında buluşan ve kuru gürültüden ibaret olan insanları izledim. Enişte m, davetlilere ayrılmış olan masaları söyleyen görevliyi takip ederken ben de Zeynep ve Şilan'ın yanında yürüyordum. Henüz davete geleli beş dakika bile olmamıştı ama ikisi, herkesi tepeden tırnağa süzüyor ve moda programındaki acımasız jüriler gibi giydikleri elbiseleri eleştiriyorlardı.

"Ayda'ya selam vereceğim. Kızlar, siz de benimle gelecek misiniz?" diye sordu halam. Zeynep ve Şilan'ın davetteki insanların dediko-

dularını yapmalarından aşırı sıkıldığım için, "Ben gelirim," diye atladım. Ayda Kor, halamın eski bir arkadaşıydı. Dediğine göre doğu gezilerine katıldıkları sırada tanışmışlardı. Çok fazla muhabbetim yoktu ama iyi bir kadındı. Enişte m, Zeynep ve Şilan, bizim için ayrılmış olan masaya geçerken ben, halamla beraber Ayda teyzenin ailesiyle oturduğu masaya doğru ilerledim. Geldiğimiz masada tanıdığım tek kişi Ayda teyzeydi.

"Verda," dedi Ayda teyze bizi gördüğünde. Yüzüne keyifli bir ifade yerleştirirken konuşmaya devam etti: "Ve güzeller güzeli Hare Güz... Zeynep nerede? Gelmedi mi yoksa?"

Ayda teyze ve halam birbirlerine sarılırken, "Zeynep bizim masada. Gelir şimdi," dediğinde Ayda teyzenin yüzü asıldı.

"Ne demek bizim masada? Ayrı gayrı mı olduk şimdi, Verda? Çağır Ramazan Bey'i, Zeynep'i... Hep beraber burada oturalım. Şimdi yeğenlerim ve kızım Azra da gelecek. Hare Güz ve Zeynep'le tanıştırmak istiyorum."

"Bilmem ki," dedi halam. Gözleri omzunun üzerinden beni buldu. Rahatsız olup olmayacağımı soruyordu. Rahatsız olurdum, yeni insanlarla tanışmaya ılımlı yaklaşan biri değildim ama halam için birkaç saatliğine de olsa katlanabilirdim. Sorun çıkarmak istemiyordum.

"Bizimkileri çağırayım," dedim ve çapraza düşen masaya doğru yöneldim, bakar kör olduğum için sandalye taşıyan garsonu fark edemedim, sandalyeye çarptım. Kolumu yüzüme siper ettim ama çarpmanın etkisiyle sandalyenin keskin, tahta tarafı bileğime düştü. Ağzımdan küçük, acı dolu bir inilti döküldü. Dengemi sağlayamadım, kalçamın üstüne sertçe düşmek üzereydim ki yabancı iki el kollarımı kavradı, dizini bir adım öne getirdi ve hızımı yavaşlattı. Belim sert diz kapağına çarptığında yüzümü istemsizce buruşturdum.

"Dikkat çekmemeye çalışayım derken yine dikkatin kendisi oldum," dedim mırıltıyla. Kollarımı kavrayan eller beni sert göğsüne doğru çekti ve yavaşça yasladı. Dehşetle kapattığım gözlerimi usulca açarken başımı yavaşça yukarıya kaldırdım ve bir daha karşılaşmayacağımı düşündüğüm o gözleri gördüm.

Akif Selim Bey, beni son anda kalçamın üstüne düşmekten kurtarmış ve sert göğsüne yaslamıştı.

"İyi misin?" diye sordu nefesi yüzüme değerken. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

Gözleri endişe dolu bir ifadeyle yüzümü inceliyordu. Zorlukla yutkundum, yerimden kıpırdayamıyordum. "Hare Güz!" diye seslendi halam bu sırada. "Kızım, iyi misin? Bir şey oldu! Ramazan!"

Halamın endişeli sesi kulaklarıma dolarken, "İyiyim," dedim ve usulca Akif Selim Bey'in kollarının arasından çıktım. Halamın bir eli belime kaymış ve iki ayağımın üstünde duramayacağımı anladığında sandalyeye oturtmuştu. Etrafımda bana ne olduğunu bilmek isteyen bir sürü meraklı göz vardı.

"Hala, söyle uzaklaşsınlar," dedim, sesim çatlamıştı. "Biraz hava almak istiyorum. Yukarı çıkabilir miyim?"

Başımı usulca kaldırdım ve kirpiklerimin arasından soğuk bir ifadeyle beni izleyen kara gözleri izledim. "Herkes dağılsın," dedi, ses tonu gürdü. "Dizi mi çeviriyoruz?"

Bu sırada tanımadığım biri Akif Selim Bey'e döndü. "Dizi çevirmişsin gibi bir şey oldu, süper kahraman mısın, nasıl tuttun öyle? İşte cesaret, işte feraset, işte fazilet, işte fedakârlık!" dedi, ses tonu alay doluydu.

Akif Selim Bey, başını yana eğdi ve yanında duran beyaz gömlekli adama baktı. "Burak, Hare Güz Hanım'a su getirir misin?" diye sordu sert bir ses tonuyla. Burak diye seslendiği kişi saniyesinde harekete geçti, kalabalığın içine girdi ve kayboldu. Gözlerim masanın üstünde duran sulara kaydı. Akif Selim Kıraslan dudaklarına alay dolu, sinsi bir gülümseme yerleştirdi ve masadaki suya uzandı, açtıktan sonra halama uzattı.

Halam uzattığı suyu ağzıma yaslarken, "Teşekkürler, Akif Selim," diye mırıldandı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Halam, Akif Selim Bey'i nereden tanıyordu? Sudan birkaç yudum aldıktan sonra,

"İyiyim, gerçekten," dedim. Halamın yüzüne yerleşen endişe, yerini dinginliğe bırakırken, "Elimi yüzümü yıkayacağım," diyerek konuşmaya devam ettim.

Halamın beni bırakmayacağını anlayan enişte, "Kızı boğma, bırak da nefes alsın," dedi, enişteme bakışlarımla teşekkür ederken sakince sandalyeden kalktım ve bu sefer gözümün önünü görerek yürümeye başladım. Garson kıza lavabonun yerini sordum, üst kata çıktım ve lavaboya girdikten sonra elimi ve boynumu ıslattım.

Kalbim heyecandan mı yoksa korkudan mı öyle çarpmıştı, bilmiyorum. Son bir kez aynada kendime baktım, tuvaletten çıktım ve hava almak için adımlarımı cam terasın dışına yönlendirdim. Cam terasın sürgülü kapısını çektim, dışarıya çıktım ve göğsümün içine sıkışan nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Sonra cam terasın demir tırabzanlarına yaslanmış, sigara içen Akif Selim Bey'i gördüm. İki parmağının arasında duran sigarayı gözlerimin içine bakarak dudaklarına yerleştirdi, sigarasından derin bir nefes çekti. Gözlerim ilk önce yanağında oluşan göçüklerde, daha sonra da bedeninde gezindi. Bugün gördüğüm takım elbisesinin gri rengini giymiş, yeleğini çıkarmıştı. Lacivert giyiyorsa gömleği de lacivert seçiyordu. Eğer siyah giyiyorsa gömleği de siyahtı. Şu anda da gri renk takım elbise giydiği için gömleği de griydi ve tuhaf olan, göze batmayacak kadar iyi taşıyordu. "Daha iyi misin, Güz?" diye sordu, ağzından dumanlar çıkıyordu.

"İyiyim... Teşekkür ederim bu arada," dedim, benim ağzımdan onun aksine soğuk havadan kaynaklı buhar çıkmıştı.

"İyiyseniz gerisinin bir önemi yok ama..." Cebinde olan elini çıkardı ve yumruk gibi sıktığı avucunu açtı. Bilekliğim... Düşürmüştüm ve fark edememiştim, öyle mi? Bilekliğimi avucunda düz bir çizgi hâline getirdi, yaprağın içinde gördüğüm boşluk zorlukla yutkunmama neden oldu. "Bilekliğinizdeki taş zümrüt; yüksek ihtimalle düşmenin etkisiyle tuzla buz oldu. Zümrüt, değerli taşlar arasında en yumuşak ve en kırılgan olanıdır. Sert darbelere maruz kalan zümrüt, darbe ve çarpmalardan kolayca hasar görebilir, yüzeyleri çizilebi-

lir hatta kırılabilir. Parçalarını bulabilmek için etrafa bakındım ama yüksek ihtimalle dağılan parçaları da etrafımıza toplanan insanların kalabalığında masaların altına savruldu."

"Ama," dedim, gözlerim anında buğulanmıştı. "Nefret ediyorum kendimden. Neden taktım ki? Güya iyi hissedecektim, şimdi çok daha kötü hissediyorum!" Ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Neden Akif Selim Bey'in yanında duygularımı saklayamıyordum?

Çocuk gibi eşyama zarar verdiğim için tepinerek ağlamak istiyordum. Derin bir iç çektim ve ne zaman ıslandığını fark edemediğim kirpiklerimin arasından bilekliğime baktım. Soğuk elim, sıcak avucuna değdi; bilekliği kavradım ve Ü harfinin içi boş olan Euonymus yaprağına baktım. Elimin tersiyle rüzgârın yanağımdan savurduğu gözyaşlarımın izlerini sildim ve ağlamaya devam ettim.

"Ağlama, neden ağlıyorsun? Altı üstü bir taş, hallederim," dedi soğuk ses tonuyla. Biraz duygusuz olabilir miydi? Benim için altı üstü bir bileklik değildi, olsaydı ağlamazdım zaten.

"Ama babamın hediyesi," dedim titreyen ses tonumla. "Sandalye yüzüme gelmesin diye kolumu siper etmeseydim böyle olmazdı. Keşke yüzüme gelseydi."

"Güzelliğinize bir çizik bile gelmesini istemezdim açıkçası," diye bir itirafta bulundu. Tüylerimin ürpermesine neden olan itirafını duymazlıktan geldim, burnumu çektim, dilimle dudaklarımı ıslattım. "Hallederim diyorsam hallederim. Bana güvenip bilekliğini emanet eder misin?"

"Halledemezsiniz ki," dedim, kederli bir ifadeyle bilekliğe bakıyordum. "İtalya'da özel tasarım yaptırmış babam. Beş yıl oldu, nasıl buluruz ki aynı taştan?"

"Koleksiyonuma bakarım," dedi, gözlerimi bileklikten ayırdım ve direkt olarak Akif Selim Bey'in gözlerinin içine baktım. "Özel bir tasarım olduğu için yüksek ihtimalle mağazadan alınmış. Ben, babanın aksine taşların eritildiği ve yapıldığı kalp noktasından almıştım. İsmi Karanlık Yeşil Taşı diye geçiyor."

"Bir taşı düzelteyim derken bilekliğe bir şey olmaz, değil mi?" diye sordum. Sesim durgundu.

"Halledeceğim," dedi kendinden emin sesiyle ve avucunu açtı. "Özel tasarım yapan insanlara tam anlamıyla güvenemezsin. Ya bu taşın çok değerli olduğunu anlayıp diğerlerini çalar ve yerine sahtelerini yerleştirirse? Kime güvenebilirsin ki?"

"Size nasıl güveneceğim ki? Bugün tanıştık."

"Yarın sana koleksiyon yaptığım taşları göstereyim; eğer fikrin değişmezse tamam." Dudaklarının kenarına kendinden emin, soğuk bir gülümseme yerleştirdi.

"Tamam o zaman," diye kabul ettim.

"Hah, şöyle... Güzel," diye mırıldandı, ses tonu keyifliydi.

"Holdinge mi geleyim?"

"Ben seni alırım," dedi, göz kırptı ve cevap vermemi beklemeden teras kapısına yöneldi, rüzgârdan dolayı sönmüş olan sigarasını çöp kovasına attı. Omzumun üzerinden gözlerimin önünden kaybolana kadar kendinden emin ve dik duruşuyla yürüyen Akif Selim Kıraslan'a baktım.

Birkaç dakika sonra ben de üşüdüğüm için mekânın iç kısmına geçtim. Merdivenlerden inerken kimseyle göz göze gelmek istemediğim için başım eğikti. Ayda Kor'un olduğu masaya ilerlemeye başladığımda başımı ağır ağır kaldırdım ve ikinci bir şokla yeniden sarsıldım.

Yüz hatlarıma yerleşen şaşkınlığın birazı Akif Selim Bey'de yoktu. Ayda teyzenin bakışları gergin yüzümde gezinirken, "Azra, bak, bu da Hare Güz," dedi. "Akif Üstün'ün kızı."

Azra'nın gözleri bedenimde gezindi. "Memnun oldum," dedi. Ayda teyzenin dudaklarındaki gülümseme büyüdü, Akif Selim Bey'e ve yanında oturan genç kadına yandan baktı. Aynı saniye içinde gözleri beni buldu, bu sırada sandalyeyi çekmiş ve Şilan'ın yanına oturmuştum. "Hare Güz, yeğenlerim Akif Selim ve Beril."

"Akif Selim'in ablasıyım," diye bir açıklamada bulundu Beril. Ses tonu sakindi.

Zorlukla yutkundum. Halam, Akif Selim Bey'i bu yüzden tanıyordu. "Akif Selim Ankara'dan yeni döndü. Beril de İstanbul'da yaşıyor, bir aylığına yanımıza geldi. Akif Selim'in hasretine dayanamadı, kardeşlik işte."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Güz," dedi Akif Selim Bey... Sanki hiç tanışmıyormuşuz gibi. Halamı da tanımasına rağmen hiçbir şey söylememişti. Neden? Mutlaka soracaktım.

Gözlerim Beril'in pürdikkat beni inceleyen bakışlarına değdiğinde yüzündeki soğuk ifade çatırdadı ve dudaklarına samimiyetten uzak bir gülümseme yerleştirip sessiz kaldı. Kulaklarıma dolan gürültü, lüks avizelerin mekânı parlatan beyaz ışığı sayesinde azaldı; beyaz ışığın yerini soluk, buz mavisi bir renk aldı. Kısa bir süre sonra herkes derin bir sessizliğe gömüldü. Sahne ışığı ilk önce Vali Soydere'yi ve hemen yanında bekleyen, yurt dışından yeni dönen oğlu Arman Soydere'yi gösterdi.

Arman, lise birinci sınıfın yarısını aynı sınıfta okuduğum arkadaşımdı. İkinci dönem Vali amca Londra'ya götürmüştü ve eğitim hayatına orada devam etmişti. Zeynep'in kulağına eğilip, "Ne zaman döndü ki?" diye sordum.

Zeynep'in gözleri bakışmadan duramadığı sevgilisinden ayrıldı. "Cemiyet gündeminden de bu kadar uzak kalmazsın yani," dedi. "Üç gün oluyor sanırım. Instagram'da story akıttı döndüm diye."

"Aktif kullanmadığımı biliyorsun," diye mırıldandım. Vali amca, Mahzen Oteli'nin otuzuncu yılını kutlamak amacıyla bu daveti verdiğini, gelen herkese çok teşekkür ettiğini söyledi ve göğsü kabara kabara, yüzüne yerleşen ifadeyle yeni otel projesinden bahsetti. Konuşması bittiğinde Mahzen ve imzasını taşıyan diğer otellerin artık tamamen Arman'a emanet olduğunu söylemiş ve gür alkışlar eşliğinde kürsüden inmişti.

"Herkese iyi akşamlar," dedi Arman. "Mutluluğumuza ortak olduğunuz için teşekkür ederim. Çok çalışacağım ve Kapadokya'yı tu-

ristik bölge olarak çok daha iyi yerlere getireceğim. Bu süreçte, bana yardımcı olacak birisi var... İzninizle ona da buradan birkaç şey söylemek isterim. Yeni otelimizin her şeyiyle ilgilenecek olan ve bu yüzden Ankara'dan dönen Akif Selim Kıraslan'a teşekkür ederim."

Akif Selim Kıraslan, jilet gibi gri takım elbisesi ve yukarıdan yana yatırdığı kuzguni saçlarıyla âdeta ben buradayım diyordu. Beyaz ışık, bir yıldız gibi esmer tenini aydınlatırken bir elini kalbine götürdü ve yavaşça vurdu. Bu, onun dilinde *teşekkür ederim* demek mi oluyordu?

Nedense bu hareketi komik geldi. Gülmemek için yanak içimi dişledim. Elinde tespihi eksikti. Gözleri ilk önce yanağıma, ardından gözlerime takıldı ve tek kaşı sorgularcasına havalandı. Omuz silktim. Hayırdır, ne gülüyorsun da der miydi? Dudaklarımdaki gülümseme, saniyeler sonra Beril'in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettiğimde silindi.

"Vişneli kokteyl alacağım, siz bir şey istiyor musunuz?" diye sordum. Zeynep ve ekürisi Şilan olumsuz anlamda başını salladı, halam da Ayda teyzeyle dedikodu yuvasına düştüğü için bir şey demedi. Oturduğum sandalyeden kalktım, şaraplar ve kokteyllerin servis edildiği özel alana doğru ilerledim. Yarısına kadar vişne kokteyli koyulmuş olan ince, dar ağızlı şampanya bardağını kavradım ve masaya dönmek için hareketlendim. Geldiğim yöne döndüğümde, elinde kırmızı şarabıyla bana doğru gelen Arman'ı gördüm.

"Merhaba," dedi nazik bir ses tonuyla. "Çok uzun zaman oldu görüşmeyeli. Hoş geldin, nasılsın?"

"Sen de hoş geldin," diye mırıldandım, ses tonum tekdüze çıkmıştı. "İyiyim. Sen?"

"İyiyim," dedi, dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki soğuk bir ocak ayının güneşi kadar pervasız olan bakışların, keskin bir şekilde Arman'ın sırtında gezindiğini fark ettim. Gözlerinin rengine bir isim vermek gerekiyorsa, en son okuduğum kitapta geçen Osmanlıca kelimelerden biri olurdu. *Yehmum*. Akif Selim Kıraslan'ın gözlerine verebileceğim bir kelimeydi. Zifir karası, kömürden de kara olan göz rengi...

"İyi akşamlar," dedi, parmaklarıyla viskiyi kavradı. "Siz tanışıyor musunuz?"

"Liseden arkadaşız," diye yanıtladı Arman. Daha sonra anlam veremediğim bir şekilde, *iyi akşamlar,* diyerek yanımızdan ışık hızıyla uzaklaştı.

Zihnimin içinde dönüp dolaşan bir soru vardı. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken bakışlarımı Akif Selim Bey'e çevirdim. Konuşmak üzereydim ki ışıklar yeniden kapandı ve sahnedeki beyaz ışık, Vali amcaya döndü.

"Geceniz umarım çok güzel geçiyordur. Eğer izin verirseniz size hayatımın diğer güzelinden bahsedeceğim. Benim buraya gelmemde en büyük destekçim olan sevgili karıma... Aysun'uma..."

Aysun teyze, dolu ama oldukça samimi bir tebessümle kocasını izliyordu. "Üç gün sonra evliliğimizin otuzuncu senesi... Bir de doğum günü... Aradan çıkaralım dedim, masrafa gerek yok, otel açtık sonuçta." Salondaki herkesin dudaklarından keyifli bir kahkaha döküldü. "İşin şakası tabii bu... Bir değil, her gün doğsan razıyım. Benimle evlendiğin için her zaman bahtiyar bir adam olacağım. Bana bir evlatla beraber bu kocaman dünyayı verdin. Sen olmasaydın yapamazdım. İyi ki hayatımdasın. Ölüm bizi ayırana dek, sonsuza kadar... Hep seni seveceğim."

"Ben daha çok..." dedi Aysun teyze. "Ben daha çok seveceğim."

Aysun teyze mekândan içeriye getirilen pastaya gözleri buğulanmış bir şekilde bakarken derin bir iç çektim. İç çekişim, gece karası gözlerin bana doğru bakmasına neden oldu. "Böyle şeyleri sever misin?" diye sordu. Yüz ifadesi öyle ciddiydi ki alay dolu bir cevap verirsem dediği gibi gerçekten kaba bir kadın olacakmışım gibi hissettirmişti.

"Böyle bir şeyden kastın değerli hissetmekse severim tabii ki... Kim sevmez ki?"

Yüzüne yerleşen sert ve gergin ifade, karmaşık duygularının önüne aldığı bir kalkandı. O kalkan kırılmasın diye çok çabalamış mıydı? Benim gibi...

Aysun teyze pastadaki mumları üfledi, büyük bir alkış tufanı koptu. Herkes gıptayla ikisini izliyordu. Pastayı kestikten sonra Vali amca karısının elini tutmuş ve ışıklar tamda o anda kapanmıştı.

"Neden halamı tanıdığınızı söylemediniz?" diye sordum, pat diye konuya girişimi beklemiyormuş gibi baktı ya da ben uydurdum, bakışları öyle ifadesizdi ki sanki o bir aynaydı ve bana kendimi gösteriyordu.

"Halanı tanıyorum, seni değil," dedi tekdüze ses tonuyla. "Masaya geçmeden önce halan düştüğünü anlatıyordu; ilk başta annen sandım, halam cadı bir kızı olduğundan bahsetmişti... Sonra öyle olmadığını anladım. Kızı olmadığını yani."

Bana fark ettirmeden cadısın imasında mı bulunmuştu yoksa bana mı öyle gelmişti?

Gizliden ayar vermekte, duygularını gizleme konusunda olduğu gibi benim kadar iyiydi. Dudakları konuşmak için aralandı ama yüzüne neden yerleştiğini anlayamadığım dehşet verici ifade, istemsizce kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Valla var," dedi. "Şu an arkanda, sakın bakma! Bir kız var. Takmış bana. Buraya doğru geliyor."

Tek kaşımı sorarcasına kaldırdım, umursamazca omuz silktim. "Yani?"

"Şu an tam benimle, burada kaybolmazsan sıkıntı çıkacak." Burnundan derin bir nefes aldı. "Benimle dans eder misin?" diye sordu nazik bir ses tonuyla. Ne diyeceğimi bilemedim. Kızdan kurtulmak için benimle dans etmek mi istiyordu gerçekten?

"Kıza umut mu verdin ki şimdi kaçıyorsun? Yazık ya, nedir bu kızların sizden çektikleri?" diye söylendim. Gözlerine alay dolu bir ifade yerleştirirken güldü. Arkamdaki kıza mı şov yapıyordu yoksa sorduğum soruyu kale almamış mıydı, emin olamadım.

"Sadece birkaç dakika; seninle dans ettiğimi görürse gelmez, daha sonra da karanlıkta kaybolacağım."

Elini bana doğru uzattı. Bahsettiği gibi bir kızın olup olmadığını merak ettiğim için sırtımın gerisine doğru, yandan bir bakış attım. Dediği gibi arkamda kalan kız kaşlarını çatmış, ikimizi izliyordu.

"İyi, çok yaklaşmazsan sevinirim," dedim ve elini yavaşça kavradım. Beni dans eden insanların arasına götürdü, buz kesmiş olan elim sıcaklığını anında kabul ederken diğer eli belimi kavradı ve aramızda belli bir mesafe bıraktı. Elimi omzuna yasladım, başımı yavaşça kaldırdım ve sert yüzündeki kargaşanın silinmesini izledim.

"Birsen Tezer... Sever misin?" diye sordu, ses tonu ilgiliydi.

"Sadece Kuş Masalı'nı dinledim. Bu şarkısı da onun gibi güzelmiş," diye yanıtladım.

"Bu şarkının adı Delikanlı," dedi fısıltıyla. Belimdeki eli iyice yerleşirken beni yavaşça kendisine doğru çekti. "Birilerine çarpmaman için," diye açıklamada bulundu. "Seni daha önce davetlerde görmemiştim, böyle ortamları çok sevmiyorsun sanırım."

"En son gittiğim daveti hatırlamıyorum. İki sene önceydi galiba," diye mırıldandım. "Kötü günlerden geçiyordum; içinden çıkılması zor, nefes almakta zorlandığım günlerden."

Boğazımda bir düğümle nefes almak kadar konuşmak da zordu.

"Öyle hüzünlü bakıyordun ki tabloya; sanki baktığın tablo değil, kendindi." Gözlerimi, gözlerinin içindeki karanlığa diktim ve dikkatli bir şekilde süzdüm. Yerimizde acelesiz ve oldukça sakin bir şekilde dans ediyorduk.

"Size öyle gelmiş," dedim, umursamaz olmaya çalışıyordum ama başardığım pek söylenemezdi.

"İkinci çoğul şahıs ekini tahminen ne zaman dilinden söküp atarsın?" Beni oldukça yavaş bir şekilde kendi etrafımda döndürdü, bir eli yeniden belime kaydığında tutuşunu saten elbisemin üzerinden daha net hissetmeye başlamıştım.

"Akif Selim..." dedim fısıltıyla. Kara gözlerinin ardında kalan falezlere tedirgin adımlarla yürüdüm, geceden izler taşıyan denize ba-

karken konuşmaya devam ettim: "Şarkı on beş saniye önce bitti ama biz hâlâ dans ediyoruz."

Mekânın şatafatlı avizeleri aydınlandı. İkimiz de aynı anda elektrik çarpmış gibi birbirimizden ayrıldık; ben masaya doğru ilerledim, *o* ise saniyeler içinde kalabalığa, daha doğrusu dediği gibi karanlığa karıştı.

IV

DİLEK MEZARLARI

♪ Dolu Kadehi Ters Tut, *Yangın* ♪

Yıldızlar, gökyüzünün dilek mezarlıklarıdır.

İnci gibi gökyüzüne dizilen yıldızlar, dizleri yamalı umutları kalbinde taşır.

Gökyüzünde, her insanın dilek mezarlıkları vardır. Bazı dilekler kabul olur, bazıları ise kaybolur. *Dileğimin kaybolmasını istemiyordum.* İki yıldan beri düşündüğüm, gerçekleşmesini tüm kalbimle istediğim bir dileğim vardı ve yıldızlar, kalplerine bırakacağım yamalı umudu birkaç dakika sonra duyacaktı. Gökyüzünden yeryüzüne kristal şeklinde düşmeye başlayan kar tanelerini izlerken dudaklarımın kenarına, yağan karı ilk gören kişi olmanın gülümseyişini yerleştirdim.

"Dilek tuttun mu?" diye sordu Zeynep, bu sırada pijamasının üstüne giydiği polar ceketin fermuarıyla uğraşıyordu. "Şanslısın, dileğin kabul oldu bil."

Zeynep'le her yıl yaptığımız bir totem vardı. Yılın ilk karını kim görürse dilek tutma hakkı onun olurdu. Bu yılki dilek hakkı benimdi çünkü davetten çıkarken yağmaya başlayan ilk karı ben görmüştüm.

"Tuttum," dedim fısıltıyla ve içimden dileğimi söyledim. Usulca yumduğum gözlerimi açtım ve gülümseyerek beni izleyen gözlere baktım. "Geçen seneki dileğin kabul oldu mu?" diye sordum.

"Oldu," dedi, bir eli yavaşça belime kaydı ve bana sıkıca sarıldı. "Hayata yeniden dönmeni, eskisi gibi gülümsemeni dilemiştim."

Dudaklarımın kenarına buruk bir gülümseme yerleştirdim. "Beş yıl uzun bir zaman dilimi, toparlanmak zaman aldı," dedim yavaşça. "İlk zamanlar çok zordu... Uyuyamıyordum, yemek yiyemiyordum. İçimde koskocaman bir boşluk vardı, ne zaman gözlerimi yumsam oraya düşüyormuşum gibi uyanıyordum. Keskin bir vedaydı, ansızın yakalanmıştım... Babam birden ölünce ne düşündüm, biliyor musun?"

Bir eliyle terasın camını kapattı, koluma yavaşça asıldı ve beni yer yatağına götürdü. Beraber aynı yastığa uzandık. Neden, bilmiyorum ama sadece ağlamak istedim. *Ağlayamadım. Bunun yerine bir yumru gibi boğazıma oturan kelimeleri yutmaya çalıştım.* Zeynep'le çok uzun zamandır konuşmuyordum. Kendime bile küsmüştüm, bir başkasına nasıl konuşurdum ki? Elektrikli battaniyeyi ikimizin üzerine örttü, bakışlarımız aynı anda cam tavanı buldu; üzerimize doğru yağan kar tanelerini izlemeye başladık.

"Ne?" diye sordu dakikalar sonunda.

"Kötü bir hastalığa yakalansaydı, Allah içime ateşi bir anda değil de yavaş yavaş koysaydı... O zaman bu kadar yıkılmaz, belki de hayata küsmezdim. İnsan zaman geçtikçe her şeye alışıyor, alışırdım. Oldukça kötü ve bencilce bir düşünce, biliyorum. Bir yaşımda annem terk etmiş. Çok gençtim, babam bırakıp gitti."

"Biz senin aileniz. Ben senin arkadaşın, kuzenin, saklandığın her delikte bulan kardeşinim. Seni hiç bırakmayacağız. Yalnız değilsin."

Başımı Zeynep'in göğsüne yasladım, "Seçkin'le nasıl gidiyor?" diye sordum fısıltıyla. "Hiç konuşamadık."

"Güzel gidiyor," dedi utangaç ses tonuyla. Sonra güldü. "Çok güzel gidiyor," diye devam etti konuşmaya. "Biliyorsun, babam ve babası arkadaş. Biz onlara göre biraz küçüğüz. Seçkin yirmi üç ben yirmi bir... Yani bence değiliz ama onlara göre küçüğüz işte... Tepkilerinden korktuğumuz için saklıyoruz. Ben de saklamaktan yanayım, annemin korumacı ve baskıcı tavırlarını sevmiyorum. Biliyorum, iyiliğimiz için yapıyor; dediği gibi bize değil, dışarıya güvenmiyor ama Seçkin iyi birisi."

"Seni kısıtlıyor mu?" diye sordum.

"Hayır, öyle olsa devam edemezdik ki. İnsanlar ilişkide birbirlerini kısıtlamak yerine köşeli yanlarını törpülemelidir. Mesela Seçkin ilk zamanlarda bir yere gittiğimde haber vermem konusunda takıntılıydı ama birbirimizi tanıdıkça bu takıntı bir nebze de olsa azaldı."

"Umarım çok mutlu olursunuz," diye mırıldandım tüm samimiyetimle. "Aileleri de sorun etme. Eniştem evliliğe izin vermeyecek bir insan değil; her baba gibi ilk önce ayaklarının üstünde durmanı ister. Ben vazgeçtim ama sen vazgeçme."

"Vazgeçmedin," dedi mırıltıyla. "Sadece erteledin." Birkaç saniye bekledi. "Ben sizi dans ederken gördüm," diye konuşmaya devam etti. Ses tonu tereddütlüydü. "Akif Selim'le..." Zorlukla yutkundum.

"Birinden kurtulması gerekiyordu, sadece yardımcı oldum," dedim. Zeynep'e yandan bir bakış attım. Neden bana inanmamış gibi bakıyordu? "Neden inanmıyormuş gibi bakıyorsun?"

"Sence de dünden beri tuhaf şeyler yaşanmıyor mu?" *Evet, biraz.*

"Ne gibi?" diye sordum.

"İsimsiz bir tablo, isimsiz olmasının yanı sıra aşırı derecede pahalı olan bir tablo hediye geldi. Bana söylemesen de o tabloyu Aslı'nın göndermediğini biliyorum. Seni tanıyorum, Hare Güz. Duygularını gizleme konusunda iyi olabilirsin ama artık nasıl şaşırdıysan, duygularını kontrol edemedin ve kendini ele verdin."

"Aslı'dan değildi, evet," diye bir itirafta bulundum. Yalan söylemeye devam etmek istemiyordum. "Akif Selim'dendi..."

"Ne?" diye bağırdı, aniden kalktığı için başını hemen üstümüzde duran pencere kenarına vurmuştu. "Hare Güz birden söylenir mi ya! Kalbime iniyordu!" Bir elini başının üstüne götürüp yavaşça ovaladı, buruşturduğu yüz ifadesinin yerini saniyeler içinde merak duygusu aldığında iyi olduğuna emin oldum.

"Nasıl gönderdi? Siz tanışıyor musunuz? Ne zaman, hangi ara? Çabuk anlat!"

"Biraz daha bağır ya da bağırma ses tellerine yazık olur, her sabah sesinle bizi keyiflendirdiğin mikrofonu vereyim, tüm Ürgüp'e duyur!" Ses tonum alay doluydu.

"Tamam," dedi fısıltıyla. "Sana söylemedim ama ben sizi çok fena yakıştırdım. Başka bir şekilde ifade etmem gerekirse *GüzSel ship*. İsminizi de birleştirdim. Çok heyecanlı, bayılmasam iyi."

"Zeynep!" dedim sahte bir öfkeyle. "Düşündüğün gibi bir şey yok, lütfen durur musun?"

"Nasıl yok? Tablo göndermiş, dans da ettiniz, bitti bu iş!" Dudaklarının kenarı heyecanla kıvrıldı. "Siz benim gözümde çoktan sevgili oldunuz."

"Zeynep, lütfen."

"Tamam, tamam... Nasıl tanıştınız? Haydi, anlat."

"Sergiye gittiğim gün... Aslında tam bir tanışma diyemem, gönderdiği tabloyu dediğine göre beğeniyle izlemişim. Bir bakıma doğru aslında. Sergiye girdiğim gibi dikkatimi ilk çeken o tablo oldu."

"Ee, sonra?"

"Tablodaki gizli detayları incelemek için odaklanamadım. Biraz daha yaklaştım, zihnimdeki düşünceler sadece tabloya yöneldi; öyle dikkatli incelemeye başladım ki gürültüler yok oldu. Sonra sesini duydum, irkildim ve elimdeki şampanya bardağı yere düştü. Çok fazla gürültülü bir ortam olduğu için birkaç kişi haricinde kimse fark etmedi." Birkaç saniye bekledim, buz gibi bir ifade yüzüme yerleşirken konuşmaya devam ettim: "Kusura bakmayın falan dedi, sonra tabloyla ilgili konuşmaya başladık. Bu kadar."

Neden, bilmiyorum ama çok fazla detaya inmek ve konuyu uzatmak istemiyordum. "Daha sonra tabloyu göndermiş, ben de ufak çaplı araştırma yaptım ve holdingin adresini buldum. Tabloyu götürdüm."

"Neden?" diye sordu. "Seni korkuttuğu için özür dilemek istemiş bence."

"Her korkuttuğu insandan bu şekilde özür diliyorsa bilemem tabii."

"Akif Selim'i duymuştum," diye mırıldandı. "Ablası Beril var ya, onun kına gecesine gitmiştik. Sen yoktun tabii. Birkaç kız gece boyunca onu bekledi, gelmeyince mosmor oldular ama bu ayrı konu." Gözleri düşünceli bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Bu gece de seni yere kapaklanmaktan kurtarmış... Başka konuşmanız oldu mu?"

"Babamın aldığı bileklik var ya," dedim, sesim çatlamıştı. "Sandalye yüzüme gelmesin diye kolumu siper ettim, bilekliğimin taşını düşürmüş; zümrüt taşları da hassas olduğundan kırılıvermiş hemen. *Baktım ama bulamadım,* dedi." Zorlukla yutkundum. "Yarın benim için koleksiyonundaki taşa bakacak."

"Bence var bu adamda bir şeyler," dedi keyifli ses tonuyla. "Yarın git bakalım. Akşam yine konuşuruz."

"Olur." Sesim uykuluydu. "Şimdi sorgulanmam bittiyse gökyüzünü izleyerek uyuyacağım."

"İyi geceler, Hare Güz," dedi yumuşak ses tonuyla. "Ben her zaman yanındayım."

Gözlerimi usulca yumdum. "İyi geceler," dedim fısıltıyla. "Biliyorum, her zaman yanımdasın."

Sabah erkenden uyanmış, atölyeme geçmiştim. İki gün önce yarım bıraktığım galaksiyi tamamladıktan sonra kara kalem çalışması yapmaya karar vermiştim.

Kum saatinin içinde, yağmuru izleyen bir kız çocuğu çizmek istiyordum. Kum saati çizmek istememin nedeni sergide gördüğümde etkilenmemdi. Zihnimin içinde yarattığım küçük kız, gözlerini parmaklarımın arasında duran kalemden kaçırdı.

Kasvetli gökyüzünün altında, şimşeğin gürültüsüyle parçalanan kum saatinin ilk önce alt camını, daha sonra da üst camını çizdim. Kum saatinin ince belini ve dar boğazını belirginleştirdikten sonra

sırtı dönük, saçları omuzlarına kadar dökülen kız çocuğunu kum saatinin üst camına yerleştirdim.

Dün gece yağan kar, kısa bir süre içinde yağmura dönüşmüş ve bütün gece göğün kalbi, şiddetli şimşek sesiyle delinmişti.

Kulağıma ninni gibi çalınan gök gürültüsü, kısa bir süre içinde uykuya dalmamı sağlamıştı. Gök gürültüsüne karışan yağmur sesini ve kokusunu çok seviyordum. Çizim yapmaya devam ederken omzumun üzerinden yarısına kadar açtığım pencereye baktım. Atölyemin boya kokusuna karışan toprak kokusunu içime çektim.

Huzurlu hissettiğim bir andı.

Çizim yapmaya devam ederken dikkatimi dağıtan kişi kapıyı çizen küçük, şirin patilerin sahibi Mırmır'dı. Mırmır Hanım'ı atölyeye aldım, gri tüylerini okşadım. "Süt içtin mi?" diye sordum, miyavladı. "Güzel, içmene sevindim ama bıyıklarını temizleseydin keşke." Ses tonum gülümsüyordu. Bıyıklarındaki sütü elimle temizledim, tombul yanaklarını sıktım, kucağıma aldım ve kapıyı kapattım. "Seni atölyede bırakırdım, yüksek ihtimalle bundan çok da hoşlanırdın ama olmaz. Halama görünmeden hazırlanıp kaçayım. Neden bu aralar her gün dışarıya çıkıyorsun demesin sonra."

Odama geçtim, buz mavisi bir jean ve aynı tonlarda kalın kazak giyindim. Saçlarımı taradım, kâküllerimi düzelttim. Beyaz, düztaban botlarımı ve kaşe kabanımı da giydikten sonra tek askılı çantama cüzdanımı, aracın anahtarını koydum ve odadan çıktım. Merdivenden inerken konağın kapısı açıldı ve Fevzi ağabey, aldığı günlük gazete ve ekmekle karşıma çıktı.

"Günaydın," dedim, gülümseyerek. "Kütüphaneye gidiyorum, halam sorarsa söylersin. Dün gece geç uyudu, rahatsız etmek istemedim."

"Tamamdır. Bugün dışarı çıkarsın diye aracı garajdan çıkardım," diye mırıldandı. "Dikkat et. Bir şey olursa ara."

Onaylarcasına başımı salladım. "Görüşürüz," dedim, konaktan çıktım ve araca geçtim. İlk durağım kütüphane oldu; en son bitirdi-

ğim kitabın teslim tarihinin üzerinden üç gün geçmişti, sürekli kitap alıp okuduğum için kütüphane görevlisi Mahmut amca sıkıntı çıkarmıyordu. Kütüphaneye girdiğim sırada yeni gelen romanlar raflara yerleştiriliyordu. Gözlerim Mahmut amcayı aradı ama yoktu. Kitabı iade masasına bıraktım, yeni gelen romanların olduğu ilk rafa doğru yöneldim. Bu yeni bir kitap değil; eski, dünya klasiğiydi. Sadece baskısı yenilenmişti. Friedrich Nietzsche tarafından kaleme alınan *Böyle Buyurdu Zerdüşt* isimli kitaptı. Yirmi sekizinci sıradaki kitabı çektim, herhangi bir sayfa açtım ve göz gezdirdim. "Çünkü insanın intikamdan kurtarılması, bence en yüksek umuda köprü budur, uzun fırtınalardan sonraki gökkuşağı budur. Ama zehirli örümcekler, başka olmasını isterler,"

Arkamdan gelen ses, kitabın elimden kaymasına neden olurken son anda kitabı kavradım ve sesin sahibine döndüm.

Akif Selim Kıraslan, dudaklarına yerleştirdiği soğuk gülümsemesiyle beni izliyordu. "Sen beni hep böyle korkutacak mısın?" diye sordum nefesimi düzenlemeye çalışırken.

"Seslendim ama duymadın. Yine istemeden korkuttum sanırım. Üçüncü kez tesadüfen karşılaştık. Dördüncüsünün planlı olmasını isterim. Bu arada taş yanımda."

Gözlerim ilk önce uykusuzluktan moraran göz altlarında, daha sonra da bedeninde gezindi. Bugün de siyahlar içindeydi. Gözlerinin, dibi görünmeyen bir kuyuyu andırmasının bir diğer sebebi karanlığı giyinmesiydi. Dudaklarımın kenarı buz gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Tesadüflere inanır mısın?" diye sorarken elimde tuttuğum kitabı yerine koydum. "Ben inanmam."

Burada olmasını tesadüf kelimesinin arkasına saklayamazdı. Dün, *ben seni alırım* derken gayet iddialı konuşmuştu; belki bu yüzden de inanmıyor olabilirdim.

"Tesadüflere inanmam," dedi tekdüze ses tonuyla. İnanmam demesini beklemiyordum. "Kaderci bir insanımdır. Seninle ilk kez sergide karşılaştık; bu benim kaderimdi çünkü sergide bir tablo almak

istiyordum ama hangisini alacağıma karar verememiştim. Sonra seni gördüm, tablova büyük bir beğeni ve dikkatle bakıyordun. Kaderin, benim kaderime göre ayarlandı. İkinci karşılaşmamız ise senin kaderindi. Yaralanmaman için orada olmam kaçınılmazdı. Şu an ise kütüphaneye bağışladığım yeni kitapların önünde duruyorsun. İster kader ister tesadüf de ama bilinçaltın zaten benimle buluşmak için kendini ayarlamıştı."

"Seninle buluşmak için kendimi ayarlamadım," dedim inandırıcı olmaya çalıştığım ses tonumla. Yüz ifadem ciddiydi. "Unutmuştum bile."

"Ayrıca, çok kötü bir yalancısın," dedi, bir eli sert çenesini buldu ve yavaşça sakallarında gezindi. "Dün bilekliğin senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm, bütün gece uyuyamadığına eminim."

"Gök gürültüsü kulağıma ninni gibi gelmişti aslında."

Direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. Aramızdaki üç adımlık mesafeyi kısalttı, yavaşça eğildi. Gözlerinin rengini çok daha net görüyordum. Bu netlik kalbimin içinde, bir buz kütlesinin içinde dondurduğum kırlangıç kanadının kalbinden çatlamasına neden oldu. Bir adım geriye gidecektim ki elini arkaya doğru uzattı, ne yaptığına bakmak için başımı yana eğdim; görevli tarafından uzatılan kitapları kavradı ve sakin bir şekilde geri çekildi.

"Gök gürültüsünden nefret ederim," diye bir itirafta bulundu, yüzündeki ifade tıpkı çenesi gibi gergindi. Gözlerinde gördüğüm sert ifade saniyeler içinde yumuşadı. "Burada çok kalacak mısın?" diye sordu. Esmer elleri, kendine uzatılan kitapları, rafların önündeki henüz açılmamış kutuların üstüne bıraktı.

"Kitap alacaktım ama sonra da gelebilirim," dedim mırıltıyla. "Taşın yanında olduğunu söylemiştin. Aklında bir yer var mı?"

"Karşılıksız yapamam," dedi, dudaklarının kıvrımına yakıcı bir gülümseme yerleştirmiş ve kütüphanenin çıkışına doğru yürümeye başlamıştı. Bir adımı benim üç adımıma denk geldiği için büyük ve hızlı adımlarla ayak uydurmaya çalıştım.

"Ücreti neyse karşılayacağım, merak etme," dedim, ses tonum alay doluydu. Bir anda adımları yavaşladı, omzunun üzerinden bana baktı.

"Bunu duymamış olayım," dedi kesin bir dille. "Karşılıksız yapmam derken bunu kast etmedim. Kahve ısmarla, tamamdır."

"Benimle kahve mi içmek istiyorsun?"

"Yo," dedi, göremesem de gülümsediğini hissedebiliyordum. "Sadece canım kahve istedi."

Kararsız olduğum için birkaç dakika sessiz kaldım. O da sanki kendi içimde bir mücadele verdiğimi fark etmiş gibi bir şey demedi. Kütüphaneden ilk ayrılan ben oldum. Saniyeler içinde beni yakaladı, yavaşça aracıma yaklaştı. Aracın camını yarıya indirdim, Akif Selim de bir şey söyleyeceğimi anlar anlamaz ön yolcu koltuğunun camını indirdi.

"Seni favori mekânıma götürüyorum," dedim, bir şey söylemesine izin vermeden camı kapattım, gaza yüklendim ve aramızda belli bir mesafe bıraktıktan sonra hızımı düşürdüm. On dakikanın sonunda aracımı kaldırım kenarına park edip indim. Akif Selim de aracını benim aracımın arkasına park ettikten sonra indi ve siyah, *RayBan* marka gözlüğünü işaret parmağıyla burnunun aşağısına ağır ağır indirdi, kafenin dışına göz gezdirdi.

"*Ziggy* demek," derken tek kaşı havalanmıştı. "Hep buraya geliyorsun ve karşılaşmadık, öyle mi?" diye sordu. Beraber kafenin demir kapısından geçtik, merdivenden çıkmaya başladık.

"Teras katı çok daha güzel, her zaman orada olurum. En sağ köşede," dedim. "Bulutlara yakın."

"Üşümez misin?" diye sordu. "Kapalı alana geçseydik."

"Orta boy bir varilin içinde ateş yakıp masasın yanına bırakıyorlar," dedim, iki kaşım da sorguyla havalandı. "Hep geldiğine emin misin?"

"En son iki yıl önce gelmiştim," dedi, ses tonunda geçmişin alevli rüzgârları vardı. "İki yıl önce, her gün gelirdim. O zaman yoktu."

"Evet, o zaman bu kadar popüler değildi. Turistler sağ olsun, Ürgüp'e gelen herkes ilk önce buraya uğruyor. Yemekleri çok güzel."

"Acıktım sen öyle deyince."

"Tamam, ilk önce kahvaltı yap, sonra kahve ısmarlarım."

"Hesap bayağı kabarık gelecek, hazır mısın? Yemeğe düşkün biriyimdir."

Dudaklarım konuşmak için aralandı ama bana doğru gülümseyerek gelen garsonu gördüğümde sonraya erteledim. "Hare Güz Hanım, hoş geldiniz," dedi Elçin Hanım. "Her zamanki masanız az önce boşaldı, birkaç gündür sizi göremeyince bugün kesin gelir demiştim. Yanıltmadınız."

"Hoş buldum, nasılsınız? İşler nasıl?"

"İyiyim, teşekkür ederim. İşler de şu an yaz mevsimine göre durgun ama buna da çok şükür." Nazikçe gülümsedi. "Her zamankinden mi?"

"Hayır, bu sefer her zamankinden değil. Menü alabilirsek çok iyi olur."

Akif Selim, demir sandalyeyi çekip oturdu. Ben de karşısındaki sandalyeye oturdum. Bakışları, birkaç dakika bir noktada takılı kaldı. Neye kilitlendiğini merak ettim, bakışlarım bir gölge gibi kilitlendiği noktada gezindi, Ziyaret Dağı'na bakıyordu.

"Belha'nın sonu olan Ziyaret Dağı..." Gözlerini kıstı, bakışları birkaç saniyeliğine yüzümde gezindi.

"Ziyaret Dağı'nı daha önce duymuştum," diye yanıtladım. "Belha kim?"

Bir süre sessiz kaldı. Gözlerim dağı izleyen bakışlarına değdi, hemen ardından yandan görünüşünü izledim. Kirli sakalları biraz daha belirgindi. Kuzguni saçları hafifçe esen rüzgâr yüzünden dağılmıştı. Bir anlığına korneasının arkasındaki o dünyaya uzanmak istedim, bu isteğimi anında körelttim ve bakışlarımı büyük bir gürültüyle yere düşen sessizliğe ittim.

"Urumşa denilen şehre güçlü ve zeki bir adam gelmiş. Urumşa'nın hâkimiyeti altına girebilmesi için çok savaşlar vermiş ve istediğine ulaşmış. Urumşa'ya sahip olmuş. Günler geçmiş, âşık olduğu kadından bir kız çocuğu olmuş. Adını Belha koymuş. Bu kız büyümüş, dünya güzeli bir kadın olmuş."

"Sonra ne olmuş?" diye sordum. Dirseğimi masaya yasladım, bir elimi çeneme koydum ve dikkatlice dinlemeye başladım.

Gözleri kısa bir anlığına beni buldu, aynı saniyeler içinde çok yakın gibi gelen ama kilometrelerce uzak olan büyük dağa tekrardan baktı.

"Belha'nın huzur bulduğu, kendini özgür hissedebildiği tek yer Ayazman Nehri'ymiş. Her gün oraya gider, güzel sesiyle şarkılar söylermiş... Bir gün Ziyaret Dağı'nın ardından gelen reis, onu ilk gördüğü anda tutulmuş. Her gün aynı saatte onu izlemeye gelir, söylediği şarkılara sessizce eşlik edermiş. Hissettiği aşk öyle derinmiş ki kalbi, artık onu görmenin yetmediği gerçeğiyle karşı karşıyaymış. Karar vermiş; o gün, o nehre tekrar gidecek ve âşık olduğu kadına kavuşacakmış. Nehre gitmiş, güzeller güzeli Belha'sı tam üzerini giyinirken kolundan tutup kendine çekmiş ve öpmüş."

Düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Sonra ne olmuş? Kavuşmuşlar mı?" diye sordum.

"Belha ilk zamanlar Reis'ten çok kaçmış ama en sonunda aşka yenik düşmüş. Belha ve Reis gün geçtikçe birbirlerine daha çok âşık olmuşlar."

Burnundan derin bir nefes aldı, ardından sakin bir şekilde verdi. Sesindeki kırağı cümlelerin biraz da olsa çözüldüğünü sanmıştım ki dağıldığını fark etmiş gibi toparlandı.

"Belha'ya âşık olanlar günden güne çoğalırken babası, kara kara ne yapacağını düşünüyormuş. Kızını Reis'e verse, diğer adamlar ona düşman olacak ve şehrindeki saltanatı yok olacakmış. Canice bir oyun kurmuş, kızıyla evlenmek isteyenler toplanmış ve herkes birileriyle eşleşmiş. Onca insan bir kadın uğruna birbirini katlederken en sona Ziyaret Dağı'nın reisi ve Aliyli Beyi kalmış."

Zorlukla yutkundum. "Reis öldü deme sakın!"

"Kavgaları tam yedi saat sürmüş, en sonunda Reis, sevgilisinin güzelliğine bir anlığına dalıp gittiğinde Aliyli Beyi, onu tam kalbinden taraçalı bir okla vurmuş. Aliyli Beyi, üst üste okları Reis'e atarken buna dayanamayan Belha, kendini okların önüne atmış. İki âşık yan yana ölmüş."

"Ama bu çok acımasızca..." diye mırıldandım.

"Kızının onu sevdiğini bilmeyen baba, buna dayanamamış ve ikisini de aynı mezara gömmüş."

"Kavuşamamışlar ki..." Sesim yavaş yavaş kısılmıştı.

Dilini üst damağına vurup şaklattı. "Kavuşamamışlar değil, ölüm bile ayıramamış," diye yanıtladı.

"Ölüm insanları ayırır," dedim, sesimin titrememesi için büyük bir mücadele içindeydim. Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım, buğulu gözlerimi saklamak istiyordum. *Aptal adam,* diye geçirdim içimden. *Neden kavuşmalarına izin vermemişti?*

Ölüm...

Dört harf,

İki hece ama her gece.

"Babanı özlüyor musun?" diye sordu, bu sırada cebindeki sigara paketini çıkarmış ve içinden bir dal aldıktan sonra dudaklarına yaslamıştı. Kızarmış olduğuna emin olduğum gözlerim Akif Selim'i buldu.

"Çok özlüyorum," derken sesim çatlamıştı. Dudaklarımın kenarına buruk bir gülümseme yerleşti.

"Ondan önce... Yani babanı kaybetmeden önce... Gamzelerin hep böyle... Çıkar mıydı?" Sesi tereddütlüydü. Bakışlarını gözlerimin gölgesinden ayırdı, dikkatini sigarasına verdi. Sigarasından derin bir nefes çekerken yanağındaki göçükler belirginleşmişti.

Kulaklarıma uğuldayan sesler yavaşladı, sorduğu soru anında zihin duvarlarıma yazıldı. Cümleleri varlığını kabul ettirmek için bir kez daha tekrarlandı, harfler avuçlarımın arasına düştü, hiç düşünmeden parçaladım. Koyu gözlerine takıldım, yosun yeşili gözlerimde yanan yangının sebebini görüyormuş gibi bakıyordu.

Boğazım düğümlenmişti. Cevaplanmayı bekleyen soru da bunu kolaylaştırmıştı.

"Güz..." Sesinde telâş aradım ama yoktu. Sakindi. Bana *Güz* diye seslenmesini istemiyordum, "Hare Güz," diye düzelttim. Daha sonra konuşmaya devam ettim: "Evet, babam varken hep gülerdim. Yine gülümsüyorum ama bir yanım buruk. Bir yanım hep buruk."

Sigarasından derin bir nefes daha çekti, burun delikleri açılıp kapandı. Bu sırada ikindi ezanı okunmaya başladı. İkimiz de sessizliği giyinirken masamıza doğru gelen Elçin Hanım menüleri bıraktı ve gitti. Bir elim uzandı, beyaz örtünün üstüne koyulmuş olan menüyü kavradı. Yemek listesine geçtim, dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki, "Ezanda edilen dualar kabul olurmuş," dedi, sesi ciddiydi.

Kelimeler, dudaklarımızın arasında parçalanan sessizliği soydu. Direkt olarak gözlerinin içine baktım. "Ezan okurken dua ettin... O da kabul mü oldu?" diye sordum, dudağının kenarına bir tebessüm yerleşti, öyle silik ve aceleciydi ki görüp görmediğimden emin olamadım.

"Ben artık dua etmiyorum." Sonuna yaklaştığı sigaradan bir nefes daha çekti, gri külün kırmızıya dönüşünü izlerken, "Neden?" diye sordum. Cevabı gecikmedi. Verdiği cevabın altındaki boşluk nasıl doldurulabilirdi, bilmiyordum. En kötüsü, o boşluğu çok iyi tanıyordum. Afallamıştım. Şaşkın bakışlarım gözlerinin etrafında gezindi, bir şey söylememi beklemeden elindeki sigaradan son bir nefes çekti ve kül tablasında söndürdü.

Sesi hâlâ zihnimdeydi ve az önce sorduğu sorunun altına kazınmıştı:

"Annem öldükten sonra dua edecek sebebim kalmadı."

V
GÜZ YAĞMURU

♪ Cigarettes After Sex, *Heavenly* ♪

Güç, zayıflıktan doğar.

Dünyanın en güçlü insanı, acılarını saklayan değil; acılarıyla yaşamayı öğrenendir. Güçlü kadın ve güçlü erkek anlayışımız neden dilinden küfrü eksik etmeyen, güçsüzü ezip kendini yükselten insanlardır?

Güçlü insan, iki ayağının üzerinde ne olursa olsun durabilendir. Ağlayan insan da güçlü insandır, sessiz kalan da. Ağlamak bir sonraki gelen yıkımı engellemek, içini boşaltmaktır. Sessiz kalmak güçtür, konuşmaktan daha tehlikelidir.

Güç, hayata küstüğüm için son üç buçuk yıldır benimle değildi. Gücün yerinde boşluğa sığmayan bir acı vardı, sessiz kalsam da konuşsam da ağlatıyordu.

Şu an sessizdim ama ne güçsüz hissettiğimden ne de acı çektiğimden... Karşımda yarasını çok yakından tanıdığım biri vardı. Son kelimeler dudaklarından dökülürken aramıza şatafatlı bir avize düşmüş gibi hissettirmişti çünkü bazen kelimeler, kırık bir sesle dudaklarımızdan dökülüyor olsa da ruhumuzda bıraktığı sarsıntı güçlüdür.

Sesi kulaklarımda yankılanmaya devam ederken gözlerimi önümde duran içi su dolu şampanya bardağından ayırdım ve esmer eli sakallarında, beni izleyen adamın gözlerine baktım. Bir eli kaşe kabanının içinde gezindi, mavi kapaklı bir kitap çıkardı ve masanın üstüne koydu.

"Çünkü insanın intikamdan kurtarılması, bence en yüksek umuda köprü budur, uzun fırtınalardan sonraki gökkuşağı budur. Ama

zehirli örümcekler başka türlü olmasını isterler; dünyanın intikamımızın fırtınalarıyla dolması, adaletin ta kendisi olsun," diyerek kitabı usulca önüme bıraktı.

Az önce kütüphanede okurken yarım kalan, almayı düşündüğüm *Böyle Buyurdu Zerdüşt* isimli kitaptı.

"Artık tanışıyoruz, tablo kadar da pahalı değil," diye mırıldandı, dudaklarında ilk kez soğukluktan uzak, samimi bir gülümseme gördüm.

Ne diyeceğimi bilemediğim için gözlerine tereddütle baktım. Akif Selim de bunu hissettiği için, "Lütfen, kabul et," dedi. "Tabloyu seni korkuttuğum için özür dilemek amacıyla göndermiştim. Madem onu kabul etmiyorsun, bunu et."

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Gerek yoktu ama tamam, teşekkür ederim," dedim, konuşurken istemsizce iki kez gözlerimi kaçırmıştım çünkü yüz ifadem, anlamsız bir heyecan duygusu tarafından ele geçirilmişti.

"Aç mısın? Ne söyleyelim?" diye sordu, menü sayfalarında gezindi ve yemek bölümünü açtı.

"Kahvaltı yapmadım," diye yanıtladım yumuşak ses tonuyla.

"Tamam, çift kişilik kahvaltı söyleyeyim. Ekstra istediğin bir şey var mı?"

"Bence yeter."

Elçin'i yanımıza çağırdım, siparişleri verdim. Aramızda kısa bir sessizlik yaşandı. Üzerindeki kaşe kabanın önünü ilikledi, bu sırada gözlerim siyah saatine takıldı. "Güzel mi?" diye sordu saatine baktığımı anladığında. "Güzel," diye yanıtladım. "Bilekliğimi ne zaman yapabilirsin?"

Takım elbisesinin ceketinden siyah bir kutu çıkardı, kitabın üstüne bıraktı. "Tuhaf hissettim," dedi keyifli bir ses tonuyla. Neden tuhaf hissetmişti? "Daha önce balona bindin mi?"

İki kaşım da sorgularcasına havalandı. "Konumuzla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Hiç, merak ettim," dedi. "Ben hiç binmedim, bir gün beraber bineriz belki."

Güçlükle yutkundum. "Babamla bindim," diye yanıtladım. Yüz ifadesindeki sakinlik yerini korudu. "On beş yaşımdaydım. İlk başlarda biraz korktum ama sonra geçti. Güzel bir deneyim, tavsiye ederim."

Küçük, kare kutuyu açtım ve Karanlık Yeşil Taşı'na baktım. "Seninkiyle hemen hemen aynı," diye mırıldandı. "Bilekliği alabilir miyim artık?"

"Kaç güne biter?"

Yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. "Bir hafta," dedi. "Belki de on gün. Senin için ne kadar değerli olduğunu görebiliyorum, taşı işlerken dikkat edeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Hep böyle teşekkür edecek misin?" diye sordu, dudaklarıma yüzümdeki soğuk ifadeyi çatlatan bir gülümseme yerleştirdim.

"Etmeyeyim mi?"

"Bittikten sonra edersin, Güz. Şu an bana kahvaltı, kahvaltıdan sonra da acı bir Türk kahvesi ısmarlayarak etmiş bulunuyorsun. Düşündüğüm kadar kaba biri değilmişsin."

"Kaba demeyelim de soğuk diyelim... Bir de ismim Hare Güz."

"Biliyorum, ben de farklı bir şey söylemiyorum ki," dedi, babamdan başka kimsenin *Güz* demesine izin vermediğimi bilmiyordu. Bir anlığına kelimeler bunu söylemek için soluğuma dizildi, dudaklarım konuşmak için aralandı ama bir his durmama neden oldu, sessiz kaldım.

Kahvaltılıklar servis tepsisinde gelmeye başladı; çeşit çeşit peynir, zeytin ve diğer kahvaltılıklar masaya sırayla dizildi. Direkt vişne reçeline uzandım, tabağıma biraz aldım. Hemen sonra tereyağı ve kahverengi sepetteki, fırından yeni çıkmış olduğunu düşündüğüm simide uzandım. Simitten bir parça kopardım, ilk önce tereyağını hemen sonra da vişne reçelini sürdüm ve ağzıma götürdüm.

Geceden de kara gözlerin pürdikkat beni izlediğini fark ettiğimde yüz ifadem gerildi. Parmakları ince belli çay bardağını kavradı, "Öyle dikkatli izlersen yiyemem," dedim. Gözlerini kıstı.

"İştahlı biri gibi duruyorsun ama zayıfsın." Gözleri yüzümde gezindi. "Sen de yiyip yiyip kilo almayanlardan mısın yoksa?"

"Beş yıl önce altmış dört kiloydum," diyerek konuşmaya başladım, patates tabağına uzandım ve tabağıma birkaç tane patates koydum. "Babam ölmeden önce yani. Basenlerim sinirlerimi bozardı ama yemeğe düşkün ve spor yapmak için üşenen biri olduğum için umursamazdım. Bir gün diyet yapardım, ertesi gün çikolata yiyerek dizi izlerdim." İstemsizce gülümsedim. O günlerden şimdi bir ışık yılı kadar uzaktaymışım gibi hissediyordum. "Sonra her şey bir anda tepetaklak oldu. Gittiğim yol ters şeride dönüştü; acılar, fren balataları kopmuş bir aracın içinde üstüme gelmeye başladı. Hepsi çarptı, ruhsal olarak yaralanmama rağmen canım yanmıyormuş gibi davrandım. Yemek yiyemedim. Kırk beş kiloya düştüm. Sessizleştim. Hissizleştim. Son altı aydır biraz daha iyiyim, insan acıya alışınca iyileşmeye başlıyor sanırım. Şu an kırk yedi kiloyum, hedefim elli beş çünkü zayıf olmak, sağlıklı olmak anlamına gelmiyor. Saçlarımın dökülmesi azalsın diye neler yaptım, bir bilsen..."

Çayından bir yudum aldıktan sonra, "Belki söylemek bana düşmez ama biraz alabilirsin, evet," dedi. "Her ne yaptıysan işe yaramış, saçların çok güzel." Bakışlarımı anında bakışlarından kaçırdım, umursamaz gözükmek için tabağıma birkaç tane zeytin daha aldım. O da peynirden aldı. İkimiz de bunun sonrasında sessizce kahvaltımızı yapmaya devam ettik ama bu sessizlik, arkadaşı Burak bizi görüp yanımıza gelene kadar sürdü.

"İnsan bir davet eder, nasıl arkadaşsın!" dedi, dilini damağına vurup şaklattı ve Akif Selim'in bir şey demesine fırsat vermeden sandalyeyi çekti, yanına oturdu. Direkt elini bana doğru uzattı, "Komiser Burak Gün," dedi, uzattığı elini kavradım. "Hare Güz Üstün," dedim.

Akif Selim, arkadaşı Burak'a yandan bir bakış attı. "Davet etmediğim hâlde gelip oturdun. Hayırdır, ne işin var burada?"

"Ekip arabasıyla geçiyordum, seni gördüm," dedi, rüzgârın dağıttığı açık kestane renk saçlarını düzeltti. "Belki çay ısmarlarsın dedim, boşuna gelmişim. Ama ben yüzsüz bir insanım; Hare Güz, benim için açık bir çay söyler misin? Yanına limon da koyarlarsa sevinirim."

Akif Selim'in çenesi gerildi, dudaklarındaki alay dolu gülümseme büyüdü. "Ortak, ben sana başka zaman ısmarlarım. Birazdan kalkacağız zaten."

"Hep böyle, Hare Güz... Arkadaşını hiçbir yere sığdırmaz. Alındım, gücendim."

Gülümsedim. "Sorun yok, çay içebiliriz," dedim. Elçin Hanım'dan, istediği gibi açık çay ve limon istedim. Akif Selim, "Ağzın yok mu, Burak? Sen söylesene," diye söylense de umursamadım.

"Ne konuşuyordunuz?" diye sordu Burak. O da Akif Selim'i umursamıyor, sohbete dâhil olmaya çalışıyordu. "Yüzler gülümsüyordu valla."

Gülümsüyor muyduk? Akif Selim, masanın altından Burak'ın dizine vurdu. "Ama olmaz ki böyle," dedi Burak. "Her gün şiddet görüyorum."

Konuyu dağıtmak için, "Ne zamandan beri tanışıyorsunuz?" diye sordum. "Eğlenceli bir arkadaşlığınız var gibi duruyor."

Burak, yüzünü buruşturdu. "Bu arkadaşlığı götüren benim," dedi, başını çevirdi ve Akif Selim'e baktı. "Ketumluk desen var. Neyse ki eğlenceli biriyim de birbirimizi idare ediyoruz." Birkaç saniye bekledi, yüz ifadesi ciddileşti. *Mevzuya giriyorum* ifadesiydi bu.

"Çok tuhaf bir arkadaşlığımız var, evet... Askerliğimizi Adıyaman Gölbaşı'nda yaptık. Orada tanıştık. Yani bakarsan Akif Selim ve ben sürekli didişen, birbirlerine sataşan birileri gibi duruyoruz ama bunlar hep birbirimizi çok sevmekten."

"Çok sevmek ne lan?" dedi Akif Selim tükürür gibi. "Gören de âşığız sanır."

"İki dakika dur be!" dedi Burak. "Biz ilk başlarda birbirimizden nefret ederdik. İçtima olurdu, Akif Selim beni öldürecekmiş gibi bakardı."

"Peki sonra?" diye sordum merakla. "Sonra ne oldu?"

"Bir gün ben nöbetçiyim, Akif Selim de dışarıda sigara içiyor. Ara ara bana bakıyor ama nasıl desem, eski sert bakışları gibi değil, normal yani... İndim nöbet yerimden aşağıya, *'Birader, baksana,' dedim.* Akif Selim de *'Hayırdır?'* dedi. Karşısına geçip, *'Derdin ne? Yemek yiyoruz, kötü kötü bakıyorsun; içtimaya gidiyoruz, aynı şekilde,'* diye sordum..."

Akif Selim, Burak'ın sözünü kesti: "Hiçbir şey demedim," dedi. "Öyle yüzüne baktım, sigaramı söndürüp yukarı çıktım."

Akif Selim'in sözü bittikten sonra Burak konuşmaya devam etti: "*Ne acayip adam ya*, diye düşündüm. Ertesi gün yemekhanedeyiz, böyle kendini bok sanan zengin züppeleri olur ya... O zamanlar bedelli de yoktu tabii. Ayar olduğum biraderin biri karşıma geçip, *'Kardeş, benim yerime oturmuşsun, kalk,'* dedi. *'Kalkmam, senin babanın yeri mi?'* diye tersledim. Bu zengin züppesi aldı benim yemeğimi, üstüme döktü. O gün de kuru fasulye ve pilav var. O yemek için kurşun atar, kurşun yerim... Daha sonra ne oldu, anlamadım; Akif Selim çocuğun üstüne bir uçtu, baktım ki çocuk amele sümüğü gibi yapışmış yere."

"Daha sonra ne oldu peki?" diye sordum, ne konuştuklarını merak ediyordum.

"Akif Selim, üç hafta çarşı yasağı aldı," dedi. "Bu askerde olan biri için ne demek, biliyorsunuz, değil mi? Ölüm gibi yani..."

"Burak, çarşı iznini üç hafta boyunca kullanmadı. *Kahve içelim*, oldu *beraber oturalım*; *beraber oturalım*, oldu *çarşıya beraber çıkalım*..."

"Daha sonra ben polislik sınavına girdim," dedi Burak. Senkronize olmuş gibilerdi. Birinin sözü bitince diğeri devralıyordu. Arkadaşlıkta birbirini tamamlamak bu mu oluyordu? "Ürgüp'e atandım,

senelerdir de burada beraberiz. O zamandan beri âşık işte bana, ne yaparsın! Bir şey daha var ama yeni tanıştık, anlatmam doğru olur mu, bilemedim."

"Muhabbet dönüyor," dedim keyifli bir ses tonuyla. "Anlatırsan dinlerim."

"Askerde üçüncü günümüz; kantine uzman çavuş geldi, *ehliyeti olan var mı* diye sordu. Bizimki de hemen atladı tabii... Artist çünkü... Her şeyin en iyisini yaparım havalarında. Bir ay boyunca garajdaki arabaları yıkadı, çizilen karizmasını o günden sonra toparlayamadı."

"Hı hı, öyle oldu," diye mırıldandı Akif Selim alay dolu bir ses tonuyla. "Ben de bir şeyler anlatayım ister misin?"

"Kesin karizmam çizilecek! Alınırım, gücenirim bak," dedi. Gözlerim Akif Selim'in tehlikeli yüz ifadesine kaydı, dudaklarımın kenarı küçük bir tebessümle kıvrılırken, "Ne anlatacaksın?" diye sordum.

"Hare Güz merakla soruyor, mecbur anlatacağım."

"Tamam ya," dedi, bu sırada omuzları düşmüş ve az önce gelen çayını karıştırmaya başlamıştı.

"Askeriye şehrin merkezinde, küçük bir yer. Ürgüp kadar. Askeriyenin karşısında da evler var. Bu nöbet tutarken kestirmiş bir kızı gözüne... Kız da buna karşı boş değil tabii. Öyle pencereden pencereye... Bu, her gün *nöbete yazın beni* diyor; anlıyorum, bir şeyler var ama sorgulamadım. Bir gün yazıyorum, iki gün yazıyorum... Sonra komutan anladı. Neyse kızla çarşı izninde buluşmuş, bir döndü bu askeriyeye... Dayak yemiş abisinden, ölümüne..."

Kaşlarım çatıldı. "Umarım kardeşinin sevgilisi oldu diye olay çıkarmamıştır," diyerek söze girdim.

"Yok ya, ondan değil... Kız evliymiş," dedi Burak. "Son ciddi ilişkim buydu vallahi, tövbeliyim artık."

"Haydi lan oradan... Dün görüştüğün kimdi?" diye sordu Akif Selim.

"*Playboy değilim* demedim ki... *Artık evlilerle takılmıyorum* dedim..."

"Güzel anılarmış," diye mırıldandım, derin bir iç çektim. "Benim de Aslı'yla var böyle birkaç anım, bu kadar olaylı değil tabii."

"Aslı derken? Bizim Yasin'in sevgilisi Aslı mı?" diye sordu, gözlerine şaşkınlık dolu bir ifade yerleşmişti.

"Evet, liseden arkadaşım," diye yanıtladım. Akif Selim çayından son bir yudum daha aldıktan sonra bileğindeki kol saatine baktı. "Kalkalım mı?" diye sordu. "Toplantıya yetişmem gerek."

"İyiydi," dedi Burak.

"Kardeşim, olay falan yok mu? Ne bileyim, mahalle arasında kavga, silahlı çatışma? Ne boş adamsın!"

"Tövbe de, aşko. Az önce iki üç enik kahve önünde tartışmaya girmiş; mevzudan yeni geldim zaten," dedi, öyle seslenişi dudaklarımda derin bir gülümseme oluşturdu; Akif Selim'in gülümsemesi kısa bir anlığına gamzelerime takıldı, bakışlarını ağır ağır çektikten sonra "Aşkına da sana da... Kalk haydi, kalk!" diye söylendi.

Tek askılı çantamı aldım, ayağa kalktım. Akif Selim, önümde yürüyen Burak'ı ensesinden kavradı, "İnsanlıktan nasibini almadı, inşallah alacak," dedi, Burak kaşlarını çattı.

"Ben hiç değilse alamamışım, alacakmışım, sen..." Akif Selim, Burak'ın boynundaki elini çekti ve bu sefer ağzına dayadı. Birbirlerini hem yeren hem de seven iki küçük çocuk gibilerdi. Akif Selim, boşta kalan eliyle önden buyur etti.

Bu sırada, mekânın iç kapısından bize doğru gelen erkek garson, Akif Selim'den hangi ara aldığını bilmediğim kartı uzattı. "Hesabınız ödenmiş," dedi.

Bakışlarım omzumun üzerinden Akif Selim'i buldu. Oyunbozanlık yapacağını hissettiğim için Elçin Hanım'a kaş göz işareti yapmış, dudaklarımın arasından hesap almamasını söylemiştim.

"Davet edilen hesabı ödemez," dedim, dudaklarımın kenarına oyununu bozduğum için keyifli bir gülümseme yerleştirmiştim. "Afiyet olsun."

"Kral hareket valla," diye konuştu Burak, merdivenlerden indi. Yanımda durdu, gözlerini çatık kaşlarla bana bakan Akif Selim'e çevirdi.

"Rövanş alınır," diye mırıldandı, kaşe kabanının düğmelerini ilikledi ve iri ellerini cebine sakladı, ağır ağır merdivenlerden indi. Burak, alelacele mekânın dışına çıktı. "Eğer beni yanlış anlamazsan bir şey diyeceğim."

"Söyleyeceğin şeye bağlı," dedim. Mekânın demir kapısından çıktık, araçlara doğru yürümeye başladık.

"Bir sonraki sefere karşılaşamayabiliriz, konağın önüne de gelmem pek hoş olmaz. Bileklik bittiğinde haber vermem için bir şey gerek." Bir eli ensesinde geziniyordu.

"Ne gerek?" diye sordum anlamamış gibi.

"Şey," dedi, ağır ağır yutkundu. Kıvranıyordu. "Daha önce bir kızın numarasını istemediğim için ne diyeceğimi bilemedim. Umarım yanlış anlamazsın."

"Akif Selim, yanlış anlamam." dedim, çantamdan bileklik kutusunu ve cep telefonumu çıkardım. İlk önce bileklik kutusunu daha sonra da telefonumu uzattım. "Numaranı yaz, kaydedeyim. Bir hafta sonra seni ararım."

"Tamam," diye mırıldandı. Bir eliyle telefonu kavradı ve numarasını yazdı. Telefonu tekrardan bana uzattı, parmaklarım uzattığı telefonu kavrayacaktı ki gürültülü bir ses aramıza çığ gibi düştü.

Elimdeki telefonu korkudan parçalayacakmışçasına sıkmaya başladım. Ne olduğunu anlayamadım, sırtüstü kaldırıma itildim. Akif Selim, bir şey dememe izin vermeden iri bedeniyle üstüme kapandı. Gücünü ayaklarına verdi, bir elini kaldırımla başım arasına koydu ve ağırlığını yavaşça üstüme bıraktı.

Bacaklarım titriyordu. Az önce silahlı bir saldırıya mı maruz kalmıştım yoksa bu, zihnimin bana oynadığı bir oyun muydu?

"Sakin ol," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Bir yerin acıyor mu? Ağrın var mı?"

Konuşacak gücü bulamadığım için *hayır* anlamında başımı salladım. "Korkma, tamam mı? Ben buradayım."

Yüzü, yüzüme çok yakındı. Sıcak nefesi dudaklarıma değiyordu. Ağır ağır yutkundu, yüzünü yavaşça yüzümden çekti. "Burak, burada mısın?" diye bağırdı.

"İyi misiniz?" diye sordu Burak.

"İyiyiz," dedi, gözleri soru dolu bir ifadeyle beni buldu.

"İyiyim," dedim fısıltıyla.

"Belin acıyor mu? Çok mu sert ittirdim? Biraz sert davranmış olabilirim, kontrolümü kaybettim."

"Sorun yok," Sesimle beraber uzuvlarım titriyor, kalbim sarsıcı bir hisle atıyordu.

"Burak, sakin mi?"

"Bir gün olaysız dağılalım, dişimi kıracağım," diye mırıldandı, ses tonu öfkeliydi. "Ziggy'nin önüne ekip istiyorum, havaya iki el ateş edildi. Siyah, *Volkswagen Passat*. Plakası yok. Üç kişi. Yüzlerinde maske vardı. Bilmiyorum, Barış. Ürgüp'ün girişine gelirken solda. Evet. Tamamdır." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Aracın arkasından çıkmayın, şimdi size su getireceğim."

Akif Selim, başımın altındaki elini yavaşça çekti ve üstümden kalktı. Bir eli elime uzanırken diğer eli belime kaydı ve ayağa kalkıp dik durmama yardımcı oldu. Aydınlık ve canlı, yumuşak bakışlarına baktım. Burak'ın elindeki su şişesini aldı, kapağını açtı ve ağzıma dayadı. Birkaç yudum içtikten sonra suyun birazını eline döktü, ateş basan yüzümü ıslattı.

"Başıma ilk defa böyle bir şey geldi," dedim, sesim çatlamıştı. Çok geçmedi, avucumdaki telefon titremeye başladı, gözlerim ekrana değ-

diğinde eniştemin aradığını gördüm. Boğazımı temizledim, aramayı yanıtladım.

"Hare Güz, iyi misin?" diye sordu telaşlı ses tonuyla. Nasıl haberi olmuştu?

"Nasıl haberin oldu?" diye sordum, sesim hâlâ çatallıydı.

"Özür dilerim, Hare Güz... Her şey benim yüzümden oldu. Neredesin?"

Hiçbir şey anlamıyordum. "Ne demek benim yüzümden oldu?"

"Güzel kızım, lütfen konağa dön ve gelmemi bekle. Güvenli bir yerde misin? Yanına birkaç kişi göndereceğim."

"Güvendeyim," dedim, gözlerim birkaç saniyeliğine Akif Selim'e takıldı. "Kimseyi göndermene gerek yok."

"Polisler olaya karışmayacak," diye mırıldandı keyifsiz ses tonuyla. "Zeynep de şu anda Fevzi'yle konağa dönüyor. Ben gelene kadar halana bir şey anlatma."

"Tamam," dedim, sesim solgundu. Telefonu kabanımın cebine koydum, avucumdan güç aldım ve ayağa kalktım. Gözlerim telefonla konuşan Burak'ı buldu. Telefonla konuşurken yanımıza doğru yürümeye başladı.

"Mekândaki herkes çok korktu, bunun haricinde bir şey yok," dedi ciddiyetle. "Ne zaman gelecekmiş? Tamam..." Derin bir nefes alıp verdi. "Barış, sinirden çatlayacağım. Küfür etmek istemiyorum, kapatır mısın?" Ve bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattı, omzunun üzerinden Akif Selim'e baktı.

"Ramazan Özsoy olayın içinde, emniyete gittiğimde detaylı öğreneceğim. Seni ararım, Akif Selim." Gözleri beni buldu. "İyisin, değil mi?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim. Burak, devriye aracına yöneldi ve dakikalar içinde gözlerimizin önünden kayboldu.

"Usulsüz işlerden hoşlanmıyor," diye açıklama gereğinde bulundu Akif Selim.

"Enişteme ne alakası olabilir?"

"Yüksek ihtimalle ihale olayları, kendilerince gözdağı veriyorlar enişteme. Kim olduklarını bilmiyorum. Konağa gidelim, öğrenirim."

"Gidelim?" Kaşlarım sorguyla havalandı.

"Aynen, gidelim." dedi, kaşlarını çattı. "Seni tek göndereceğimi düşünmedin herhâlde, değil mi? Aracını bizimkiler alır."

Normal şartlarda bunu kabul etmezdim ama dakikalar önce silahlı bir saldırıya uğramıştım, şartların normalliği bu noktada değişiyordu. Çantamdan aracımın anahtarını çıkardım, Akif Selim'e verdim.

"Mekândan alsınlar, gel," dedi, başıyla kapıyı işaret etti. Beraber mekâna girdik, aracın anahtarını Elçin Hanım'a bıraktık ve geri döndük.

"Güzel mi?" diye sordu, başıyla aracını işaret etmişti.

"Araba işte," dedim, aklımı dağıtmaya çalıştığının farkındaydım.

"Ne demek araba işte? Kırıldı."

Ön yolcu koltuğuna geçtim, Akif Selim de sürücü koltuğuna geçti, motoru çalıştırmadan bekledi. Dağılmış ve düşünceliydim ama bu, solgun yüzümde gezinen keskin bakışlarını hissetmeme engel değildi.

"Kemerini takmayacak mısın?" diye sordu yumuşak ses tonuyla. Elim ayağım az önce ateşler içindeymişim gibi yansa da şimdi buz kesmişti. Bir elim emniyet kemerine uzandı, zar zor da olsa taktım, daha sonra da Akif Selim'e yandan bir bakış attım.

"Korkuyor musun?" diye sordu yavaşça.

"Korkmamalı mıyım? Dışarıdan nasıl duruyor, bilmiyorum ama az önce yaşadıklarım normal değildi." Kaskatı kesilmiştim.

"Normal olmadığını biliyorum, *güz yağmuru*," dedi yavaşça. Bana sesleniş biçimi zorlukla yutkunmama neden oldu. Gözlerine baktığımda derin bir bataklığa saplanmış, kurtulmaya çalıştıkça daha da batmış gibi hissettim. Başka bir şey söylemedi, başını ağır ağır çevirdi ve motoru çalıştırdı.

Kısa bir süre içerisinde konağa geldik, aracını konağın önüne park etti. Bakışlarım, ruhsuz bir heykeli andırır gibi konağın kapısında bekleyen üç kişinin bedeninde gezindi. Araçtan ilk önce ben, hemen sonra Akif Selim indi.

Halamın gür sesi konağı inletiyordu. Gözlerim omzumun üzerinden Akif Selim'i buldu. Kaskatı kesilmiş, gergin bir yüz ifadesiyle konağın kapısını izliyordu. "Gelmeyecek misin?" diye sordum. Birkaç saniye bekledim. Kilitlenmiş bir şekilde kapıya bakıyordu. Bir kez daha aynı soruyu sorduğumda bakışları ağır ağır beni buldu, gözlerimin içine bakarak yürümeye başladı.

Konağa girdiğimizde avlunun ortasında enişteme bağıran halamı gördüm. "Ne yaptığının farkında mısın? Zeynep ve Hare Güz ölüyormuş!" Delirmiş gibiydi, geldiğimizi bile fark etmemişti. "Hare Güz, bana ağabeyimin emaneti! Ya bir şey olsaydı? Bu vicdan azabıyla nasıl yaşayacaktım? Her şeyi geçtim, kızlarım onlar benim! İhalelerinin cezasını çekmek zorunda kalan birer piyon değiller!"

"Hala, iyiyim ben," dedim çatallı bir sesle. Halamın bakışları bana değdi. "Bak burada, Zeynep de gelir şimdi," diye konuşmaya devam etti enişte, halamın göğsünü sıkıştıran nefeslerin düzene girmesini istercesine.

Halam ilk önce bana, hemen ardından da Akif Selim'e baktı. Yüz ifadesindeki endişe çatladı, yerini belirgin bir rahatlayışa bıraktı.

"Enişten anlattı, öldüm öldüm dirildim," dediğinde ona sımsıkı sarıldım. "Nasıl oldu?" diye sordu saçlarımı usulca okşarken. Halamın kollarından sıyrıldım, omzumun üzerinden Akif Selim'e baktım.

"Dün gece sandalye yüzüme gelmesin diye kolumu siper etmiştim ya, bilekliğimin taşı kırılmış. Akif Selim yerde bulmuş, taşı da hallederiz deyince bilekliği vermek için görüştüm. Mekândan çıkarken havaya iki el ateş edildi. Ne olduğunu anlayamadım. Akif Selim, ben anlayana kadar aracın arkasına saklanmama yardımcı oldu."

Halam, solgun yüzümden öptü ve bir kez daha sıkıca sarıldı. "Allah razı olsun, Akif Selim oğlum," dedi halam. "Kızımın hayatını kurtarmışsın."

"Kim olsa aynısını yapardı," diye yanıtladı Akif Selim yumuşak ses tonuyla. "Ben artık gideyim, tek gelsin istemedim. Ramazan Bey, bir şeye ihtiyacınız olursa aramanız yeterli."

"Yemeğe kal, yabancı mıyız?" diye sordu halam.

"Rahatsız etmek istemem," diye mırıldandı. Halam, gözlerine sinmiş korkuyla Akif Selim'e bakmaya devam etti.

"Ne rahatsızlığı," dedi kırık ses tonuyla. Bu sırada Zeynep ve Fevzi ağabey konaktan içeri girdiler. Halam, koşar adım Zeynep'e ulaştı ve sıkıca sarıldı.

"Annem, iyisin değil mi?"

"İyiyim, anne," dedi, sarılışına karşılık verdi. "İki araç bizi çok fena sıkıştırdı, az kalsın kaza yapıyorduk."

Halam, öfkeli bakışlarını enişteme çevirdi. "Kızlarımdan birine bir şey olursa, seni ömür boyu affetmem! Ömür boyu! Ölsem de affetmem!" dedi tehditkâr ses tonuyla. "İhaleye mi girmeni istemiyorlar? Girme! Canımızdan önemli mi?"

"Beni daha ne kadar çocuk gibi azarlayacaksın?" diye sordu eniştem. Halam sessiz kaldı ama bakışlarındaki öfke biraz olsun dinmedi. Bakışlarını yumuşattı, Akif Selim'e çevirdi. "Oğlum, sen bizi sizin eve götür. Ayda, sabah mesaj atıp akşam yemeğine davet etmişti ama kızlar yok diye gelemeyiz demiştim. Üstüme geliyor bu konak."

Gözleri ilk önce beni buldu. "Gitsek olur mu?" diye sordu, daha sonra da Zeynep'e baktı.

"Olur," dedim fısıltıyla. Kabul etmezsem gitmeyecek, başımda bekleyecekti. Konakta da kalmasını istemiyordum çünkü enişteme tartışmaya devam edecekti. Gözlerim omzumun üzerinden enişteme buldu.

"Bu konuyu konuşacağız ama sonra," dedim, ses tonum sorgulayıcıydı. "Şehrin girişinde, yüzü maskeli silahlı adamlar bir insanın canına nasıl kast etmeye çalışır? Bu cesareti kimden alıyorlar? Dağ başında mıyız?"

Mahcup bir ifadeyle bana baktı, biraz bile olsa kötü hissettirmeliydi belki ama hissetmedim. Hiçbirimiz enişteмin hırsının cezasını ödemek zorunda değildik. "Halledeceğim," dedi kendinden emin ses tonuyla. "Hepinizden özür dilerim, böyle olmamalıydı."

Ben sessiz kalırken Zeynep dayanamadı, enişteme sarıldı. "Yeşim, mantomu getir," dedi halam kırık bir ses tonuyla. Yeşim abla, halamın mantosunu getirdi. "Akif Selim mi götürecek, Fevzi amca mı?" diye sordu Zeynep.

"İki araca gerek yok," dedi Akif Selim. Zeynep'le ben arka yolcu koltuğuna, halam ise ön yolcu koltuğuna geçti.

Halam, araca geçtiğimizde sessiz kaldı. "Çok korktun mu?" diye sordu Zeynep, sessizlik duvarına ilk tekme atan olmuştu.

"Ne olduğunu anlayamadım, ilk başta soğukkanlıydım ama sonra korktum tabii." Aramızdaki mesafeyi kapattı, başını omzuma yasladı. "Dershane nasıl geçti?" diye sordum konuyu değiştirmek amacıyla. "İyiydi," diye yanıtladı tekdüze ses tonuyla. "Birkaç tane yapamadığım matematik sorusu var, bakar mıyız?"

"Bakarız," dedim fısıltıyla. Sessizlik yeniden dudaklarımıza sızdı, başımı Zeynep'in başına bırakırken dikiz aynasından Akif Selim'le göz göze geldim. Bakışlarında buz gibi bir ifade vardı, yanaklarımı kor alevlerle yakan bir ifade... Gözlerimi gözlerinden kaçırdım, usulca yumdum, keskin bakışlarının gölgesi hâlâ üzerimdeydi.

Ürgüp'te göğün rengi laciverte dönüşmüş, yıldızlar parlıyordu. Üzerime aldığım krem rengi hırkaya iyice sarınırken Kıraslan Konağı'nın penceresinden görünen, taş duvarın ortasına kırmızı, büyük, neon ışıklarla yazılmış *Ürgüp* yazısı bütün ihtişamıyla kadrajıma girdi. Pencerenin aralığından yüzüme doğru esen tatlı rüzgâr ruhumu dinlendirirken bugün olanları düşünmemek için zihnimin en güzel hatıralarını sakladığım odanın kapısını araladım. *Babamın pamuk şeker aldığı o günlerden birine...* Beni yolun araç geçmeyen tarafına alır, elimi sıkıca kavrardı ve ben, babam yanımdayken hiçbir kötülüğün bana değmeyeceğini düşünürdüm.

Ölmeden önce hisseder gibi bir gece karşıma geçmiş ve bana ölümden bahsetmişti. "Ölüm denen ayrılık bir gün bizi de bulursa, ruhuna diktiğim kanatlarına iyi davran. İyiliği, merhameti ve vicdanı kalbinden eksik etme. Düştüğün yerden kalkman için bazen güce değil, inanca ihtiyacın vardır. Bir gün pes edersen ruhundaki kanatlarına tutun çünkü ben, yanında olmadığım zaman seni yerden kaldırabilmesi için ruhuna inancı ve gücü diktim," deyişi avlunun ortasında, sıcacık bedeni kollarımın arasındayken kulaklarımda yankılanmıştı.

Omzuma attığım hırkanın art arda, güçsüz bir şekilde çekiştirilmesiyle düşüncelerim zihnimin derin kuyusuna sessizce gömüldü. Başımı sola çevirdim ve uyku mahmuru bir ifadeyle bana bakan kız çocuğuyla göz göze geldim. Saçları siyah, kıvırcıktı ve omuzlarına dökülüyordu. Gözleri iri, kahverengiydi. Elindeki bebeği bana uzattı, o an zihnimde bir şimşek çaktı ve kum saatinin içine hapsolan kızın yeşil gözleri aydınlandı.

"Ama babam geleceğini söyledi, hala... On iki gün sonra geleceğim, dedi."

"Ama güzel kızım, saat gece yarısını çoktan geçti ve baban mesajda birkaç gün daha gecikebileceğini söylemişti..."

"Babalar verdikleri sözü tutarlar! Benim babam tutar. Gelecek, biliyorum."

Tam hatırlamıyordum ama belki sekiz belki de dokuz yaşımdaydım. Avludaki kadife koltuklara sinip babamı beklediğim o günlerden birindeydim. Babam, on iki günlüğüne iş seyahati için yine İtalya'ya gitmişti.

"Hare Güz... Üşüteceksin ama..."

Omuz silktim. Babam bugün gelecekti. Bana söz vermişti. Yarım saatin sonunda boynum bükülmüş, uyku ellerini gözlerime kapatmıştı ama hâlâ direniyordum. "Sadece beş dakika daha," dedim uykulu sesimle. Konağın kapısı birkaç dakikanın sonunda açıldı ve babamın yorgun bakan gözleriyle mutluluktan parlayan gözlerim buluştu.

"Baba!" dedim, oturduğum yerden kalktım ve babama doğru koştum. "Geldin!"

En güvenli yere uzandım, kolları kollarımı sardı, başımı göğsüne yasladım ve sımsıkı sarıldım.

"Geldim, Güz'üm."

"Seni çok özledim, baba..."

Merdivenlere yönelirken bir şeyi hatırlamış gibi durdu ve sıska vücudumu kolayca yere indirdi. "Dur bakalım," dedi, konağın kapısının önüne gitti ve arabasından paketleri getirdi. İlk önce mor hediye paketini açtı ve sarı saçlı, yeşil gözlü, çilli bebeği avuçlarımın arasına bıraktı.

"Çok güzel," diyebildim sadece. O kadar güzel bir bebekti ki diğer bebeklerime hiç ama hiç benzemiyordu. Saçları bukle bukle, dudakları pembe, yanakları da keza öyleydi. "Baba, beni her defasında çok mutlu ediyorsun... İyi ki benim babamsın. Teşekkür ederim."

Küçük kızın bana uzattığı bebeği buğulu gözlerle kavradım, ağzındaki emziği diliyle ittirdi. Emzik yere düşmesin diye ani bir refleksle yakaladığımda bu hareketim hoşuna gitmiş olmalı ki dişlerini göstererek gülümsedi.

Yüzümdeki gülümseme bebeği dikkatli bir şekilde incelemeye başladığımda yavaşça soldu. Bu bebek, babamın bana yıllar önce aldığı ve hâlâ sakladığım bebeğin aynısıydı.

Saçları sarı ve bukle bukleydi. Dudakları ve yanakları pembe, gözleri yeşildi. Kahverengi çilleri vardı.

VI

YAMALI YILDIZLAR PORTRESİ

♪ Cihan Mürtezaoğlu, *Sevdanın Yükleri* ♪

Şaşkındım.

Bugün tesadüflere inanmadığımı söylemiştim. Gerçek buydu. Tesadüflere hiçbir zaman inanmazdım ama elimde tuttuğum bebeğin bir tesadüften ibaret olmadığına inanmam güçtü.

"Bu bebek senin mi?" diye sordum karşımdaki küçük kıza. Ses tonumda belirgin bir şaşkınlık vardı.

"Evet," dedi ve dişlerini göstererek gülümsemeye devam etti. Böyle konuşması benim de dudaklarımın iki yana kıvrılmasına sebep oldu.

"Çok güzel bir bebekmiş, kim aldı bunu sana?" Dudakları konuşmak için aralandı ama oturma odasına giren Akif Selim'i gördüğünde cevap vermekten vazgeçti, "Dayı!" diye seslendi, küçük ve dengesiz adımlarını kapıya yöneltti.

Akif Selim, "Dayısının güzeli!" diye karşılık verdi ve yeğenini kucağına aldı, yanağını öptü. "Asel Mila, Hare Güz ablanla tanıştın mı?" Akif Selim'in gözleri elimdeki bebeğe kaydı. "En sevdiği bebeğini verdiğine göre seni bayağı sevmiş," dedi.

"Dayı, çikolata?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. Akif Selim anında ne demek istediğini anlamış, "Yemekten sonra," demişti. Asel Mila'nın dudaklarından keyifsiz bir mırıltı döküldü. "Dayısının güzeli, anneye soralım, haydi gel."

Gece karası gözleri kısa bir anlığına gözlerime takıldı. Dudakları bir şeyler söylemek için aralandı ama hemen sonra vazgeçti. Cep tele-

fonumu masanın üzerinden aldım, elimde tuttuğum bebeğin fotoğrafını çektim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum; İtalya'dan gelen bir bebek, Türkiye'de de olabilirdi. Bebeği koltuğa bıraktım, bakışlarımı yeniden gökyüzüne çevirdim ve burnumdan derin bir nefes aldım.

Ayda teyze geldiğimiz için çok sevinmişti ama Akif Selim'in ablası Beril için aynı şeyi söyleyemezdim. Bizi gördüğünde yüzüne, o geceki gibi anlam veremediğim tuhaf bir ifade yerleşmişti.

Bakışlarının aksine ses tonu samimi gibi duruyordu ama değildi.

"Hare Güz, birazdan yemek hazır olurmuş, haydi sofraya geçelim," dedi halam, Zeynep'le beraber ellerini yıkamış ve gelmişlerdi.

"Bir şey yemek istemiyorum," diye mırıldandım keyifsiz bir ses tonuyla.

"Kızım, biliyorum zor bir gündü ama yemek yemediğin zaman yuttuğum her lokma boğazımda kalıyor. Lütfen, ayıp olmasın kimseye."

Derin bir nefes verdim, omzumdaki hırkayı koltuğun kenarına bıraktım ve yemek masasına doğru ilerledim. Kısa bir süre sonra, konağın yardımcılarıyla beraber Beril, Akif Selim ve Ayda teyze geldi.

"Osman, bugün Azra'yla beraber inşaata gitti," diye konuşmaya başladı Ayda teyze. "Bizim kız da öğreniyor işleri. Son bir yılı kaldı, dönünce Ürgüp'teki işleri devralır artık." Ayda teyzeyi bir kez bile asık suratlı görmemiştim. Herkese karşı güler yüzlü biriydi. Akif Selim, kucağında çikolata yiyen Asel Mila'yla döndü; yeğenini yere bıraktıktan sonra sandalyeyi çekti ve karşıma oturdu.

"Ellerine sağlık, Narin Sultan," dedi yumuşak ses tonuyla. "Bana tencerenin en altından koyar mısın? Çok pişmiş olanından."

"Tamam yavrum, bunamadım o kadar... Biliyorum nasıl sevdiğini," diye konuştu. Orta boylu, beyaz saçlı, güzel bir kadındı. İlk önce tencerenin üstüne dizdiği sarmaları masadaki tabaklara koydu. Her tabağın yanında yoğurt vardı. Bunun haricinde patates salatası, yağlama ve birkaç çeşit salata yapmışlardı.

"İlk önce yağlama ye," dedi Beril. Kirpiklerimin arasından Beril'e baktım, bana mı söylemişti? "Akif Selim sarmadan sonra en çok yağlama sever."

Gereksiz bilgi için teşekkürler, Beril. Biraz daha zorlasan samimiyetine inanacağım, demek isterdim ama bunun yerine "Yağlamayı ben de çok severim," diye mırıldandım, sesim de bakışlarım gibi solgundu. "Ellerinize sağlık, her şey çok güzel görünüyor."

Akif Selim, masanın üzerinde duran yağlamayı çatalıma sardı; tabağımdaki yoğurda batırdı, bana uzattı. Yaptığı hareket, zorlukla yutkunmama neden olurken umursamazca omuz silkti. "Güz, yağlamayı alır mısın artık?" Bana uzattığı çatalı titreyen elimle kavradım, bu sefer halamın çatalına uzandı ve aynı şekilde hazırladı.

"Fazla yemeyeyim, gece mide ağrısından uyuyamam," dedi halam.

"Onu bunu bilmem. Kimse aç kalkmayacak bu masadan," dedi Ayda teyze ve masaya oturduğunda yemeğe başladık. Akif Selim'le birkaç kez göz göze gelmiştim, her göz göze gelişimizde içimde tuhaf, avuçlarımı karıncalandıran bir his oluşuyordu. Önümdeki sarmaları zar zor yerken Akif Selim ikinci tabağa geçmişti.

Akif Selim'in gözlerinin üzerimden bir an bile çekilmediğini söylüyordum ama benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu ki ikinci tabağa geçtiğini biliyordum. Kendimi hemen burada tokatlamak istiyordum, bana neydi onun kaçıncı tabağa geçtiğinden?

Parmaklarımın arasında duran bardağı, kendime sinirlendiğim için farkında olmadan sertçe masaya bıraktım. Çıkan gürültülü sesten dolayı herkesin bakışları aynı anda beni buldu. Dudaklarıma mahcup bir gülümseme yerleştirdim, "Parmaklarımın arasından kaydı," diye gereksiz, saçma bir açıklamada bulundum. Akif Selim haricinde herkesin bakışları aynı anda benden ayrıldı. Neden dudaklarının kenarında kurnaz bir gülümseme vardı?

İki kaşımı da sorguyla havalandırdım, Akif Selim'e baktım. *Bir şey yok* dercesine omuz silkti, çatalına yağlama sardı ve yoğurda batırdı.

"Zeynep, dershane nasıl gidiyor?" diye sordu Ayda teyze.

"Konu bana ne zaman dönecek diye merakla bekliyordum," diye cevapladı Zeynep. "Gitmiyor, ben zorla peşimden sürüklüyorum."

"Gezmekten vakit bulursa dershaneye gidiyor işte," diye araya girdi halam. Zeynep umursamazca omuz silkti.

"Şimdiki gençler hep böyle," dedi Beril. "Babam, dershane ile okul arasında göz bile açtırmıyordu."

"Şimdiki gençler nasılmış?" diye sordum, bakışlarım ağır ağır Beril'in yüzünde gezindi.

"Elinden telefon düşmeyen; o video senin, bu fotoğraf benim diye takılanlar... Yani hepsi." dedi, ses tonu sertti. "Benim zamanımda böyle değildi, herkes dersiyle ilgilenirdi. Kendi aralarında buna bir isim bulmuşlar bir de... *Depresyon*. Günlük her öğrenci bir defa depresyona girip eğitim sistemine laf atıyor. İşsiz öğrenci psikolojisi işte, sadece ailesinin ve devletin sağladığı imkânlara nankörlük ediyorlar."

"İnsanların hayatını yalnızca onların izin verdiği kadarıyla bilebilirsin," dedim, ses tonum tekdüzeydi. "Depresyonda diye dalga geçtiğiniz insanlar o kadar ağır sınavlardan geçiyor ki çareyi intihar etmekte buluyor. İntiharı asla savunmuyorum, yaptıkları doğru değil ama inan bana, o noktaya gelen insanlar artık neyin doğru, neyin yanlış olduklarını bile bilmiyorlar. Daha önce hiç denemedim ama ne kadar ağır bir his olduğunu tahmin edebiliyorum. Şimdiki gençler, şu anki eğitim sisteminin kuklası. Kuklayı kavrayan parmaklar ne isterse biz o oluyoruz ve hiç hak etmeyenleri, yalnızca doğuştan şanslı diye olmamız gereken yerde görüyoruz." Parmaklarımla su bardağını kavradım, büyük bir yudum aldım ve bir şey demeden masadan kalktım.

Yaptığım şey belki büyük bir terbiyesizlikti ama sınava neden hazırlanamadığımı, bu sancılı süreçte yapabildiğim tek şeyin neden zaman geçirmek olduğunu bilemezdi. Kast ettiği işsiz öğrenci profilinde ben de vardım, hayallerim de.

Bir harabeye dönen, mezar altında kalan hayallerim...

Oturma odasından çıktığımda nereye gideceğimi bilemeyerek bir süre koridora bakındım. Nefesim daralıyordu. İyi hissetmiyordum.

"Güz?"

Akif Selim'in seslenişi çok daha sinirimi bozarken, "Hare Güz!" diye düzelttim öfkeli bir ses tonuyla. Bu tepkimi beklemediği için afalladı. "Lütfen, bana Güz diye seslenip durma!"

"İsminin Güz olduğunu sanıyordum?" Tek kaşı havalandı. Bir şey diyemedim; göğsümü sıkıştıran bir his vardı, nefes almakta zorlanıyordum. Kalbim şu anda nefesimi sıkıştıramazdı, üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Sakin olmalıydım.

"Bugün yaşadıklarım normal değildi, itiraf edemesem de çok korktum ve etkilendim," dedim. "Biraz hava almak istiyorum. Balkona çıkabilir miyim? Yani nerede olduğunu gösterir misin?"

Başıyla merdiveni işaret ettikten sonra usulca yukarı çıkmaya başladı. Dakikalar sonra Ürgüp'ün ihtişamlı manzarasıyla karşı karşıyaydım. Akif Selim, bir şey dememe fırsat vermeden hırkasını çıkardı ve omuzlarıma bıraktı. Gecenin soğuk rüzgârı, omuzlarımdaki hırkaya sinen kokuyu burnuma getirirken gözlerimi usulca yumdum. Kokuyu derince solumamak için kendimle mücadeleye girdiğimi fark ettiğimde omuzlarımdaki hırkayı kavradım ve Akif Selim'e uzattım.

"Üşümüyorum," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

"Hasta olursun," diye mırıldandı. "Kalsın omuzlarında." Hırkanın omuzlarımda kalmasını istemiyordum, bu yüzden balkon demirlerine bırakmak için hareketlendim ama Akif Selim, gür ve net sesiyle tekrarlayınca hırkayı omuzlarıma bıraktım.

Taze çekilmiş, yoğun, acı kahve kokusuna benziyordu.

"Burada vişneli kokteyl yok, tablo yok, dikkatsiz olup üzerine düşüreceğin sandalye yok," derken gülümsediğini hissettim. "Ama pikap ve bir sürü plak var. Birsen Tezer'in hem de..."

Gözlerim bacakları uzun, siyah masanın üzerinde duran pikabı bulduğunda, "Davette çalan şarkısı çok güzeldi," dedim mırıltıyla. "Sesi çok huzurlu. Hani bazı şarkılar vardır ya... Gözlerini kapatır, geçmişi düşünür, geleceği beslersin. Öyleydi."

Burası normal, düz bir balkon değildi. Balkon duvarlarında Ayda teyzenin solmuş çiçekleri vardı, yeniden açmak için baharı bekliyorlardı. Bir gün açacaklardı çünkü döngü buydu.

Peki ya insan bir çiçek gibi solduğunda baharı nasıl karşılardı?

"Kar yağacak," dedim, kollarımı birbirine sardım. Gökyüzünün bağrı kan gibi kırmızıydı.

"Gece başlayacak gibi duruyor," dedi. Omzumun üzerinden Akif Selim'e baktım, pikabın kapağını açmış, plağı yerleştiriyordu.

"Neyse ki ilk dilek hakkı benim oldu, istediği zaman yağabilir."

Akif Selim, kısa bir süreliğine gözlerimin önünden kayboldu; tekrar döndüğünde elinde iki sandalye ve orta boy, sönmüş bir ateş varili vardı. "Bizim çocuklardan çaldım," dedi. "Üşüme diye."

Ateş varilini mangal yakma fanıyla alevlendirdi, beyaz torbanın içindeki odunlardan attı ve yanımdaki boş sandalyeye oturdu. Birsen Tezer sesiyle dudaklarımıza mühür vurdu, bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Zihninde binlerce düşünce silsilesi olduğuna emindim çünkü benim de ondan farkım yoktu.

"Az önce hangi dilekten bahsettin?" diye sordu fısıltıyla. Gözleri gökyüzündeydi.

"Zeynep'le aramızda oluşturduğumuz bir totem," diye mırıldandım. "Yılın ilk karını kim görürse dilek hakkı onun olur." Dudaklarıma buruk bir gülümseme yerleştirdim, konuşmaya devam ettim: "Bu yılın dilek hakkı da benimdi."

"Kaç yıldır var bu toteminiz?"

"Beş yıldır."

"Hiç gerçekleştiği oldu mu?"

"Biri haricinde hepsi gerçekleşti," dedim, zorlukla yutkundum.

"Hangisi diye sorsam kızar mısın?" Akif Selim'e yandan bir bakış attım. "Kızmam," dedim.

"Sordum o zaman."

"İstanbul'da üniversite kazanmak istiyordum." Yutkunamadım. "Hukuk Fakültesi."

"Bu, gerçekleşmemiş bir dilek değil," dedi. Kara gözlerinde parlayan yıldızlar, kayalıkların altında parçalanan yosun yeşili gözlerime değdi. "Yarım kalmış bir dilek. Tamamlanması gereken..." Avuçlarımda zamanın taş kesilmiş umutları vardı, ne zaman bu konuyu açsam umutlarım kalbinden sızlıyordu. "Bazı hayaller kursakta kalır," diye devam etti konuşmaya. Gözlerinde, buğulu gözlerimi yansıtan bir ayna vardı. Avucumda sakladığım umutları görüyormuş gibi bakıyordu. "Bazı hayallerin ise zamanı vardır. Sekiz yaşında kaybolan umudunu on yedi yaşında bulan bir insan oturuyor karşında." Dudaklarını yaladı, yandan bir bakış attı.

"Bir şey sorsam kızar mısın?" diye sordum tıpkı onun gibi.

"Kızmam," dedi o da benim gibi.

"Neden kaybettin o umudu?"

"Bu sorunun cevabını bir gün mutlaka alırsın," dedi kendinden emin ses tonuyla. "İnsan, bir gecede hayatını kaybeder, bir gecede kazanır. Önemli olan geçmiş ve gelecek arasındaki ince ipte yürüyebilmek."

"O ipten düştüm," dedim.

"Yeniden ayağa kalkarsın," dedi. "Bir daha mı düştün? Yine kalkarsın. Kalkacak gücün mü yok? Düştüğün yerden kaldıracak, içindeki gücü uyandıracak birini beklersin. O biri hiç gelmedi mi? Sürüne sürüne de olsa hayatta kalmaya devam edersin. Ayağa kalktığında, gücünü topladığında ise ne ayazını yediğin kışı ne de gözlerini açtığın baharı unutursun."

"Annen ölünce baharlar bile kış gibi gelmiştir, bilirim." Bakışları saniyesinde ciddileşti. Gözlerini kıstı, kirpiklerinin arasından beni izledi. "Babam öldüğünde baharlar bile kıştı benim için."

Dudaklarını düz bir çizgi hâline getirdi. Birkaç saniye bekledi, dudakları konuşmak için aralandı ama Beril ve Asel Mila'nın ağlayan sesi konuşmasına izin vermedi. "Akif Selim, Asel Mila'nın mamasını hazırlıyorum ama kimsede durmuyor."

"Dayı," dedi Asel Mila uyku dolu ses tonuyla. "Lütfen, uyku."

"Dayıcığım, uyuyalım," dedi, oturduğu sandalyeden kalktı, ilk önce pikabı kapattı, ardından yeğenini kucağına aldı. Ben de Akif Selim'le beraber ayaklandım, Beril, *sorun yok* dercesine bana gülümsedi ve gözlerimizin önünden kayboldu.

"Dayı, uyku," dedi Asel Mila bir kez daha ve gözlerini ovuşturdu. Beraber merdivenlerden indik. Oturma odasına yönelmek için hareketlendim ama Akif Selim, "Hare Güz," diye seslendi.

İlk kez bana Hare Güz diye seslenmişti. Anlamış mıydı?

"Efendim?"

"Asel'in odasının kapısını açıp yatağını ayarlar mısın? Beril, *bu nasıl yatak hazırlamak* der, söylenip durur. Hiç çekemeyeceğim."

Yalnızca başımı salladım. Beraber bir kat daha indik, dar koridordan geçtik. Akif Selim kapının önünde durdu, daha sonra da geçmem için yer açtı. Kapıyı açtım, Akif Selim omzuma sürtünerek yanımdan geçti; odanın soluk mavi gece lambasını yaktı. Beşiğin tahtasını indirdim, tül örtüyü kaldırdım ve hemen yanında duran nevresim takımını serdim. Yastığı da koyduktan sonra, "Yatırabilirsin," diye mırıldandım. Akif Selim bir kez daha omzuma sürtündü; yeğenini yatağına yatırdı ama Asel, gideceğimizi hisseder gibi yeniden huysuzlandı.

"Dayı, uyku," dedi bir kez daha. Uykudan kastı bu değil miydi?

"Bu sefer Hare Güz ablan anlatacak," dedi Akif Selim fısıltıyla. Ne anlatacaktım? Kaşlarım sorguyla havalandı. "Masal," dedi ve beşiğin kenarına oturdu.

"Ben ne anlarım masaldan?" diye sordum fısıltıyla.

"Hare Güz... Kuş uyanmış, su içmeye gitmiş desen de olur. Üç yaşındaki çocuk masalda ne mantık arasın?"

"Olmaz öyle," dedim, ses tonum düşünceliydi. "Sen kalk oradan."

Beşiğin kenarından kalktığında yerine ben geçtim. Akif Selim, dizlerini hafifçe kırdı ve yeğeninin kıvırcık saçlarıyla oynamaya başladı. Masala nereden başlayacağımı bilemediğim için zihnimdeki dünya, dudaklarımın arasında orta yerinden dönmeye başladı.

"Gökyüzünde, yamalı yıldızlar portresi içinde nefes alan küçük bir kız çocuğu," dedim fısıltıyla. Parlaklığını kaybetmiş ay ışığı, kum saatinin içinde duran kız çocuğuna baktı. "Yamalı yıldızlar portresinin içinde yaşayan kız çocuğu, yıldızlarını kaybetmiş bir gökyüzünden ne isteyebilir?" diye sordu.

Bu sırada Beril odaya girdi ve mamayı, dudaklarına yerleştirdiği keyifli gülümseme eşliğinde Akif Selim'in üzerine atıp odadan kaçarcasına çıktı. "Sikeceğim ya," dedi Akif Selim fısıltıyla. Kaşlarım çatıldı. "Küfür yok," dedim. "Dayısı değil misin? İçir işte."

"Sen de ablası oldun, sen içir," dedi, mamayı bana uzattı.

"Olmaz, ben masal anlatıyorum. Masal anlatmak ciddi bir iş." Dudaklarıma samimi bir gülümseme yerleşti, Akif Selim'in gözleri yanaklarımda solan mezarlık çiçeklerine takıldı.

"Bak ya, ciddi bir işmiş," dedi, biberonu ilk önce dudaklarına götürdü ve sıcaklığını kontrol etti. Buruşan yüzü, gülümsememin daha da büyümesine neden oldu ama gözleri kapalı olduğu için göremedi.

"Dayıcığım, Hare Güz masala devam etmek için mamanı içmeni bekliyor."

"Dayı," dedi birkaç kez art arda huysuz bir ses tonuyla. Asel Mila mamayı içmeye başladığında ben de masalı anlatmaya devam ettim:

"Kum saatinden akan zaman, küçük kızın her bir gözyaşına bedelmiş... Kötü bir ablaya sahip olan küçük kız kum saatinde, zamanın içinde sıkışıp kalmış. Derken, günlerden bir gün, geçmişten bir adam gelmiş. O adam, küçük kızın kurtarıcısıymış." Gözlerim mamasını içen Asel Mila'dan ayrıldı, pürdikkat beni dinleyen Akif Selim'e takıldı. "Kum saatini kalbinden kırmış ama bir şeyi bilmiyormuş, kum saatinin kalbi zaten küçük kızmış."

"Kötü sonları sevmem," dedi fısıltıyla. "Küçük çocuklara sonu kötü biten masallar anlatmamalısın."

Bekle, dercesine baktım ve anlatmaya kaldığım yerden devam ettim: "Küçük kızın kalbini kırdığı için üzülmüş ama başka çaresi yokmuş. Küçük kızın elinden tutmuş, kalbinde açılan yaranın nasıl iyileşeceğini sormak için şehirdeki en iyi büyücüye gitmişler."

"Nasıl iyileşirmiş?" diye sordu, tek kaşı sorgularcasına havalanmıştı.

"Sevgi, her yaranın şifasıymış."

"Adam, küçük kızı nasıl sever ki? Küçük bir kere. Yanlış, olmaz."

"Küçük kız aslında büyükmüş ama ablasının büyüsü yüzünden bedeni kum saatinde küçülmüş."

"Masalı Akif Selim'e mi yoksa Asel Mila'ya mı anlattın?" diye sordu bir ses. Omzumun üzerinden kapı eşiğinde dikilen Zeynep'e baktım. Tüm gece bir kez bile yanımıza gelmemişti, nedenini biliyordum hatta kimse bizi fark etmesin diye ortamı idare ettiğini de.

"Gidiyor muyuz?" diye sordum fısıltıyla. Zeynep onaylarcasına başını salladı. "Akif Selim bırakacakmış."

"Asel Mila uykuya tamamen daldığında geleceğim, siz kapının önünde bekleyin," dedi Akif Selim. Başımı sallamakla yetindim, Zeynep'le beraber oturma odasına çıkmak için merdivene yöneldik.

"Ne konuştunuz?" diye sordu sabırsız ve meraklı bir ses tonuyla.

"Bir yanım, yanınıza gelmeyi çok istedi ama dedim ki *Hare Güz zaten anlatır bana.*"

"Şimdi değil," dedim, bir şey demesine izin vermeden merdivenden hızlıca çıktım. Oturma odasının kapısının önünde bizi bekleyen halamla göz göze geldiğimde bana yarı sorgu dolu yarı tuhaf bir ifadeyle baktı. Nedenini biliyordum. Akif Selim'le hangi ara bu kadar iyi anlaştığımı merak ediyordu.

İyi anlaşıyoruz ya da anlaşmıyoruz diyemezdim ama sohbet ettiğimizde keyif aldığımı da inkâr edemezdim. Zeynep ikimizi yakıştırıyordu ama ben Akif Selim'den bu hissi almamıştım, daha çok arkadaş gibi davranıyordu. Benim gibi... Hayır, kendimi kandırmıyorum. Doğrusu ve olması gereken buydu.

Akif Selim, yaklaşık beş dakika sonra geldi. Ayda teyze ve halam, giderayak beş dakika daha kapı önünde sohbet ettiler; sohbetin bitmeyeceğini anladığımızda Zeynep, Akif Selim ve ben konaktan çık-

tık, araca doğru yürümeye başladık. Halam da mecburen peşimize takılıp geldi.

Yol boyunca Akif Selim ve halam sohbet etmişlerdi. Halam araçtan inmeden önce, teşekkür amaçlı Akif Selim'i yarın sabah kahvaltıya davet etmişti. Akif Selim, ilk başta buna gerek olmadığını söylemişti ama halam en sonunda kabul etmesini sağlamıştı.

Konağa geldiğimizde Yeşim abla, enişteminin uyuduğunu söylemişti. Çok fazla yorgun hissetmeme rağmen odaya girdiğim an kabanımı yatağımın üstüne bırakmış ve direkt banyoya ilerlemiştim. On dakika içinde duş almıştım, normal zamanda yirmi dakikadan fazla kalıyordum ama bu sefer ciddi anlamda ayakta duracak hâlim yoktu. Banyodan çıktım, takım iç çamaşırlarımı ve pijamalarımı giydim, tarağı almak için banyoya geçmiştim ki kapı tıklatıldı.

Zeynep ve halam odaya girdiler. "Sorgulamaya gelmedim, belertme gözünü bana," dedi halam. Gözümü mü belertmiştim? "Bugün kızlarımla beraber uyuyacağım. Saçlarını kurut, öyle gel."

Dediği gibi saçlarımı kuruttum, siyah tokayla ensemde atkuyruğu yaptım ve odaya geçtim. Halam ve Zeynep çoktan yatağa girmiş, baş ucu lambamı açmış, beni bekliyorlardı.

Halamın bir kolunun altında ben, diğer kolunun altına da Zeynep vardı. Bizi iki koluyla sarmaladı, saçlarımızdan öptü. "Güzel kızlarım," dedi usulca. "Bugün size bir şey olsaydı nasıl yaşardım?"

"İyiyiz," dedik Zeynep'le aynı anda ve göz göze geldik. Zeynep, *şimdi* dediğinde halamı gıdıklamaya başladık, kahkahalarımız odamın duvarlarında yankılanırken kasvetli havayı dağıttığımız için seviniyordum.

Halamın gülmekten çatlayacağını anladığımızda gıdıklamaya son vermiştik.

"İyi geceler, güzel kızlarım," dedi. Gözlerimi usulca yumdum; derin bir iç çektim, iyi geceler diye mırıldandım ve zihnimde yarattığım masalın hayaliyle uykuya yenik düştüm.

Sabah uyandığımda eniştem erkenden çıkmıştı. Halam, kahvaltıdan sonra Yeşim ablayla beraber alışverişe gitmişti.

Zeynep ise dershanedeydi ve bir saat önce attığı mesajda eğer çıkışta onu almaya gidersem erkek arkadaşı Seçkin'le tanıştıracaktı.

Gayet makul bir teklifte bulunduğu için kabul etmiştim.

Dün başladığım kum saati çalışmam yarımdı, normal şartlarda hiçbir zaman yarım bıraktığımı tamamlamadan başka bir çalışmaya geçmezdim ama... Şartlar normal değildi.

Akif Selim Kıraslan'ın portresini çizmeye başlamıştım.

Yüzü, gözümün önüne geldiği her an tüm sesler yavaşlıyor; kalbim ağır çekime alınmış gibi atıyordu. Yüzündeki detayları çok net inceleyememiştim; neden, bilmiyorum ama incelemenin çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

Sabah kahvaltıyı tek başıma yaptığım için portre çizimi videoları izlemiştim ve üçüncü videonun sonunda zihnimde bir şeyler oluşmaya başlamıştı. Tek bir amacım vardı, o da bilekliğimi yaptığı için teşekkür etmekti.

İlk önce yüzünün dış hatlarını çizdim. Surat oranlarını belirlemenin en kolay yolu, bölme çizgileri kullanmaktı. Öncelikle ovalin ortasında diklemesine bir çizgi çektim; sonra ovali yatay bir çizgiyle ikiye böldüm. Burnun alt kısmını çizmek için yüzün alt kısmını bir başka yatay çizgiyle tekrardan ikiye böldüm. Daha sonra burnun alt kısmını ve iki yandaki burun deliklerini çizdim. Önden sivri görünen bir burnu, kuyunun dibindeki karanlığı andıran göz rengi; büyük, badem gözleri... Gözlerinin sol tarafı derin bir karanlığın içindeydi. Alt dudağına oranla daha kalın olan üst dudağı; hafif kavisli, gür, kömür gibi kara kaşları ve uzun, kıvrık kirpikleri...

Akif Selim'in yüzünün sağında siyah, küçük bir ben ve kaşının içinde küçük bir boşluk vardı. Derin değildi ama üzerine yıllar devrilmiş yara gibi derisinden kabarmıştı. Gür, siyah saçlarını da çizdikten sonra burnun altına biraz gölge ekledim ve çenesini daha da belirgin hâle getirdim; kılavuz çizgilerini sildiğimde resim tamamen hazırdı.

İki A4 kâğıdının arasına koydum, lila dosyama sakladım. Çalışma masamdaki dağınıklığı topladım, atölyeden çıktım ve odama geçtim. Kara lekelerin bulaştığı elimi yıkadım; siyah, geniş paçalı pantolonumun üzerine başparmaktan geçirmeli, koyu yeşil bluzumu giydim.

Konaktan çıktım, aracıma geçtim ve ön yolcu koltuğuna bıraktığım telefonumdan saati kontrol ettim. Zeynep'in ders bitimine on beş dakika kalmıştı. Bir elimle direksiyonu kavrarken diğer elimle burnumun üzerine düşen siyah güneş gözlüğümü düzelttim, daha sonra ismimin yazılı olduğu *playlisti* açtım.

On dakikanın sonunda Zeynep'in dershanesinin önündeydim; merdivenlerde Şilan'la konuşan Zeynep'in dudaklarını okudum, geldiğimi fark ettiğinde *görüşürüz* dedi ve yürümeye başladı. Ön yolcu koltuğumdan telefonumu aldım, Zeynep koltuğa geçmeden önce konuştu:

"Bu kadar kolay evden çıkabilmemize şaşırdım," diye mırıldandı. "Babam kapıdaki adamları da çekmiş."

"Evet, dün Azrail bizi yokladı ama bugün hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam ediyoruz. Bir şey demediğine göre halletmiş."

"Aradım ama açmadı," dedi, yandan bir bakış attım. Kemerini takmıştı.

"Nerede buluşacağız? Ziggy'de mi?"

"Sen seviyorsun, orası olsun," diye mırıldandı. Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım, rotamı Ürgüp'ün girişindeki Ziggy Kafe'ye göre oluşturdum.

Kısa bir süre içinde favori mekânıma gelmiş, dün Akif Selim'le beraber oturduğumuz masaya geçmiştik. Zeynep, Seçkin'in on dakika gecikeceğini söylediği için önden iki çay istemişti. Sorgu dolu gözlerinin neden yüzümde gezindiğini anlamam zor değildi.

"Çıkar ağzındaki soruları," dedim, burnumdan derin bir nefes aldım.

"Dün seni o mu kurtardı?"

"Evet," dedim, ses tonumu sabit tutmaya çalışıyordum. "Refleksleri kuvvetli."

"Yalnızca refleksleri değil bence," dedi. "Bakışları da kuvvetliymiş ki birkaç günde etkilemiş seni."

"Etkilenmedim," dedim heceleyerek.

"Etkilensen de bir duvar gibi baktığın için belli etmezsin, biliyorum. Sadece bir şeyi unutuyorsun... Aşk, hislerin önüne koyulan duvarları yıkar."

"Daha sonra da yıktığı duvarların altında bırakır."

Zeynep, alay dolu gülümsememin aksine burukça gülümseyerek karşılık verdi.

"Haklısın ama çok toysun," dedi, halam ismini yanlışlıkla Zeynep koymuş olabilir miydi? Güzin ablalık yapıyordu. Hem de benim gibi umutsuz bir vakaya. "Âşık olduğunda üzerine yıkılan duvarları bile seversin. Aşk, insanı zehirleyen ama çok da mutlu eden hislerin başında gelir."

"Âşık mısın?" diye sordum dan diye.

"Bu aşk mı bilmiyorum, Hare Güz." Dudaklarındaki gülümseme büyüdü. "Güne onunla başlıyorum. Altı ay oldu, içimdeki görme isteği ve özlem bir an bile azalmadı. Şilan'ın nasıl bir toksik ilişki içerisinde olduğunu biliyorsun. Aşk adı altında hastalıklı bir duygu yaşamıyorum, kimse de yaşamamalı. İlişkide sevgiden önce saygı gelmeli. Sevgi, saygıyı takip eder. Tartışıyoruz ama bu tartışma, birbirimize duygusal ya da fiziksel şiddet uygulamaya kadar büyümüyor. Bu noktada saygı devreye giriyor. Birbirimizin hayatındayız, evet ama sınırlarımızı işgal etmiyoruz."

Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki Zeynep, "Akif Selim burada, oha!" dedi. Yüzündeki şaşkın ifadeyi silmeden önce mırıldandı: "Niye şaşırıyorsam... K9 köpeği gibi kokunu alıyor galiba."

"Zeynep!" Ses tonum uyarı doluydu. "Bakma, yanlış anlayacak!"

"Bir kere göz göze geldik, baş selamı verdi," dedi, konuşurken o da başını salladı. "Yanında bir kız var, iş konuşuyorlar galiba. Yeni geldiler zaten, geldiklerini fark etmedim."

"Neyse ya," dedim umursamıyormuş gibi bir tavır takınırken. "Nerede kaldı seninki?"

"Seçkin geliyor... Şu endama, şu boya... Karizmaya... Düştüm, kalkamıyorum. Sarı civcivim." *Gerçekten mi*, dercesine baktım. "Sarı civciv diye seslendiğimi bilmiyor, aramızda sır olarak kalsın." Birkaç saniye bekledi, dudaklarına derin bir gülümseme yerleştirdi. "Sevgilim," dedi yumuşak ses tonuyla. "Nerede kaldın?"

"Otelden çıktım, anca geldim," dedi.

Ayağa kalktım, Seçkin'le tokalaştım. "Hare Güz."

Gülümsedi, "Seçkin," dedi, Zeynep'in yanına oturdu. "Sipariş verdiniz mi, bir tanem? Kahvaltı yapmadım, çok fenayım."

"Çay söyledik," dedi. "Ama ben bugün bir tatlı yerim."

"Benim tatlım burada duruyor," dedi yavaşça. Daha sonra bana baktı. "Yani öyle demek istemedim, alışkanlık..."

"Rahat olabilirsin," dedim. "Nasılsın?"

"Biraz gergindim ama sen böyle deyince geçti. Sen nasılsın? Davette bir talihsizlik yaşamıştın, geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, dudaklarıma samimi bir gülümseme yerleştirdim. Gerçekten iyi birine benziyordu. "İyiyim. Dünden sonra nasıl olmamız gerekirse..." Zeynep, *bunu söylememeliydin* dercesine bana baktı. Seçkin'in kahve gözleri bir benim bir de Zeynep'in üzerinde dolaştı.

Zeynep ne zaman gergin olsa parmaklarını çıtlatırdı ve şu an da bunu yapıyordu.

"Dün ne oldu ki?" Zeynep dün olanlardan Seçkin'e bahsetmemişti ve ben farkında olmadan pot kırmıştım. "Zeynep?"

"Endişelenme diye söylemedim, önemli bir şey değildi."

"Buna ben karar versem?" Gözleri Zeynep'in ellerine kaydı. "Ne oldu dün?"

Göz ucuyla Zeynep'e baktım, mahcup bir ses tonuyla, "Özür dilerim, söylediğini sanmıştım," dedim.

"Sorun yok, Hare Güz... Bilemezdin." Gözleri tekrardan sevgilisini buldu. Seçkin, gergin bir ifadeyle açık kumral saçlarını karıştırdı. Rahatça konuşabilmelerine fırsat vermek için, "Lavaboya gideceğim," dedim, Zeynep'in bir şey söylemesine fırsat vermeden sandalyeden kalktım.

Gözlerim, anında üç arka masamızda oturan Akif Selim'i buldu. Avucumdaki karıncalanmayı yok saydım, sakin ve yavaş adımlarla yürümeye başladım. Masanın yanından geçmek üzereyken göz göze geldik, dudaklarıma samimi bir gülümseme yerleştirdim ve baş selamı verdim, kaçarcasına bakışlarımı kaçırdım; böylece gözlerimden gözlerine uzanan köprü yıkıldı.

Bir alt kata indim, iç mekâna geçtim ve lavaboya girdim. Ellerimi yıkadım, avucumu karıncalandıran o hissi görmezden gelmeye çalıştım. Bana öyle dikkatli bakıyordu ki yüzümde bir şey olmasa bile sanki varmış gibi tereddüde düşüyordum.

Rüzgârın etkisiyle dağılan kâküllerimi düzelttim, lavabodan çıktım ve masaya döndüm. "Geçmiş olsun," diye söze girdi. "Akif Selim iyi ki yanındaymış. Kim oldukları belli mi?"

Bu detayı es geçebilirdi. "Eniştem halletti sanırım," diye yanıtladım. "Yoksa dışarı çıkamazdık."

"Babamdan öğrenmeye çalışayım, dağ başı mı burası?" dedi öfkeyle.

"Tamam, Seçkin. Lütfen kapatalım bu konuyu." Zeynep'in yanağından bir makas aldı. Bu *tamam* demek oluyordu.

"Nasıl tanıştınız?" diye klasik bir soru sordum. "Zeynep'ten dinledim ama senden de dinleyeyim."

"Zeynep bana ilk gördüğü an âşık oldu," dedi, gülümsememek için dişiyle yanağını dişlemişti.

"Orası öyle değildi ama haydi öyle olsun," dedim, küçük bir kıkırtı dudaklarımdan döküldü. Zeynep yerinden hafifçe doğruldu ve bir noktaya baktı. Sırtımın arkasına... Göz göze geldiğimizde telefonu eline aldı, dikkatimin dağılmaması için Seçkin'e odaklandım.

"İşin şakası." Yüzündeki gülümseme genişledi. "Altı ay önce erkek kardeşimi, Zeynep'in dershanesine yazdırmaya gittim. O gün de Zeynep, Celal ağabeye dekontu bırakmaya gelmiş. Daha önce de davetlerde görmüştüm ama o kadar yakından değildi. Birkaç saat sonra Instagram'dan ekledim, o da kabul etti. Bir ay uzaktan izledim. Kendimden emin olmaya çalıştım, içimde ufacık bir his bile varsa peşinden gidecektim ama yoksa uzak duracaktım." Gözleri Zeynep'e döndü, derin bir iç çekti. "Ufacıktı, sonra koskocaman oldu. Mesaj atmaya karar verdiğim gün içimde bir heyecan, elim karıncalanıyor, bacaklarım titriyor. Dedim ki eğer bu aşksa... Bittim ben. Bitmemişim aslında, yeniden yaşamak için ilk adımı atmışım."

"Umarım çok mutlu olursunuz," dedim içtenlikle. "İkinizin de gözlerinden belli oluyor birbirinizi nasıl sevdiğiniz."

"Eyvallah," dedi. İkisi de koyu bir muhabbete dâhil olurken anın içinden sıyrıldım ve biraz önce arka cebimde titreyen cep telefonumu çıkardım. Zeynep mesaj atmıştı.

Zey: *Sen kıkırdayınca Akif Selim'in bakışları direkt olarak bu masayı buldu.*

Mesajı hiç okumamış gibi cep telefonumu masanın üzerine bıraktım. Zeynep, lavaboya gitmek için ayaklandığında bunu fırsat bilen Seçkin, Zeynep için bir doğum günü partisi hazırlamaya karar verdiğini söylemişti.

Zeynep'ten bir yaş büyüktüm. Ben 28 Ağustos 1997 tarihinde doğmuştum, Zeynep ise 13 Şubat 1998 tarihinde doğmuştu.

Ve bugün günlerden 8 Şubat.

"Bu mekân güzelmiş, kutlarız beraber," dedi. "Birkaç arkadaşı daha var dershaneden, onlara da haber verirsin, olur mu?"

"Olur, hallederim."

"Uzun zamandır eski radyolardan istiyordu, hediye olarak da onu alacağım."

"Çok güzel düşünmüşsün," diye yanıtladım. "Bu kafenin pastaları ve mekân süslemesi iyidir. İlk geldiğimde iç mekânda birinin doğum günü kutlanıyordu, oradan biliyorum."

"Bu işlerden çok anlamam ama Zeynep, her şeye değer." Seçkin gerçekten de Zeynep'i çok seviyordu. Zeynep'in masaya yaklaştığını söylediğinde konuyu kapattık, telefonum masanın üzerinde titremeye başladı, gözlerim ekranda yazan isme takıldı. Ceren arıyordu.

"Buna bakmam lazım, Ceren arıyor," dedim ve oturduğum yerden kalktım, Akif Selim'in olduğu masaya bir kez bile bakmadan daha sakin olan iç mekâna geçtim.

"Efendim?"

"Hare Güz?" Sesini duyduğumda ne kadar özlediğimi fark ettim. "Ne yapıyorsun? İyi misin?" Yüksek ihtimalle halamdan dün yaşananları öğrenmişti.

"İyiyim," dedim. "Önemli bir mesele değil."

"Bildiğin silahlı saldırıya uğramışsın, nasıl önemli değil?" Ses tonunda bariz bir öfke ve merak vardı. "Zeynep'in doğum gününde orada olmak istiyordum ama madem böyle bir olay oldu, erken geleceğim. Anneme sürpriz yapacağım. Kim olduklarını biliyor musun?"

"Çok özledik seni," dedim. "Sadece korkutmak için yaptılar, emin olabilirsin."

"Sadece korkutmak için mi?" diye sordu yabancı bir ses. "Böyle hissettirmiş olmama üzüldüm." İrkildim. Zihnimin çekmecesinde, tanıdığım insanların ses kayıtları vardı. Ve duyduğum bu yabancı ses hiçbirine ait değildi. Telefon kulağımdan kaydı, gürültülü bir şekilde yere düştü ve Ceren'in endişeli sesi ahizeden gürültülü bir şekilde duyuldu.

Başımı yavaşça çevirdim, omzumun üzerinden buz gibi bakışların sahibine baktım. "Merhaba, ben Çetin Destanoğlu," dedi. Dudaklarının kıvrımına alay dolu, buz gibi bir gülümseme yerleştirmişti. "Sen de Zeynep Özsoy olmalısın."

"Zeynep değilim," dedim, korktuğumu belli etmemek için gözlerimi gözlerinden ayırmadan konuşuyordum. "Hare Güz Üstün."

"Hım... Akif Üstün'ün kızı sensin demek... Fark etmez." Bir adım attı, gerilsem de belli etmemeye çalıştım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, sesimde parçalanmak ve yüzüne saplanmak isteyen cam parçaları taşıyordum. Cam parçaları sözcüklerdi. Bazen sözcükler kırılan cam parçasından çok daha keskin olur, hem çıktığı ağzı hem de muhatabını yaralardı.

"Ramazan Özsoy'un ihaleden geri çekilmesini," dedi, sesi netti.

"Enişte doğru olan neyse onu yapar. Tehdide ve dayatmalara boyun eğmez!"

"Enişten hiç doğru bir adam değil," diye mırıldandı. "Neyse, seninle burada konuşmayacağım. Paketleyelim kızı."

Gözlüklerini taktı, dudaklarının kıvrımına rahat bir gülümseme yerleştirdi, iki elini kahverengi paltosunun cebine sakladı. Dudaklarımın arasından güçlü bir çığlık dökülecekti ki sırtımın arkasında olan kişi buna müsaade etmedi, hiç de nazik olmayan bir şekilde belimi kavradı. Yerimde çırpındım, tekmelerimi yüzünü göremediğim adama savurdum ama değil fayda etmek, sarsmadı bile.

"Bırak," dedim güçlükle. Bırakmadı. Çok daha kötüsünü yaptı; ağzıma beyaz bir bez parçası dayadı, bilincimin kapanması ise sadece saniyeler aldı.

VII

GÜVEN DAĞI

♪ RY X, *Thunder* ♪

Babamın gücünü ezberlerken, ruhumun karanlıkta kalan tarafında hiç görmediğim annemin korkaklığını ve çaresizliğini beslemişim.

Ölüm, bu hayatın tek gerçeğiydi; ölüm, herkesin son durağıydı. Korkuyordum ama ölmekten değil. Hayallerim, yapmak istediklerim, gençliğim... Hepsinin bir yanı buruk, bir yanı yamalıydı. Altı aydır hayata yeniden tutunabilme mücadelesi veriyordum, şimdi bir darbede böyle kolay yıkılamazdım.

Soluğum, hayat karnıma ağır darbeler geçirirken değil; babamın fotoğrafına sarılarak uyuduğum, kâbuslardan uyandığım gece artık gidebilecek bir babamın olmadığını fark ettiğimde kesilmişti.

Ne ağzımda hissettiğim kalın bant ne de gözlerime vuran ışığı kapatan bez beni korkutabilirdi. Ne kadar süre baygın olduğumu bilmiyordum ama vücudumun kırılacakmış gibi uyuşmasından dolayı birkaç saatten fazla olduğunun farkındaydım. Boynumun arkasında keskin bir ağrı vardı; yavaşça oynatmaya çalıştığımda dudaklarımın arasından boğuk, acı dolu bir inleme döküldü.

"Uyanmışsın," dedi artık yabancı olmayan ses. Alay doluydu. "Yerin rahat mı?"

Cevap vermek istiyordum ama yapamıyordum. Dudaklarımdan dökülen sözcüklerin boğuk olduğunu yeni fark etmiş gibi, "Doğru, ağzın bantlı," dedi ve ağzımdaki bandı acımasızca çekti. Gözlerim istemsizce buğulandı. Acıyı saklamanın en iyi yolu gülümsemekti. Daha da fazlasını yaptım, kahkaha attım. Gülmemi umursamadan gözlerimdeki siyah bezi çözdü, "Hayırdır, neye gülüyorsun?" diye sordu; kirpiklerimi kırpıştırdım, kısık gözlerim bedeninde gezindi.

"Beni bir tehlike gibi görmenize," dedim sahte bir keyifle. Gözlerimi bedeninden çekip bileklerimin, belimin ve baldırlarımın bağlandığı halatlara baktım. "Halatları geçirmediğiniz yer kalmamış."

"Gerçekten senden korktuğumuzu düşünmen komik ama psikolojik olarak manipüle etmeye çalışmanı sevdim. Tam benlik hareket." Dudaklarının kenarı soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eniştene haber verdim, ihaleden çekildiğine dair telefon geldiğinde seni bırakacağım. Bakalım, enişten seni gerçekten seviyor mu yoksa halan için mi katlanıyor?"

"Umarım eniştem ihaleden çekilmez. Bu arada kışkırtmalara gelmem. Yanlış yoldasın," dedim öfkeli bir ses tonuyla. "Sizinle iş yapan insanlar, bu kadar zorba ve iğrenç olduğunuzu bilse devam ederler miydi acaba?"

"İş hayatı acımasızdır, Güz," dedi, ikinci ismimi söylerken dudaklarını harflerin üstüne bastırmıştı."

"İsmimi o iğrenç ağzına almazsan sevinirim."

"Pısırık bir kız bekliyordum, biraz şaşırdım açıkçası." Karşımdaki sandalyeye rahat bir şekilde oturdu, uzun bacaklarını üst üste attı. "Anlaşılan havaya sıkılan mermiler sizi korkutamamış."

Göz devirdim. Nefesimi daha fazla boşuna tüketmek istemiyordum.

"Ben zorba bir insan değilim, burnun bile kanamadan bu işi halledeceğim. Delikanlılığın kitabında kadına şiddet yoktur ama..." dedi. "Savaşta her şey mübahtır." Sessiz kaldım. Gözleri bedenimde gezinirken konuşmaya devam etti: "Bu ihale benim için çok önemli."

"Zorba değilsiniz, doğru. Masum bir insanı kaçıracak ve ailesini tehdit edecek kadar vicdansızsınız. Ayrıca delikanlılık kitabı nedir? İnsan olun önce."

"Kaybetmekten hoşlanmam," diye mırıldandı. "Kaybetmeye yakınsam çirkinleşirim. Asabileşirim. Ramazan Özsoy'un yıllardır işime çomak sokması yetti."

"Hak etmediğiniz koltuklarda oturup hak etmediğiniz kazançların getirdiği parayı yemeyi bayağı seviyorsunuz."

"Bunları enişten de yapıyor. İş dünyasını geçtim, kazanmak isteyen herkes yapıyor! Dünya artık iyiliğin değil, çıkarların üzerinde dönüyor."

"İyilik ve çıkarlar..." dedim fısıltıyla. "Sizin gibi insanlar her an karşımızda olacak ama iyilik, her zaman kazanacak."

"Çok kaybedeceksin," dedi, kaybettiğim her şeyin ayak sesleri kulaklarımda yankılanmaya başladı. "İnsan kaybetmeye ve kazanmaya başladığında duramıyor, hep daha fazlasını istiyor."

"Kaybetmek ya da kazanmak umurumda değil. Artık sadece hayallerim için yaşamak istiyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Bir eli kahverengi paltosuna uzandı, cep telefonunu çıkardı. Dudaklarına gergin bir gülümseme yerleştirdi. "Seninle sonra görüşeceğiz," dedikten sonra parmakları ekranda gezindi. Biraz zaman geçmişti ki depoda silah sesleri yankılanmaya başladı.

İşte, şimdi korkuyordum. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı, bir eli beline kaydı ve silahını çıkardı. Adımları, olduğum yere yöneldi. Silah sesleri kulaklarımda yankılanırken çığlık atmamak ve soğukkanlı davranabilmek için direnmeye çalıştım.

Göğsümün içine düğümlenen ağrı soluğumu sıkıştırdı. İyiydim. Korkmuyordum. *İyi değildim, korkuyordum.* "Bir," dedim, Gülten Hanım'ın son aylarda yaptırdığı sakinleştirici taktiği uygulamaya çalışıyordum. "İki," diye devam ettim, gözlerimi sıkıca yumdum. Şu an olmak istediğim yeri düşündüm. Babamı... Beraberdik. Alaçatı'da... Yazlığımızdaydık. Deniz kıyısındaydım; ben denizi, babam beni izliyordu. Güneş batmak üzereydi. Denizin kokusu burnumdaydı... "Haydi, bir kez daha dene," dedi babam. "Belki bu sefer suyun içinde kilitlenmezsin." Çenem titriyordu. Birisi çığlık atıyordu. Çığlık atan her kimse susmasını istiyordum. "Yüzemem, baba," dedim fısıltıyla. "Baba, lütfen sesler sussun." Sesler susmuyordu. "Üç," dedim. Bu kez başka bir yerdeydim. Sabaha karşı beş gibiydi; karşımda deniz, de-

nizin karşısında ise şövalemle ben vardım. Parmaklarımda mavinin en koyu tonu... Bu rengi biri seviyormuş. Biri çok seviyormuş. Kim seviyormuş? Hayır, şu an bu depoda değil, oradayım. Resim yapıyorum. Dalga sesleri, deniz kokusu... "Üç," Göğsümün içine sıkışan nefesimi düzene bindirdiğimde, "İki," diye devam ettim. "Bir," dediğimde kumların içine gömülmüştüm. Gırtlağıma kadar kumların içindeydim.

Gözlerimi yavaşça açtım, etrafıma bakındım. Gözlerimin önü, penceresi buğulu bir camı andırıyordu. Görüntüler silikti. Silah sesleri sustu ama bu, sadece birkaç saniye sürdü.

"Kızı çıkarın," dedi, irkildim ve sıkıca yumduğum gözlerimi dehşet bir yüz ifadesiyle açtım. İri omuzlu iki kişi bana doğru yürümeye başladığında avazım çıktığı kadar bağırdım: "Ben buradayım!" dedim. "Götürecekler beni!"

"Ağzını bantlayın," dedi, kolonun arkasına mı saklanmıştı? Göremiyordum.

"Uzak durun benden!" diye bağırdım, boğazım ağrıyordu. "Lütfen uzak durun."

"Haydi lan! Götürün kızı!" dedi bir kez daha emir kokan sesiyle.

"Pencereden sis bombası atıldı!" diye bağırdı birisi. "Çetin Bey! İyi misiniz?"

"Ne sis bombası amına koyayım!" dedi. "Kızı paketleyin diyorum, hâlâ sis bombası diyor!"

Dizlerim titriyordu. Kulaklarıma uğuldayan sesler durmuyordu. "Lütfen bitsin," dedim, yalvarırcasına. "Sesler sussun. Çığlıklar sussun."

"Kimin kızını paketliyorsun lan sen?" dedi birisi. Birisi değil, *Akif Selim.* "Geldim, güz yağmuru!" diye bağırdı, gözlerim sesin geldiği noktayı takip etti, delirmiş gibi etrafıma bakınıyordum ama yoktu. "Korkma!" dedikten sonra söyledikleri buğuluydu çünkü silah sesleri sesini bastırıyordu. Rüzgâra kapılan kokusu gittikçe netleşti, dün gece kokusunu içime çekmemek için direnirken fark etmeden de olsa tanıdığım en güzel kokular arasına yerleştirmiştim.

Sabaha karşı deniz kendini temizlemiş, dün geceden kalan yağmur kokusu yosun kokusuna karışmışken... Huzur ve güven kokan kıyısındayken bulmuştu beni.

Kokusu, silah kokusunu bastıracak kadar yaklaştığında bir eli yüzüme kaydı. "Geçti," dedi yavaşça. "Bak, buradayım." Gözlerim, irislerine karışan karanlığın ardındaki endişeyi gördü ama bu saniyelikti, zihnime bu düşünceyi yerleştiren kadın da var olup olmadığından emin değildi.

Bir kapının önünde, güz yağmurunda sırılsıklamdım; bir ev bulmuştum ama evin kapı kolu yoktu. Evin sahibini tanıyordum ama bir insanı tanıyor olmak, içindeki kapı kolunu açıp hayatına dâhil olabileceğim anlamına gelmezdi.

İçimin kapısının kolu yoktu çünkü içimin bir kapısı yoktu. Duvarlarım vardı. En güzel bahçelerde gezerken bile bir gün o bahçenin talan olacağı aklıma gelir, endişe kalbimin üzerinde tepinirdi.

O anlardan birindeydim. Akif Selim Kıraslan hayatıma girdiği andan beri bir şekilde, istemesem bile yanı başımda; elleri, ellerime uzanırken buluyordum.

Akif Selim neden gözlerime, o duvarları yıkmak yerine önüne hezaren çiçeği koyduğu bir pencere açacakmış gibi bakıyordu?

"Buradayım," dedi zihnimdeki düşüncelerden haberdarmış gibi. "Enişten de burada. Babam da. Senin için buradayız."

"Ama babam yok," dedim, sesim titriyordu. Bir şey söylemeden ayak bileklerimdeki, belimdeki ve ellerimdeki halatları yanında getirdiği siyah saplı bıçakla kesti. Bıçak o kadar keskindi ki halata değdiği an özgürlüğüme bir adım daha yaklaştırıyordu. Halatların hepsini çözdükten sonra sarsılmamın farkındaymış gibi, "Yürüyebilecek misin?" diye sordu, ses tonu aceleciydi. "Sis bombasının etkisi dağılacak, Hare Güz. Dağılmadan çıkmalıyız buradan."

"Yürüyebilirim," diye mırıldandım ama ayağa kalkmamla tekrardan tahta sandalyeye oturmam bir oldu.

"Kucağıma alacağım," dedi sabırsızca.

"Olmaz," diye itiraz ettim hemen. "Yürüyebilirim."

İtiraz etmeme aldırmadan bir eli belime kaydı, diğer eli bacaklarımı kavradı ve sandalyeden kaldırdı. Kalbim hızla çarptı; yanaklarıma, tüylerimi ürperten bir sıcaklık yayıldı. Belimde hissettiğim kabzası siyah, kırlangıç figürlü silahın soğuk etkisi kaybolurken, "Ellerini boynuma dola, amma ağırmışsın," dedi alay dolu sesiyle. "Kemiklerin batıyor."

İki elim boynuna kayarken, "Biraz da nazlıymış," diye mırıldandı yumuşak ses tonuyla. Dudaklarım gergin bir yay gibi iki yana kıvrıldı. "Hah şöyle," dedi, bakışları mezarlığa dönük çiçek çukurumu buldu. "Şimdi buradan çıkacağız."

"Sonra ne olacak?"

"Her şey geçecek."

"Geçmeyecek."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu pürüzlü sesiyle.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"O zaman şansına küs," dedi, dizlerinin üstüne gelen iki duvardan atladı ve duvarları küf kokan deponun yarıya kadar açık olan demir kapısına doğru ilerlemeye başladı. "Kan kokuyor," dedim, sesim titriyordu. "Çok kan kokuyor."

"Kan yok, koku yok," dedi yatıştırıcı bir sesle. Gözlerinin siyahındaki endişeden bir iz bile yoktu. "Sesler de bitecek."

Deponun arka mı yoksa ön kapısından mı çıktığımızı bilmiyordum. Gözlerim bir süre etrafı izledi; boş bir arazinin ortasında, gri duvarlı, demir pencereli bir depoya getirmişlerdi. Ya geceye kadar burada kalsaydım? Soğuk ve karanlık, ya bir kez daha saklandığım kuytu köşede beni bulsaydı?

Beyaz cipin ön yolcu koltuğunun kapısını açtı, bedenimi yavaşça koltuğa bıraktı. "Herhangi birisi öldü mü?" diye sordum, sesimde alacağım cevabın *evet* olması endişesi vardı.

"Bilmiyorum," dedi ama bunu söylerken gerilen yüz ifadesinden sonra kravatını sertçe çekmesinden birilerinin öldüğünün farkına vardım.

Sonra silah sesleri gibi derin bir sessizliğe gömüldüm. Endişe de merak da dinmedi ama kulaklarımda uğuldayan sesler kesilmişti. Çok kısa bir süre sonra Burak ve enişte, Çetin Destanoğlu'yla beraber depodan çıktılar. Bacaklarım yeniden titremeye başladığında iki elimi dizlerime bastırdım ve ilk önce birden üçe, daha sonra da üçten geriye doğru saymaya başladım.

"Özür dileyeceksin!" diye bağırdı eniştem. "Derdin benimleydi! Kızlarımdan uzak duracaktın! Geçmişin hatası masuma kesilmez lan!"

"Gitsin, Akif Selim," dedim, gözyaşlarım titreyen çeneme düşmeden önce ağladığımın farkında bile değildim. "Gitsin! İstemiyorum!"

"Tamam, gidecek," dedi yatıştırıcı bir sesle. Gözlerimi usulca yumdum ve başımı dizlerimin üstüne koydum. "Gitti."

"Bu hayatta fiziksel şiddetten daha kötü bir şey varsa o da psikolojik şiddettir," dedim, başımı usulca kaldırdım ve direkt olarak gözlerinin içine baktım. Yüzüne dağınık bir ifade yerleşmişti. "Kemiklerim kırılana kadar dövseydi de beni dakikalarca bir savaşın ortasında, çaresiz bırakmasaydı. Kapı şiddetle kapandığında bile ürken bir insandım, çok zor atlattım. Bir yıldır korktuğum ne varsa onunla mücadele ediyordum! Şimdi her şey başa döndü."

"Mücadelenin diyalektiğinde mücadele ettiğine benzemek vardır," dedi, sözcükler rüzgârlı bir alev gibi geçmişin üzerine savruldu. "Öyle bir şey olur ki dünyan tersine döner. Korkmadıklarından korkar hâle gelirsin ve artık mücadele ettiğin kendin değil, bir zamanlar korkmadıklarındır. Çocukken karanlıktan korkarken, büyüdüğünde karanlığı kucaklarsın. Eğer savaşın mücadele ettiğine benzemekse, kaybeden yine sen olursun."

Dudaklarından dökülenler, zihnimi bir süreliğine oyalayacak bir bilmeceydi. Gözleri boş ifadeyle birkaç saniye yüzümde gezindi, daha sonra aracın kapısını kapattı ve uzaktan kumandayla kilitledi.

Evime dönüyordum.

Akif Selim aracı kilitledikten on dakika sonra enişteme beraber gelmişti. Enişte binlerce kez özür dilemiş, buğulu gözlerle böyle olmasını istemediğini söylemişti.

Sorun değil, demiştim. Travmalarımın yeniden başlaması söz konusuydu ama ben *sorun değil, geçti,* demiştim. Geçmediğini bağıran yanımı susturmuş, geçmek zorunda diye bağırmıştım ama kimse duymamıştı. Zaten beni kimse duymazdı.

"Şimdi o adama ne olacak?" diye sordum durağan bir ses tonuyla.

"Birkaç gün sonra çıkar," diye yanıtladı Akif Selim. "Onun öncesinde Burak'tan sağlam bir dayak yer ama."

"Beni nasıl buldunuz?"

"Çetin arkadaşımdı, seni getirdiği depo da kirli işlerini hallettiği yer. Bulmak zor olmadı." *Di'li geçmiş...* Artık arkadaşı değil miydi yani?

"Anladım," diye mırıldandım. Arka yolcu koltuğunda oturan enişteme yandan bir bakış attım. "Ne zamandan beri çekişmelisiniz? Uzun süredir olduğundan bahsetti."

"Baban öldüğünden beri," dedi, bir elini dizinin üzerinden aldı ve keyifsizce yüzünde gezdirdi. "Babandan korktuğundan mı, bilmiyorum ama öldükten sonra her işime burnunu sokmaya, girdiğim ihalelere karışmaya başladı. Birkaç otel ihalesi haricinde çoğunu o varken ben kazandım, son ihalede ismini görünce çekilecektim ama ben daha bunu düşünürken tehdit mesajları yağmaya başladı."

"Neden onun için bu kadar önemli?" diye konuştum kendi kendime.

"Neden önemliyse önemli, boş versene," dedi, sesi sonlara doğru agresifleşmiş miydi? Hem agresif hem de umursamaz olmayı nasıl becerebiliyordu?

"Halama söylemediniz, değil mi?"

Enişte m, "Zeynep, Seçkin ve Ceren haricinde olayı bilen yok. Ceren iyi ki anında aradı beni." dedi.

Akif Selim konağın ön kapısına aracı park etti, motoru durdurduktan sonra aynı anda araçtan indik. Gözümün ucuyla kravatını düzelten Akif Selim'e baktım. "Kravat oldu ama gömlek pek olmadı," diye mırıldandım. Kravat gömleğin üstünde kaldığı için yanlış iliklendiğini görememişti. Tuhaf duruyordu aslında, neden fark edememişti? "Yardım etmemi ister misin?"

"Seni kurtarmalarımın hesabını böyle kapatamazsın," dedi, muzip bir ifadeyle bana baktı. "Yine de isterim... Yardım etmeni."

"Tamam, banyoyu göstereyim, orada düzelt," dedim ve belli etmek istemese de yüzünün anlık dağılışını izlerken gülümsememek için yanak içimi ısırdım.

"Hı hı," dedi ağzının içinden. "Göster tabii... Banyo. Aynen."

Beraber konağa geçtiğimizde yüzüme yerleştirdiğim sahte, *ben iyiyim* maskesine zorlanmadan adapte oldum. Yabancı olduğum bir yüz değildi. Zeynep, konağın kapısından girdiğimizi gördüğü an gözlerindeki yaşları sildi ve buz gibi merdivenden kalktı, bana doğru koşmaya başladı.

"Çok korktum," diye fısıldadı sarıldığımızda. "Elim ayağım hâlâ titriyor. İyisin, değil mi? Çok şükür, hemen buldular seni. Çok şükür."

"İyiyim ama halam seni böyle görürse bir şeyler olduğunu anlayacak," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Odaya geçelim ama önce..." Omzumun üzerinden konağı dikkatli bir şekilde inceleyen Akif Selim'e baktım. "Akif Selim, banyoyu göstermek için yardımcı olayım mı?"

"Siz konuşurken hallettim, yardımcı olmaya çalıştığın için çok sağ ol," dedi, dudakları *yardımcı olmak* derken harflerin üzerinde fazla durmuştu. *Sen bilirsin* dercesine omuz silktim, Yeşim abla Akif Selim'in, halam ve enişte min yanına geçmesine yardımcı olurken ben de Zeynep'le beraber odama giden merdivene yöneldim.

Odaya geçtiğimde yüzümdeki maskeyi çıkardım; gözlerim anında buğulandı, kapıyı kapattım ve Zeynep'e sarıldım.

Güçsüz hissettiğimiz anlar, neden en güçlü görünmek zorunda kaldığımız anlara dönüşürdü?

"Silah sesleri patladığında babama kavuşacağım için sevindim," dedim, dile getirmesi zor bir itiraftı. "Ama hayallerim yarım kalacağı için de çok üzüldüm."

"Geçti," dedi, usulca belimi sıvazladı. "Birkaç gündür çok ağır şeyler yaşıyorsun; biliyorum, çok zor ama geçti."

"Ya o adam yine peşimize düşerse? Amacı sen ya da ben değil ki. Hepimiz. Orada seni bulsaydı eline düşen ben değil, sen olacaktın."

"Sana zarar vermedi, değil mi?"

"Delikanlılık kitabında kadına şiddet yokmuş. Davar!" dedim, sonra o kelimeyi kullandığım için dudaklarımdan sinirleri bozuk bir kahkaha döküldü. "Bu ülkede psikolojik şiddet, ne zaman şiddetten sayılır acaba?"

"Bir bilsem..." diye mırıldandı. Birkaç saniye bekledi, dudakları yukarı doğru şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Akif Selim'in kafeden bir çıkışı vardı..." diye başladı konuşmaya. "Bir de konağa girişi, seninle... Bulmuş. Kurtarmış. İçi rahatlamış."

"Nasıl yani?"

"Sen telefonla konuşmaya gittin ya... Geciktiğini anladığı için arkandan geldi. Söylemedi ama ben anlarım. Seni önceden tanıyor olabilir mi? Sanki seni çok önceden görmüş, ne yapacağını ve neye tepki vereceğini bilirmiş gibi bakıyor. Bu tahmin tabii ki. Bir şeyleri abartmayı severim, bilirsin."

"Sanmıyorum, ben hiç öyle hissetmedim. Halamla halası eski arkadaş. İsmimi belki duymuştur ama tanımadığını davette altı kapalı da olsa dile getirdi. Uzun zamandır da burada yokmuş, nasıl tanıyacak? Sadece son altı aydır dışarıya çıkıyorum."

"Haklısın," diyerek konuyu kapattı. "Haydi, üstünü değiştir de çıkalım. Bir de... Bu gece yalnız uyumayacaksın, yanında yatacağım."

Zeynep'le aramızdaki bağın güçlendiğini hissedebiliyordum çünkü onun bana içini açtığı gibi ben de ona içimi açıyordum. "Teşekkür ederim," dedim, üstümdeki kıyafetleri hızlıca çıkardım, kirli sepetine attım ama bir daha giyemeyeceğimi bildiğim için yıkandıktan sonra yüksek ihtimalle ihtiyaç sahibi insanlar için ayırdığım yeni ve az kullanılmış kıyafetlerimin yanına koyacaktım. Dolaptan gri, düz bir *sweatshirt* ve siyah tayt alıp üzerime geçirdim, tavşan figürlü çoraplarımı giydim, çorapları bileğimin üstüne kadar çektim ve Zeynep'le beraber odadan çıkarak salona geçtim.

Akif Selim, enişte m ve halam sohbet ediyorlardı. "Hare Güz, bir kahve yap da içelim," dedi halam bizi gördüğünde. "Yeşim'e söylerdim ama yemekle uğraşıyor. Zeynep yaparsa ikinci dünya savaşı çıkar, haydi kızım..."

"Aşk olsun anne, ne zaman çıkardım?"

"En son mutfak başını almış, Kayseri'ye doğru gidiyordu."

Zeynep omuz silkti ve boş, tekli koltuklardan birine geçti. Hiçbir şey demeden mutfağa yöneldim, dört tane orta şekerli Türk kahvesi yaptım, her birinin yanına eniştemin sevdiği lokumlardan koydum ve tekrardan salona geçtim.

Zeynep'in çıkardığı sehpalara kahveleri koydum; en son Akif Selim'in kahvesini sehpanın üstüne bırakacaktım ki benden önce davrandı ve esmer eli, tuhaf bir şekilde yan yanayken göze batmayan beyaz tenime değdi. Kahve fincanını esmer eliyle kavradı, fincan altlığını bırakmasını bekledim ama yapmadı, holdingde yaptığı gibi kahveyi kendine özel tarzıyla içmeye başladı.

"Kahveyi içtikten sonra kalkacağım," dedi, kahveyi içerken yüzü neden buruşmuştu? Kötü müydü? İstemsizce kaşlarım çatıldı, aldığı diğer yudumlarda yüz ifadesi memnun gibiydi ama emin olamadım. Kahveyi şekersiz mi içiyordu? Lokumlara da dokunmamıştı.

"Olmaz öyle. Yemeğe de kal," diye söze girdi enişte m, sesi ısrarcıydı. "Aynen, yemeğe kal," diyerek halam da eniştemi destekledi.

"Bugün bir toplantım yarım kaldı, onu tamamlayacağım," dedi, yandan bir bakış attı. Gözlerim duvardaki saate takıldı, akşam olmak üzereydi. Toplantı için iyi bir saat miydi? Neyse, beni ne ilgilendirirdi? "Kahve için teşekkür ederim, Güz." Dudaklarının kenarına muzip bir gülümseme yerleştirdi. "Çıkmadan önce ellerimi yıkasam iyi olacak. Lavaboyu gösterebilir misiniz?"

Başını ağır ağır kaldırdı ve kahve fincanını sehpanın üzerine bıraktı. Halam krem rengi, üzerinde değişik desenlere sahip olan şalını düzeltti, ardından bakışlarını Zeynep'e çevirdi.

"Kızım, Akif Selim'e lavabonun yerini göster istersen."

Zeynep, "Bugün bileğimi burktum, yürüyemiyorum. Hare Güz, sen gösterir misin?" diye sordu. Ama ben çırasını yakardım... Yakmaz mıydım? Kıyamazdım belki ama o bana kıymıştı.

"Hı hı," diye mırıldandım, şirince gülümsedim. "Buz getireyim sonra, bileğine koyalım. Şişini alsın ki bir sonraki şişliği kolay atlatabilesin."

Halamın gözleri bir bende bir Zeynep'te gezindi. "Akif Selim, bu taraftan." Bir elimi kaldırdım ve sağ tarafı işaret ettim. Merdivenlerin son basamağından çıkarken biraz önüne geçtim ve sol tarafa doğru yöneldim. Lavabonun kapısını açtıktan sonra geçmesi için çekilirken, "Burası," dedim. Bir adım yaklaşıp, "Teşekkürler, Güz," dedi yumuşak ses tonuyla.

"Neden Güz diyorsun?" Tek kaşı sorguyla havalandı.

"Neden demeyeyim? İsmin Güz değil mi?"

"İsmim Hare Güz. Ayrı ayrı isimlermiş gibi düşünme. Ayrı ama bir bütün gibi."

"Ayrı ama bir bütün," diye tekrarladı, bir adım yaklaştı ve direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Güz... İsmin... Çok güzel," Dudaklarının kıvrımına muziplikten öte soğuk, karnıma bıçak saplanıyormuş gibi hissettiren bir gülümseme yerleştirmeden hemen önce dudaklarını ıslattı. "Hare Güz diye seslenmeye çalıştım ama olmadı. İsminin anlamını taşıyan gözlerine baktığımda kış ve yaz arasındaki mevsim

geçişlerinde yağan güz yağmurlarını görüyorum. Öyle hüzünlü, en güzel manzarayı sunan pencere ama camları buğulu... Yağmuru sevmeyen, gök gürültüsünden nefret eden bir adamım ama..." Zorlukla yutkundu. Gözleri birkaç saniye yüzümde gezindi, cümlesinin devamını getirmeden lavaboya girdi ve kapıyı usulca kapattı.

Kalbime ağır gelen, göğsümü sıkıştıran bir gerçek vardı: Akif Selim, karanlık bakışlarını üzerime ne zaman çevirse ve dikkatli bir şekilde baksa, şiddetli gök gürültüsünün altında çırılçıplak kalmışım gibi hissediyordum.

Gece olduğunda düşünceler daha da ağırlaşırdı. Düşünce, zaman gibi akar giderdi ama asla kaybolmazdı. İzleri bile zihinde öyle ağırdır ki yatağa girdiğinde bir o yana bir bu yana kıvrandırıp dururdu.

Kıvranıyordum, uyuyamıyordum ama korktuğum için değil zihnim susmadığı içindi. Zeynep yanımda değildi çünkü yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bütün gece huzursuzluğu saklamaya çalışmıştım ama her şey bu odaya girene kadardı.

Sizde de öyle değil mi? Gün içinde içinizi daraltan, sizi huzursuz eden şeyleri belli etmemeye hatta onlardan kaçmaya çalışırsınız ama yalnız kaldığınızda düşünceler bir sandalye çeker, karşınıza oturur ve tüm gecenizi zehreder.

Yataktan kalktım, kitaplığıma doğru ilerledim ve *Böyle Buyurdu Zerdüşt* isimli kitabı aldım; yatağa tekrar geçtim ve kitabı okumaya başladım. Ne kadar süre geçti, bilmiyorum ama yirmi sekizinci sayfada durdum, pencerenin arasından sızan ışık hüzmelerine takıldım. Daha sonra Zeynep'in beni kaçırdıkları yerde bulup getirdiği telefonuma uzandım. Yarım saat önce yabancı bir numaradan atılan mesajlar ekrana düşmüştü ama sessizde olduğu için görmemiştim.

Selim Kıraslan: *Uyuyamadığını düşünüyorum. Bence yanılmam. 03.55*

Yanılmışım. 04.15

Hare Güz Üstün: *Numaramı telefonuna nasıl kaydettiğinden bahsetsene...*

Selim Kıraslan: *Dün Zeynep'ten aldım. Uyumamışsın. Yanılmamışım.*

Hare Güz Üstün: *Yanıldın, uyumuştum ama uyandım.*

Selim Kıraslan: *Yalandan kim ölmüş ki... Şey diyecektim, ben sende kayıtlıyım ama WhatApp profilini göremiyorum neden?*

Hare Güz Üstün: *Bunu mu soracaktın sahiden? Sabaha karşı aklına bu soru mu takıldı?*

Neden kendini Akif Selim diye değil de sadece *Selim* diye kaydetmişti? Rehbere girdim ve ismini düzenledim: *Akif Selim Kıraslan.*

Akif Selim Kıraslan*: Sordum işte.*

Hare Güz Üstün: *Profilim sadece bana özel.*

Akif Selim Kıraslan: *Kişilerim neden yapmıyorsun?*

Hare Güz Üstün: *Çünkü canım öyle istiyor.*

Akif Selim Kıraslan: *Instagram kullanıyor musun?*

Hare Güz Üstün: *Evet ama sadece ailem ve arkadaşlarım var.*

Akif Selim Kıraslan: *Ee yani? Ben arkadaşın değil miyim?*

Hare Güz Üstün*: Yo.*

Akif Selim Kıraslan: *Burak gibi alındım, gücendim.*

Hare Güz Üstün: *Arkadaşım olmayı mı isterdin?*

Akif Selim Kıraslan*: İstemezdim.*

Ciddileşmişti...

Hare Güz Üstün: *O zaman sorun yok?*

Akif Selim Kıraslan: *Aynen.*

Ekranıma bir bildirim düştü. *(@hareguzustun) Akif Selim Kıraslan (@akifselimkiraslan) seni takip etmek istiyor.* Instagram uygulamasına girdim, Akif Selim'in isteğini kabul ettim ve ben de ona istek gönder-

dim. Altı fotoğraf vardı, hesabı benimki gibi gizliydi. Denize doğru yan döndüğü bir profil fotoğrafı vardı. Saat taktığı kolu, yüzünün bir kısmını kapatmıştı. İsteğimi kabul etti, profiline girdim ve ikinci paylaştığı fotoğrafına baktım. Denizin içinde gömlekle çekildiği bir fotoğraftı; internette araştırırken bu fotoğraflarını görmemiştim, içeriden birinin sızdırmaması da tuhaftı. Diğer fotoğrafına baktım, *spor sonrası* yazıp paylaşmıştı. Yüzündeki küçük, kahverengi bene bakmak için fotoğrafı yakınlaştırırken ekrana iki kez bastım ve aklıma gelen başıma geldi. Çığlık atmak istiyordum. Fotoğrafını beğenmiştim! Birkaç saniye geçti, yukarıdan bir bildirim gözüktü.

Akif Selim Kıraslan: *:)*

Bu gülüş zafer gülüşü müydü? Cevap vermedim. Daha fazla rezil olmak istemiyordum. Instagram'dan çıktım, telefonumu yan tuşundan kilitledim, yanaklarımı basan ateş daha fazla yayılmadan gözlerimi yumdum ve uykunun kollarına çekildim.

Sabah uyandığımda her şey aynı, stabil bir şekilde ilerledi. Kahvaltımı yaptım, halamla beraber kahve içtim ve atölyeye geçtim. Üç kez kum saati çalışmasını bitirmeyi denedim; üç kez kâğıdı yırttım, üç kez yeniden başladım.

Ve sonuç hayal kırıklığıydı çünkü bir şeyler eksikti, tamamlayamıyordum. Zihnim çok dolu olduğu için mi yoksa gerçekten yansıtmak istediğim kimsesizliği hissetmediğim için miydi? Bilmiyordum. Önümdeki çizim kâğıtlarıyla bakışmaya devam ederken boyaların yanında duran telefonum titredi. Gözlerim yanıp sönen ekrana takıldı, mesaj gelmişti. Oturduğum deri sandalyeyi ayaklarımla sürükledim, telefonumu aldım.

Akif Selim Kıraslan: *Seni bir yere götürmek istiyorum. Birinin yanına. Bilekliğinle alakalı.*

Hare Güz Üstün: *Kimin yanına?*

Akif Selim Kıraslan: *Birinin.*

Anlaşılan merak etmemi ve onunla gitmeyi kabul etmem için söylemek istemiyordu.

Hare Güz Üstün: *Tamam, gelirim.*

Akif Selim Kıraslan: *Aşağıdayım.*

Geleceğimden bu kadar emindi yani... Neyse ki hisseder gibi pijamalarımdan kurtulmuş ve siyah kot pantolon ile dik yakalı, bordo bir triko kazak giyinmiştim. Resim önlüğümü çıkardım, dağıttığım eşyaları üstünkörü topladım. İlk önce siyah mantomu almak için odama geçtim, daha sonra da halamın yanına uğradım. Akif Selim'le bilekliğimle ilgili görüşeceğimizi, en fazla yarım saat süreceğini ve sonra eve döneceğimi söyledim. Fark etmemi istemese de tuhaf bir ifadeyle bana bakmış ve *dikkat et, çok gecikme* demişti.

Konağın ön kapısından bir adım attım, aynı saniyeler içinde kalçasını cipine yaslamış olan Akif Selim'i gördüm. Gözlerim aracın markasını gösteren mavi ambleme takıldı. *BMW*. Zevkli olduğu konusunda hemfikirdim. Dudaklarını yaladı, gözlüğünü başparmağıyla burnuna kadar indirdi ve gözleri bedenimde gezindi.

"Bu aracın diğerinden iyiymiş," dedim, iki elimi mantomun cebine sakladım ve konuşmaya devam ettim: "Siyah, mat BMW. Yalnız bırakma, çizerler."

"*Siyah, mat BMW* dersen kırılır," dedi, gözleri muzip bir ifadeyle bana bakıyordu. "İsmi var, Eftelya."

"Selam, Eftelya," dedim alaylı bir ciddiyetle. "Ben Hare Güz. Porselen bebek, umarım sana yazık etmezler."

"Otuz sekiz kere daha söylersen olacak," dedi, kısa bir bakış attı. "Bir de..." Tek kaşı sorguyla havalandı. "Porselen bebek mi? Sevdim."

Ön yolcu koltuğuna geçtim, emniyet kemerimi taktım. Akif Selim, elinin altında yağ gibi kayan direksiyonla şov yapmak için hazırlanırken gözlerimi aracın içinde gezdirdim. "Beğendin sanırım?" diye sordu tatmin olmuş ses tonuyla.

"Taş gibi bebek yani... Ben bile düştüysem seni düşünemiyorum."

"Bazen uykularım kaçıyor," dedi, gözlerim en son yüzünde takılı kaldı. Ciddiydi.

"Neden?" diye sordum.

"Bu kadar güzel bir bebeği garajda, soğuk bir yerde bırakıyorum." Gülümserken gözleri kısıldı. Kirpiklerimin arasından gülümsediği zaman kısılan gözlerini ve çıkık elmacık kemiklerini izledim.

Neden, bilmiyorum ama ben de gülümsedim. Gülümsediğimi hissetmiş gibi bana doğru döndü, gözleri her zaman olduğu gibi derin gamzelerime takıldı. Sonra birden gülümsemesi soldu, boğazını temizledi ve yüz hatlarına anlam veremediğim, duvar gibi bir ifade yerleşti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Dün gece hiç ağladın mı?" Bu, sorumun cevabı değildi. Kaşlarım istemsizce çatıldı, *anlamadım* dercesine baktım ve sola doğruldum, belimi aracın kapısına yasladım. Aracın kapıları aynı saniyede kilitlendi. "Nasıl yani?" diye sordum.

"Neden iyiymişsin gibi davranıyorsun?"

"Çünkü iyiyim."

"İki gün önce silahlı saldırıya uğradın, ertesi gün de beş saatliğine bile olsa kaçırıldın, yine bir çatışmanın ortasında ellerin ve kolların bağlı kaldın. Neden tüm gece boyunca hiçbir şey olmamış gibi davrandın?"

"Bir enkaza dönüşmemi mi isterdin?" diye sordum. "İnsanlar, karşında bir bütün gibi durabilir ama ruhu kaç bin parçaya ayrılmıştır, bilemezsin. Karşında bir bütün gibi durmam, ruhumun yara almadığı anlamına gelmez. Duygularımı gizlemek ve hiçbir şey olmamış gibi hayata devam etmek için kaç gecemi feda ettim, bilmiyorsun."

"Bir gün anlatırsın belki," dedi, ses tonu duvar gibi ifadesiz olan bakışlarına göre daha samimiydi. Sessiz kalmam onun için bir cevap mıydı, bilmiyordum ama benim için sadece yok saymaktı.

Çok uzun zamandır kendimle konuşmuyordum. İnsan, çok dolduğunda ve birilerine bir şey anlatmak istediğinde ilk önce kendi-

siyle konuşur. Bir gün dayanamayacağımı ve gırtlağıma kadar kum tanelerinin içine gömüleceğimi biliyordum ama o gün gelene kadar yalanların koynunda uyumak istiyordum. *Kendime ve insanlara söylediğim yalanların...*

Gözler ve kalp yalanların şahididir, dudaklar gürültüye sessiz kalandır ve insanlar, yalanların koynundayken güven dağına yaslandığını sanan zavallılardır.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, zamanın yirmi dakikası kum saatinden aktığında bahsettiği yere gelmiş ve araçtan inmiştik. Ara sokakta kalan küçük bir dükkânın önündeydik. Gözlerim, demir tabeladaki büyük Kuyumcu Arif yazısını buldu. Omzumun üzerinden Akif Selim'e kısa bir bakış attım, yüz ifadesi yumuşamıştı. "Arif ağabeye getirdim seni," dedi. "Dün sabaha kadar atölyesindeydim, bilekliğin için uğraştım."

Kalbim, cümlelerin üstünü karaladı. *Bilekliğin için değil, senin için* dedi ve mantığım, anında dağılan hislerimi bastırmak için kalkanlarını hazırladı.

"Çok az bir işi kaldı diye düşündüm ama Arif ağabey tutturdu sabaha devam edersin diye... Sonra sen de gel, son hâlini tamamlarken izle istedim."

"İyi düşünmüşsün," diye mırıldandım. Akif Selim önüme geçti, dükkânın kapısını açtı ve başıyla içeriyi işaret etti. Dükkâna girdiğimizde beyaz saçlı, nasırlı ellerini sobaya doğru uzatarak ısınmaya çalışan bir adam gördüm. Başını ağır ağır kaldırdı ve bana baktı. Bakışları kısa bir süreliğine bedenimde gezindi, aynı saniye içinde hedef değiştirdi ve sırtımın arkasında kalan, gece karası gözlerin sahibine baktı.

"Akif Selim!" dedi gülümseyerek. "Geleceğiz demiştin ama bugün beklemiyordum."

"Bitirmeye yakın dedik, bitti işte," dediğinde Arif ağabeyin yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yerleşti. "Bir gecede mi?" diye sordu. "Lan oğlum, nasıl bitirdin bir gecede?" Bu sırada dükkânın arka kapısı açıldı, elinde çaylarla Burak girdi.

"Çaylar," dedi kaba bir ses tonuyla. Sesini kime benzetmeye çalıştığı belliydi. Gözleri birkaç saniye bana takıldı, çayları masaya bıraktı; aynı saniye içinde afallayan gözlerle tekrardan bana baktı. "Yok artık, buraya da mı?" diye sordu.

Anlayamadım, dercesine baktım. *Buraya da mı,* derken ne demek istemişti?

"Sen her yerden böyle çıkacak mısın, biraderim?" diye sordu Akif Selim. "Düş yakamdan."

"İlk ben geldim. Bu da demek oluyor ki yakamdan düşmeyen sensin. Haksız mıyım, Arif Baba?"

"Burak haklı," dedi Arif ağabey eğlenir bir ifadeyle. "Kestane pişirelim diyorduk, kaynanan seviyormuş, Akif Selim."

"Arif ağabey ne kaynanası ne hâli, bir dur," diye homurdandı. "Biz arka tarafa geçelim..." Burak, gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. Saniyeler içinde kıpkırmızı kesildi ve Akif Selim nedenini anlamış gibi düzeltme ihtiyacı duydu: "Yani atölyeye geçelim. Yeşil taş, karanlık, bileklik falan."

"Hı hı," dedi Burak, başıyla arka tarafı işaret etti. "Geçin tabii."

"Burak, komiser olayım derken fesat olmuş," dedim, sonra bunu söylediğim için dilimi ısırdım çünkü karşımda, benden oldukça büyük birisi vardı. Utançla gözlerimi kaçırdım, Akif Selim bir elini yavaşça belime koydu ve beni atölyeye yönlendirdi.

"Of, çok ayıp oldu," diye mırıldandım. "Yanlış anlaşılmamışımdır, değil mi?" Parmağımın ucunu gösterdim. "Şu kadarcık dalga geçmek istemiştim."

Gülümsedi, kaşe kabanının cebinden elini çıkardı ve o da benim gibi parmağının ucuyla gösterip, "Şu kadarcık mı?" diye sordu.

"Ama dalga geçme, ciddiyim ben," dedim, ses tonum da yüzüm gibi düşmüştü.

"Sen yanlış anlaşılacak biri misin?" diye sordu ve sorusunu kendi cevapladı: "Değilsin."

"Sahiden mi?"

"Sahiden," dedi, gözlerimi gözlerinden ayırdım ve dikkatli bir şekilde masayı incelemeye başladım. İki masa ve o masanın üzerinde ismini bilmediğim pek çok el aleti vardı. Atölye sandalyesinin birini benim için çekti, masanın yanına koydu. Sandalyeye oturup üstü yeşil, altı demir makineye baktım. "Buna frezeleme makinesi denir," diye açıklama yaptı. "Son işlem şu... Diğerleri gibi parlak görünmesi için cilalayacağım," dedi. Eline aldığı zımpara ile siyah bezin üstüne koyduğu taşı aldı ve zımparalamaya başladı. Gözlerim uzun, kıvrık kirpiklerine takıldı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Birkaç dakika sonra, "Tamamdır," dedi, başını usulca kaldırdı ve bana baktı. Yakalanmanın getirdiği etkiyle bakışlarımı anında yeşil taşa çevirdim.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Başını eğdi, yüzümle aynı hizaya getirdi ve alttan bir bakış attı. "Bilekliğine yerleştireceğim." Bilekliğimi ince, uzun kutusundan çıkardı ve işlediği Karanlık Yeşil Taşı'nı ait olduğu yere yerleştirip yavaşça bastırdı.

"Oldu..." dedim engel olamadığım bir heyecanla. "Akif Selim, çok teşekkür ederim."

"Bileğini getir bakalım," diye mırıldandı. Mantomu geriye çektim, bileğimi açıkta bıraktım. Bilekliği bileğime göre ayarladı. Sonuç gerçekten çok iyiydi. Eskisi gibi olmuştu hatta eskisinden çok daha iyi duruyordu. "Güvenimi boşa çıkarmadın," dedim, buğulu gözlerimi tüm gece uğraşıp bitirdiği taşa çevirdim. "Dile benden ne dilersen!"

Sonra göz göze geldik. "Hiçbir şey," dedi tekdüze ses tonuyla. "Bir karşılık beklediğim için yapmadım."

"Yemek ısmarlamamı da mı istemeyeceksin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bir şey isterim ama yapabilir misin, bilemem."

"Belki yaparım. Söylemeden bilemezsin."

"Ya yapamazsan?"

"Bütün bir geceyi benim için uykusuz geçirdin. En azından deneyeceğim. Ve yapacağım da. Üstelik sadece bunun için de değil."

"Ne için?" Tek kaşı sorguyla havalandı.

"Bir önceki gün için. Ve ondan önceki gün için de. Tüm bunlar yaşanırken... Gülmeyi hatırlattığın içinde."

Kelimeleri bazen bir bıçak bazen de şarjöre koyulan mermi gibi kullanır; ilk önce zihnimi, daha sonra da dudaklarımı yaralardım. Karşımdaki insanın dudaklarından dökülenler, karın boşluğuma tekme yemişim gibi hissettirdi çünkü konuşurken öyle bir bakmıştı ki sağ avucumun arasına sakladığım sözcükleri solumda aratmıştı ve ben, *dile benden ne dilersen*, cümlesinden sonra kurduğum her cümle için pişman olmuştum.

"Benim için... Bisküvili pasta yapar mısın?"

VIII

ZAMANA VURAN NABIZ

♪ Ozbi & Gülce Duru, *Façalı Yürekler* ♪

Yalnızca izliyor ve dinliyordum.

Soba sıcaklığı yüzüme vururken bazen gözlerimi kapatıyor, arada bir de harlanmış ateşin gümbürdeyen sesini dinliyordum. Gözlerim her bilekliğime kaydığında kulaklarımda Akif Selim'in son söylediği sözler yankılanıyordu. Aramızda tuhaf, engel olamadığım bir durum vardı ve bunu hissettiğim zamanlarda yapabildiğim tek şey sessiz kalmaktı.

Sorduğu soruya cevapsız kalmamı *hayır* olarak mı algılamıştı, bilmiyordum ama evet olarak algılamadığı kesindi çünkü dakikalardır yüzü asıktı. Yirmi yedi kez yutkundum, yirmi sekizincide başımı usulca kaldırdım ve soba başında ahşap çevirme aparatıyla kestaneleri çeviren Akif Selim'e baktım.

"Aşırı sıcak oldu," dedi Akif Selim. Göz ucuyla önce bana, daha sonra da Burak'a baktı. "Daha fazla odun atma."

"İçimiz ısınsın dedim," dedikten sonra gözleri birkaç saniyeliğine bana takıldı. "Bilekliğinin yapılmasına sevindim."

Arif ağabeyin gözleri bilekliğime takıldı. "İşimi elimden alacak," dedi sahte bir kızgınlıkla. Ardından bana baktı ve "Kimin kızısın sen bakalım?" diye sordu.

"Akif Üstün'ün," dedim.

"Akif'in kızı... Hare Güz... Sen o musun?" Yüz hatlarına şaşkınlık dolu bir ifade yerleşti. "Ürgüp'ten bir Akif Bey'im geçti..."

Yeşil gözlerim anında buğulandı, fark ettirmemek için bakışlarımı Arif ağabeyden kaçırdım. "Tanışıyor muydunuz?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Babanla ortaokulda aynı sınıfta okuduk. Ne zaman düğün olsa, soluğu bende alırdı..."

"Anladım," dedim mırıltıyla.

"Kestaneler oldu, mis gibi oldu hatta," dedi Akif Selim keyifli ses tonuyla, dağıldığımı fark etmişti. "Hare Güz, ben biraz yanmış seviyorum, sen nasıl seversin?"

Burak hemen lafa atladı: "Ben yanmış sevmem," dedi ve yüzünü buruşturdu.

"Dur lan, sana sormadım," dedi Akif Selim. "Atlama hemen."

"Bazen kalbimi çok kırıyorsun. Hatta o kadar çok kırıyorsun ki kalbim kan bile pompalamıyor."

"Yani?" Akif Selim gülümsememek için dişiyle yanak içini ısırdı.

"Öyle ölmem ya... *Yani*ymiş, *yani*ler kovalasın seni."

"Bunların ikisi hep böyle atışır," dedi Arif ağabey, pişmiş kestanelerden birine uzandı ve kabuğundan ayırıp bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim ve mahcup bir ifadeyle gülümsedim. Kestaneyi aldım, ağzıma attım. Tadı çok güzeldi. "Siz çok uzun zamandır tanışıyorsunuz sanırım."

"Akif Selim'i on iki yaşından beri bilirim," diye yanıtladı Arif ağabey, derin bir iç çekti. "On iki yaşında, boynu bükük, sessizliği oyun bilen çocuğum..." Akif Selim, büyük bir minnetle Arif ağabeye baktı. "Zaman ne çabuk geçti de dağ gibi bir delikanlı oldun?"

"Dağ gibi delikanlı, vay be!" dedi Burak. "Ben de süt çocuğuyum."

"Kıskanma," dedi Akif Selim, ikisi de artık gözümde birbiriyle anlaşamayan ama birbirleri olmadan yapamayan çocuklardı.

"Çok konuşma, kestane soy bana," dedi Burak.

"Niye, senin elin kırık mı?"

"Kırık olsa bile yapmazsın, doğru," diye mırıldandı. Aradan birkaç dakika geçti, bir elim kestaneye uzandı ama Akif Selim benden önce davrandı, kestaneyi saniyeler içinde kırdı ve avucuma bıraktı. Başımı usulca kaldırdım, Akif Selim'e baktım. Gözlerini yavaşça kapatıp açtığında bakışları daha derin ve düşünceliydi. Avucuma bıraktığı kestaneyi yerken gözlerimi gözlerinden ayırmadım ama sinsice yaklaşan karanlık, aynı sinsilikle aramıza düştü.

Şu an yalnız olsaydım bacaklarım titremeye başlardı ama değildim. Akif Selim buradaydı. Burak ve Arif ağabey de tabii...

"Rüzgârın şiddetinden belliydi," dedi Akif Selim ve kırlangıç figürlü çakmağı ateşledi. Arif ağabey telefonunun ışığını açtı ve dolaptan iki uzun, beyaz mum çıkardı. Mumları yaktı, erimesini bekledi, eriyen mumu tahta masaya akıttı.

"Romantik şekilde kestane yemeyi, manitayla yaşayacaklarımı arkadaşlarımla yaşıyorum. Hayata bak... Si..." Arif ağabey boğazını temizledi. "Seveyim yani," diyerek konuşmaya devam etti Burak. "Seveyim böyle hayatı."

"Yana kaysana, oturayım. Dizlerim ağrıdı," dedi Akif Selim. Yandan bir bakış attım, yanım boştu. Tepkisiz kaldım.

"Keyfimi bozamam. Ya Hare Güz'ün ya da Arif ağabeyin yanına otur."

Akif Selim sabır dilercesine Burak'a baktı, hafifçe yana kaydım ve koltukta oturabileceği kadar alan bıraktım. Akif Selim kravatını önce genişletti, daha sonra tamamen çıkardı ve cam tezgâhın üzerine koyduğu kabanının yanına bıraktı. "Faruk ustadan döner mi söylesek ya?" diye sordu Burak. "Kestane kesmedi."

"Bir buçuk saat önce yemek yedin," dedi Akif Selim. "Karnında kurt olduğunu düşünüyorum, beygir."

"Bak, yine beygir dedi!" Burak bir elini dizine vurdu. "Manitamın yanında da beygir dersen bozuşuruz."

"Kızın gerçekleri bilmesi lazım ama önce... Bir manitan olmalı, değil mi?"

Arif ağabeyle göz göze geldim, başını iki yana salladı ve *sabır* diye mırıldandı. "Doğru. Hare Güz, bana manita bulabilir misin? Sevaba girersin."

"Sevabı kalsın," diye mırıldandım. "Bu konularda hiç iyi değilim, bana bulaşmak istemezsin."

"Aslında davette iki kızla göz göze geldim, bayağı da bakıştık ama sonra vazgeçtim. Yeşil gözlü manita istiyorum." Gözleri direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Seninki gibi değil ama. Daha açık, kedi gözü gibi."

"*Nefes alsın yeter*den yeşil gözlü noktasına ulaşmışız... Sana bakanı buldun, başının üstüne koyacağına bir de kedi gözlü olsun diyorsun, Allah'ın beygiri."

"Açım, aç... Yetişemiyorum tempona. Yemek söyleyeceğim," dedi umursamaz ses tonuyla. "Siz istiyor musunuz?"

"Birazdan kalkacağım, teşekkür ederim," dedim. Akif Selim ve Arif ağabey de aç olmadıklarını söylemişti. Kestane, sohbet ve çay üçlüsü iyi giderken gözlerim duvara asılı yuvarlak saati buldu. Öğleden sonra dörttü.

"Ben artık gitsem iyi olur," dedim, ayağa kalktım ve bir elimi Arif ağabeye uzattım. "Tanıştığıma çok memnun oldum. Teşekkür ederim."

"Ben de çok memnun oldum, güzel kızım. Ne zaman istersen gelebilirsin, sobamda demli çayım bitmez." Ses tonundaki samimiyet, bakışlarını doğrular gibiydi.

Akif Selim, kabanını giymek için hareketlenince, "Taksi çağırırım," diye mırıldandım.

"Ben getirdim, ben bırakırım," dedi tekdüze bir ses tonuyla. "Burak, sonra haberleşiriz."

"Hoşça kal," dedim Burak'a.

"Bir sonraki görüşmemizde arkadaşlarını da getir," dedi eğlenen ses tonuyla. "Görüşürüz."

Gülümsedim. "Görüşürüz."

Araca geçtiğimizde sebepsiz yere içimde bir huzursuzluk vardı. Bir anda hayatımın kapısını açan ve *ben geldim* diyen Akif Selim ve Burak, söyleyemesem de sebeplerden biriydi. Lisede herkesle iyi anlaşan bir kızdım ama lise bittikten sonra numaramı değiştirmiş, arkadaş gruplarına ise bir daha dönmemiştim. Eğer Aslı, liseden görüştüğüm biri olsaydı yüksek ihtimalle onunla da arkadaşlığım devam etmeyecekti. Belki de ederdi, bilmiyordum. Aslı, ne olursa olsun peşimi bırakmazdı. Aklıma gelen ani bir soruyla Akif Selim'e döndüm, bir bacağımı hafifçe yukarı kaydırdım ve kapıya yaslandım. Bunu fark eden Akif Selim yine kapıları kilitledi, konuşmamı bekledi.

"Aslı'yı nereden tanıyorsun?"

"Sevgilisi, daha doğrusu müstakbel nişanlısı arkadaşım. Yasin. İki sene önce günübirlik Ürgüp'e gelmiştim, o sırada tanıştık."

"Anladım," diye mırıldandım. Gözlerinde kendi yansımamı gördüğüm gözbebeği, ışığın az yansımasından dolayı küçüldü. Konağın kapısının önüne gelene kadar ikimiz de sustuk. Arkadaş mıydık? Evet. Bir daha görüşür müydük? Belki. Peki, bu sefer neden görüşecektik? Koptuğu için bizi birbirimize bağlayan bilekliğim, birleştiği için iletişimimizi kesecekti.

Portresini çizdiğimi söylemeli miydim? Dudaklarım konuşmak için aralandı ama aynı saniye içinde vazgeçti. Neden vazgeçtiğimi biliyordum ama dile getirecek cesaretim de yoktu.

"Bileklik için teşekkür ederim," dedim, göz ucuyla Akif Selim'e baktım. "Kuru bir teşekkürle geçmeyeceğim, merak etme."

"Bir an korktum," dedi yumuşacık ses tonuyla. Daha sonra gözleri, gözlerime değdi. Gözlerimizin birbirine değdiği noktada çırpınan kırlangıçların kanat sesleri ağır çekime alınmış gibi yavaşladı.

"Neden?" diye sordum dakikalar sonra. Sözcükleri dudaklarımın cebinde unutmuştum.

"Bisküvili pasta yapmamandan."

"Evet demedim."

Aracı sokağın başına park etti.

"Ama hayır da demedin."

"Demedim," diye onayladım. "Ama sessiz kaldım."

"Sessiz kalmak, onaylamak değil midir?"

"Bazen ne diyeceğini bilemediği için de sessiz kalır insan," dedim. Sözcükler dudaklarımdan dökülüyor, gözlerinin dibi görünmeyen kuyusuna düşüyordu. Gözleri öyle derin bir kuyuydu ki attığım çığlık bile kaybolurdu.

Bazı çığlıklar kimsesizdir, ta ki birileri duyana kadar. Bazı yalnızlıklar da sahipsizdir, ta ki birileri sarana kadar. Beni duyuyor muydu, bilmiyordum ama anlamadığını da söyleyemezdim.

"Ne diyeceğini ne zaman bilebilirsin peki?"

"Zamanı geldiğinde bilirsin," diye şifreli konuşmaya devam ettim ve on beş adım uzağımda duran konağa baktım. Tek askılı çantamı kavradım, kemerimi çıkardım ve araçtan inmeden önce mırıldandım: "İyi geceler, *Selim*."

Ve o da fısıldadı: "İyi geceler, *Güz*."

Sıradan geçen günlerin beşincisi... Bugün, takvim defterinden yırtıp Zeynep'e uzattığım yaprak...

13 Şubat 2019

Akif Selim Kıraslan'la hiçbir şekilde iletişime geçmediğim beş günün ardından, itiraf edemesem de üç gün üst üste gördüğüm birini bir anda göremeyince boşluğa düşmüştüm.

Bunu, dün gece gökyüzünü izlemek için terasa çıktığımda çok daha fazla hissetmiştim ama hissetmemiş gibi kendimden de bir şeyler gizlemeye başlamıştım. Kaçırıldığım günden sonra ara sıra kâbus

görmüştüm, uyandığımda yanımda kimse yoktu ama saklanacağım bir gökyüzü vardı. Gözyaşlarımı gökyüzüne ne kadar çok sakladıysam, bağrı taşmış olmalıydı ki dün gece başlayan yağmur, durmaksızın yağmaya devam etmişti.

"Zeynep'i nasıl çıkaracaksın?" diye sordu Yeşim abla. Bir elinde içi dolu kahve cezvesi vardı, fincanlara döküyordu.

"Bugün doğum günü..." Gözlerim kapıyı kolaçan etti. "Seçkin'le beraber bir şeyler planladığımızı mutlaka anlamıştır. Ziggy'ye gittiğimizi söylersem gelir." Yeşim abla kahveyi masanın üzerine bıraktı, "Ee, sen nereye gidiyorsun?" diye sordu, bir yandan da günlük kıyafetlerimi inceliyordu.

"Doğum günü işlerini halletmeye," diye yanıtladım, aslında dünden halletmiştim ama nereye gideceğimi bilmesini istemiyordum.

Kahvemi içtikten sonra odama geçtim. Kaşe kabanımı ve siyah, dizlerimin üzerinde biten deri botlarımı giyindim. Araca geçtiğimde rotamı Gülten Hanım'ın kliniğine ayarladım. Yaklaşık yirmi dakikanın sonunda kliniğe geldim, aracımı park ettim ve kliniğe geçtim. Randevum 14.30'daydı. Sekreteri Ela Hanım beni beklediğini söylediğinde merdivene yöneldim ve odasının olduğu kata çıktım.

Kısa bir süre içinde kapıyı çaldım, odaya girdim ve gülümseyerek beni karşılayan Gülten Hanım'a baktım. "Hoş geldin, Hare Güz," dedi, bir eliyle deri koltuğu gösterdi. Kabanımı çıkardım ve deri koltuğa oturdum.

"Nasılsın?" diye sordu nazik bir ses tonuyla.

"Pek iyi olduğum söylenemez," diye yanıtladım. Başımı ağır ağır kaldırdım ve kirpiklerimin arasından Gülten Hanım'ın ilk defa bu kadar net olduğum için şaşıran yüzünü izledim.

"En son kliniğe 3 Şubat'ta gelmişsin... 10 gün önce. Ve bana ayrılırken çok daha iyi olduğunu söylemiştin. Beni geçtim, artık kendine de mi yalan söylüyorsun?"

Kıvırcık, sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve kırmızı rujlu dudaklarını ıslattı. Benden cevap alamayınca, "Nereden başlamak

istersin?" diye sordu. Gergin bir his avucumu karıncalandırınca tırnaklarımı bastırdım, Gülten Hanım da fark etmiş gibi ellerime baktı.

"Sakin ol ve sana söylediklerimi hatırla," dedi. Güçlükle yutkundum ve sözcükler dudaklarımı yaralarken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Aşamıyorum," dedim fısıltılı bir ses tonuyla.

"Aşamadığın kendin misin?"

Başımı onaylarcasına aşağı yukarı salladım. "Nasıl bu hâle geldiğimi bilmiyorum. Bir gün iyiysem bir gün kötüyüm. Bir gün mutluysam diğer gün tavanı izliyorum. Bir gün yeniden başlıyorsam diğer gün öyle olmadığını, sadece yerimde saydığımı görüyorum."

"Kaybolmuşsun," dedi fısıltıyla. "Kaybolduğun düşünceler sana ait, kaybolmadan önce yaşadığın evi arıyorsun ama bu cümledeki ev zaten sensin. Bildiğin sokaklarda değil, kendinde kayboldun. Aramaya neden kendinden başlamıyorsun?"

"Korkuyorum." Belki de Gülten Hanım'a karşı ilk defa bu kadar nettim. "Birileriyle arkadaş olmaktan, içimi açmaktan..."

"Böyle devam edemeyeceğini biliyorsun," diye mırıldandı. "Aylardır buraya geliyorsun, seni ilk defa bu kadar açık konuşurken görüyorum. Kimin gözlerinde kendini gördün?"

"İnsan nefesiyle, zaman akrebiyle, umut ise ona inananların içinde yaşarmış." Buğulu gözlerim, kahverengi gözlerin direkt olarak içine baktı. "Geceden de koyu gözlere sahip bir adam var, gözlerinde ruhumu gördüğüm..."

Bu ilk itirafımdı, son olmasını umuyordum. "Sadece arkadaşım. Sekiz gün önce tanıştık ve tanıştığımdan beri kader mi, bilmem; başıma gelen zincirleme olayları çözerken gözlerinin içinde kendimi ve onu da yanımda görüyorum."

Başını yana yatırdı. "Hare Güz," diye mırıldandı. "Çok şifreli konuşuyorsun... Seni anlayabilmem için sadece şifreyi söylemen değil, neden o şifreyi koyduğunu da bilmem gerek."

"Beş gün önce kaçırıldım." Gözbebekleri büyüdü. "Şanslı olmalıyım ki dört beş saat sürdü. Çoğunda da baygındım. Enişteмin ihalesi

yüzünden. Tehdit ediyorlarmış. Sorun bu değil. Artık sorun bunlarda değil..."

"Kolay bir şey olmadığını biliyorum," dedi, sesi de bakışları gibi şaşkındı. "Olay sırasında da anlattığın kadar soğukkanlıysan... Bilemiyorum... Neden tutuyorsun kendini?"

"Kırılmaktan korkuyorum," diye mırıldandım. "Bu hayatta bir şeyi daha çok sevmekten korkuyorum çünkü hayat acımasız. Her şeyimi aldı. Az önceki cümlede bahsettiğiniz gibi kendimde kaybolduysam neden babamı arıyorum?"

"Çünkü kaybolduğunda kendini değil, kaybolmana sebep olanı ararsın. Etimize iğne battığında kendimizi suçlarız *neden dikkat etmedim* diye. Peki... O iğneyi oraya koyanın hiç mi suçu yok?" Gülümsedi, buruktu. "Bunu defalarca konuştuk, artık anlaştığımızı biliyorum. Ölümü kabullendiğini biliyorum. Korkularının üzerine gitmelisin. Korkular, gözünde ne kadar büyütürsen o kadar anlam kazanır. Bir insan gibi düşün. Ne kadar değer verirsen o kadar büyür içinde. Ne kadar yok sayarsan o kadar küçülür gözünde. Gözlerinde kendini gördüğün adam... Adı ne?"

"Akif Selim," dedim, adını söyleyen dudaklarım gerildi. "Sırf gülümsemem için itiraf edemese bile tüm gece uykusuz kalan kişi."

Gözleri parlayarak bana baktı. "Biraz daha bahseder misin? Senin gözünde ilk izlenimi nasıl?"

"Aslında tam çözemedim. Benim gibi soğuk. Gülümsediğinde bile... Gözlerinde dibi görünmeyen, karanlık bir kuyu var. Annesi ölmüş. Nedenini söylemedi, ben de sormadım. Biraz korkutucu, biraz da tehlikeli ama... Tehlikesi sanki sadece kendisineymiş gibi. Hani bazı insanlar sadece kendine zarar verir ama çevresine karşı hep çok iyidir ya, öyle biri gibi. Arkadaşı var, Burak. Kaybolan ikizi... Birbirlerinden çok farklılar ama bence bu farklılıklar onları birleştiriyor. Sohbeti güzel. Bir de... Bir şey istedi benden. Yani... Bilekliğim kırıldı, onu yaptı ve kırılan bileklik, babamın hediyesiydi."

"Ne istedi?" Pürdikkat beni dinliyordu.

"Ona bisküvili pasta yapmamı..."

"Tuhaf," dedi mırıltıyla. "Ne cevap verdin?"

"Sessiz kaldım."

"Neden?"

"Sizce sessizlik bir cevap mıdır?"

"Sessizlik, bazen cevap vermekten kaçmaktır; bazen de vereceğin cevabı yok saymaktır. Senin için hangisiydi?"

Sessiz kaldım. Gülten Hanım konuşmam için zorlamadı. "Üç gün sonra tekrar gelmeni istiyorum," dedi, gözlerim duvardaki saate takıldı. "Olur," diye yanıtladım, deri koltuktan kalktım ve kabanımı giyindim.

"Her şey yeterince karışık..." Cümleleri seçerken oldukça dikkat ettiğinin farkındaydım çünkü şu an kim ne dese oraya sürüklenecekmişim gibi hissettiriyordum. "Düşünmemeye değil, düşündükçe kaybolmamaya çalış. Kendine dikkat et, üç gün sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim fısıltıyla ve odadan çıktım.

İçimde, dilini bilmediğim bir ağıt vardı.

İçimde, dilini bilmediğim bir duygunun ağıtı vardı. *Beni gör, beni duy, ben senin küçük kalbinde nefes aldım* diyordu.

Ama benim kalbimde sonu bitmek bilmeyen bir yas vardı ve bu yüzden orada kırlangıç bile barınamazdı.

İçinden sağ çıkamadığım geceler vardı, o geceler dile gelip konuşsaydı içine düştüğüm bu ümitsizlik kuyusundan bahsederdi; bana neler kaybettirdiğinden ve daha neler kaybettireceğinden.

Kalbimin odaları bir ev gibiydi. O evin çürümüş masasıydı, çürüyen masanın sökülmüş örtü beziydi. O masada herkes mutsuzdu çünkü babam kendi köşesinde değildi, annem zaten hiç o köşeye sahip olmamıştı. Babamın ölümüyle birlikte ben sadece ocakta sürekli kaynayan, demir kulplu çaydanlıktım.

Sanmıştım ki o masadan babam kalkmaz, sanmıştım ki o masada babam susmaz. Babam o çaydanlığın demir kulpunu tutmadan önce her zaman *bez al, dikkat et* der sanmıştım. Babam kireç gibiyken, soğuktan kurumuş ellerine dokunurken her şeyi kavrayabilmiştim.

Babam kalkmıştı o masadan, evin içindeydim.

Babam susmuştu; o evin içinde, o masadaydım.

Çaydanlığın yanan kulpunu çıplak elle tutmuştum, hiçbir yangın babamın soğuk cesedine dokunmak kadar yakmamıştı.

O ev yandı, o masa küle döndü.

İçindeydim.

Yalnızlık baş ucumdan çekildiğinde zihnimdeki düşünceler de sessizliğe gömülmüştü. Aynanın karşısında, bomboş bir ifadeyle kendimi izliyordum. Birkaç gündür içimde nedenini bilmediğim bir hüzün vardı. *Biliyorsun*, diye fısıldadı iç sesim. *Neden dile getiremiyorsun?* İç sesimi görmezlikten geldim, aynada kendimi izlemeye devam ettim. Lila, yandan büzgülü bir elbise giymiş, saçlarımı düzleştirmiştim. Yüzümde ise yok denecek kadar hafif bir makyaj vardı. Üzerimdeki kabana biraz daha sarındım ve Seçkin'e, Zeynep'i beklediğimi, en geç on beş dakikaya Ziggy'de olacağımıza dair mesaj attım.

O da *bekliyoruz,* demişti. Zeynep kırmızı, omuzları açık, deri bir elbise giymişti. Saçları açılmış, iri dalgalar yapılmış ve omuzlarına dökülmüştü.

"Çok güzelsin," dedim tüm içtenliğimle. Etrafında birkaç kez döndü, "Olmuş mu gerçekten?" diye sordu. Yerinde duramıyordu.

"Sen var ya..." dedim fısıltıyla. "Çok fenasın."

"Kabul et, benden ders alman gerekiyor." Benim gibi üstü kapalı konuşmuştu. Seçkin'in bir şeyler planladığını ve birçoğunu beraber yaptığımızı biliyordu.

"Anladığını çaktırma bari. Çok heveslendi."

"Neyi anladığımı çaktırmayayım?" diye sordu, dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Halam, Zeynep'in doğum gününde ailecek beraber olmamızı istese de bunu bir sonraki güne ertelemiştim. Memnun olmasa da kabul etmişti çünkü mutlu olmamızı her şeyden çok istiyordu. Ziggy'ye doğru yola çıktığımızda Seçkin'e mesaj atmıştım. Tahmin ettiğim gibi on beş dakikanın sonunda, gece manzarasının ayrı güzel olduğu Ziggy'nin girişine aracı park etmiş ve anahtarı valeye bırakmıştım.

"O kadar heyecanlıyım ki bayılacağım," dedi Zeynep. Bir elimi aldı, derisini döven kalbinin üzerine koydu. "Her şey çok güzel olacak, endişelenme," diye mırıldandım, birlikte iç mekâna geçmek için merdivene yöneldik; bugün hava dünden çok daha kötüydü. Birkaç gündür, geceleri belirli aralıklarla göğü delercesine şimşekler çakıyordu.

İç mekâna geçtiğimizde ışıklar aniden söndü, led mumlar teker teker yandı ve yolumuzu aydınlattı. Mumların sonunda durdum çünkü Seçkin, Zeynep'i bekliyordu. Siyah bir gömlek, siyah pantolon ve siyah spor ayakkabı giymişti. Zeynep, bir elini Seçkin'e uzattı ve o anda herkes hep bir ağızdan, *iyi ki doğdun Zeynep,* demeye başladı. Dudaklarım iyi ki doğdun şarkısına eşlik etmek için aralanırken gözlerim, pürdikkat beni izleyen gözlere takıldı.

Günler sonra görmek istediğim ama bir türlü itiraf edemediğim gözler bana bakıyordu. Kalbim bu itirafı kabullenirken aklım reddetti ve seçtiğim kalbim değil, aklımdı.

Geceden de karanlık gözleri bedenimi süzüyordu. Parmaklarıyla kavradığı viskiden koca bir yudum aldı, âdemelması aşağı yukarı ağır ağır hareketlendi. Ayaklarımın bastığı zeminde kımıldayamıyordum, âdeta çakılmıştım. Nedenini bilmiyordum ama hareketlerimi ve dilimi lâl eden, yoğun bakışlarıyla beni izlemeye başladığında kilitlenmiştim. Gözlerim, gözlerinden ayrıldı. Kirpiklerimin arasından bedenini izlemeye başladım. Beyaz bir gömlek, koyu lacivert kot pantolon giymişti; gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Saçları her zamanki gibi özenle taranmıştı. Bir el yavaşça belimi kavradığında bakışlarımı Akif Selim'den ayırdım ve belimi kavrayan ele baktım.

Lise arkadaşım Ertan'dı.

"Hare Güz," dedi keyifli bir ses tonuyla. "Seni görmek ne güzel!"

"Seni de," dedim. Kilitlenmiş ayaklarımı zar zor da olsa birkaç adım öne getirdim ve belimdeki temasını kestim. "Tekrar yanına geleceğim ama şimdi Zeynep'in yanında olmam gerek." Bir şey demesine izin vermeden, isminin ve yaşının yazdığı balonlara doğru ilerleyen Zeynep'i takip ettim.

Mumları söndürmeden önce gözlerimin direkt olarak içine baktı, "Senin için," dedi dudaklarının arasından ve mumları söndürdü. "İyi ki doğdun, sevgilim!" diye bağırdı Seçkin, iki eli beline kaydı ve sıkıca kavradı. Gözlerim, kalabalığın içinde yine o gözleri aradı ama bulamadı. Zeynep, pastasını alkışlar eşliğinde Seçkin'le beraber kesti ve o dakikadan sonra herkesle kucaklaşmaya başladı. Lisedeki arkadaşlarımız, dershanedeki arkadaşları... Herkes buradaydı.

"Hare Güz, ne alırsın?" Başımı yana çevirdim ve Burak'a baktım.

"Hoş geldin," diye mırıldandım, ben davet etmemiştim. Seçkin'inde ettiğini sanmıyordum çünkü davetliler listesini hazırlayan, haber veren kişi bendim. Yüksek ihtimalle Zeynep bir şeyler çevirmişti.

"Sanırım bu soruyu benim sormam gerekiyordu."

"Seni beni mi var? Söyle, getireyim."

"Vişne suyu," dedim mahcup bir ses tonuyla. Neden şu an davet etmediğim için vicdan azabı çekiyordum?

Burak, kendisi için alkollü kokteyl ve benim için de vişne suyu getirmişti. "Teşekkür ederim," dedim ve bardağı kavradım. "Nasılsın?"

"Biraz yorgun ama iyiyim," dedi tekdüze ses tonuyla. "Sen nasılsın?"

"İyiyim." Derin bir iç çektim. "Akif Selim'i görür gibi oldum ama emin olamadım. Burada mı?"

"Buradayım," dedi sırtımın gerisinden bir ses. Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım ve burada olduğuna emin olmamı sağlayan kokusunu içime çektim. Omzumun üzerinden Akif Selim'e baktım, kısık gözlerle beni izliyordu.

"Hoş geldin," dedim mırıltıyla ve bir şey söylemesine fırsat vermeden konuşmaya devam ettim: "Arkadaşlarıma merhaba demem gerekiyor, yeniden geleceğim."

Yalnızca aşağı yukarı başını salladı ve yanından uzaklaşmamı izledi. Zeynep'in yanına geçtim, Şilan'a merhaba dedim ve tabii diğer arkadaşlarına da... Dershanedeki arkadaşlarıyla tanıştım, kesilen pastadan birkaç çatal aldım hatta Ertan ve Arman'la bile sohbet ettim ama delici bakışlarını üzerimde hissettiğim Akif Selim'e bir kez bile bakmadım.

Üzerimdeki etkisine yenik düşmemek için kaçmak mıydı bu, bilmiyordum. Okuduğum bir kitapta, *insan kaçtığına yakalanır,* diyordu. Kaçtığıma yakalanmak istemiyordum, çok ayıp ettiğimin farkındaydım ama davet eden ben değildim. Uzak durmak istediğim için davet etmemiştim, Zeynep neden böyle bir şey yapmıştı?

"Hafta sonu Erciyes'e gidelim diyoruz," diye mırıldandı Arman. "Seçkin ve Zeynep onayladı, sen de gelir misin?"

"Kiminle gidiyorsunuz?" diye sordum çok ilgilenirmiş gibi. Umurumda bile değildi, tek istediğim Akif Selim'den uzak durmak için sohbetlerle ilgileniyormuş gibi yapmaktı.

"Şilan ve sevgilisi Levent gelecek. Ertan da var. Bir de Zeynep'in dershaneden birkaç arkadaşı."

"Başka kimse yok, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," diye mırıldandı. "Gel işte ya. Yıllardır hiçbir etkinliğe katılmadın. Değişiklik olur."

"Bakarız," dedim, dibini getirdiğim ikinci vişne suyundan büyük bir yudum aldım ve bardağı masanın üzerine bıraktım.

"En geç yarına haber vermen gerekiyor, rezervasyon yaptıracağım."

"Bakarız," dedim bir kez daha. Gözlerim Zeynep'e takıldı. Seçkin'le dans ediyorlardı. Şilan ve sevgilisi de yanlarındaydı. Ve ismini bildiğim ama yüz olarak tanımadığım çiftler de dansa kalkmıştı.

"Dans..." diye mırıldanmıştı ki arkamdan belime sarılan eller ve ben buradayım diye bağıran deniz kokusu Arman'ın sözünü kesti. Ya da ben duymadım, bilmiyordum.

Yabancı şarkı, yerini Birsen Tezer'in *Delikanlı* şarkısına bıraktı. "Dans edeceğiz," dedi sert sesiyle. Yüzünde ve sesinde öyle soğuk bir ifade vardı ki dudaklarını aşağı yukarı kıvırması yumuşak bir ifade katmamış, sadece buzların çatırdamasına neden olmuştu. Bir eli nazikçe elimi kavradı ve beni dans eden insanların arasına götürdü. Gözlerim, göz altlarında oluşan morluklardaydı. Kapatıcıyla kapatılmış gibi duruyordu ama uzun zaman geçtiği için gözeneklerine dolmuştu. Nasıl dayanıyordu ve neden uyuyamıyordu?

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu, bu sırada bir elim senkronize olmuş gibi avucunun içine yerleşirken diğer elim de omzuna kaymıştı. Gözlerimi fondötenin bile kapatamadığı morluklarından ayırdım, direkt olarak gözlerinin içine baktım.

"Kaçmıyorum," dedim gergin bir ses tonuyla. "Misafirlerle ilgileniyordum."

Güldü, sesi alay doluydu. "İstenmeyen misafirlerle ilgilenmemek senin tercihin tabii ki."

"İstenmeyen?" Kaşlarımı çattım.

"Beni buraya davet eden, davetten haberi bile olmadığını sandığın Zeynep'ti."

Güçlükle yutkundum. Belimdeki elinin varlığı daha da belirgin hâle gelirken, "Şimdi tekrar soruyorum. Neden kaçıyorsun?" dedi fısıltıyla.

"Kaçmıyorum." Gözlerimi devirdim. Bu sefer sesimde inat da vardı. "Davet etmeyi unutmuşum, ne yapabilirim?"

"Bisküvili pasta yapmanı ve bana mesaj atmanı bekledim." Dudaklarından ve kaçtığım gözlerinden dökülen itiraflar, aramızdaki köprünün şiddetle sallanmasına neden oldu. "Beş gün boyunca..." Avucumdaki eli yavaşça parmaklarımı okşadı. Güçlükle yutkundum ve etkisini görmezlikten gelmeye çalıştım. "Sessiz kaldın ve beni yapacağına inandırdın. Neden?"

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Yalnızca aşağı yukarı, yavaşça başını salladı ve belimdeki eliyle beni bir adım daha kendine çekti.

"On dakika sonra... Bu kalabalıktan uzakta, seni bekliyor olacağım." Keskin bir ifade yüzüne yerleşirken belimdeki ve avucumdaki elini çekti, gözlerimin önünden kaybolmadan hemen önce, "Nereye geleceğini biliyorsun," dedi.

Göğüs kafesim bakışlarının yoğunluğundan dolayı çatlamak üzereydi. Avucum terlemişti. Hiçbir şey demeden sandalyeye oturmuş ve kalbimi sakinleştirmeye çalışmıştım. Beş dakika geçmişti ki Zeynep yanıma geldi ve yüzümün neden kireç gibi olduğunu sordu.

"Az kaldı, eve gittiğimizde yakacağım çıranı!"

"Akif Selim ve arkadaşı Burak'ı davet ettiğim için mi?" diye sordu. Parmaklarımla kavradığım su şişesinden koca bir yudum aldım. Onaylarcasına başımı salladım.

"Yalnızca senin değil, benim de arkadaşlarım ve doğum günüme gelmelerinden daha doğal bir şey yok," dedi umursamaz ses tonuyla. "Ayrıca o kadar güzel organize etmişsiniz ki... Bayıldım!"

"Mutlu olduysan sevindim ama yine de çıranı yakacağım," diye mırıldandım. "Bak, Akif Selim varlığıyla bile bana tuhaf hissettiriyor. Ne etrafımda olmasını ne de etrafında olmayı istiyorum. O yüzden bunu bir daha yapma."

Gözleri, gözlerimdeki ciddi ifadeyi izledi ve yenilgiyi kabullenir gibi ofladı. "İyi, sen nasıl istersen öyle olsun," dedi.

"Birazdan geleceğim," diye mırıldandım, kaşe kabanımı giydim ve mekânın üst katına çıktım. Çok kısa bir süre sonra demir tırabzanların önünde, sırtı dönük bir şekilde sigara içen Akif Selim'i gördüm.

"Sıcak çikolata sever misin?" diye sordu.

"Severim," diye yanıtladım. "Ama konumuz bu değil. Ne söyleyeceksin?"

"Neden benden kaçtığını merak ediyorum. Seni rahatsız edecek ya da kırılmana sebep olacak bir harekette mi bulundum?"

"Hayır," dedim fısıltıyla. "Ben böyle biriyim."

"Nasıl birisin?" diye sordu.

"Arkadaşım olsun istemiyorum," dedim, bu sırada gözleri sırtımın arkasına kaydı.

"Masanın üzerine koyun lütfen." dedi. Garson, dediği gibi hemen sıcak çikolatayı ve Türk kahvesini masanın üzerine koydu, saniyeler içinde gözlerimizin önünden kayboldu. Bıçak kadar keskin gözleri yeniden gözlerimi buldu.

"Arkadaşın olmak istediğimi söylediğimi hatırlamıyorum," diye mırıldandı. Daha sonra bakışları yumuşadı. "Sıcak çikolatanı soğutma." dedi.

"İçmeyeceğim, teşekkür ederim." Böyle davranmak zorundaydım çünkü aklımı karıştırmasını istemiyordum. Arkadaş... Ya da başka bir şey... İkisini de istemiyordum. Sadece uzak kalsak olmaz mıydı?

"Neden böyle davranıyorsun?" diye sordu. "Seni anlayamıyorum. Neden seni anlamama izin vermiyorsun?"

"Çünkü beni anlamanı istemiyorum," diye mırıldandım fısıltıyla. "Şimdi gitmek zorundayım."

"Artık benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu. Ses tonunda tuhaf bir anlam yatıyordu, ayaklarımın önüne kursakta kalan bir hissin devrildiğini hissettirmişti.

Sessiz kaldım. "Ben sabırlı bir adamım, Hare Güz," dedi yavaşça. "Konuşacağın günleri beklerim."

"İyi geceler, Selim."

Gülümsedi, buruktu.

"İyi geceler, Güz."

Ben sabırlı bir adamım, Hare Güz. Konuşacağın günleri beklerim.

Sesi kulaklarımdan silinmiyordu. Şatafatlı bir avize, büyük bir gürültüyle aramıza düşmüştü ve sebep olan bendim. Kendimi ko-

rumaya çalışıyordum ama bu, karşımdaki insanı incitiyordu. Hep incitmişti.

Doğum günü partisi biteli on dakika olmuştu. Gelen herkese teşekkür etmek ve tanışmak haricinde kimseyle sohbetim olmamıştı. Şilan, ailesiyle bir plan daha yaptığı için erkenden dönmek zorunda kalmıştı. Akif Selim ve Burak da on dakika önce gitmişlerdi ve giderken Akif Selim, yalnızca Zeynep'le vedalaşmıştı. Şu an kafede sadece Seçkin, Zeynep ve ben kalmıştık. "Neden durgunlaştın?" diye sordu Zeynep. "Bir de... Doğum günü hediyelerimi kim taşıyacak? Bence Hare Güz ve sen..."

Umursamazca omuz silktim. "Nazım bir tek Seçkin'e geçiyor, yazıklar olsun..." diye dalga geçti ama bunun da beni güldüremediğini fark ettirdiğimde kötü hissettim. En güzel gününü mahvetmeye hakkım yoktu.

"Bir sebebi yok," diye mırıldandım, oturduğum sandalyeden kalktım ve sımsıkı sarıldım. "İyi ki doğdun, canımın içi. Seni çok seviyorum."

Kalbimin üzerine oturan o his bu gece geçecekti ve sabah uyandığımda hiçbir şey hissetmeyecektim. Hep böyle olmuştu.

"Çok duygusallık, anneciğim," diye mırıldandım ve kollarımı boynundan ayırdım.

"Beraber çorba içmeye gidelim diyoruz? Ne dersin?"

"Olur," diye mırıldandım, zoraki bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirdim. "Hediyeni beğendin mi?"

"Çok beğendim... Evde tüm gün radyo açacağım artık. Hare Güz, annem sorarsa hediye senden," dedi. Buğulu kahve gözleri ilk önce sevgilisine, ardından da bana takıldı. "İyi ki hayatımdasınız."

"İyi ki, sevgilim," dedi Seçkin.

"Benim hediyem evde," dedim gülümseyerek. Gözlerim mekânın saatine takıldı. "Yavaştan biz de kalkalım mı artık? Biraz acıktım."

"İlk defa kendi iradesiyle yemek istedi. Bu fırsatı kaçırırsak üzülürüm, bir an önce gidelim çorbacıya."

Seçkin ve Zeynep onların aracına binmemi söylese de itiraz ettim, kendi aracıma binmek istediğimi söyledim. Araca geçtim, motoru çalıştırdım ve yirmi dört saat açık olan çorbacıya doğru sürdüm. Dakikalar sonra aracımı Seçkin'in aracının önüne park edip indim. Zeynep, kaldırımda beni bekliyordu ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Uzaktan kumandayla aracı kilitledikten sonra tekrardan Zeynep'e baktım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bu sefer gerçekten ben planlamadım," diye mırıldandı. "Akif Selim ve Burak şu an bizim masada, Seçkin onları görünce davet etmiş. Partidelerdi ya... Sorun olmaz sanmış."

"Sorun değil," dedim, güçlükle gülümsedim. "Çok fazla durmayacağız zaten."

Mekânın girişinde, cam kenarında oturuyorlardı. Kısa bir an, geceden de karanlık gözlere baktım ama gözlerini kaçıran bu sefer ben değil, Akif Selim oldu. Burak'ın karşısına, Akif Selim'in yanına oturdum ve bana gülümseyerek bakan Seçkin'e, gülümseyerek karşılık verdim. "Söyledin mi çorbaları?" diye sordum.

"Az kaşarlı?" dedi, işaret ve başparmağını birbirine vurup şaklattı. "Doğru noktaya parmak bastık, değil mi?"

"Bastık?" Kaşlarım sorguyla havalandı.

"Burak ve ben, Hare Güz az kaşarlı yer dedik; Akif Selim de bol kaşarlı yer dedi. Tahmin yürüttük. Haydi, kazandığımızı söyle."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Bol kaşarlı severim."

"Alındım, gücendim ama ya!" dedi Burak. "Gitti beş yüz lira."

Akif Selim, keyifsiz bir şekilde gülümsedi. "IBAN atarım," diye mırıldandı. "Gariban çocukları sevindirdiniz, üzülmeyin."

"Benden zenginsin," dedi Burak. "Sen pahalı parfüm kokuyorsun, ben mermi."

"Biraz daha acındır kendini." Akif Selim'in sesi, yüzü gibi düşüktü.

"Acındırabildim mi?"

"Haydi lan oradan," diye mırıldandı Akif Selim. "Çorbayı içelim de kalkalım. Yarın sabah Ankara'ya döneceğim."

Güçlükle yutkundum. Ankara'ya mı dönecekti? Neden? Gözlerimi usulca Zeynep'e kaydırdım, kimsenin bana bakmadığına emin olduktan sonra Akif Selim'i işaret ettim, anında anladı. "Neden Ankara'ya gidiyorsun ki? Yeni gelmedin mi?" diye sordu.

"Zaten dönecektim ama birkaç günlüğüne ertelemiştim."

"Ne iş yapıyorsun orada? Tuhaf bir soru oldu farkındayım da... Ankara'da da mı holdinginiz var?"

"Ortaklık yaptığımız holdinglerle toplantılara katılıyorum. Orada da bize ait çalışma yeri var, evet. Uzun zamandır Ürgüp'e gelmiyordum, iyi oldu ama artık gitmem gerekiyor."

"Anladım," diye mırıldandı. "Çok başarılı bir mimar olduğunu biliyorum... Umarım her şey yolunda gider."

"Umarım," dedi. Bu sırada çorbalarımız geldi, Akif Selim önünde duran ekmeği elinin tersiyle bana doğru uzattı. "Seçkin, sen nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," dedi. "Manitanın doğum günü, getirdim işte çorbacıya."

"Ne zaman şu cümledeki *manita* olacağım Allah'ım ya?" diye serzenişte bulundu Burak. "Hiç değilse cümleyi kuran olsaydım."

"Bulalım sana da. Benimki gibi çatlak mı olsun?" Zeynep, masanın altından Seçkin'in ayağına vurdu. "Yani güzel mi olsun diyecektim, dilim sürçtü."

"Çatlak olsun, birader. Ben çatlak, o çatlak. Tamamdır. Evlenir gideriz."

Akif Selim'e yandan, göz ucuyla baktım. Masada sessiz kalan sadece ikimizdik. Çorbalarımızı içerken de sessizdik, çaylarımızı içerken de. Hiç göz göze gelmemiştik ama sanki her an göz gözeymişiz ve bakışlarının etkisindeymişim gibi tuhaf hissediyordum.

"Keşke Akif Selim yarın gidiyor olmasaydı..." dedi Burak hüzünlü bir ses tonuyla. "Rakı balık yapardık. Sonra Akif Selim bize yanık sesiyle türkü söylerdi."

"Plan üstüne plan..." diye mırıldandı Zeynep.

"Ne planı?" diye sordu Akif Selim. Göremesem de tek kaşının sorguyla havalandığını tahmin edebiliyordum.

"Hafta sonu Erciyes'e gidelim diyorduk da..."

"Anladım," dedi. "Gidin tabii..."

"Gitmeseydiniz siz de gelirdiniz. Burak, sen gidiyor musun? Gitmiyorsan gelsene," dedi Seçkin.

"Nöbet günüme denk gelebilir, bro," diye yanıtladı Burak. "Haber veririm."

Akif Selim derin bir nefes verdi. "Sigara içeceğim," dedi. Kalın kaşe kabanını giydi ve masadan kalktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Seçkin. "Partide de gergin gibiydi."

"Ara sıra olur," dedi Burak. "Ben alıştım. Siz de alışırsınız."

"Neden uyuyamıyor?" diye sordum, duyup duymasını umursamadan.

"Uyuyamıyor muymuş? Bilmiyorum ki," dedi Burak. Kaçamak bir cevaptı. Burak'la olan samimiyetlerine inanmasam gerçekten bilmediğini düşünebilirdim. Çorbamdan son bir yudum daha aldım, ayağa kalktım, kabanımı giydim ve Akif Selim'in yanına, demir kapının önüne çıktım.

Sigara içiyordu. Kısa bir anlığına bakışları yüzümde gezindi. İki elimi birbirine sardım, birkaç saniye bekledim ve dayanamayıp, "Neden uyuyamıyorsun?" diye sordum.

"Uyuyorum," dedi, parmaklarının arasına yerleştirdiği sigaradan derin bir nefes daha aldı ve bitirmeden ateş varilinin içine attı. "Uyuyamadığımı nereden çıkardın?"

"Gözlerinden," dedim.

"Gözlerimden yalnızca bunu mu çıkardın?" diye sordu, tek kaşı sorguyla havalandı ve gözlerim, portresini çizerken zihnimin içinde canlanan ize takıldı.

"Neden kızıyorsun bana, anlamıyorum. Bir insan arkadaş olmak istemeyebilir."

"Sorun şu... Ben seninle arkadaş olmak istemiyorum."

"Ne olmak istiyorsun?" diye sordum. "Ben sana, benimle arkadaş bile olamazsın derken sen ne düşünüyorsun?"

"Ben seninle arkadaş bile olamam, öyle mi?"

Konuştukça kırılıyordu, görebiliyordum çünkü ben buydum. *Öyle* demek istemedim. *Öyle değil ama buna mecburum,* diyebilmek isterdim. Diyemedim.

"Özür dilerim," dedim fısıltıyla. Başını iki yana ağır ağır salladı, dudaklarının kıvrımına *sinirden gülümsüyorum* gülümsemesi yerleştirdi. "Ama ben buyum."

"Sen bu değilsin," dedi kendinden emin sesiyle.

"Ben buyum," dedim bir kez daha. "Bir elimde bıçak, diğer elimde bileme taşı. Kelimelerimin üzerinde duran bıçak bir gün aramıza düşecek. Ben yürürsem katil olacağım, sen yürürsen maktul. Yaklaşma, yaralanırsın."

"Yaklaşmayayım..." diye onayladı. "Nasıl istersen öyle olsun."

Gözleri kısa bir anlığına sırtımın gerisine kaydı. Ne olduğunu anlayamadım, aynı saniyeler içinde bir eliyle kolumu kavradı ve beni ateş varilinin yanına, sırtının arkasına aldı.

"İyi geceler," dedi biri. Parmak uçlarımda yükseldim ve sesin geldiği yöne baktım. Çetin Destanoğlu'ydu. "Ürgüp bu gece fazla soğuk, çay çorba içeyim dedim. Sizi de görünce selam vermeden geçemedim."

Gözleri yüzümde gezindi, Akif Selim bunun üzerine, "Gözlerini çek, eline vermeyeyim," dedi, ses tonunda bariz bir tehdit vardı. Gözlerini bedenimden çekti, Akif Selim'e baktı ve sırıttı.

"Yengemiz oluyor sanırım." Kaşları sorguyla havalandı. Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki Akif Selim dişlerinin arasından, "Burnun, daha fazla ilgilenmemesi gereken konulara girerse onu da eline vereceğim, yaylan şimdi," dedi.

"İhaleden çekilene kadar durmayacağımı söylemek isterim." Yüzündeki gülümseme, yerini tehditkâr bakışlara bıraktı.

"Durmadığın takdirde karşında yalnızca Ramazan Özsoy'u değil, beni de bulacağını belirtmek isterim."

"Derdim seninle değil," diye mırıldandı. "Arkana saklanan kişiyle de değil. Ramazan Özsoy'la. O otelin ihalesi benim için önemli. Ve alacağım."

"Alacağından bu kadar eminsen neden şerefsizlik yapıyorsun?"

Akif Selim'in arkasından çıktım, dik bakışlarımı gözlerine sabitledim. "Kimsenin arkasına saklandığım yok," dedim, tiksinç bir ifadeyle Çetin Destanoğlu'na baktım. "Derdinin bizimle olmadığını söylüyorsun ama çok değil, beş gün önce mermiler yağdırdın. Annene, kardeşine yapılsa hoşuna gider mi? Empati yoksunu!"

"Otel benim için önemli," dedi bir kez daha dişlerinin arasından. Konuşurken bana değil, Akif Selim'e bakıyordu. "Yolumdan çekilsin. Söyle."

"Yolundan çekilmeyeceğim," dedi Akif Selim net bir ses tonuyla. "Son bir şans verdim. Sırf Ramazan Bey'in hatırına sana son bir şans verdim. Tek bir hatanla her şeyi mahvedersin." Akif Selim'in sakin ama bir o kadar da tehditkâr bakışları Çetin Destanoğlu'nun bedeninde gezindi. "Tek bir hata daha... Mahvederim. Beni bilirsin, iş hayatında kimseye acımam."

"Göreceğiz," diye mırıldandı ve yanımızdan etkisiz bir rüzgâr gibi geçip mekâna girdi. Omuzlarım geriye düştüğünde dudaklarımdan sıkıntılı bir nefes bıraktım. "Neden bu kadar uzadı bu mesele, anlamıyorum."

"Hırs yapmış," dedi, bakışları beni buldu. "Zeynep'le seni ben bırakırım, tek gidemezsiniz. Burak da benim arabayla bizi takip eder."

"Her an yanımda olamazsın."

"Her an yanında olamam, evet," diye onayladı. "Ama şu an yanındayım ve inan bana, sadece yanında olmakla ilgileniyorum."

"Her zaman beni koruyamazsın."

"Her zaman seni koruyamam, evet," diye onayladı, başını aşağı doğru sallamıştı. "Ama şu an yanındayım ve sadece yanında olmakla ilgileniyorum."

Geceden de karanlık gözleri, gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Gidelim mi?" diye sordu, bu sırada Zeynep, Seçkin ve Burak mekândan çıkmışlardı.

"Gidelim," diye mırıldandım ve Zeynep'e baktım. "Bu gece için teşekkür ederim, yarın görüşürüz," dedi ve Seçkin'e sımsıkı sarıldı. Gözlerimi birbirine sarılan bedenlerden kaçırmadan önce Zeynep, Seçkin'i yanağından öptü ve araca doğru yürümeye başladı.

Burak, "Aile var; efendime söyleyeyim, sap olan var..." diye homurdanmaya devam ederken çantamdan çıkardığım anahtarı Akif Selim'e doğru attım, güçlü bir refleksle yakaladı, Seçkin'e yandan bir bakış attı. "Yolumuzun üzerinde, aracı ben kullanayım dedim," diye mırıldandı ve iyi geceler diledikten sonra park hâlindeki arabama doğru yürümeye başladı. Burak ise omuz silkti ve bir şey demeden Akif Selim'in arabasına doğru yürüdü.

Ön yolcu koltuğuna geçtim, kemerimi bağladım. Zeynep arka koltuğa yerleşmiş ve *sizi duymuyorum* dercesine gözlerini kapatmıştı. "Benim arabam daha güzel," dedi Akif Selim keyifli ses tonuyla. Motoru çalıştırdı, ilk önce yavaş ilerledi, daha sonra gaza biraz daha yüklendi. "Sence de benim arabam daha güzel değil mi?" diye sordu, gözleri birkaç saniyeliğine bana değdi.

Omuz silktim. "*BMW* hiçbir şeyle karşılaştırılamaz," dedim, kaybedeceğim savaşa girmeye tenezzül bile etmezdim.

"Bak ya," dedi, cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı, yüzünü göstererek kilidi açtı. "*Spotify*'a bağlan, ismimin yazdığı listeye gir."

Telefonunu kavrarken soğuk elim, sıcak eline değdi ve gözlerimiz senkronize olmuş gibi birbirini buldu. Güçlükle yutkundu, elini çekti ve direksiyonu kavradı. Dediği gibi *playlist*ine girdim ve karışık çal kısmına dokundum. Aracın içinde yankılanan yabancı şarkı sessizliğin üzerine devrilirken belimi koltuğa yasladım ve lastiklerin altında kaybolan beyaz şeritleri izlemeye başladım.

Akif Selim, temiz havaya ihtiyacım olduğunu bilir gibi ön camı yarıya kadar indirdi ve sert rüzgârın saçlarımı dağıtmasına izin verdi. Burnumdan derin bir nefes aldım, yandan bir bakış attım. Gözleri pürdikkat yolda ve dikiz aynasındaydı. Zaman içimin huzursuz sokaklarında, parmak uçlarında yürürken gözlerimi usulca kapattım ve şarkıyı dinlemeye başladım. Çok kısa bir süre geçti. "Bir kere de yanılt," dedi Akif Selim gür ses tonuyla. "Seni bu sefer mahvedeceğim," diye de ekledi. Usulca kapattığım gözlerimi dehşetle açtım ve gördüğüm manzara karşısında gözbebeklerim büyüdü. "Eğilin!" Sesi sonlara doğru kısılmıştı. "Zeynep, koltuğun arkasına geç!" diye bağırdım. Gözlerim, aracın penceresinden çıkan ve saldırılarına kendi silahıyla karşılık veren Akif Selim'e takıldı.

Mermiler aracın arkasından yağmur damlaları gibi üzerimize yağarken Akif Selim, "Şerefsizin evlatları," diye bağırdı. Bacaklarım titremeye başladı; kriz kalbimde yer edinirken nefes almak için gözlerimi yumdum ve fısıldadım: *Bir, iki, üç. Üç, iki bir.*

"Akif Selim!" diye seslendim güçlükle. Bu sırada Zeynep'in çığlığını duydum. "Bir şey oldu! Akif Selim!"

Beni duymuyor muydu? "Lütfen konuş," dedim ardı arkası kesilmeyen silah seslerinin arasından. "Akif Selim, duymuyor musun beni?"

Başımı usulca kaldırdım, gözlerim dehşetle açıldı çünkü Akif Selim kolunu tutuyordu. Sol eli, sağ kolunun üzerindeydi ve buna rağmen büyük bir soğukkanlılıkla direksiyon hâkimiyetini dengede tutuyordu. Sağ kolu çok kanıyor, parmaklarının arasından kanlar sü-

zülüyordu. Kurşun kolunu mu sıyırmıştı yoksa daha kötüsü müydü? "Hayır," dedim fısıltıyla. "Hayır, hayır, hayır..." Gözlerimden yaşlar damla damla süzülmeye başladı, bizim yüzümüzden olmuştu.

"Sakin ol," dedi yatıştırıcı ses tonuyla. "Ara sokağa dönüp ana yola gireceğim ve izimizi kaybettireceğim." Titriyordum ve kendimde bunu durduracak gücü bulamıyordum. "Eğer sakin olmazsan bu gece o şerefsizi öldürürüm."

"Hiç durmayacak mı?" diye sordum. "Korkuyorum, yanına gelmek istiyorum."

"Korkma, bizi takip eden aracın lastiklerine sıktım. Bir süre oyalar." Bakışları titreyen çenemi buldu. "Yanıma gelmek istiyorsan... Gel," dedi yumuşacık ses tonuyla. "Dikkat et, avuçlarını ve dizlerini kesme. Her yerde cam parçası var."

Elbisenin uçlarını çekiştirdim, büzgüsünü çözdüm ve diz kapaklarımın altına kadar bıraktım, Akif Selim'in yanına, beline doğru kıvrıldım. "Zeynep, iyi misin?" Burnumu çektim ve endişeli sesimle konuşmaya devam ettim: "Bayıldı mı? Yoksa..."

"Kötü bir şey yok, korkudan bayılmış olmalı," dedi sakin bir ses tonuyla ve dikiz aynasından arkamızdaki aracın bizi hâlâ takip edip etmediğini kontrol etti.

"Zeynep çığlık attı. İyi mi, bilmiyorum, bakamıyorum. Sen vuruldun, Burak ve Seçkin'den ses yok. Çok korkuyorum."

"Korkma," dedi, dudaklarının arasından kısık bir kıkırtı döküldü.

"Salak mısın? Neden gülüyorsun?" Çaresizlikten titreyen çenemi de gözyaşlarımı da durduramıyordum. İlk şoktan çıktığımda, "Vuruldun! Hastaneye gitmeliyiz! Ambulansı aramalıyım!" diyerek konuşmaya devam ettim.

"Ambulans yok," dedi tane tane. "Bu sefer elimde kalacak, hem de çok fena... Saklanacak delik arasa iyi olur."

"Ne demek hastane yok?"

"Enişte'nin başı yansın mı istiyorsun?" diye sordu, derin bir iç çekti. "Biraz daha yaklaş," dedi, başıyla çantama sardığım fuları işaret etti. "Onu çöz, yarama bastır."

Boynumdaki tek askılı çantama uzandım, fuları çözdüm ve biraz daha yaklaştıktan sonra gömleğini kana bulayan yaranın üzerine bastırdım. Sağ kolundan vurulmuştu. "Yavaş, Güz," dedi sakin ses tonuyla. "Kolumu sıyırıp geçen kurşun değil, sen deştin."

"Özür dilerim." Gözlerime yerleşen endişeli ifadeyle Akif Selim'e baktım. "Acıyor mu? Acımasın."

"Acımasın mı?" diye sordu, başını yana eğdi ve direkt olarak buğulu gözlerimin içine baktı. "Instagram'da ilk paylaştığın fotoğrafta öyle bir bakmışsın ki..." diye konuşmaya devam etti. İçimin huzursuz sokaklarında sesi yankılandı. "Bir insanın fotoğrafta bile güzel bakması... Gözlerini kapat, karanlıktasın. Gözlerimi kapattım, bakışların aklımda. İnsan karanlıkta da yönünü bulabilirmiş."

Ve elinin altında kayan direksiyonu sola doğru kırdı, direksiyona öyle sıkı sarılmıştı ki parmakları ve elinin üstü solgunlaşmıştı. Lastikler ıslak asfaltta yağ üzerindeymiş gibi hareket ederken araba kendi etrafında bir tur döndü, yaralı kolu elimin altından kayarken yapabildiğim tek şey ıslak kirpiklerimin arasından kanayan yarasını izlemeye devam etmekti.

IX

KARANLIK GÖKYÜZÜNÜN ALTINDA

♪ Şahrud & Seyduna, *Sen Hiç Mi Bahar Görmedin?* ♪

Karanlık gökyüzünün altında, bir elim Akif Selim'in yarasında, diğer elim ise cam parçalarının üzerindeydi.

Akif Selim, yeni bir saldırıyla karşı karşıya gelmemek ve izimizi kaybettirmek için dakikalar içinde bir sürü sokaktan geçmiş ve en sonunda iki sokağın arasına, dar bir yere aracı park etmişti. "İyi misin?" diye sordum aynı dakika içinde belki de yirminci kez. "Neden hâlâ hastaneye gitmiyoruz? Gitmemiz lazım."

"Burak, güvenli olduğuna emin olduğu zaman yanımıza gelecek," dedi, alnında damla damla ter birikmişti. Biraz bile tiksinmedim, boşta kalan elimle alnındaki teri sildim.

"Cebimde mendil var," diye mırıldandı. "Sen iyi misin? Bir yerin ağrıyor mu?"

"İyiyim. Ama sen değilsin. Lütfen, inadı bırak. Hastaneye gidelim."

"Hastane olmaz," dedi bir kez daha. "Biraz daha beklemeliyiz."

"Biraz daha bekleyemeyiz," dedim sabırsızca. "Kan gölü mü olsun istiyorsun?" Gözlerim, elimin üzerine getirdiği, kanı kurumuş eline takıldı. Bir elini usulca elimin üstüne bıraktı, parmaklarıyla kavradı. "Dayanabilirim, Hare Güz. Daha önce de dayandım."

"Daha önce de mi vuruldun?" Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Ya sen mafya mısın yoksa iş insanı mı? Çok kanaman var!"

Güldü. "Ne mafyası, bak ya, hiç güleceğim yoktu." Başını yavaşça arkaya attı, kısık bir ses tonuyla gülmeye devam etti. "Çok tatlısın,"

dedi yavaşça. "Sil gözlerinden endişeyi... Haydi, rahat ol. Hiçbir şey olmayacak."

Yarasına biraz daha bastırdım; dudaklarından kısık, acı dolu bir inilti döküldü. "Bak ya," dedi. "Öyle olmaz... Biraz daha bastır, kesilsin soluğum. Senin niyetin beni öldürmek bence."

"Havale geçiriyorsun sanırım," dedim umursamaz tutmaya çalıştığım ses tonumla. "Dediklerini pek kale almıyorum. Ayrıca daha fazla seni dinlemeyeceğim. Hastaneye sen mi sürüyorsun yoksa ben mi süreyim?"

"Geldi," dedi ve derin bir iç çekti. Motoru durdurup, "Ulan geri zekâlı..." diye söylenirken araçtan indi. "Neredesin saatlerdir?"

"Aga... Yemin ediyorum bir günümüz olaysız geçsin, bir gece lan sadece... Bir gece olaysız dağılalım, keçi keseceğim. Her gün bir tarafımız taranıyor, al işte, geldik göte. Vurulmuşsun!"

"Sevgili beygir arkadaşım, arkamda yirmi kişi vardı. Ölmediğime dua et. Sokakları onlardan iyi biliyorum da paçayı kurtardım. Biri duvara çarptı zaten." Gözleri artık beyaz olmayan gömleğine çevrildi. "Bana sıkan o şerefsiz hangisiyse bulacağım."

"Bitti mi?" diye söze girdi Zeynep, dikkatim dağıldı ve kanlı elim beyaz döşemelere kaydı.

"Bayıldın sandım. Neden cevap vermedin?" dedim endişeli ses tonumla. "Dizlerim titriyor. İyi misin? Bir yerinde bir şey yok, değil mi?"

"Ölü taklidi yapıyordum," dedi, koltuğun arkasından kalktı, kapıyı açtı ve aşağıya inip yanıma geldi. "Seçkin arkamızda değildi, Burak'ı gördüm sadece ama o da dakikalar içinde kayboldu."

"Sağ kolundan vuruldu," diye mırıldandım, araçtan indim ve Burak'la konuşan Akif Selim'e doğru yürümeye başladım. "Hâlâ neyi bekliyorsun?" diye sordum, ses tonum da bakışlarım gibi endişeli ve gergindi. "Hastaneye gidelim."

"Doktor konağa gelecek," diye yanıtladı Akif Selim. "Benim araca geçin. Sizi bu şekilde konağa götüremem, güvenli değil. Enişten de

halanı bağ evine götürmek üzere yola çıkmış, birkaç gün olaylı geçecek."

"Biz de gidelim..." diye mırıldandı Zeynep ve gözlerini Akif Selim'in kanlı kolundan ayırdı. "Yani Akif Selim iyi olduktan sonra."

"Sizi önce bize götüreceğim," dedi, zihninin içinde dönen tilkilerin neler karıştırdığını merak ediyordum. "Daha sonrasına bakacağız." Burak, elindeki beyaz bezi Akif Selim'in yarasına sardı. "Haydi, gelin." dedi. "Hare Güz, aracını enişten aldıracak."

Akif Selim ve ben arka yolcu koltuğuna, Zeynep ise ön yolcu koltuğuna geçti. Burak, motoru bağırtan bir kalkış yaptı, lastikler asfalta sürtünerek hareketlendi. Akif Selim, cebindeki kırmızı sigara paketinden bir dal çıkardı, kulağının arkasına yerleştirdi. "Çakmak versene," dedi. Burak, çakmağı bana uzattı ve ben de Akif Selim'e. Kulak arkasına yerleştirdiği sigarayı kavradı, iki dudağının arasına yerleştirdi, çakmağıyla ucunu ateşledi ve sigarasından derin bir nefes çekti.

"Çorbacıdan çıkmış mı?" diye sorarken camı indirdi, sigara dumanını dışarı üfledi. Kirpiklerinin arasından beni izledi.

"Çıkmış," diye mırıldandı. "Mobese kayıtları en son Ürgüp çıkışını gösteriyor."

"Nereye gittiğini biliyorum," dedi, sesi sakindi ama bu sakinliğin altında sonradan kendini gösterecek bir öfke yatıyordu. "Bu gece halledeceğim."

"Neyi halledeceksin?" diye yükseldim. Bakışları ağır ağır beni buldu.

"Vuruldum," dedi fısıltıyla. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Öldürecek misin?"

"Katil değilim, Hare Güz."

"Öldürmeyeceksen ne yapacaksın?"

"Ölmediğine bin pişman edeceğim," dediğinde sesindeki kin ve öfke güçlükle yutkunmama neden oldu. Gözlerim bir süre daha yaralı kolunda gezindi, saniyeler sonra kapıya yaklaştım ve sırtımı Akif

Selim'e dönüp gözlerimi usulca yumdum. Hatırladığım son şey, Akif Selim'in kısık bir ses tonuyla, "Kapıları kilitle," demesiydi.

Huzursuz uykunun kollarında sessizce çırpınırken belime ve bacaklarıma sarılan eller sayesinde gözlerimi açtım. Başımı sert göğsüne yaslandığında, "Sorun yok, taşırım," diye mırıldandı.

"Bırak," dedim, avucumla göğsünü ittirdim. Kucağından inmek için hareketlendim ama izin vermedi.

"İnatçı Güz," diye homurdandı. "Bağırırım, konaktaki herkesi uyandırıp başımıza dikerim, sonra ayıkla pirincin taşını."

"Uyandım, yürüyebilirim," dedim, kaçarcasına kucağından indim. Ayağım zemine ilk bastığında dengesizleşsem de aynı saniye içinde dengemi sağladım.

"Ayda teyzeye söyledin mi?"

"Söyledim. Odamda beni bekliyor. Haydi, düşün önüme."

Zeynep'le beraber Akif Selim'in önüne geçtik. İkimizin de yüz ifadesi oldukça gergindi. Sırtımın gerisinde sigara içen Burak'a baktım, dudaklarının arasından geleceğini söyledi, yalnızca başımı sallamakla yetindim ve merdivenden çıkmaya devam ettim. Akif Selim'in odasına geldiğimizde *avucumu karıncalandıran hissi gör*, dercesine Zeynep'e baktım. İçimi rahatlatmak istercesine bir eli belime kaydı ve usulca sıvazladı.

Tek bir isteğim vardı. Evime gitmek ve yorganımın altında özgürce, yılların acısını çıkarırcasına ağlamak istiyordum.

Ayda teyze odanın kapısını açtı ve endişeli gözlerle Akif Selim'i izledi. "Azra haber verdiğinde kalbime iniyordu!" dedi. "Nasıl oldu? Vurulmuşsun! Oğlum... İyi misin?"

"Azra'nın anlattığından farklı bir şey yok," diye yanıtladı Akif Selim, odaya girdi ve uzun, dikdörtgen koltuğa oturdu. Bakışları Zeynep'e ve bana kaydığında, "Girsenize," diye mırıldandı.

Odasında ne işimiz vardı?

"Kızlara oda hazırlattım," dedi Ayda teyze. Bu sırada Burak'la beraber doktor gelmişti.

"Çarşaflarım değiştirildi mi?" diye sordu Akif Selim, yüzünü buruşturarak konuşmuştu.

"Değiştirildi," dedi. "Oğlum, iyi misin? Nasıl oldu, bir de sen anlat. Öleceğim meraktan."

İri omuzlu, ak saçlı, yaşını ve yorgunluğunu yüzündeki kırışıklarla gösteren doktor, Akif Selim'in kanlı gömleğini yırttığında gözlerimi bir kez bile kaçırmadan yarasına baktım. Sağ kolu kan revan içindeydi.

"Hala, kurban olayım, bir soluklanayım. Azra nerede?"

"Buradayım," diye odaya girdi. Elinde dışı siyah kapaklı belgeler vardı. "Ne yapacağım bu belgeleri?"

"Kolumun fotoğrafını çek, çorbacıdaki kamera görüntüleriyle beraber Behçet Destanoğlu'na gönder. Sözleşmeyi feshettiğimizi söyle. Sözleşmeyi feshetmek istediğim için bu hâle getirildiğime dair dava açacağımı ve altlarındaki dona kadar alacağımı da ekle."

"Bunu ne için yapıyoruz?" diye sordu, bakışları hem benim hem de Zeynep'in üzerinde geziniyordu. Ses tonu, son cümlelerinde daha da yükseldi. "Ne dediğinin farkında mısın?"

"Başım çatlıyor, bağırma," diye uyardı. "Sana ne söylüyorsam onu yap."

"Bu bizim meselemiz değil!" dedi Azra. "Osman enişteme sormadan bu isteğini yerine getiremem."

Akif Selim, burnundan öfkeli bir nefes aldı. "Azra, bu benim meselem," dedi dişlerinin arasından ve tehditkâr bakışlarını bedeninde gezdirdi. "Sana ne söylüyorsam onu yap."

"Holding sadece sana ait değil," dedi Azra.

"Holding sadece bana ait," dedi Akif Selim. Bakışları, ikisi arasında gidip gelen Ayda teyzenin endişeli gözlerine değdi. "Kovulmak istemiyorsan dediğimi yap."

"Sözleşmeyi feshedersek ne kadar ödeyeceğimizin farkındasın, değil mi? Ayrıca bana çalışanınmışım gibi davranmaktan vazgeç! Kuzeninim ben senin! Kardeş gibi büyüdük biz!"

"Ödeyeceğimizin iki katını kaybedecekler," dedi, gözleri kısa bir anlığına bana takıldı ama saniyelikti. "Bu gece kaybederim ama yarın sabah kaybettiğimin yerine koyacak kadar kazanırım. Bu arada... Kim olduğunu biliyorum ama sen, benim kim olduğumu unutmuş gibisin."

"Sen delisin!" dedi Azra ve başka bir şey demeden odadan çıktı.

"Kızlar benim odamda kalacak," diye mırıldandı Akif Selim. Ayda teyze de dâhil hepimizin gözleri büyüdü. Odasında kalmak mı? Ne saçmalıyordu?

"Kurşunu kafana mı yedin?" diye sordum. "Bu gece evimize döneceğiz."

"Hangi evinize?" diye sordu, tek kaşı sorguyla havalanmıştı. "Çetin Destanoğlu'nun adamları tarafından kurşunlar yağdırılan evinize mi?"

"Hayır," dedim fısıltıyla. "Halama ve enişteme bir şey mi oldu? Bir şey oldu ve sen bizden saklıyorsun!" Buğulu gözlerle Ayda teyzeye baktım. Bana iyi gelen bir kişiyi daha kaybedemezdim. Eğer o kişi bana annelik yapan ve babam öldükten sonra bir kez bile yalnız bırakmayan halam ise asla kaybedemezdim.

"Hiçbir şey olmadı, iyiler," dedi Ayda teyze. "Az önce konuştum, ara istersen. Gerçekten iyiler, güzel kızım." Çantamdan cep telefonumu çıkardım. Zeynep ise sadece olan biteni izliyor, doğum gününü mahveden olaylara karşı hiçbir tepki gösteremiyordu.

Telefonu üçüncü çalışta açtı, halamın ağlayan sesi kulağıma dolduğunda dudaklarımın arasından hıçkırık döküldü. "Hala..." dedim fısıltıyla. "Ne olursun, iyi olduğunuzu söyle."

"İyiyiz," dedi, ağlayan sesi içimde kırılmıştı. "Konaktakilerle beraber bağ evine geldik, bu gece buradayız. Sizi de aldıracaktım ama enişten *Ayda'nın evinde güvende olurlar,* dedi. Yarın her şeyi anlatacağım, en azından bir gece sabredelim. Zeynep nasıl? İyi misiniz?"

Göz ucuyla Zeynep'e baktım. Hiç iyi görünmüyordu ama daha fazla endişelendirmemek için "İyiyiz," dedim, gözyaşlarımı kimsenin görmemesi için sırtımı döndüm ve aynadan kendimi izledim. Saçlarım karman çormandı. Ellerimde kan lekeleri vardı, kıyafetime kadar bulaşmıştı ve sürdüğüm maskara göz altlarıma kadar akmıştı. Zeynep'in de benden farkı yoktu.

"Yarın sabah geleceğiz. Dinlenin, tamam mı? Ayda'dan çekinmeyin, neye ihtiyaç duyarsanız isteyin. Sizi çok seviyorum, telefon çekmediği için diğer soğuk odaya geldim. Kapatmak zorundayım."

"Tamam, dikkat edin," dedim çatallaşmış bir sesle ve telefonu kapattım. Yüzümü dönmeden, "Banyoyu gösterebilir misiniz?" diye sordum. Ayda teyze, "Tabii, kızım," dedi ve Akif Selim'in odasında, elbise dolabının yanındaki kapıyı açtı. Banyonun prizine dokundu, "Size kıyafet getirteyim," diye mırıldandı. Zeynep belimden sarıldığında sessizce ağlamaya başladım.

Yüzümü döndüm ve sımsıkı sarıldım. "Ağlamamam gerek ama durduramıyorum kendimi," dedim iç çekerken. "Bu gece sabredelim, tamam mı? İyilermiş."

Zeynep *tamam* dercesine başını aşağı yukarı salladı. Ayda teyze kapıyı çalıp temiz kıyafetler, yüz yıkama köpüğü, makyaj temizleme mendili bıraktı. Klozeti kapattım, Zeynep'in oturmasına yardımcı oldum ve yüzündeki makyajı temizledim. Akan her bir gözyaşını sildim, "Geçecek," diye fısıldadım.

Geçmeyeceğine inanırken, *geçecek*, dedim. O da inanmadı ama inanmış gibi baktı.

Yumuşatıcı kokan pijamaları giymesine yardımcı olduktan sonra odaya geçip beni beklemesini söyledim. Yüzümü yıkadım, makyajımı temizledim. Zeynep'in elbisesini koyduğum siyah poşete kendi elbisemi de koyduktan sonra pijamaları giydim ve çantamdaki siyah tokayı aldım, saçlarımı atkuyruğu yaptım.

Banyodan çıktığımda Akif Selim'in yarası sarılıyordu. Sargı iki taraflıydı ve göğsünden başlayıp, koltuk altından devam ediyordu. İç

çektim, "Özür dilerim," diye fısıldadım, ses tonum da bakışlarım gibi mahcuptu. "Bizim yüzümüzden oldu."

"Bisküvili pasta yaparsın, geçer," diye mırıldandı, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Haydi, yap da geçsin."

"Ama sen de evirip çeviriyorsun, konuyu bisküvili pastaya getiriyorsun," dedim, tebessüm etmemek için yanaklarımın içini ısırdım.

Doktor işini bitirdiğinde iki günde bir pansuman yapmak için geleceğini, kurşunun sıyırmış olmasının yanıltmamasını, hareket ederken dikkatli olması gerektiğini söyledi ve Burak'la beraber çıktı. Gözlerim Zeynep'i aradı ama yoktu.

"Zeynep nereye gitti?"

"Halamla beraber mutfağa geçtiler. Kahve limon yapacaktı sanırım. Midesi bulanıyormuş."

Zeynep'in yanına inmeyi aklımın bir köşesine yazarken Akif Selim'in gözlerinin içine uzun uzun baktım ve "Daha iyi misin?" diye sordum.

"İyiyim, merak etme," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Kalkmama yardımcı olur musun? Bir de dolabımdan siyah bir gömlek verirsen iyi olur. Çıkacağım."

"Ne demek çıkacağım?" Kaşlarımı çattım.

"Bu gece saklandığı delikte bulacağım," dedi kin kokan sesiyle. "Yara iyileşmeden, kinini yutmadan düşmana karşı harekete geçersen öfken soğumaz."

"Gidemezsin," dedim itiraz dolu bir ses tonuyla. "Bu hâldeyken olmaz."

"Hâlimde bir şey yok, kalkmama yardımcı ol, yeter."

"Kalkmana yardımcı olmayacağım." Sol eliyle yatağın kenarına tutundu, yüzünü buruşturarak koltuktan kalktı.

"Akif Selim!" dedim öfkeli bir ses tonuyla.

Akif Selim de benim gibi aynı tonlamayla ama daha sakin bir yüz ifadesiyle "Hare Güz," diye karşılık verdi. "Dolabımdan siyah göm-

lek verir misin? Sol tarafı açarsan göreceksin." Omzumun üzerinden siyah camlı, altı kapaklı gardıroba baktım. Gözlerim yeniden çıplak üstünü bulduğunda iki kez art arda yutkundum.

"Gitme..." dedim fısıltıyla. "Lütfen, en azından bu gece. Çok suçlu hissediyorum. Bana daha fazla böyle hissettirme."

Gözlerime uzun uzun baktı. "Gitmemem için tek bir şey söyle," dedi. "O adamı bu gece saklandığı yerde öldürene kadar dövmemem için tek bir şey söyle."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dudaklarımdan sadece, "Gitme," döküldü. Verdiğim cevap yeterli gelmemiş olmalıydı ki adımları sırtımın arkasında kalan elbise dolabına yöneldi, yanımdan etkisiz bir rüzgâr gibi geçti. "Lütfen, Selim."

Sessiz kaldı. Dolabın kapağı aynı saniyeler içinde açılıp kapandı. Dudaklarından acı dolu, kısık bir inilti döküldü; anında arkamı döndüm ve parmaklarıyla kavradığı gömleği usulca aldım. "Eğer gitmezsen..." Sözcükler dudaklarımın arasından dökülmek için hazırdı ama aklımın, kalbime karşı çıkmasını bekliyordu.

Tek kaşı sorguyla havalandı. "Eğer gitmezsem?" diye sordu kısık bir sesle.

"Eğer gitmezsen sana istediğin bisküvili pastadan yapacağım."

Yenilgiyi sevmezdim ama bu, mecbur bir yenilgiydi. Daha fazla suçlu hissetmek, insanların hayatına kötü bir şekilde müdahale etmek istemiyordum. Bugün kolundan değil kalbinden de vurulabilirdi. Bir eli elimdeki gömleği aldı; *haydi ama*, dercesine baktım. Elbise dolabını açtı, gömleği gelişigüzel fırlattı ve kapağı ittirip kapattı.

"Ne zaman istersem yapacak mısın?" diye sordu, gözlerini kıstı. Sanki kalbimin içinde bir ateş vardı, avucumu çeksem ateş göğsüme yayılacak ve gözümden sakındığım göğüs kafesi çiçeklerimi ateşe verecekti.

"Ne zaman istersen," diye doğruladım.

"Şu an..." dedi, beni yanıltmadığı için dudaklarımın kenarına *ben bunu zaten biliyordum* gülümsemesi yerleştirdim. "Şu an istiyorum."

"Tamam," diye onayladım.

Gitmesini istemiyordum.

Birilerinin benim ya da ailem yüzümden zarar gördüğünü bilmek çok suçlu hissettiriyordu.

"Tişört giymemde yardımcı olur musun? Bir de hırka."

Elbise dolabını açtım, gösterdiği siyah tişörtü ve gri hırkayı aldım. Çıplak vücuduna dokunmamaya dikkat ederek sol kolunu tişörtten geçirmesine yardımcı oldum, hırkasını da omzuna bıraktıktan sonra beraber alt kattaki mutfağa indik.

Zeynep, mutfak masasında Ayda teyzeyle beraber oturuyordu. Gergin bir gülümseme dudaklarımda yerini alırken *sus* dercesine Akif Selim'e baktım, sustu ve bir şey demeden sandalyeyi çekip halasının yanına oturdu. Ayda teyzenin yanında, *bisküvili pasta yapmaya geldim,* demek istemiyordum. Yanlış anlaşılmanın getireceği utanç yanaklarımda gezinmeye başladığında gözlerimi kaçırdım ve mutfak penceresine düşen yağmur damlalarını izlemeye başladım. Hafifçe gülümsedim, bir elimi çeneme yasladım. "Yağmur sesine karışan gök gürültüsü... Sizce de çok huzurlu bir ses değil mi? Ninni gibi."

"Gök gürültüsü huzur verici bir ses değil," dedi Akif Selim. Bakışlarımı Akif Selim'e çevirirken gülümsemem, yüzümden yavaşça silindi. İfadesiz bir şekilde yağmur damlalarını izliyordu. "Küçük çocuklar gök gürültüsünü ninni dinlermiş gibi dinlemez. Gök gürültüsü, kulağa hoş gelen bir ninni değil; annesiz kalan çocukların atamadığı çığlıklardır." Gözleri pencereden ayrıldı, sandalyesini ittirdi ve yavaşça ayağa kalktı. "Asel Mila'ya bakayım," dedi ve saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu.

Yüzüm asıldı çünkü böyle bir tepki beklemiyordum. Gözlerim suçlulukla mutfak dolabı kapaklarına; gri, büyük buzdolabına ve beklerken gördüğüm mermer, açık kahve parkelere takıldı. Ürgüp'te bir sürü eski konak vardı, bizim konak da eskiydi. Halam, o görüntüyü sevdiği için yalıtım ve alttan ısıtmalı mermer haricinde eski mimari yapısına dokunmamıştı.

Mutfağı incelediğimi fark eden Ayda teyze, "Buraya dönmeden dört yıl önce, Akif Selim konağı baştan aşağı yenilemiş. Sağ olsun, öyle düşünceli ki biz bunu o karmaşıklıkta akıl edememiştik... Eski konak, yani Akif Selim'in doğduğu ve sekiz yaşına kadar annesi ve babasıyla yaşadığı konak kilitli, orada kimse yaşamıyor. Birtakım şeyler oldu. Korkunç şeyler... Bu yüzden konaktan ayrılmak zorunda kaldık. Akif Selim ve Beril'in annesi, kız kardeşimden ayırmadığım Rayiha öldükten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı," dedi. Yüzünde öyle hüzünlü bir ifade vardı ki o hüznü görmemek için gözlerimi kaçırdım, önümde duran su bardağına çevirdim.

"Korkunç şeyler?" diye sordum, birkaç saniye sessiz kaldı. Korkunç şeylerden kastı, Akif Selim'in annesinin ölmesi miydi?

"Rayiha'nın ölümü, Selim'in felaketi oldu ama bahsettiğim korkunç şey bu değil... Dedesi... Musa Soyoğlu, kızını öldürdü."

Buz kestim. Akif Selim'in annesi... Öldürülmüştü. Hem de dedesi tarafından... Zorlukla yutkundum. "Bir gün anlatır belki size..." dedi, oturduğu sandalyeden kalktı. "Burada güvendesiniz, korkmayın... Deli oğlan rahat edin diye odasını hazırlattı ama biliyorum ki ikiniz de orada rahat edemezsiniz. Zeynep'e kalacağınız misafir odasını gösterdim. Akif Selim'e bakayım, uyuyayım artık... İyi geceler."

"İyi geceler," diye fısıldadık Zeynep'le aynı anda. Ayda teyze mutfaktan çıktığında, "Bir insan neden kızını öldürür? Bir insan bunu nasıl yapabilir?" dedim, göğsümü sıkıştıran nefes güçlükle konuşmama neden olmuştu.

"Bu gece olanlar... Yeterince ağır. Bu konuya yarın yorum yapacağım..." dedi Zeynep. "Sen burada mısın? Uyumaya gideceğim."

"Buradayım," diye mırıldandım. "Odayı tarif et, ben gelirim."

"Bir alt katta. Merdivenden indikten sonra solda. Kapıyı açık bırakırım. Çok gecikme."

Onaylarcasına başımı salladım, Zeynep de gittikten sonra buğulu gözlerle yağmur damlalarını izlemeye başladım. Annesi... Rayiha Kıraslan... Öldürülmüştü ve eğer yanlış tahmin etmiyorsam öldürüldüğünde Akif Selim küçüktü.

Gözlerinde neden kendimi gördüğümü düşündüğüm gece, cevapsız soruların içinde kaybolmuştum. Şimdi cevapsız kalan soruların cevabı, karşımdaki sandalyeyi çekmiş ve karşıma geçmişti.

Babam öldüğünde on sekiz yaşımdaydım. Akif Selim de annesi öldüğünde çok küçüktü.

Ailesi yanındaydı ama onun ailesine değil, annesine ihtiyacı vardı. On sekiz yaşımda ağır bir depresyona girmiş ve hem annemin hem de babamın acısını kaldıramamıştım.

Aynı yerden kanıyor olduğumuz düşüncesi tüylerimi ürpertirken gözlerimden bir damla yaş süzüldü, *annem öldüğünde dua edecek bir sebebim kalmadı,* diyen sesi kulaklarımda uğuldamaya başladı.

Hava almam gerekiyordu. Gözlerim mutfağın diğer uzun penceresini buldu. Oturduğum sandalyeden kalktım, bu sırada Akif Selim mutfağa girdi. Elinde siyah bir hırka vardı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, buğulu gözlerimi fark etmemesi için gözlerimi kaçırdım ve çatallaşmış ses tonuyla konuştum:

"Hava almak istiyorum. Bu kapı nereye açılıyor?"

"Arka bahçeye. Bekle, ışıkları yakayım."

"Işığa gerek yok," diye fısıldadım, kapıyı açtım ve çıplak ayakla soğuk zeminde yürümeye başladım. O kadar çok ağlamak istiyordum ki... Sarsıla sarsıla... Beş yıldır hiç böyle ağlamak istememiştim.

Akif Selim peşimden geldi, arka bahçede Asel Mila için kurulan demir salıncağın karşısındaki üstü kapalı banka oturdum ve sessizce ağlamaya başladım. İki elimi banka yasladığımda siyah hırka, Akif Selim tarafından omzuma bırakıldı. Sonra yanıma oturdu, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu yumuşak ses tonuyla.

"Ağlamıyorum ki," dedim, iç çektim.

"Ben mi ağlattım seni? Bisküvili pasta yap dedim, üzerinde baskı kurdum ve sen de sinirlendin. Sinirini yaralı bir adamdan çıkarmamak için de ağlıyorsun, öyle mi?"

Puslu ve pişman çıkan sesi çok daha ağlamama neden olurken, "Ağlama," dedi. "Tamam, yapma ama ağlama da."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle nazikçe sildim ve gözlerime yerleşen kederli ifadeyle Akif Selim'e baktım. "Bazen o kadar çok ağlamak istersin ki," dedim fısıltıyla. Kabuk bağlayan yaralarımı kaşıyordum; kaşınan yara iyileşir derlermiş, neden iyileşiyormuş gibi hissetmiyordum? "Taş kesilir, bir damla bile akıtamazsın. Babamın ölümünden sonra nerede kuytu bir köşe, karanlık bulsam ağlardım. Gün geçtikçe karanlıktan bile nefret eder hâle geldim çünkü benden gözyaşlarımı çaldı. Karanlıkta bile ağlayamaz hâle geldim çünkü ona da alıştım. Karanlık, çaresiz kaldığım günlerin habercisi, kalbimdeki panikatağı tetikleyen tek şey. Şimdi ben bu karanlıkta o kadar çok ağlamak istiyorum ki sabaha taş kesileyim ve halamın karşısında dimdik durabileyim."

"Ağlama," dedi bir kez daha. "Ağlarsan ıslanır kirpiklerin ve bilirsin, kırlangıçlar kanadı kırık, gözleri ıslak uçamazlar."

Sonra ikimiz de sustuk. Gökyüzündeki kırlangıçlar, şiddetli şimşek sesi yüzünden ıslanan yuvalarına saklandılar; ben ise bir bankın altında neden ağladığımı bilmeme rağmen bilmiyormuş gibi davrandım.

Gözyaşlarım dindi, tıpkı yağmur gibi... Ama gökyüzündeki şiddetli gürültü zihnimdeydi.

Acı ise hâlâ benimleydi.

İnsan, acının etrafına ördüğü cam fanusun içinde yaşardı. Acı insanın kalbine sökülür, sonra söküldüğü yerden buruk tebessümle yeniden dikilirdi.

İğne de iplik de elimdeydi, acımın söküğünü dikmeye çalışıyordum, titreyen ellerim bir ipi iğneye geçiremezken...

Gecenin koyu lacivert bulutlarının arasından doğmak üzere olan güneş, bulutların arkasında kendini göstermeyi bekliyordu. Uykusuzluktan moraran göz altlarıma yeni bir morluk daha eklenecekti ama bu, benim o kadar umurumda değildi ki...

"Bir gün halam bana yemek yemiyorum diye çok kızmıştı," diye konuşmaya başladım ve dakikalardır süren bu sessizliğe son verdim.

"Mercimekli köfteyi nasıl sever bir insan ya? Sevmiyordum işte. Misafirler vardı; çocuk aklı ya, tabağımdaki bütün mercimekli köfteyi arka bahçedeki çiçeklere ve kedilere vermiştim. Çiçeklerim yesin de büyüsün diye düşünürdüm. Yeşim abla fark etmiş tabii... Söylemiş halama... O gün içim çıkana kadar ağladığımı hatırlıyorum. Bir de babamın öldüğü gün... Arasına bugünü de eklersem, tamamdır."

Bir anlığına geceden de kara olan o gözlere bakma isteğinde bulundum. O gözlerin arkasında binbir gece yıldızı saklıydı ve her birinin kendine ait hikâyesi vardı. Başından geçen tüm iyi ya da kötü anıları anlatsaydı keşke... Ben konuşuyordum, o neden susuyordu?

Duygusuzluk mu yoksa çok uzun zamandır yüzüne diktiği donukluk maskesi mi deseydim, bilemiyordum. Donuk yüzünde belirgin olan tek bir şey vardı, pürdikkat beni dinliyordu.

"Halamın bana çok kızmasına mı ağlamıştım yoksa o gece babamın yine iş için İtalya'ya gideceğini öğrendiğim için mi... Bilmiyorum."

İçim aynı çocukluğumun parkı gibi eskimiş, biraz da kırılmıştı.

"Babanın gidecek oluşunu öğrenmenin eminim büyük bir payı vardır."

Burukça gülümsedim ve başımı dizlerimin arasına koydum, gözlerimi usulca yumdum. "Babamı özlemeyi hiç sevmiyorum. Aslında birini özlemeyi sevmiyorum. Sonunda kavuşmak varsa özlemek güzel derler ama işte, sorun burada... Özlediğim kişiye bin ışık yılı kadar uzağım. Keşke sevdiklerimiz hep yanımızda olsa. Keşke sevdiklerimiz ölümsüz olsa."

"Birini özlemek..." Derin bir iç çekti. Puslu ve bariz belirgin olan keyifsiz ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Hayatta zihin duvarlarıma kazıdığım bir şey varsa o da annemden başkasını özlemeye tövbe etmek oldu."

Kulaklarımda çınlayan cümle harflerin içini siyah, kömür karası mürekkeple doldurmuştu. Zihnim o cümlelerin altını çizmişti.

Rayiha'nın ölümü, Selim'in felaketi oldu ama bahsettiğim korkunç şey bu değil... Dedesi... Musa Soyoğlu, kızını öldürdü.

"Selim..." dedim fısıltıyla. Başımı dizlerimin arasından kaldırdım ve sigara içen Akif Selim'e baktım. "Annen neden öldü?"

Bu soruyu sormakla haddimi aştığımı biliyordum ama elimde değildi. Merak ediyordum. Sigarasının külü yere düştü, rüzgârın esintisinde savruldu. Başını ağır ağır kaldırdı, iki kez art arda yutkundu, gözlerini gözlerimden kaçırdı ve en sonunda konuştu:

"Hala..." diye homurdandı. "Sana ne söyledi?"

"Ben..."

"Eğer halamın sana ne söylediğini söylersen anlatacağım."

"Dedenin... Anneni öldürdüğünü söyledi."

"Özel hayat denen bir şey kalmıyor işte böyle..." dedi, sigarasından derin bir nefes çekti, başını hafifçe kaldırdı ve dumanı yukarı doğru üfledi. "Dedem çok sıkıntılı ve problemli bir adamdı. Ama annem, hayatta bir tek o kaldı diye hep yanımızda olsun isterdi. Dedem çok içerdi, hep de döverdi annemi, bir gece geldi... Yine içmişti. Babam evde yoktu. Hiç acımadan sabaha kadar dövdü; küçüktüm, engellemeye çalıştım ama bir gece... Çok gök gürültüsü vardı. Korktum. Çıkamadım yatağımdan. Çok dövmüş annemi. Babam yoktu, iş seyahatindeydi. O kadar dövmüş ki... Acıdan bayıldı sandım. Ablam çığlıklarımın üzerine koştu, yanıma geldiğinde ikimiz de kilitlendik, mutfağın ortasında annem boylu boyunca uzanıyordu. Ambulans çağırmaktan başka hiçbir şey yapamadım. O gün annem ölmüş, fark edemedim. İnsan nasıl bilebilir ki bir sabah uyandığında annesinin teninde on yedi bıçak yarası sayacağını... Ben bine kadar saymayı biliyordum, o gün sadece on yediye kadar saydım. Her dakika, her saniye, en baştan. On yedi kere... Annem on yedi kere öldü, annem öldü diye ben on yediden sonra saymayı unuttum."

Sesi titremeye başlamıştı. Dağ gibi yıkılmaz, sarsılmaz görüntüsünün altında bir şeyler yerinden oynamıştı.

"Hare Güz, devam edemeyeceğim. Bu soruyu bana bir daha sorma, olur mu?"

"Özür dilerim, çok özür dilerim ben sadece..."

"Sorun yok. Özür dilenecek bir durum da yok. Anlatabilecek kadar geçtiğini düşünmüştüm ama geçmemiş."

Gözlerimden süzülen yaşlara engel olmadım, olacak gücüm de yoktu ama o böyle anlatınca karnıma bıçaklar saplanıyormuş gibi hissetmiştim. Yalnız kalmak ister diye, "Ben biraz salıncakta sallanayım, sonra da uyumaya gideyim, olur mu?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı onaylarcasına salladı. Oturduğum banktan kalktım, on beş adım karşımda duran salıncağa doğru yürümeye başladım. Salıncağın üst zincirlerini olduğundan biraz daha yukarı çektim. Demir salıncağın korkuluğunu çıkardım, salıncağa geçtim ve ayaklarımı bir ileri bir geri yaparak dengemi sağlamaya çalıştım.

Geceden de siyah gözleri öyle uzağa dalmıştı ki sorduğum soruya bin pişman oldum. Kalbindeki boşluğa bir boşluk daha açılmış gibi bakıyordu. İçini tam anlamıyla açmadığını, sakladığı başka şeylerin de olduğunu hissedebiliyordum ama ne olduğunu bilemiyordum. İnsan, hiç kimseye tam anlamıyla içini açamazdı ki... Biraz daha hızlandım, rüzgâr daha da çok esmeye, yüzüme vurmaya başladı. Gözyaşlarım yüzümde kurumaya başladığında düşüncelerimin ipini kestim ve burnuma dolan yağmurlu toprak kokusunu içime çektim.

Annesiyle ilgili bir şeyler duymak kalbimi sızlatmıştı çünkü o da annesiz kaldığında küçücüktü ve söyleyemese bile annesini kaybettiği gün büyümek zorunda kaldığını biliyordum.

Akif Selim annesini, babamı sevdiğim gibi çok seviyordu. Gözlerimi usulca yumdum, karanlık bana o çocuğu hayal ettirdi. Annesinin mezarına geldiğinde hâlâ ağlıyor muydu? Annesinin gözleri ne renkti? Saçları nasıldı? Arsız merak duygusu parmaklarının ucunda, zihnimde geziniyordu ve bu, hiç iyi bir şey değildi çünkü Akif Selim benim gibi bu konuda sır perdesiydi. Sır perdesini yalnızca o istediğinde aralayabilirdim.

Hüznü dağlara küs, kırlangıç adam... Hüznü duvarlara ağlayan kırlangıç kadın...

Salıncak hareket etmediğim için gittikçe yavaşlamıştı. Kirpiklerimi yavaşça araladım, karşımdaki bankta gözlerime değen kara gözleri görmeyi bekliyordum ama yoktu. Ne zaman salıncağın arkasına geçtiğini bilmiyordum ama salıncağı aniden hareket ettirişi beni biraz ürkütse de tepki göstermedim.

"Neredeyse sabah olacak," diye mırıldandı. "Asel Mila gibi mızmızlanacaksan seni sallamayayım."

"Neden mızmızlanıyor?"

"Yavaş sallıyorum diye," diye yanıtladı.

"Daha da hızlı!" dedim, sanki şu an hayatımdaki tek sorun buymuş ve her şey gayet normalmiş gibi. "Akif Selim Kıraslan, gücün bu kadar mı? Asel Mila haklıymış, kaplumbağa bile senden hızlı!"

"Uçuracağım seni, hazır mısın?" diye konuştu muzip bir ses tonuyla.

Gür bir kahkaha attım. "Hazırım!" dedim ama daha sonra yaralı olduğu aklıma geldi. "Hayır, hazır değilim! Dur, sakın sallama, Akif Selim!" Dengesizliğime güldüm.

Salıncağı sertçe durdurduğum için dengem sarsıldı. Başımı ağır ağır kaldırdığımda Akif Selim'i karşımda gördüm, gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordum. "Çok mu yüksek sesle güldüm? Niye öyle bakıyorsun? Çok ağladım ya... Duygularım birbirine karıştı, anlayamadım, güldüm öyle."

"Çok önemli bir şeyi kaçırdım, bunu neden bana yüzün dönükken yapmadın?"

"Ne?"

"Yanımda ilk kez böyle güldün ve ben göremedim. O gamzeler öyle birdenbire çıktı ama göremedim."

"Anlıktı, ben de kestiremedim," dedim, ne diyeceğimi bilemezmiş gibi Akif Selim'e bakıyordum.

"Anneminkilere çok benziyor," dedi usulca. Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Annesine benzeyen gözlerim miydi yoksa gamzelerim miydi?

Sormak istedim ama bu gece onu yeterince zorladığımı bildiğim için sessiz kaldım. Salıncaktan indim ve yavaşça mutfak kapısına doğru yürümeye başladım. Mutfağın kapısını kilitledi, yorgun gözlerle bana baktı.

"Bana bisküvili pasta yaparsan arkadaş mı olacağız?" diye sordu, gözlerinde sekiz yaşındaki çocuğun masum ifadesi vardı.

"Hani sen arkadaş olmamızı istemiyordun?"

"Hâlâ istemiyorum," diye mırıldandı.

"Yapacağım," dedim. "Akif Selim, arkadaş olmasak bile ben sana o bisküvili pastayı yapacağım."

"Söz mü?" diye sordu.

"Söz," dedim.

"Bekleyeceğim, biliyorsun..."

Burukça gülümsedim. "Sen sabırlı bir adamsın, beklersin," dedim. Bir şey demesine izin vermedim, mutfaktan çıktım ve Zeynep'in uyuduğu odaya geçtim. Salıncak ıslak olduğu için pijamam ıslanmıştı ama umurumda değildi.

Sadece uyumak istiyordum.

İki baza vardı, pencere kenarında duran baza boştu ve kalın perde kenarda durduğu için ince perdenin arasından süzülen soluk, mavi ışık odayı aydınlatıyordu. Gri, kalın battaniyeyi kaldırdım ve yatağa uzandım. Uyku, gözlerimi yumduğum an beni kollarının arasına alırken tek istediğim huzurlu, kötü kâbuslardan uzak bir gece geçirmekti.

Gece karası gözlerin sahibi, Hare Güz'ün uyuduğu odanın kapısının önündeydi. Odaya girip girmemek arasında kaldı, sonra mırıltılar duydu ve adımlarını yavaşça odaya yönlendirdi. Hare Güz'ün uyuduğu yatağın önünde durdu, öfkeli bir ifadeyle huzurla uyuyuşunu izledi.

Gözlerini bile yumamadığı evin çatısı içinde huzurla uyuyordu. Göğsünü sıkıştıran nefes gittikçe büyüdü, odadan çıkmak için hareketlendi ama duyduğu ses durmasına neden oldu.

"Gitme..." Sertçe yutkundu ve kararsız, kan dolu gözlerini uyuyan bedene çevirdi.

"Karanlıktan çok korkarım, karanlıkta bırakma beni... Kapatma ışıkları."

O an zihnine dökülen bir anı, herkesin bakıp hiçbir şey anlamadığı manzarayı, ressamın çaresizlik içinde tuvale dökmesi gibiydi.

Yedi yaşındaydı. Küçük bedeni yorganın altında ne kadar küçülebilirse o kadar küçülmüştü. Annesi ve babası tartıştığı için çıkan yüksek sesler yetmiyormuş gibi o çok korktuğu şimşek sesi de âdeta odasının içindeydi.

Anne, diye fısıldadı bütün o gürültünün içine doğru. Ne olursun, gel. Çok korkuyorum.

Gök bir kez daha gürledi.

Küçük çocuk, ne olursun gel anne, diye yalvarırcasına fısıldadı ve bugün öğrendiği duayı okumaya başladı. Annem ne zaman korktuğumu anlayıp gelecek, diye düşündü. Yattığı yataktan kalktı, bu sırada kapı açılmıştı. Annesini gördüğü an içine su serpildi.

"Korktun değil mi, annem?"

Siyah, kâküllü saçları dağılmış; gözleri, ağlamaktan şişmişti.

"Acıyor, değil mi?" diye sordu; içi acıyordu, annesine kimse dokunmasın istiyordu. "Vurdu mu sana o pislik?"

"Hayır, oğlum... Bu sefer yapamadı. Artık bir daha yapamayacak. Şimdi... Uyuyacağız ve ben iyileşeceğim."

Rayiha Kıraslan, Akif Selim'i kucağına aldı, yatağa yatırdı ve yanına kıvrıldı. Uyku akan gözlerinden öptü. "Uyu, annem," dedi. "Gök gürültüsü yok çünkü annen burada. Yanındayım." Çocukları için güçlü kalması gerekiyordu. Bu gece yaşananları o kapının ardında bırakmıştı.

"Gök gürültüsü artık yok çünkü annem burada..." dedi ve küçük elleriyle annesinin gözyaşlarını sildi. "Ağlama anne, ne olursun. Sen ağlayınca benim içim çok acıyor."

Oğluna sımsıkı sarıldı, dakikalar içinde küçük çocuk uyuyakaldı. Oğlunun üstünü örtüp yanından ayrılacaktı ki şiddetli şimşek sesi yüzünden uyuyamayan oğlunun çaresiz bir şekilde, "Gitme, anne. Ne olursun, gitme. Sen gidince gök gürültüsü yeniden başlıyor... Sen gidince o adam sana hep zarar veriyor," deyişi engel oldu.

Güçsüz düşen bedenini oğlunun yanına bırakırken, yanağında yanan yangın kalbine yayılmıştı, nefes aldırmıyordu.

Annesi o gece gidemedi.

"Buradayım," dedi merhamet kokan bir ses tonuyla. "Korkma, anneciğim."

Akif Selim, annesinin gitmeyeceğine en çok o gece inanmıştı. Henüz yedi yaşındaydı, annesinin öleceğini ve gök gürültülü gecelerde hep yalnız kalacağını nereden bilebilirdi?

Geriye dönebilseydi o geceden itibaren annesini yanından ayırmazdı.

Hare Güz'ün uykulu sesi, Akif Selim'i sonu gelmez, acı dolu anılardan koparırken tekrar fısıldadı: "Gitme."

Gidemedi. "Buradayım..." dedi fısıltıyla. "Uyu, güz yağmuru. Ben uykulara hem hasret kalmış hem de düşman olmuşken sen benim yerime de uyu."

X

KÂBUS

♪ Dedublüman, *Çözemezsin* ♪

Güz yağmurlarında ıslanmış bir kadın, elinde fenerle bir ağacın gölgesinde soluklanıyordu. Üzerinde incecik elbiseden başka hiçbir şey yoktu. Islak kirpiklerinin arasından yaşamına son vermeyi bekleyen binlerce yıldızın altında, karanlık bir yeryüzünde yaşıyordu.

Gözlerim genç kadına değdiğinde senkronize olmuş gibi gözlerini, gözlerime indirdi.

Kuruyan bir denizin ortasında, ağacın gölgesinde soluklanan genç kız bensem, neden oymuş gibi hissetmiyordum?

"Şimdi değil," dedi fısıltıyla.

Temkinli bir adım attım, göz ucuyla üzerinde durduğum kayalıklara baktım. Genç kız başını baktığım yöne çevirdi, buğulu gözlerle elinde ne olduğunu göremediğim erkek çocuğuna baktı. Tırnak uçlarına kadar sırılsıklamdı, üşüyordu ve *anne* diye sayıklıyordu. Başını kaldırdı ve uzun, kıvrık kirpiklerinin arasından karanlık gökyüzünü izlemeye başladı.

"Bu gökyüzünün altında o kadar çaresizim ki yıldızlar bile görünmüyor." Bakışları puslu, ses tonu çaresizdi.

"Yıldızlar burada," dedim, bir elimi görebilecekmiş gibi gökyüzüne kaldırdım. "Bana bak, yıldızlar burada!"

"Yıldızları sadece sen görebiliyorsun," dedi yüzüme bakmadan. "Ne olursun söyle, annem nerede?"

"Bilmiyorum," diyebildim. "Kayıp mı oldun? Gel yanıma, orası çok tehlikeli. Düşersin."

"Ölmek istiyorum. Anne..." dedi yalvarırcasına. "Sensizlik çok zor. Lütfen izin ver, geleyim artık yanına."

Gökyüzünden, yeryüzüne bir karanlık çöktü. Kum fırtınası başladı. Görüş açım kum fırtınası yüzünden görünmez hâle gelirken dizlerimin üzerine yığıldım ve güz esintisinde kaybolmamak için kayalıkların arasına saklandım. Kum fırtınası dindi, başımı saklandığım kayalıklardan kaldırdım; erkek çocuğu, genç kıza doğru yürümeye başlamıştı. Kum fırtınası birkaç saniye değil de yıllar sürmüş gibi ağaçları devirmişti. Sağlam kalan tek bir ağaç kalmıştı, o ağacın kıpırdamayan dalında mavi yazma asılıydı.

Kanlı bir mavi yazma.

Gök, genç kadının yüzünü aydınlatırken şimşek ağaca düştü ve ağaç, kurak toprakta büyüyen uzun, dikenli otlarıyla beraber yanmaya başladı.

"Gitme," dedim. "Karanlıktan çok korkarım, karanlıkta bırakma beni... Kapatma ışıkları."

Erkek çocuğu buğulu gözlerle yüzüme baktı. "Uyumak istiyorum," diye mırıldandı ve o an, kendi nefesimde boğuluyormuşçasına uyandım. İlk önce ıslak kirpiklerimin arasından uyuduğum odaya göz gezdirdim. Dün gecenin izleri birer birer gözlerimin önüne dökülürken az önce gördüğüm kâbusun etkisiyle, kulaklarımda uğuldayan ağlama sesi yüzünden sarsıldım.

Kâbus görmeye devam mı ediyordum? Yataktan doğruldum, çıplak ayaklarla zeminde yürümeye başladım, ağlayan bebeğin sesini takip etmeye başladım. Kalbim çok hızlı atıyordu ve boğazım, günlerdir susuz kalmışım gibi kuruydu.

Mila'nın odasının önüne geldiğimde adımlarım yavaşladı, aralık kapının arasından beşiğinde ağlayan kız çocuğuna baktım. "Kâbus değil," diye mırıldandım. "Mila?"

Kapıyı tamamen araladım, beni gördüğünde ağlaması dursa da mızmızlanmaya devam etti. "Anne, süt," dedi, dudaklarını büktü ve boncuk boncuk gözyaşları titreyen çenesine düştü.

"Acıktın mı?" diye sordum, kucağıma aldım ve sakinleşmesi için avucumun içiyle kıvırcık, sarı saçlarını okşamaya başladım. "Güzel Asel... Güzel Mila... Geçti."

"Mila, süt," dedi huysuzlanarak.

"Mila, birazdan süt içecek," diye mırıldandım ve komodinin üzerindeki biberonunu aldığım gibi odadan çıktım, mutfağa doğru yürümeye başladım. Gözlerim koridorda olan büyük, şatafatlı saate takıldı.

Sekizi on yedi geçiyordu.

Mutfağa girdiğimde ocakta yeni kaynamaya başlayan çaydanlığı gördüm. Birkaç dakika sonra fokur fokur kaynayacak ve ocağa su damlatmaya başlayacaktı. Bunun olmaması için altını kıstım, Mila'yı kolumun altına aldım. Pencere kenarına, kapalı bir şekilde koyulmuş olan mama sandalyesini açtım. Mila'yı mama sandalyesine yerleştirdim, biberonunu yıkadım ve çekinerek de olsa buzdolabını açıp hafifçe eğildim.

Tam bu sırada mutfağa biri girdi "Dayıcığım, uyandın mı?" diye konuştu, Akif Selim'di. "Abla, bana da Türk kahvesi yapsana. Kahvesi yoğun olsun, bir saat de olsa uyumuşum. Artık nasıl sinirlendiysem, bir saatlik uykumu bile zehir eden kâbusta Çetin'e tekme tokat daldığımı gördüm. Biraz rahatlamış hissediyorum ama yetmedi, bugün sağlamından üç beş tokat atayım da uykumu zehir ettiğine değsin. Bak ya... Kız, gülme öyle... Neye gülüyorsun? Of... Çok fena başım çatlıyor."

Sessiz kaldım. Ayda teyze yabancı değildi ama yine de tedirgin hissediyordum. Sanki bu evin bir parçasıymışım gibi mutfağa girmiştim ve buzdolabında süt arıyordum.

"Abla?" dedi tekrar sorgu dolu ses tonuyla. "Ne arıyorsun buzdolabında?"

Başını kuma gömüp görülmediğini sanan, ismini şu an hatırlayamadığım kuşa benziyordum. Başımı buzdolabından çıkarmadan hemen önce süt paketini kavradım.

"Güz?" Ses tonundaki şaşkınlık bariz ortadaydı.

Buzdolabını kapattım, Akif Selim'e yandan bir bakış attım. "Kâbus gördüm, uyandım," dedim, gözlerini gözlerime indirdi. "Güzelce uyuduğunu düşünüyordum," dedi kısık bir sesle. "Mila, elinde tuttuğun inek sütünü değil, keçi sütünü seviyor. İnek sütüne alerjisi var."

Buzdolabını açtı, inek sütünü elimden aldı ve yerine keçi sütünü bıraktı. "İşini bitir de ben de kendime kahve yapayım."

"Süt ısınırken kahveni yapabilirim."

"Yorulursan ben de yaparım."

"Yorulmam," diye yanıtladım. Bu sırada bahçeye açılan kapı aralandı, ikimizin de bakışları gelen kişiyi buldu.

"Hafize teyze, Mila uyanmış, Beril telsizden duymamış sanırım. Sana zahmet sütünü ısıt, kahveyi de Güz yapsın."

"Aslında cezve ve kahvenin nerede olduğunu gösterirseniz ikisini de halledebilirim." Domates ve salatalıkların olduğu tabağı tezgâha bıraktı. Yüzüne samimi bir gülümseme yerleştirdi. "Güz Hanım, kahve önünüzde durduğunuz dolapta," dedi, tabakların yanına koyulmuş olan iki cezveyi ve fincanı çıkardı, granit tezgâha bıraktı.

"Teşekkürler."

"Kahvaltı masasını hazırlayayım," diye mırıldandı ve mutfaktan çıktı. İlk cezveye sütü, diğer cezveye ise kahveyi koydum.

"Şeker nerede, biliyor musun?" diye sordum, omzumun üzerinden beni pürdikkat izliyor olan Akif Selim'e baktım.

"Kahve içilmeden önce bir şey sorulur."

"Ne sorulur?"

"Bilmem, hatırla."

Düşündüm. Nasıl içeceğini sormamıştım. Bize geldiği gün de sormamıştım. "Şekersiz mi içiyorsun?" diye sordum bu kez.

"Evet," dedi. "Gök gürültüsünden nefret etme durumum şekerle hemen hemen aynı. Ağzımın tadı bozulmuş gibi hissediyorum."

"Aman ağzımızın tadı bozulmasın, şekersiz yaparım," dedim, ikimizin de aklına dizi gelmiş olmalıydı ki aynı anda gülümsedik.

Mila da bize bakarak gülümsedi. "Bak ya," dedi Akif Selim. Başını yana eğdi ve yeğenine baktı. "Acıktın mı?"

"Mila, süt," dedi bir kez daha. "Dayı, Mila süt."

"Dayın kurban olsun," diye mırıldandı. "Güz ablan yapacak şimdi."

Süt ılık olduğunda yıkadığım biberonuna döktüm, biraz da şeker ekledim ve biberonun ağzını kapatıp çalkaladım, Akif Selim'e uzattım.

"Ağrın var mı?"

Yüzünü buruşturarak sütü kontrol etti, "Uyumak üzereyken biraz bastırdı ama şu an iyiyim."

"Kaç dikiş?"

"Yedi."

Sol eliyle biberonu Mila'ya uzattı. "Yavaş iç, kızım," dedi yumuşak ses tonuyla. "Kimse almıyor önünden, yavaş."

Mila, onaylarcasına aşağı yukarı başını salladı ve saniyeler içinde yavaşladı. Kahveyi yaptım, fincana döktüm ve Akif Selim'in önüne bıraktım.

"Neden uyuyamıyorsun?"

"Bazen oluyor," diye mırıldandı.

"Çıkmadan önce hatırlat, fondötenini tazeleyeyim."

Kaşlarını çattı. "Beril... Dedim ama anlaşılır diye! Tutturdu tüm gün mor göz altlarıyla mı gezeceksin diye. Al işte, rezil oldum!"

"Yüzüne yakındım," dedim, sonra düşünmeden konuştuğum için dilimi yakmak istedim. Gözleri dikkatli bir şekilde beni izledi.

"Yüzüme yakın olduğun için fark ettin yani, öyle mi?" Ses tonundaki anlam, zorlukla yutkunmama neden oldu. Bakışlarımı kaçırdım ve sütünü içmeye devam eden Mila'ya çevirdim.

"Çok yakın değildim de... Normal yakınlık."

"Yakındık... Birbirimize çok yakındık," dedi yakıcı bir ses tonuyla. Midem asit dökülmüş gibi yanmaya başladı, kalp atışlarım şiddetlenince sandalyeye oturma ihtiyacı duydum. "Kahvemi içeyim, çıkacağım," diye konuşmaya devam etti. "Beril, Azra'ya sizin için kıyafet ayarlatmış. Dediğine göre Narin, elbiseleri kuru temizlemeye vermiş."

"Bir dakika yerinde duramıyorsun, değil mi? Bu arada, bizim için Azra'ya teşekkür eder misin?"

"Ederim... Çok bile durdum. Üstelik pastamı da yapmadın."

"Yapacağım ama burada değil."

Kahvesini yudumlamaya devam ederken Beril, endişeli gözlerle mutfağa girdi. Mama sandalyesinde sütünü içen kızını gördüğünde gözlerindeki endişe silindi ve yerini rahatlamış bir ifadeye bıraktı.

"Çok mu ağladı?" diye sordu, bakışları Akif Selim'e değdi.

"Hare Güz sakinleştirmiş, ben duymadım."

Bakışları bu kez beni buldu. "İnek sütüne alerjisi var. Lütfen inek sütü içirmediğini söyle."

"Akif Selim bu konuda Hızır gibi yetişti." Rahat bir nefes verdi. "Normalde duyarım ama dün gece hiç uyuyamadım."

Beril, "Asel Mila'm, güzel kızım," dedi, kucağına aldı. "Öykü'ye bakalım mı? Uyanmış mı kardeş?" İkinci bebeğinden bahsediyordu. İnternette bununla ilgili bir bilgi daha okuduğumu hatırladım.

"Ben üzerimi değiştireyim, halam ve eniştem birazdan gelir. Bir de... Kıyafetler için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Ne demek..."

Alelacele mutfaktan çıktım ve Zeynep'i uyandırmadan Beril'in ayarladığı buz mavisi kotu ve aynı tonlardaki kazağı giyindim. Kaza-

ğın ön tarafını kotumun içine sıkıştırıp arka kısmını serbest bıraktım. Botlarımı giydim, çantamı aldım. Göz ucuyla telefonuma bakındım ama bulamadım. Acele etmem gerekiyordu. Zeynep'e daha sonra haber verebileceğime karar vermem üç saniye, konaktan çıkıp Akif Selim'in Eftelya'sının yanına gidip kaputuna yaslanmam ise bir dakika kadar sürmüştü.

Konağın dış kapısı açıldı, bakışlarımı o noktaya çevirdim. Akif Selim, omzuna attığı kaşe kabanı, siyah gözlüğü ve siyah takım elbisesiyle karşımdaydı. Yerimden doğruldum, "Tahmin etmiştim," dedi, sol eliyle gözlüğünü burnuna kadar indirdi, bedenimi süzdükten sonra gözlüğünü düzeltti ve "Neden buradasın?" diye sordu.

"Sen neden buradaysan."

"Hare Güz, eve gir," dedi itiraz kabul etmezmiş gibi. "Benimle hiçbir yere gelmeyeceksin."

"Oradan bakınca söz dinleyen birine mi benziyorum?"

Sakin tutmaya çalıştığı ses tonuyla, "Seni tehlikeye atamam," dedi. "Şimdi Eftelya'mın kaputunu rahat bırakırsan sevinirim."

"Seni takip edeceğim. Bunun olmasını mı istiyorsun?"

"Konağa dönmeni istiyorum."

"Yanlış hiçbir şey yapmayacağım."

"Sorun bu değil. Gelmemen gerek."

Burnumdan derin bir nefes aldım, sakince verdim. "Gelmem gerek."

"O nedenmiş?"

"Çünkü bu, yalnızca senin meselen değil."

Dudakları konuşmak için aralandı, yüksek ihtimalle aynı Azra'ya yaptığı gibi *bu sadece benim meselem* diyecekti ama doğrudan benim meselem olduğunu bildiği için vazgeçti.

"Baş belasısın; biliyorsun, değil mi?" Sıkıntılı bir nefes verdi. "İşim uzun sürecek, sadece o şerefsizin yanına gitmeyeceğim. Sabahın sekiz

buçuğu, geceye kadar dayanabilecek misin? Halana haber verdin mi? Seni çok merak eder. Haydi, geç konağa. Telefonun en son benim odamdaydı."

"Vazgeçmeyeceğim," dedim.

"İnadın tuttu, değil mi? Sabır Allah'ım..."

"Hı hı," dedim. "Çok sabır dile, bugün lazım olacak sana."

"Erdi, söyle de Hare Güz'ün cep telefonunu versinler. Anlaşıldı, kurtuluş yok bugün." Aracın arkasından dolandı, arka yolcu koltuğunun kapısını açtı ve başıyla geçmem için işaret verdi. Koltuğa oturdum, o da yanıma geçti. Kabanı çıkarmak için hareketlendi ama ondan hızlı davrandım, kabanı çıkarmasına yardımcı oldum, ikiye katladım ve aramızdaki boşluğa, deri döşemenin üzerine bıraktım.

"Planımız ne?"

Tek kaşı sorguyla havalanırken dudaklarının kenarına samimi bir gülümseme yerleşti. "Dün gece tahmin ettiğim yere benimkileri gönderdim ama orada değildi. Bugün yeğeninin doğum günüymüş, ilk önce hediye seçeceğiz."

"Yeğeninin doğum gününe gelir mi sence? Her yerde onu aradığını biliyordur."

"Gelecektir," dedi kendinden emin ses tonuyla. "Aracın içinde benim de olduğumu, vurulduğumu bildiğini sanmıyorum. Amacı seni ya da Zeynep'i öldürmek değil, tatsızlık çıkarmaktı. O kadar korkak bir adam ki birini öldürmeyi bir tarafları yemez."

"Birini öldürmek... Ne kadar kolay kurabiliyorsun bu cümleyi."

Başparmağını alt dudağına yasladı, bana yandan bir bakış attı. "Daha önce kimseyi öldürmedim," dedi. "Öyle biri gibi mi duruyorum? Yapma, Hare Güz."

"Bu sorunun cevabını bu gece bitmeden önce versem olur mu?"

Güldü. "Nasıl istersen," dedi.

Kısık gözlerle, gittikçe uzuyormuş gibi gelen yağmurlu yolu izliyordum. Akif Selim, on beş dakika önce holdingin önünde inmiş ve sekreteriyle kısa bir görüşme yapmıştı. Döndüğünde ise elinde üç tane siyah dosya vardı. Dosyaları çatık kaşlarla, dikkatlice incelemiş ve imzalamıştı. İmzaladığı dosyaları tekrardan sekreterine götürmesi için Erdi'ye vermişti.

"Yol kenarında, çarşıya girmeden dursana."

Erdi, aracın hızını düşürdü ve dediği gibi çarşıya girmeden önce yol kenarına aracı park etti.

"Aç mısın?" diye sordu Akif Selim, başını yana eğdi ve ilgiyle bana baktı.

"Simit mi ısmarlayacaksın?"

"Yo," dedi. "Eğer acıktıysan şurada bir kafe var, kendine bir şeyler al diyecektim."

"Komik seni... Komik misin sen? Bakayım." Yerimden doğruldum, yüzümü yüzüne doğru usulca yaklaştırdım ve alay dolu bir ifadeyle gözlerinin içine baktım. "Hiç komik değilsin."

"Bence iyiydi, kabul et," dedi. "Haydi, uyuşuk. Kalk da bir şeyler yiyelim. Tüm gün böyle uyuşuk olacaksan işimiz var."

Kapıya doğru yavaşça doğrulmasına rağmen dudaklarından kısık bir inleme döküldü, kaşlarımı kaldırarak Akif Selim'e baktım. "Keşke sen de benim gibi uyuşuk olsan. Bekle." Araçtan indim, Akif Selim'in tarafına geçtim ve kapıyı açtım. Elimi uzattım, "Elime tutun, öyle in," dedim. "Diğer elimle beline destek vereceğim."

Kısık bir sesle, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlayamadığım için, "Ne yapıyorum?" diye sordum.

"Dün seninle arkadaş bile olamayacağımızı söylüyordun. Vicdan mı yapıyorsun? Vurulduğum için? Eğer öyleyse buna gerek yok. Bazı şeyler karşılık beklemeden yapılır."

"Vicdan yapmıyorum. Ya da bunu bir karşılık beklediğini düşündüğüm için değil, istediğim için yanındayım."

"Ertesi gün arkadaş bile olamayız demeyeceksin yani?"

Düşünür gibi yaptım. "Çok güvenme sen bana yine de," dedim. Sonra dişlerimi göstererek gülümsedim. "Tamam, sadece şakaydı. Haydi, tut elimi de yardım edeyim sana."

Sıcacık eli, soğuk elime kaydı ve yavaşça kavradı. Gücünün bir kısmını avucuma bırakırken diğer elim beline kaydı. "İyiymiş böyle," dedi, yüzünü usulca kulağıma eğdi. "Eğer elini bırakırsam dikişlerim patlarmış, az önce öyle bir haber aldım."

Eğer salak olduğumu sanıyorsa yanılıyordu, her şeyi anlayan ama anlamamış gibi davranan sinsi tarafımla henüz tanışmamıştı.

Arabadan indiğinde kaşe kabanı omzuna bıraktım. "Olmaz bir şey," dedim. İlk önce belimdeki elini, ardından elinin arasında duran elimi çektim ve kabanımın geniş cebine sakladım. "Ne yiyeceğiz? Oturmayalım, fazla vakit kaybederiz."

Gözleri bileğindeki saate kaydı. "Saat dokuz buçuk," dedi. "Merak etme, erken daha."

Daha önce hiç gelmediğim bir kafeye gelmiştik. Akif Selim burada yapılan börekleri kafeye girdiğimizden beri övdüğü için bana peynirli, kendine yoğun acılı, patatesli börek söylemişti.

"Nasıl, iyi mi?" diye sordu, sol eliyle tuttuğu böreği tabağına bıraktı ve patatesini barbekü sosa batırdı.

"Övdüğün kadar varmış," dedim, börekten bir ısırık daha aldım. "Bir şey soracağım... Çetin Destanoğlu arkadaşın mıydı?"

Gözlerine düşünceli bir ifade yerleşti. "Çok samimi değildim ama hukukumuz vardı."

"Onların da mı otelleri sendeydi?"

"Ürgüp'teki birçok otelle ben ve yetiştirdiğim mimar arkadaşlar ilgileniyor."

"Sen yokken işler nasıl yürüyor peki? Azra mı ilgileniyordu?"

"Azra, okul tatil olduğunda geldi. Bir ay sonra İngiltere'ye dönecek, yardımı oluyor tabii, hakkını yiyemem ama benden sonra sözü geçen kişi Asuman ve Tekin'dir. Sağ ve sol kolum."

"Anladım," diye mırıldandım. "Buradan kalktıktan sonra ne yapacağız?"

"Hediye seçeceğiz."

"Sonra?"

"Sonrasına sonra bakarız. Halana haber verdin mi?"

"Kızmasın diye mesaj attım. Yüksek ihtimalle eve döndüğümde güzelinden azar yiyeceğim."

"Suçu üstlenirim," dedi, dudakları yukarıya doğru muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Son iki börek kalmış, onları da ye kalkalım."

"Doydum," dedim. "Sen yemek ister misin? İsraf olmasın. Dokunmadım bile."

"Dokunsan da yerdim." Çatalını böreğime sapladı ve ağzına attı. Daha sonra çayını yudumladı, diğer böreği de yemesini bekledikten sonra hesabı ödemek için yerimden doğruldum ama "Bence rövanşı aldım," dedi, göz kırptı ve bir şey dememe fırsat vermeden kafenin kapısını işaret etti.

Kafeden çıktığımızda adımları araca doğru değil, çarşı tarafına yöneldi. "Boyun kaç?" diye sordum, parmak uçlarımın üzerinde yükseldim. "Dağla yan yana yürüyorum sanki."

"Bir doksan iki," dedi, sol elini başımın üstüne koydu ve beni tekrardan topuklarımın üzerine indirdi. "Sen kaçsın? Bir elli falan mı?"

"Bir yetmiş beş," diye karşılık verdim. "Oradan bakınca bir elli gözükebilirim ama kısa değilim, sen çok uzunsun."

"Karnın doyunca çenen açıldı bakıyorum."

"Aç ya da tok... Her türlü konuşurum."

"Hım," dedi. "Topuklu botlar üzerinde rahat mısın? Spor ayakkabı alayım mı?" Göz ucuyla Akif Selim'e baktım, uzun kirpiklerinin arasından ilgiyle bana bakıyordu.

"Topukları kalın... Rahatım." Gözlerimi ayaklarıma indirdim ve kabanımın cebine sakladığım parmaklarımla oynamaya başladım. Kısa bir süre içerisinde Ürgüp'ün meydanına, en kalabalık olan yere

geldik. Gözlerimizle anlaştık ve aynı anda iki katlı, büyük mağazaya girdik.

"Çaki bebek mi istetseydim?" diye konuştu. Gülmemek için yanak içimi dişledim. "Ne? Komik mi?"

"Yeğeninin ne suçu var? Muhatabımız Çetin."

"Öyle," diye mırıldandı kısık ses tonuyla. "Geleceğim, burada bekle," dedi ve nereye gittiğini sormama izin vermeden gözlerimin önünden kayboldu. Geri döndüğünde elinde paketlenmiş bir kutu vardı. "Bu ne?" diye sordum uzattığı paketi kavrarken.

"Barbie bebek... Bu işlerle ilgilenen bir tanıdık burada çalışıyor, dün gece haber verdim de... Halletmiş," diye yanıtladı, hafifçe yan döndü ve ardında kalan kişiyi görmemi sağladı. Bir kadın, elinde düz bir kartonla bana bakıyordu. Gözlerimi Akif Selim'in gözlerine indirdim. "Senin için," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Dün gece fularını mahvettim."

Gözlerimi bir kez bile kırpmadan Akif Selim'e baktım. "Gerek yoktu ama... Çok teşekkür ederim," dedim sesimi bulabildiğimde.

"Hangisini beğendin? Dünkü fular lilaydı. Bir tane lila seçtim, sen de bir tane beğen."

"Hım," dedim, seçtiği lila fularda göz gezdirdim. "Bu iyi... Yeterli."

"Bir tane de sen seç," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bak, şu lacivert güzelmiş... En sevdiğim renk." Lacivert, kuş desenli fuları kutudan çıkardı. Bir adım yaklaştı, hafifçe eğildi ve fuları gelişigüzel boynuma sardı. Başını ağır ağır kaldırdı, gözleri gözlerime çok yakındı. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, karnıma sağlam bir tekme yemişçesine sarsıldım ama yerimden kıpırdamadım. Hiç canım yanmadı.

"Çok güzelsin." Boğazını temizledi, üç adım geri çekildi. Gözlerini gözlerimden kaçırdı ve düzeltti: "Yani fular... Fular çok güzel. O yüzden. Gidelim mi? Gidelim bence."

"Gidelim," dedim fısıltıyla. Bir elim fuları kavradı, çıkarıp çıkarmamak arasında kaldım, birkaç saniye elim boynumda oyalandı, çı-

karmak istemediğimi anladığımda kendime bile sessiz kaldım. Lila fuları da paketlettirdikten sonra mağazadan ayrıldık. Gözlerim mekânın dışına takıldı, girerken hiç dikkat etmemiştim, buraya benim için mi gelmiştik?

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum, aklımdan geçen düşüncelerden kaçmak için bu sefer sessiz kalmayı değil, konuşmayı seçmiştim.

"Kahve içelim mi?" diye sordu. "Bir tepe var, oraya gideriz. Çok severim."

"Tüm gün Ürgüp'ü gezeceğimizi söylememiştin."

"Ben sana gelme demiştim." Yakasına astığı gözlüğü aldı ve taktı. Bir eliyle önden buyur etti, "Kahveni nasıl içersin, küçük hanım?" diye sordu.

"Filtre kahve alayım," dedim gülümseyerek. "Sen nasıl içersin? Bol şekerli?"

Yüzünü buruşturdu. "O gün önüme koydun şekerli kahveyi. İçsem mideme ayıp olacaktı, içmesem de sana..."

"Ama içtin," diye mırıldandım, adımlarımı hızlandırdım ve yaralı olmasına rağmen hızlı yürüyen Akif Selim'e yetişmeye çalıştım. "Midene yazık oldu."

"Öyle oldu, küçük hanım ama bu sabah kahve yaptığında barıştık."

"Güzel o zaman... Kahveleri alıp mı geçeceğiz?" diye sordum. "Yakınlarda bildiğim bir yer var."

"Kahveleri sana taşıtmam," dedi, mağazadan çıkmadan önce elimden zorla aldığı pakete baktım. "Arabaya geçelim, Erdi alsın."

Başımı onaylarcasına aşağı yukarı salladım. Dakikalar sonra araca geçtik, gideceğimiz kafeyi Erdi'ye söyledim, Akif Selim de nasıl kahve içtiğimizi söyledi. Erdi kısa bir süre içinde kafenin önünde durdu, aracı park etti ve kahveleri almak için araçtan indi.

"İddiaya girelim mi?" diye sordum sessizliğinden sıkılarak.

Tek kaşı sorguyla havalandı. "Nasıl bir iddia? Kaybedeceğim bir iddiaysa oynamam, baştan söyleyeyim."

"Kaybetmeyi hiç sevmiyorsun." Gözlerimi kıstım. "Neden kaybetmekten korkuyorsun?"

Gözlerini kaçırmadan bana baktı. "Kaybetmekten korkmuyorum. Bazı şeyler kaybedilir, yeri doldurulur. Benim derdim yerini dolduramadıklarım ve bir daha hiç dolduramayacaklarımla. Bu yüzden kaybetmekten değil, yerini dolduramamaktan korkuyorum." Sesinde boğazına iki elle sarılan bir huzursuzluk vardı. "Annemin öldüğü günü hatırlıyorum... Çok bencilce bir düşünce belki ama... Keşke dedim, keşke annemi bir gece uyandığımda değil; birdenbire, böyle erken değil... Yavaş yavaş kaybetseydim."

Son söyledikleri, bana günler önce kurduğum cümleyi hatırlattı. Birbirimize bu kadar benzerken nasıl olurdu da bir o kadar farklıymışız gibi hissediyordum?

"İsmi... Çok güzelmiş." *Rayiha. Hoş koku demekti.* Burukça gülümsedim. "Bazen... Babamın kokusunu unutur gibi oluyorum." Dikkatli bir şekilde beni dinliyordu. Tıpkı benim kendisini dinlediğim gibi. "Telaşlanıyorum. Sakladığım, yarıda kalan parfüm şişesini kokluyorum... Hani bazı anıların, bazı sokakların, bazı hislerin kokusu vardır ve hiç unutulmaz ya..." Gözlerim istemsizce buğulandı. "Öyle bir koku... Hiç unutmak istemiyorum."

Düşünceli bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. "Yaşam, sonu olmayan bir denizde doğmakla başlar. Gözlerimizi derin, dalgalı bir denizde açarız; temkinli olmanın yanı sıra, hayata tutunmaya korkarız. Bize kulaç atarken korkmamayı anne ve babamız öğretir. Ben korkmamayı öğrenemedim, Hare Güz." İki kez art arda yutkundu. "On sekiz yaşında kaybettiğin için üzgünüm ama sekiz yaşında kaybetmediğin için mutluyum. Baban sana kulaç atarken korkmamayı öğretti. Artık karanlıktan değil, karanlığa alışmaktan korkuyorsun."

"Artık kulaç atamıyorum ve bu mecazi değil," diye yanıtladım. Konuşmaya devam edecektim ki Erdi kapıyı açtı. "Konuşmaya daldık, unuttum işte iddiayı..."

"Az önceki konuyu tepede konuşuruz... İddia neydi?"

Karton bardakta yazan ismimize bakmamak için gözlerimi kaçırdım, Akif Selim'e de karton bardaklara bakmamasını söyledim. "Sence hangi ismimizi yazdırdı?" diye sordum. "Kazanan, kaybedene bir isteğini yaptırır."

"Ama bu işler tehlikeli." Serçe parmağını bana doğru uzattı. Serçe parmağımla, bana uzattığı parmağını kavradım. "Korktun bakıyorum," diye konuştum. "Bence benim bardağıma Güz yazıldı. Seninkine de Selim."

Akif Selim birkaç saniye düşündükten sonra, "Benimkine Akif Selim, seninkine de Hare Güz," dedi, serçe parmaklarımız birbirinden ayrıldı ve gözlerimiz ikimize de anlam verememiş gibi bakan Erdi'yi buldu.

"Ne yazıldı?" diye sordum.

Erdi'nin gözleri Akif Selim'i buldu. "Söyleyeyim mi?" diye sordu.

"Söyle," dedi Akif Selim.

"Ama pek hoşunuza gitmeyebilir."

"Söyle Erdi," dedi Akif Selim bu kez dişlerinin arasından. Karton bardakları kutudan çıkardı, Güz yazan karton bardağı bana, Selim yazanı da kaybettiği için yüz şekli değişen Akif Selim'e uzattı. Başına gelecekleri bilirmiş gibi ağzına görünmez bir fermuar çektikten sonra yerine geçti.

"Kaybedenler Kulübüne hoş geldin. İlk gün hazmetmesi biraz zor olur ama alışırsın," dedim keyifli bir ses tonuyla. "Bu zaferi tattığım için kesinlikle keyifli değilim."

"Komik değil. Ayrıca yok öyle bir şey. Sadece tutturamadım," dedi, yan gözle bana bir bakış attı. "Kaybetmem neden bu kadar hoşuna gitti?"

"Kaybetmen değil... Bir laf var, bilirsin. Büyük lokma ye ama büyük söz söyleme diye... O anlamda yani."

"Erdi, bizi mi dinliyorsun lan? Her zamanki tepeye sürsene, davetiye mi göndereyim?"

"Ağabey... Bana söylemeyince nereye gideceğimizi... Söylersin diye bekleyeyim dedim."

"Tamam, söyledim işte."

Akif Selim'in bahsettiği tepeye gelmiş, ağacın gölgesinde kalan banka oturmuştuk. Sessizce kahvelerimizi içiyor, düşünceli bir şekilde ayağımızın altındaki manzarayı izliyorduk.

"Kaybetmek neden sana bu kadar kötü hissettirdi?" diye sordum, dakikalardır zihnimin içinde dönüp dolaşan soru dudaklarımdan dökülme fırsatı bulabilmişti.

"Kötü hissettirmedi," diye yanıtladı, kahvesinden bir yudum daha aldı ve gözlerini, gözlerime indirdi. "Bugün ben kaybederim, yarın sen. Sonra belki ikimiz de aynı anda kaybederiz."

Koyu gözleri, düşünceli bir şekilde manzarayı izlemeye devam ederken ona yandan bir bakış attım. "Bana o gün kitapçıdayken... Kader ve tesadüfle ilgili bir şeyler söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi net bir ses tonuyla. "Neden sordun?"

"Hiç, öylesine."

"Bence öylesine değil." Hafifçe yan döndü, sol elini kamelyanın arkasına attı ve sorgu dolu gözlerle bana baktı. "Aklına takılan şey ne?"

"Babam bir keresinde halama, *akacak kan damarda durmaz, olacağın ve kaderin önüne geçemezsin,* demişti. Kaderlerimiz birbirine göre ayarlanıyorsa... Vurulman senin mi yoksa benim mi kaderimdi? Eğer dün vurulmasaydın bugün Ankara'da olacaktın. Seni etkileyen, benim kaderim mi oldu?"

"Bir itiraf duymak ister misin?" diye sordu, gözlerimi kıstım ve ağır ağır *isterim* dercesine başımı salladım.

"Ankara'ya gitmek istemiyordum ama bir yandan, kalsam da doğru olmayacağını düşünüyordum. Dün gece sen ateşi izliyordun, ben de seni... O an dedim ki keşke bir şey olsa da gitmesem. Keşke bir şey olsa, zaman dursa, zihnim o anı hapsetse."

Bacaklarımın neden titrediğine anlam veremedim; kalbim yakıcı bir hisle sarsıldı, göğsümden çıkmak istercesine atmaya başladı. Ba-

kışlarımı kaçırdım ama içimdeki tuhaf his bakmaya mecburmuşum gibi yeniden gözlerinde durmama neden oldu.

"Hangimizin kaderi birbirine göre ayarlandı, bilmiyorum; açıkçası pek umurumda da değil çünkü şu an yanımdasın ve geride ne olup bittiğinin bir önemi yok."

Zorlukla yutkundum. Dün gece zifirî bir gecenin şimşeği, ağacı kökleriyle beraber yakmıştı; oradaydım, kâbusun içindeydim ve yangına şahit olmuştum. O an bile bu kadar afallamamış ve ellerimi nereye koyacağımı bilemez gibi hissetmemiştim.

Yerinden doğruldu, omzunun üzerinden Erdi'ye baktı ve "Birazdan geleceğiz, araçta bekle," dedi. Gözleri yeniden bana çevrildiğinde, "Bir saat sonra doğum gününün yapılacağı mekâna gideceğiz ama içeri girmeyip Çetin'in gelmesini bekleyeceğiz," diye konuşmaya devam etti.

"Çetin'i bulduğumuzda ne yapacağız?"

Gözlerinde yapacaklarını yakalamak için ipucu aradım ama unuttuğum bir şey vardı, o da benim gibi duygularını gizleme konusunda ustaydı.

"Bulduğumuzda görürsün," dedi, kahvesinden son bir yudum daha aldı, banktan kalktı ve karton bardağı çöpe attı. Yerimden doğruldum, kahvenin kapağını kapattım ve çöpe attım. Araca geçtiğimizde ikimiz de sessizdik ama zihnim için aynı şeyi söyleyemezdim. Arada bir Akif Selim'e bakıyordum, o da benim gibi sessizdi ama düşünceli bir şekilde akıp giden yolu izliyordu. Cep telefonunun melodisi sessizlik ağlarını yırtarken gözlerimi Akif Selim'e çevirdim. Aramayı yanıtladı, tok bir ses tonuyla, "Hazır mısınız?" diye konuştu. "Tek bir kişinin burnu kanamadan halledeceğiz. Kaç kişi var? Tamam. Babamın ne işi var orada?" Kaşlarını çattı, gözlerini sabır dilercesine usulca kapatıp açtı. "Bu adam vurulduğumu bilmiyor mu?" Pürdikkat telefonun karşısındaki kişiyi dinledi. "Tamam, birazdan orada oluruz. Temkinli olun," dedikten sonra telefonu kapattı.

"Babam, davette Çetin'in babasıyla konuşuyormuş. Vurulduğumu bilmesine rağmen neden davete gitti, anlamıyorum. Eğer biri,

bir hata yapıyorsa bunun sorumlusu sadece yapan kişi değildir. Sen sanıyor musun ki o ihaleden ve oğlunun yaptıklarından Behçet Destanoğlu'nun haberi yok? Bal gibi de var."

Kontrol etmeye çalıştığı öfkenin gölgesi, dişlerini sıkarak konuştuğu için yanağında açılan çukura devrilmişti. "Oraya gittiğimizde yanımdan ayrılmayacaksın," dedi net bir ses tonuyla. "Ya da gelmesen mi?" Göz ucuyla ilk önce bana daha sonra da motoru çalıştıran Erdi'ye baktı. "Hare Güz'ü konağa bırakacağız."

"Geleceğim," dedim kendimden emin bir ses tonuyla. "Bu, yalnızca senin meselen değil."

"Bu enişten ve benim meselemiz artık. İnat etme, dön eve."

"Yağmur yağdırır gibi başımdan aşağı kurşunlar yağdırdıktan sonra yalnızca enişte min meselesi olmadı. Görüyorum ki sen de benim gibi düşünüyorsun." Bakışlarımı gömleğinden gözüken sargı bezine kaydırdım. "Geleceğim, Akif Selim."

"Tamam," dedi, burnundan bıkkın bir nefes verdi. "Yanımdan ayrılmak yok. Tamam mı?"

Aşağı yukarı başımı sallayarak onayladım. Doğum gününün yapılacağı mekâna geldiğimizde Akif Selim, içeride olan adamlarından haber gelene kadar sokağın başında bekleyeceğini söylemişti. Çantamın içinde titreyen cep telefonu beni düşüncelerimin içinden alırken telefonumu çıkardım ve Zeynep'ten gelen mesajı okudum. Çok merak ettiğini, en azından nerede olduğumu ona söylememi istiyordu. Ne yapacağımızı ben de bilmediğimden yalnızca mekânın önünde, Çetin'in yeğeninin doğum gününde olacağımızı söylediğim bir mesaj yazdım ve telefonumu çantama attıktan sonra, "Kalabalık bir ortam olacak. Sadece soruyorum çünkü seni anlamak çok zor," diye konuştum. Gözlerimi tereddütle Akif Selim'e çevirdim. Yüzüne gergin bir gülümseme yerleştirirken burnundan derin bir nefes aldı, göğsü sakinlikle kalkıp indi.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Kimseye kolayca güvenemezsin," dedim, gözleri bu sefer direkt olarak gözlerimin içini buldu. "Ne yapacağını bana da söyle."

"Kimseye zarar gelmeyecek," dedi, dudaklarını ıslattı ve bakışlarını mekânın kapısında davetlileri karşılayan adama çevirdi. "Kalabalık bir ortam seçmemin nedeni şu... Kimseye zarar gelmesin diye kolayca kabullenecek ve benimle birlikte gelecek."

"Ya kabullenmezse?"

Yüzüne, sorgulayıcı tavrımdan sıkılmış gibi bir ifade yerleştirdi ve yerinden doğruldu. "Kimseye zarar gelmeyecek," dedi bir kez daha yavaşça. Cep telefonu ekranına bir mesaj düştü, gözleri ekranda gezindi ve tekrardan bana baktı. "Yanımdan ayrılmayacaksın," diye hatırlattı. "Haydi, gidelim."

Aynı anda araçtan indik, aracın önünde durdum ve Akif Selim'i bekledim. Senkronize olmuş gibi aynı anda adım attık, mekânın girişinde durduğumuzda baş selamı vermesi davete girmemiz için yeterli olmuştu. Boydan boya cam olan kapıdan geçtik, ikimizin gözleri bir süre doğum günü pastası önünde yeğeniyle beraber oynayan Çetin Destanoğlu'nda gezindi. Başını ağır ağır kaldırdı, kendisini gülerek izleyen insanların arasından gözleri ilk önce bana takıldı, dudaklarım yukarı doğru alayla kıvrıldı. Gözlerini benden çekti, aynı saniye içinde Akif Selim'e baktı ve gülümsemesi tamamen silindi.

Göz ucuyla Akif Selim'e baktım. Başıyla dışarıyı işaret etti. Çetin Destanoğlu'nun gözleri gergin bir ifadeyle kısıldı. Yeğenini, yanında duran adamın kucağına bıraktı ve rahat bir tavırla bize doğru yürümeye başladı.

"Tahmin ettiğimden de kolay oldu," dedi, Akif Selim umursamaz ses tonuyla. "Kesin bir şeyler planladı."

"Davet edilmediğiniz yerlere gelme huylarınız var sanırım?" diye sordu. Yüzündeki gergin ifadeyi sildi ve dudaklarına alay dolu bir gülümseme yerleştirdi. "Madem geldiniz, pastamızı yiyin, öyle gidin. Ben de birkaç dakika önce geldim, kuşlarınız sağlammış ama dikkat edin, kanatları kırılmasın."

"Bitti mi?" diye sordu Akif Selim, gözlerinde tehlikeli bir ifade vardı. "Şovun bittiyse düş önüme."

"Önüne düşeyim..." Dişlerini göstererek gülümsedi, gözleri bedenimde gezindi. "Yenge Hanım'ın düştüğü gibi mi?"

Sesli bir kahkaha attım, herkesin bakışları kahkahamdan dolayı üzerimde gezindiğinde Akif Selim *dikkat çekme* dercesine bana baktı ama umurumda bile değildi.

"Haddini bileceksin," dedim, bir adım attım ve ayağımın ucuyla, ayağının ucuna bastım. "Yenge Hanım değil, Hare Güz Üstün. Birazdan seni ve şerefsizliğini tüm Ürgüp'e ilan edecek olan kız." Akif Selim kaşlarını çattı, *böyle konuşmadık* dercesine bana baktı ama umursamadım, sakin adımlarla hemen sol tarafımda duran kadının şampanya bardağını kavradım ve göğsüm sarsıla sarsıla gülerken bardağı parmaklarımın arasından bıraktım.

Büyük bir sessizlik, çalkantılı bir gürültünün üzerini örterken gözlerimi tekrardan Çetin Destanoğlu'na çevirdim. "Bir hafta önce sırf kıytırık bir ihale uğruna başımdan aşağı kurşunlar yağdırdın!" diye bağırdım, birkaç kişinin ağzından aynı saniyeler içinde şaşkınlık naraları döküldü. "Dün gece kuzenimin doğum gününü mahvettin! Bu da yetmedi, evime saldırı düzenledin! Yetmedi! Çünkü yetmez! *İnsan mahvetmeye başladıkça duramıyor*, demiştin. Haklıymışsın. Güçlü, her zaman güçsüzü ezer çünkü kural budur! Kadınlar, erkekler tarafından hep ezilir çünkü bir erkeğin tek zaafı kadındır, değil mi? Sana eniştemin zaaflarını kim söylediyse yanlış söylemiş, ailesinden önce işi gelir! Eğer ailesi gelmiş olsaydı şu an bu hâlde olmazdık."

Cam parçalarının üzerine bastım, öfkemi çıkarmak istercesine ezdim. "Yeğeninin doğum gününü rahatlıkla kutluyorsun çünkü başından aşağı kurşunlar yağdırdığın insanın sana aynısını yapmayacağından çok eminsin. Sana bir şey diyeyim mi? Bu hayatta hiçbir şeyden, hiç kimseden bu kadar emin olma."

Akif Selim'in belinde silah olduğunu biliyordum, araçtan inmesine yardım ederken görmüştüm. Bir elim arkadan dolandı, belindeki silahı kavradım, sertçe çektim ve Çetin'in yüzündeki öfkeye namluyu doğrulttum. Göz bebekleri şaşkınlıkla büyüdü, bir adım geriye gitti ve iki elini de havaya kaldırdı. "Sakin ol," dedi, geri kalanı

çok net duyamamıştım çünkü elimdeki silahı gören insanların korku dolu sesleri buna izin vermemişti. Tetiği işaret parmağımla ezdim, bir adım geriye gittim. Bağırış sesleri etrafımızda yayılırken, "Kimse yerinden kıpırdamasın," dedim. Göz ucuyla Akif Selim'e baktım, gülmemek için yanağının içini dişliyordu. Göz göze geldiğimizde hayran bakışları yerine öfkeli bakışlarıyla karşılaşmayı bekliyordum ama yanılmıştım.

"Şimdi önüme düşüyor musun?" diye sordum. "Kimseye zarar vermek istemiyorum, Çetin Destanoğlu. Gözüm senin gibi dönmedi, insanlığım ölmedi."

"Oğlum, neler oluyor? Bu kız kim, Akif Selim?" Gözlerim, sesin geldiği kişinin bedeninde gezindi. Uzun, dalgalı, sarı saçları omzuna dökülüyordu. Zayıf, beyaz tenliydi. Yanında duran adam konuşmaya başladığında gözlerim istemsizce bedeninde gezindi. Siyah saçlarına ve sakallarına düşen akları göz önüne alarak yaşını tahmin etmeye çalıştım. Altmışlı yaşlarda olmalıydı. "Çetin, yeğeninin doğum gününde böyle bir olaya senin yüzünden karıştığımızın farkında mısın? Akif Selim, ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sorular yağdırdı öfkeli bir ses tonuyla. "Bıktım senin pis işlerinden!" Babası ve annesi olabilir miydi? "Bize bunu yaşatmaya ne hakkın var?"

"Tamam, indir silahı." Gözleri Akif Selim'i buldu. "Söyle indirsin. Herkes korkuyor, aileme bunu yaşatmak istemiyorum, lütfen indirsin."

Tehditkâr bakışlarım yüzünde gezindi. "Ailen öyle mi? Benimkiler aile değil mi? İğrençsin."

"Söylemem," dedi benden sonra Akif Selim umursamaz ses tonuyla. "Eğer o silah benim elime geçerse hiç iyi şeyler olmaz, o yüzden sana ne söylüyorsa onu yap."

"Buradan çıktığımızda senin de yüzüne bakmayacak," diye mırıldandı, kaşlarım çatıldı. Bu ne demekti? Göz ucuyla Akif Selim'e baktım, başıyla kapıyı işaret etti. Çetin Destanoğlu önüme geçti, yavaşça yürümeye başladı. Bir anlığına duraksadı, omzunun üzerinden az önceki kadına baktı. "Böyle bir şeyle karşı karşıya kaldığınız için özür dilerim, anne," dedi mahcup bir ses tonuyla. "Yeğenin Akif Selim'den böyle bir şerefsizlik beklemiyordum."

XI

DİKENLİ KARAGÜLLER

♪ Cihan Mürtezaoğlu, *Sarı Söz* ♪

Bir yalan ve bir gerçek karşında dururken gözlerini yumduğunda kalbin yalana, aklın ise gerçeğe inanmak ister.

Bir kum saatinin içinde, boğazımdan akan zamanın nabzında duruyordum. Bir yalan ve bir gerçek vardı, ikisi de gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Gözlerimi yumdum, bir şeye göz yummak ne yalanı unutturur ne de gerçeği yok sayardı. Gözlerimi yumdum ama gerçek zihnimin içinde, parmak uçlarında yürüyordu.

Gözlerimi açtım. Elimdeki silahın kabzasını daha sıkı kavrarken kalbimin sesini bastırdım ve zihnimi dinledim. *"Yeğenin Akif Selim'den"* dedi aynı ses defalarca kez. *"Böyle bir şerefsizlik beklemiyordum."*

Karşımda duran yalan ve gerçeğin yanına bu sefer belirsizlik eklendi. Kirpiklerimin arasından mekânın bahçesinin tam ortasında duran bedeni izledim. Az önce duyduklarım yüzünden dikkatim dağıldığı için mi, bilmiyorum; Çetin Destanoğlu anlık dağılışımdan faydalandı. Silahı kavrayan bileğimi tuttuğu gibi kendine çekti ve sırtımı göğsüne yasladı. Namluyu kum saatinden akan zamana yasladı; elimden aldığı silahın namlusunu boğazımda hissettiğimde istemsizce ürperdim, tetiğin çekilme sesi zihnimin içinde yankılandı.

"Seni mahvederim... Çetin, elindeki silahı Güz'ün boynundan çek ve siktir git," dedi Akif Selim öfkeli bir ses tonuyla, dişlerinin arasından. "Hare Güz'e dokunma! Çek o silahı! Aptal işler yapmaktan vazgeç artık!" Beni kollarının arasından almak için bir hamlede bulunacaktı ki Çetin ondan önce davrandı ve "Namlunun ucu solu-

ğunu keseceğim yerde," diye konuştu ruhsuz bir ses tonuyla. "Tek bir adımında paramparça ederim."

"Sakin ol," diye mırıldandı Akif Selim. "Buraya gelmemizin amacı birine zarar vermek değil." Namluyu etime daha da bastırdı. "İnan bana, beni sinirlendirmek istemezsin. İnan bana... Seni buradan çıktıktan sonra mahvedeceğim."

"Silah Hare Güz'ün elindeyken gülümsüyordun." Alay dolu bir kahkaha attı. "Sevgili üvey kuzenim, sana bu olaya karışma demiştim."

"Üvey kuzenine başlatma şimdi, Çetin!" diye bağırdı, sakinliğini korumaya çalışıyordu ama endişeli gözlerime baktığında bu pek de mümkün olmuyordu. "Bırak Hare Güz'ü!"

Çetin birkaç adım geriye gidince ben de mecburen ona ayak uydurmak zorunda kaldım. "Kimse gelmeyecek," dedi. "Eğer ölmesini istemiyorsan kimse gelmeyecek!"

"Güz'ü alıp gidemezsin!" dedi, ses tonu yüzü gibi gergin ve öfkeliydi. Derin bir iç çekti, dudaklarını kıpırdatarak *korkma* dedi. Korkmuyordum ama ne yapacağını da kestiremiyordum. Gözleri yeniden Çetin'i bulduğunda, "İzin vermem," diye konuşmaya devam etti. "Çetin, Güz'ün hiçbir suçu yok."

"Bunu bir ara kendine..." dediğinde konuşmaya devam edecekti ki dudaklarından dökülen sözler yarım kaldı, boğazımdaki silahın varlığı silinirken ağırlığı üzerime bir gölge gibi devrildi. Soluksuz öksürürken dizlerimin üzerine düştüm, iki avucumu zemine yasladım ve öksürmeye devam ettim.

"İhaleden çekildim," dedi, güçlükle yutkundum ve sesin geldiği yöne yandan bir bakış attım. Çetin'in boynuna enişteminin iri yarı adamlarından biri vurmuştu. "Eğer bir kez daha aileme ve bana yaklaşırsan senin dilinden konuşurum!"

Akif Selim, bir elini belime koymak ve beni yerden kaldırmak istedi ama izin vermedim. Daha fazla o yöne bakamadım, başımı eğdim ve göğsümün içinde sıkışan nefesi düzenlemeye çalıştım. Biraz bekledim, nefesim düzene girdiğinde, "Neden yalan söyledin?" diye

sordum. Sonra kendi söylediğime inanamamış ve kendimi inandırmak istermişçesine, "*Eski bir arkadaşım, çok samimi değildim ama hukukumuz vardı,* dedin. Bana yalan söyledin!" diye tekrarladım. Akif Selim'in gözlerini gördüğümde birkaç kez art arda burnumdan nefes alıp verdim, biraz daha sakinleştiğime inandıktan sonra yerden güç alarak ayağa kalktım. Bir el belime yaslandı, belimdeki elin sahibine baktım, Zeynep'ti.

"Özür dilerim." Gözlerinde mahcup bir ifade vardı. "Çok korktuk! Annem delirdi! Nerede olduğunu sormaktan ve buraya gelmekten başka çarem yoktu."

"Sorun değil," diye konuştum güçlükle. "Ama ben ilk önce şu yerde yatan geri zekâlının beynini patlatayım!"

Enişte önüme geçti, boynunu tutan Çetin'e doğru yürümeme engel oldu. "İstediği oldu," dedi, kabanının cebinden çıkardığı siyah dosyayı yüzüne doğru attı. "Artık ailemden ve benden uzak duracaksın!" Gözleri kapının önünde bekleyen geniş omuzlu, siyah takım elbiseli, az önce konuşan adama değdi. "Oğlunun yaptığı pisliklerden tüm Ürgüp bıktı! Kör müsün be adam! Yeter artık!"

"Bir daha karşımıza çıkma!" İlk önce omzumun üzerinden bizi izleyen insanlara, daha sonra da Akif Selim'e baktım. "Amcan diyeceğim ama soy isimleriniz farklı. Sanırım halan oluyor. Halana da bir sor istersen, Çetin senin üvey kuzenin mi yoksa eski bir arkadaşın mı oluyormuş? Tuhaf bir akrabalık anlayışın var çünkü."

Bir şey demesine izin vermedim, sırtımı kapkara gözlerine döndüm ve titreyen ellerimi kabanımın geniş cebine sakladım. "Eve gidelim," dedim enişteme bakarak. "Eğer evimize gitmiyorsak da başka bir yere gidelim."

"Annemi Ayda teyzelerden alıp eve geçeceğiz," diye yanıtladı Zeynep ve beni hızlıca mekândan çıkardı. "Neden öyle söyledin Akif Selim'e? Üvey kuzeni falan... Anlamadım hiçbir şey."

Enişte gür sesiyle konuştuğunda aramızdaki fısıltıya bir çığ düşürmüştü. "Akif Selim ve Çetin Destanoğlu üvey kuzenler. Halasının oğlu... Üvey olan Çetin. Koskoca Ürgüp, iki ailenin anlaşamadıkla-

rını bilir. O gece... Bize geldiği gün, sen kahve yapmaya gittiğinde kulağına eğildim ve bu meseleden uzak durmasını söyledim ama görüyorum ki durmamış."

"Arabada eski bir arkadaşım demişti. O zaman neden söylemedin bunları?"

"Öyle mi dedi?" diye sordu. "Ben sizi dinlemiyordum ki, anlamadım bile!"

Araca geçtiğimizde yaşanan her şey gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti. "Şov yapayım derken canımdan oluyordum," dedim, sonra bu dediğime kahkaha attım. Sinirlerim bozulmuştu. "Soluğumu kesmek için boğazıma dayanan silah, beş dakika önce benim elimdeydi."

Zeynep ilk önce şaşkınlıkla baktı, daha sonra o da güldü. "Manyak mısın kızım sen? Sakın bir daha yapma böyle bir şey. Akif Selim'e güvendin de aldın silahı, değil mi?" diye sordu, sorduğu soru bir cam gibi kalbimde kırıldı ve avuçlarımın içine battı.

Akif Selim'e güvenmiştim ve o bana yalan söylemişti.

Eğer o olmasaydı silahı alacak cesareti gösteremezdim. Hayatımda kaç kez silah tutmuştum? Silah tutmayı bırak, kaç kez görmüştüm? Meyilim vardı, bu başka bir şeydi ama cesaret, yalnızca onu iyi kullanabildiğinde işe yarardı. İçimdeki cesaret bana gülümseyerek baktığında daha da alevlenmişti.

"Yalan söylediğine inanamıyorum," dedim fısıltıyla. "Bir insan neden yalan söyler?"

"Sana tam olarak ne söyledi?"

"Üvey kuzeni olduğunu ve ailelerinin kavgalı olduğunu söylemedi. Bunun yerine sadece arkadaşım demekle yetindi," diye yanıtladım. "Neden bunu söylemek yerine yalana başvurdu?"

"Bilmiyorum ama... Akif Selim, bence bir şeyi nedensiz yapacak biri değil. Yanılıyor da olabilirim, tanımıyorum sonuçta ama önce bir dinle."

"Çetin, *buradan çıktığımızda senin de yüzüne bakmayacak*, dedi... Yani biliyor, anladın mı? Bana kuzeni olduğunu söylemediğini biliyor."

"Çok yorucu bir gün geçirdin, dün de bugün de... Birkaç saatliğine sadece uyusan, tüm bu yaşananları sorgulamaya en azından birkaç saat ara versen olmaz mı? Gözünün beyazı kanlanmış."

"Tamam," dedim yavaşça. "Şimdilik gözlerimi dinlendireceğim, geldiğimizde söyle. Bir de halam... Dün olanları da bugün olanları da bilmesin, olur mu?"

Sessiz kaldı. Sessiz kalışı derin bir şüphe uyandırdığı için başımı omzundan kaldırdım, gözlerinde gördüğüm mahcup ifade dudaklarımın iki yana bir yay gibi gerilmesine neden oldu. "Hangi ara söyledin, Zeynep?"

"Mesaj atıyordu, susmuyordu. Mecbur kaldım."

"Ne kadarını biliyor?"

"Sanırım hepsini."

"Sanırım mı?" Tek kaşım sorguyla havalandı.

"Kaçırıldığını ağzımdan kaçırdım. Sonra tutturdu mesaj atıp yerini öğren, gidelim diye. Ayda teyze zor ikna etti gelmemesi için."

"Delirmiştir," diye mırıldandım. "Ölü taklidi mi yapsam? Eve gittiğimiz an sorguya çekileceğim. Silah doğrulttuğumu duyarsa kalp krizi geçirir..."

Zeynep derin bir iç çekti. "Bu yaşananlar çok fazla. Sakin ve durağan hayatımızdan bir daha şikâyet etmeyeceğim," dedi. "Ayrıca ölü değil de uyuyor taklidi mi yapsan artık?" Sağ elini omzuna iki kez yavaşça vurdu. Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi usulca yumdum.

Bir süre sonra uyku ve uyanıklık arasında araba her sarsıldığında bir yerden düşüyormuş gibi hissetmiştim, en sonunda da uyanmış ama uyandığımı belli etmemiştim.

"İyi mi?" Halamın sesiydi.

"İyi, anne," dedi Zeynep. "Kaç kez daha soracaksın? İyi diyorum. Lütfen Hare Güz uyandığında da böyle sorularla bunaltma."

"Tamam, bunaltmam ama iyi olduğunu kendisinden duysaydım. Uyandırsana hem artık, geldik." Zeynep'in uyandırmasına gerek kalmadı, yavaşça gözlerimi açtım ve yorgun bakışlarla halamı izledim.

"İyiyim," dedim, sesim çatallıydı. "Evimize geldik mi?"

"Geldik, güzel kızım."

Enişte evin önüne aracı park etti, motoru durdurdu. Araçtan indim, kabanıma iyice sarındım ve halamla konuşmayı beklemeden odama giden merdivenlere yöneldim.

"Şimdi değil," dedim, sırtımın ardında kalan adımlarının yavaşladığını göremesem de biliyordum. "Direkt uyuyacağım. Bir şeyler yemek istemiyorum, konuşmak da."

Kararıma saygı duymak istemediğini, *öyle şey olur mu* demek istediğini biliyordum ama bunun, beni çok daha kötü etkileyeceğini bildiğinden sessiz kaldı. Herhangi bir cevap gelmeyince hızlı adımlarla odama ilerlemeye devam ettim.

Yağmur damlalarının telaşsız sesini dinliyor, yavaşça açılıp kapanan kirpiklerimin arasından akıp giden zamanı izliyordum. Sabah yedi buçukta uyanmıştım ve uyuduğumda da saat çok erkendi. Oldukça uzun bir süre uyumama rağmen çok yorgundum. Dün gece halam birkaç kez kontrol etmeye gelmiş, uyuduğumu gördüğünde de gitmişti.

"Çiçeklerim çok soldu," dedim fısıltıyla. "Yağmur vurdu, ayaz vurdu, çok soldu çiçeklerim." Gözlerim istemsizce buğulandı. "Babam olsaydı böyle olmazdı. Ben bakmazsam babam bakardı, soldurmazdı." Yağmurlu toprak kokusunu içime çektim, bana seslenen Yeşim ablaya yandan bir bakış attım. Neden bu evde iki dakikalığına bile olsa hüzünlenemiyordum ki?

"Günaydın, Üsküdar'da sabah oldu. Hâlâ orada mısın sen?"

"Uyku tutmadı, ne yapayım? Oturdum işte."

Yazmasını hafif öne, ardından tekrar arkaya çekti, iki yandan attığı parçaları sıktı ve düzeltti. "Üzerine ceket alsaydın bari, oturmuşsun o mor tavşanlı pijamalarla yine."

Omuz silktim. "Bugün çok huysuzum, bence karışma bana."

"Portakal suyu getireyim mi?"

"Getirme desem de getireceksin... Getir bari."

Yeşim abla mutfağa doğru yönelirken konağın kapısı açıldı ve kapıda bekleyen iki kişi bana doğru baktı. "Hare Güz Hanım, bir misafiriniz var."

"Misafir mi?" Kaşlarım çatıldı. "Aslı mı?"

"Hayır, güzelim." Bir eli cebinde, kapı eşiğinde durdu ve kirpiklerinin arasından beni izledi. Akif Selim Kıraslan gelmişti. Lacivert takım elbisesi, iki düğmesi açık bırakılmış lacivert gömleği ve gözlerimin içine baka baka yavaşça çıkardığı gözlüğüyle boğazımda kırık bir camla geziyormuşum gibi hissettirmişti.

"Neden geldin?" diye sordum. Huysuz olduğumu söylemiştim, değil mi?

"Bak ya, misafire böyle mi davranılır?" diye sordu, dilini damağına vurup şaklattı. "Üstelik bu misafir senin uğruna vurulduysa... Çok ayıp."

"Kendini tehlikeye atan sensin," dedim, pijamama biraz daha sıkı sarındım ve Akif Selim'e çatık kaşlarla bakmaya devam ettim. "Ben sana benim için kendini tehlikeye at demedim." Abartıyor muydum, evet! Duracak mıydım, hayır! Neden bana yalan söylemişti?

"Tehlikeye atmama sebep olanın hiç mi suçu yok?"

"Yalan söyleyen insanlarla işim yok," dedim bu anlamsız sürtüşmeye son vererek. "Bu hayatta tahammül edemediğim tek şey yalan."

"Attığım mesajları okumadan sildin, değil mi?"

Umursamaz bakışlarım Akif Selim'in bedeninde gezindi. "Telefonum kapalıydı, hiçbirini görmedim," diye yanıtladım. "Neden geldin?"

"Konuşmaya geldim. Hiçbir şey sandığın gibi değil."

Benden cevap bekledi, cevap gelmeyince başını aşağı yukarı salladı ve "Getirin," diye mırıldandı. Görüş açıma aynı anda altı kişi girdi; ellerinde tuttukları şeylere bakakalırken o, bunu tahmin edermiş gibi kapkara kirpiklerinin arasından beni izlemeye devam etti.

Beş kişinin de ellerinde toprağa dikilip can bulabilecek çiçekler vardı. Saksılarda olan küçük çam ağaçlarını da görmüştüm. Öyle güzel duruyorlardı ki büyülenmiş gibi bahçenin bir köşesine bırakılışlarını izliyordum.

Çok değil, birkaç dakika önce çiçeklerim soldu diye üzülüyordum ve şimdi bu gördüğüm... Çok tuhaf hissediyordum. "Ama bunlar..." dedim fısıltıyla. "Benim için mi?" Dudaklarımın kenarında başlayan tebessüm çiçekleri, bahçedeki yerlerini aldıkları an daha da büyüdü.

"Senin için," dedi. "Birkaç gün senin için de çok zordu... Gülümse diye." Gözlerimi koyu gözlerine indirdim ve gülümseyerek baktım. Tebessümüm daha da büyüdü ve tıpkı onun istediği gibi yanağımdaki çukurlar belirginleşti. Daha sonra bana yalan söylediği aklıma geldi, gülümseyişim istemsizce soldu, o da bunu fark etmiş olmalıydı ki direkt olarak konuya girme gereği duydu.

"Üvey kuzenim..." diye başladı konuşmaya. Çiçekleri getiren kişiler konaktan çıktı, Akif Selim kapıyı kapattı ve bana doğru yürümeye başladı. "Birbirimizi küçüklüğümüzden beri sevmiyoruz. Ben..."

"Sen de fırsat bu fırsat, kuyruğuna basayım dedin, öyle mi?"

"Öyle demeyelim de..."

"Bence öyle." Kaşlarım sorguyla havalandı. "Neden birbirinizi sevmiyorsunuz? Ya da şöyle sorayım. Neden iki aile birbirinden nefret ediyor?"

"Ayda ve Hatice halam mirastan dolayı birbiriyle konuşmuyorlar ama Çetin'le olan meselem ezelden beri var. Çetin, üvey olduğunu öğrendiğinde çok zor zamanlar geçirdi. Diğer kuzenlerim gibi aynı haklara sahipti ama hep daha fazlasını istedi. İlk öğrendiğinde sindiremedi çünkü artık daha fazlasını isteyemeyecekti, diğerleri de üvey

olduğunu öğrenince hem evde hem de holdingde işler farklı bir boyut aldı."

"Neden seninle düşman peki?"

"Bizim ailenin tek erkek çocuğu benim. İstediği imkânların hepsi bana sunuldu." Alay dolu, soğuk bir kahkaha attı. "Ne imkânlar ama... İnsan, elde edemediğini bir başkasının elde ettiğini görünce içerliyor. Beni kompleks hâline getirdi. Girdiğim ihalelere girmeyi üç yıl önce bıraktı, her defasında boyunun ölçüsünü alıyordu ama son ihale... Babamın girdiği... Almış elinden. Öğrenince sinirlendim ama almıştı artık, bir şey yapamadım. Ramazan Bey'le böyle bir sürtüşme içerisinde olunca tarafımı belli edeyim dedim."

"Vuruldun, Akif Selim..." dedim yavaşça. "Kendini düşünmez misin sen hiç?"

"Sen düşünüyorsun, yetmez mi? İyiyim, merak etme." Dudakları içten bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı ama bu, çok kısa sürdü çünkü gülüşünün yerini sahte bir kızgınlık almıştı. "Aslında... Kötüyüm. Yalancı diye itham edilmek gururumu kırdı."

"Öyle demek istememiştim ama... Görünen oydu. Neden bana kuzenin olduğunu söylemedin peki?"

"Eğer kuzenim olduğunu söyleseydim anlaşamadığımızı anlardın ve bu işe girmemi istemezdin. Bu yüzden... Sana tanıştığımızdan beri hiç yalan söylemedim, Güz."

Güçlükle yutkundum. Neden inanmak istiyordum? Sessiz kaldım, yerimden doğruldum ve çiçeklere baktım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Dün gece çok yağmur yağdı. Birkaç gün böyle gidecek galiba, zarar görmeyecekleri bir yere koy. İstediğin zaman dikersin. Bir de böyle kuru bir teşekkürle ödeşemeyiz ama..."

"Özür çiçekleri değil miydi yoksa ben mi yanlış anladım?"

"Bunlar özür çiçekleri değil," diye yanıtladı, konağın kapısını açtı ve gözlerimin önünden kayboldu. Nereye gittiğine bakmak için

oturduğum sandalyeden kalktım, konağın kapısına doğru yürümeye başladım.

Akif Selim, adımlarımın duraksamasına neden olan karagüllerle karşıma çıktığında ise şaşkınlıktan dilim tutuldu. Gözlerim ilk önce siyah ambalaja sarılmış, sarı halatla birbirine bağlanmış olan karagülleri, hemen ardından da tepkimi merakla bekleyen Akif Selim'i buldu. "Özür çiçekleri bunlar, güz yağmuru."

"Bu çok güzel," dedim hayranlık dolu bir ses tonuyla. Beğenmiş olduğumu anladığında karagülleri bana doğru uzattı, gülleri kavradım. "Teşekkür ederim... Yani..." diyebildim, heyecandan konuşamamıştım. Babam haricinde bir erkekten ilk defa gül aldığımı çok belli etmiş miydim? *Kesinlikle etmiştim.*

"Sadece bu kadar değil," diye mırıldandı, gözleri direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "Akşam 8'de... Bizimkilerle yemeğe çıkacağız... Aslı'yı da Burak'ı da tanıyorsun. Yasin'i de öyle. Sen de gelsene, ön alıştırma olur ikimiz için."

Ön alıştırma... Yani baş başa da mı buluşacaktık? "Bizimkiler?" diye sordum, kalbim tuhaf bir hızla, göğsümün içinden çıkacakmışçasına atıyordu. "Aslı, Yasin ve Burak... Zeynep ve Seçkin de gelsin. Sen söylersin, değil mi?"

"Geleceğimi nereden anladın ki?" diye sordum. "Eğer bu karagüller, saksıdaki fidan ve çam ağaçlarıyla beni kandırabileceğinizi düşündüyseniz doğru düşünmüşsünüz, Akif Selim Bey."

"Kandırmak demeyelim de... Taktik maktik yok, direkt olaya müdahale diyelim." Derin bir iç çekti ve belirginleşen gamzelerime baktı. "Akşam sekizde alsam olur mu?"

"Olur."

Bir adım geri çekildiğimde kara gözlerinde gördüğüm tuhaf ifade, elimi kalbimin üstüne koyma isteğiyle karşı karşıya getirmişti.

"Olur mu sahiden?"

"Olur, sahiden."

"Güzel o zaman." Bir eliyle tuttuğu siyah gözlüğünü taktı ve konağın kapısından çıktı. Bahçenin köşesine bırakılan çiçeklere yönelirken, elinde portakal suyuyla bana doğru gelen Yeşim ablayı buldu gözlerim.

Zamanlama çok iyiydi. Göz bebekleri şaşkınlıkla büyüdü; ilk önce karagüllere, ardından bahçeye bırakılan çiçeklere ve küçük çam ağaçlarına takıldı. "Bunlar ne böyle?" diye sordu kendine özgü konuşmasıyla. "Ha bunları kim getirdi?"

"Misafir," diye mırıldandım.

"Misafir mi?"

"Hı hı," diye onayladım.

"İsmi, cinsi nedir bu misafirin? Yoksa şu uzunca boylu, yağız delikanlı, kara kaşlı, kara gözlü oğlan, Akif Selim mi?"

"Nereden bildin ya? Ayrıca... Öyle bir şarkı vardı, değil mi? Dinleyeyim onu bir ara."

"O akşam sana olan bakışlarından anlamıştım," dedi, dişlerini göstererek gülümsedi ve elimde tuttuğum karagüllere baktı. "Zeynep! Koş! Koş!"

"Yeşim abla, halamı da topla başıma, tam olsun!"

"Ne düşünceli bir beyefendi... Düştün değil mi kız?"

"Yeşim abla, onlar nasıl sözler öyle, düştün mü falan... Düşmedim."

Elindeki portakal suyunu aldıktan sonra beni bekleyen çiçeklerime yöneldim. Bir elimle portakal suyunu tutarken, diğer elimle saksıdaki hezaren çiçeğini gösterdim. "Bunu odamın penceresinin önüne koyacağım. Kapıdakilere söyler misin, diğerlerini arka bahçeye götürsünler. Yağmur şiddetlenir, zarar görmesinler..."

"Bak, bak, nasıl da düşünürmüş..." Güldü. "Bak, bak, nasıl da düşermiş..."

"Oha!" dedi Zeynep yukarıdan. "Akif Selim mi getirdi?"

"Özür şeyi için... Dün şey oldu ya..."

"Bir özür için dünyanın tüm çiçeklerini önüne sermiş." Bakışları elimdeki karagüllere değdi. "Halfeti'de yetişen karagüllerden mi o? Orada yetişen çiçekler, sadece kendi toprağında siyah açarmış. Kuruduğunda çok güzel olur. Kurutacaksın, değil mi?"

"Kurutacağım ama duvarımda," diye mırıldandım. "Az gelsene yanıma."

"Az geleyim yanına."

"Ben de gideyim de arka bahçeye götürmelerini söyleyeyim," dedi Yeşim abla. Odama çıkan merdivene yönelmeden hemen önce, "Şu mor çiçeği Zeynep'e verebilir misin, Yeşim abla?" diye sordum. Saksıdaki hezaren çiçeğini Zeynep'e uzattı, beraber merdivenlerden çıktık. Saksıdaki çiçeği pencereme koyduktan sonra odama geçtik. Gülleri makyaj masama bıraktım; pijamalarımı çıkardım, beyaz kazak ve lacivert kot pantolon giydim. "Bu gece toplanalım mı diye sordu." Pantolonumun fermuarını çektim ve sorgu dolu gözlerle Zeynep'e baktım. "Gelir misiniz? Seçkin'le beraber?"

"Olur," diye mırıldandı Zeynep. "Nasıl ikna etti seni?"

"Tam olarak ikna etmiş sayılmaz aslında..." diye konuşmaya başladım ve Akif Selim'in anlattığı her şeyi söyledim.

"Annem biliyordur belki gerçek sebebini... Çaktırmadan sorarız; doğru mu değil mi, öğreniriz."

"Yanılmak istemiyorum," dedim fısıltıyla ve Zeynep'e baktım. "Yanılmam, değil mi?"

"Bunu zaman gösterecek, Hare Güz. İçini ferah tut; doğru yol, her zaman doğru kalbe götürür. Kalbi doğruysa zaten seni bulur."

Derince iç çektim. "Şu an keyfimi ne yerine getirir, biliyor musun?" diye sordum.

"Sakın, Hare Güz! Yeşim abla, tüm gün mutfağı batırdığımı söyleyip durur."

"Ne olur yapsan? Huysuzum diyorum, acilen gözleme yemem gerek diyorum."

"Gözlemelerimizi yerken istediğimiz şeyi izlememize izin verecek misin?"

Gözlerimi devirdim. "*Adını Feriha Koydum*'a yeniden başlayacağız diyeceksen yandım."

"Yok yeniden başlamayız, kaldığımız yerden devam ederiz. Birinci bölümden."

Güldüm. "Tamam, kandırıkçı," dedim. "Sen nasıl istersen öyle olsun. Önce karagülleri resim atölyemdeki duvara yara bandıyla yapıştırayım, sonra da mutfağa geçelim. Kuruduklarında çok daha güzel olurlar."

Terasın büyük camından izlediğim Ürgüp, tüm ihtişamıyla bana baktı ve saatlerce çakılıp kaldığım düşüncelerimi sert esintisiyle dağıttı. Akşam sekizde hazır olmamı söyleyen Akif Selim Kıraslan, dokuzu on yedi geçmesine rağmen hâlâ gelmemişti. Giydiğim siyah, düz, askılı elbise ve üzerime aldığım suni deri, siyah ceketle kadife koltuğun üzerinde oturuyordum. Zeynep birkaç defa üzerimizi değiştirmemizi, belki de işi çıktığı için gelemeyeceğini söylemişti ama nedenini bilmediğim bir şeyden dolayı pencerenin önünde asılı kalmıştım. Saatlerce düzeltmek için uğraştığım kâküllerim ise rüzgârdan dolayı darmadağın olmuştu.

"Seçkin de sokak başında ağaç oldu. En azından aramalarına dönseydi de buna göre bir yol çizseydik. Burak'tan da haber yokmuş. Biraz daha bekleyelim, olmazsa Aslı'yı ara."

Deri ceketimden duyulan çağrı sesiyle yerimden doğruldum, cep telefonumu cebimden çıkardım ve ekranda yazan ismi Zeynep'e gösterdim. Boğazımı temizledikten sonra titreyen parmağımla aramayı yanıtladım.

"Geciktim, güz yağmuru," diye mırıldandı. "Aşağıdayım, sizi bekliyorum."

"Geliyoruz," diye mırıldandım. Zeynep'le beraber halama göründük, dışarı çıkmamıza ilk başta yaşananlardan dolayı şiddetle karşı çıkmıştı ama en sonunda gönlünü yapabilmiştik. Telefonlarımız açık

olacak, birkaç adım ötemizde ise bizi izleyen iki kişi olacaktı. Bu tarz şeylerden hoşlanmasam da sadece bu gecelik kabul etmiştim.

Akif Selim'in Eftelya'sını gördüğümde dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Zeynep, sokağın başında bekleyen Seçkin'in aracına geçecekti, bu yüzden arka yolcu koltuğuna geçti ve bana da bunu bahane ederek ön koltuğa geçmemi söyledi. Aracın etrafında dolandım, ön yolcu koltuğuna geçtim ve kemerimi taktım.

"İyi akşamlar," diye mırıldandı Zeynep.

"İyi akşamlar. Beklettim, kusura bakmayın. Son anda çok acil bir işim çıktı."

"En azından haber verebilirdin," dedim, neden ağzıma geleni direkt söylüyordum?

Yerinde doğruldu. "Kusura bakmayın, küçük hanımefendi. Bir sonrakinde tam vaktinde geleceğim," dedi, motoru çalıştırdı ve dar sokakta, karanlığın gölgesinde ilerlemeye başladı.

Bir sonrakinde, deyişi zihnimde uğuldadı. Gözleri gözlerime değdi ama kısacık bir andı. "Tam burada ineyim, Seçkin bekliyor. Hare Güz, sence bizi takip ediyorlar mıdır?"

"Mekâna karar vermediğimizi, karar verdiğimizde çağıracağımı söyledim. Sorun yok."

"Tamam," diye mırıldandı araçtan inmeden önce. "Orada görüşürüz."

Akif Selim, yeniden hareketlendiğinde gözlerimiz birbirini buldu. "Ne oldu?" diye sordum yumuşak bir ses tonuyla.

"Barıştık mı?"

Gülümsedim. "Hiç küsmemiştik ki..."

"Hiç küsmeyelim," dedi o da benim gibi. Gözlerim, dağılmış saçlarına ve gevşemiş kravatına takıldı. Yüzünde, karanlık gecede parlayan bir çift yıldız vardı. Bakışlarımı zorlukla bedeninden ayırdım ve yolu izlemeye başladım. Yaklaşık on dakika sonra Ürgüp'ün çıkışındaki bir restoranın önünde durmuştu. Mekânın konumunu halama

mesaj attım, araçtan indim ve aracı daha düzgün bir şekilde park etmeye çalışan Akif Selim'i bekledim.

"Seni bugün çok beklettim," dedi araçtan inmeden hemen önce. "Üşüdün mü?" Gözleri burnuma takıldı, işaret parmağıyla fiske attı ve dişlerini göstererek gülümsedi. Burnumun ucuna fiske attığı an, gözlerimin önünde ağır çekime alınmış gibi tekrar ederken zorlukla yutkundum. "Haydi, girelim de daha fazla üşüme."

"Baksana bir..." diye mırıldandım, bir elimle yavaşça şişkin pazısını kavradım. "Sen kavga mı ettin? Dudağının kenarında kurumuş koyu bir leke var. Kan lekesi gibi."

"Yo," dedi bakışlarını kaçırırken. "Çok acıktım, Hare Güz. Gidelim mi?"

Şişkin pazısını daha da kavradım. "Selim," dedim, ses tonum uyarı doluydu. "Ne oldu?"

"Holdinge geldi," dedi, kimden bahsettiğini anlamamak imkânsızdı. Hayatımıza karabasan gibi çökmüştü. Şakaklarına doğru uzanan ince, mavi damarlar yüzü gerildiği için daha da belirginleşti. "Biraz atıştık ama hallettik."

"Hallettikten sonra bir daha atışmamışsınızdır umarım."

"Hallettik. Bu sefer gerçekten hallettik. Sorun yok, içiniz rahat olsun. Gidelim mi artık? Burak tüm mezeleri süpürmüştür."

"Öyle olmaz," diye mırıldandım, boşta olan elimle çantamdan ıslak mendil çıkardım ve Akif Selim'e uzattım. Islak mendili aldı. "Gösterir misin, tam olarak nerede?" diye sordu. Şişkin pazısında duran elimi çektim, işaret parmağımla dudağının sol tarafında kuruyan kan izini gösterdim.

Elimi usulca çektim, kabanımın geniş cebine sakladım ve bir kez daha senkronize olmuş gibi yürümeye başladık. Restorandan içeri girdik, gözlerim hemen girişte bulunan çocuk parkına takıldı. Adımlarım yavaşladı, küçük parkta annesiyle oynayan çocukları, dudağımın kenarında buruk bir tebessümle izledim.

Akif Selim'in gözleri de takılmış olmalıydı ki, "Asel Mila olsaydı girer girmez kaçmıştı," diye mırıldandı. Hafifçe bana doğru döndü, gözlerimin direkt olarak içine baktı. "Yüzünde ne zaman buruk bir hüzün yakalasam çocuklara bakıyor oluyorsun. Çocukları bu kadar çok mu seviyorsun?"

Bu sorunun cevabını bilmiyordum, zihnimdeki uğultu kesilirken avuç içim terlemeye başlamıştı. Bakışları, gece karası gözlerinden kaçırmış olduğum gözlerimdeydi. Sessizlik aramızda parçalanırken cevap vermemi beklediğini biliyordum, ben cevap vermedikçe bunun nedenini sorguladığının da farkındaydım.

Küçücük bir kız çocuğuyken terk edilişimi hazmedemiyorum, diye bağıramazdı bazen kelimeler. Kalbim asit dökülmüşçesine yanarken geçmişime uzanan ellerini durdurmak istedim; o soruyu hiç sormamış olmasını, belki de buraya hiç gelmemiş olmayı diledim.

Ama buradaydım.

Sorduğu sorunun ucunda geçmişime saplanan annesizlik vardı. "Annem çok küçükken bırakmış beni," diyebildim, sesim de bakışlarım gibi bomboştu. "O kadar küçükmüşüm ki yaş bile diyemiyorum beni terk ettiği zaman dilimine, sütüne duyduğum muhtaçlığa merhamet bile göstermemiş."

Bakışları bir duvar kadar ifadesizdi. "Hiç görüşmedin mi?"

"Hayır, ismini bile bilmiyorum. Tanımıyorum. Bir gün öylece yanımdan geçse, karşıma geçip kendini tanıtsa da tanıyamam. Babam o gittikten sonra bütün anıları, fotoğraflarıyla beraber yakmış."

"Kimliğinde peki... Orada ne yazıyor?"

"Anneme ait olmayan bir isim. *Tülin. En azından ismini biliyorum* diyordum, on beş yaşımdayken ismin bile ona ait olmadığını öğrendim."

Sessizlik aramıza yayıldı, ikimizin de adımları bir kez daha aynı anda hareketlendi. Bir şeyler söylemek için aralanan dudakları sessizliği seçti; bu, bir bakıma benim açımdan iyiydi çünkü bu konu ne zaman dilime gelse boğazımda kırık bir camla geziyormuş gibi

hissettiğim ve annemin neden olmadığını sorguladığım günleri hatırlıyordum.

Merdivenden çıktık; dar bir koridordan o önde, ben arkada yürümeye başladık ve en sonunda arkadaşlarımızın olduğu masaya geldik. Burak, Aslı ve Yasin çoktan gelmişlerdi.

"Ağaç oldum, meyve verdim," dedi Burak bizi gördüğünde. "Lan, dayak mı yedin?"

"Sen bir de karşı tarafı gör," diye yanıtladı Akif Selim. Kravatını çıkardı, gömleğinin ilk iki düğmesini açtı, kravatını kabanının ceketine koyduktan sonra onu da çıkardı ve sandalyeye bıraktı. "Et koymuştur morluklarına."

"O kadar fenaydı yani?"

"Kendi kaşındı."

Aslı'nın gözleri, Burak ve Akif Selim konuşmaya devam ederken bir benim bir de kapıdan içeri beraber girdiğim Akif Selim'in üzerinde gidip geliyordu. "Hoş geldiniz," dedi imalı ses tonuyla. "Siz nereden tanışıyorsunuz?"

"Sanat galerisinde tanıştık," diye mırıldandım. Hafifçe kulağına doğru eğildim, "Anlatacağım," dedim fısıltıyla.

"Sevgili olduğunuzda mı?"

"Öyle bir şey yok," diye fısıltıyla konuşmaya devam ettim, daha sonra gülümsedim, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Akif Selim'in yanına geçtim. "Zeynep ve Seçkin nerede?" diye sordu Yasin. "Bu arada hoş geldin, Hare Güz."

"Hoş buldum," diye mırıldandım. "Nasılsın? Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"İyiyim," diye yanıtladı güler yüzle. "Yemekleri önceden sipariş ettik, buraya gelindiği zaman yenilecek şey bellidir."

"Soğan ve sarımsak olmayan her şeyi yiyebilirim." Bu sırada Zeynep ve Seçkin de el ele üst katın kapısından içeri girdiler, bir elimi kaldırdım ve bizi görmelerini sağladım. Seçkin, bizi gördüğünü

Zeynep'e söyledi ve aynı anda buraya doğru yürümeye başladılar. Herkes birbiriyle selamlaştıktan sonra gözlerim bana hâlâ sorguyla bakan gözlere takıldı. Dudaklarımı oynatarak *konuşacağız,* dediğimde başıyla dışarıyı işaret etti. *Konudan uzaklaşmaya gönüllü değilim,* der gibi bakıyordu.

"Hare Güz, lavaboya gidelim mi? Ellerimi yıkayacağım."

"Olur." Sandalyeden kalktım ve Aslı'yı takip ettim. Lavabonun önünde durduğumuzda, "Bir saniyeyi bile boşa geçiremezsin. Çabuk anlat," dedi ve ben tüm olup biteni üç dakikada hiç nefes almadan konuşarak anlattım.

"Yuh," dedi anlattıklarımdan sonra. Dolgun dudakları hâlâ şaşkınlıktan aralıktı. "Hare Güz... Sadece on gündür aktif bir şekilde görüşemiyoruz ve bana ne yaptığımı sorsan *evden işe, işten Yasin'e,* deyip geçerim." Koyu kestane saçlarını iki kulağının arkasına sıkıştırdı. "Akif Selim peki? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyi biri," demekle yetindim sadece. "İyi bir arkadaş. Bakma öyle, hepsi bu kadar. Artık gidelim mi? Hatta gidiyorum ben."

"Hare Güz, konuşacağız bunu."

"Tamam, konuşacağız. Haydi, gidelim mi artık?"

Masaya döndüğümüzde mezeler, yemekler çoktan gelmişti. Burak, rakı bardaklarına istedikleri ölçüde su ve rakı koyduktan sonra, "Of, on numara ortam," diye mırıldandı. "Neye içiyoruz, biraderlerim?"

"Aşka," dedi Akif Selim ve göz ucuyla bana yandan bir bakış attı. "Aşkıyla kaderi değiştirene..."

"Aşk mı?" diye sordu Burak.

"Aşk," dedi Akif Selim.

Burak'ın yüzü ciddi bir ifadeye büründü, ne zaman böyle bir ifadeye bürünse dudaklarımın kenarı iki yana kıvrılıyordu. "Memleket bu hâldeyken?"

Akif Selim, ne dediğini anlamış gibi güldü. "Oğlum, ne zevzek adamsın lan," dedi. "*Twitter* ağzıyla konuşma diyorum, anlamazlar diyorum."

"Yine mi?" diye sordu Yasin.

"Of çok sıkıcısınız," diye yükseldi Burak ve yüzünü buruşturdu. "*Twitter*'da bitip giden gündemi aylar sonra *Instagram*'da gören insanlar gibisiniz. Neyse... Ne açayım şarkı olarak? *DJ Crazy Komiseriniz online.*"

"Türkçemizi düzgün kullan, yeter artık, katlettin ya."

"Of, ulan ya," dedi Burak bir kez daha. "Şarkıya can verecek olan çılgın komiseriniz çevrim içi... Oldu mu?"

Yasin, "Oldu," diye yanıtladı, ensesine yavaşça vurdu.

Akif Selim, "Böyle tadı çıkmıyor. Birsen Tezer'den *Delikanlı* gelsin," diye mırıldandı, çatalıyla önünde duran peynirden bir parça aldı, ağzına attı. *İlk dans ettiğimiz şarkı...* "Sonra da Ceylan Ertem'den *Esmer* gelsin o zaman," diye tamamladım sözlerini. Başımı hafifçe çevirdim, direkt olarak Akif Selim'in gözlerinin içine baktım. "Olur mu?"

"Olur," dedi yavaşça.

"Senin *playlist*ten açıyorum," diye yanıtladı Burak.

"Lan sana demedim mi uygulamadan çık diye?"

"Neden çıkayım?" diye sordu, omuz silkti. "Hiç çıkamam. Beleş yer beni bıraksa ben bırakamam."

"Allah'ın beleşçisi, çok konuşma da aç şarkıyı," dedi Akif Selim. Burak, cep telefonunu taşınabilir, mekâna ait olan bluetoothlu müzik çalara bağladı ve Delikanlı şarkısını açtı. Şarkının ilk sözleri kulağımıza dolarken bana öyle bir baktı ki gözlerindeki sözcüklerin aynasında kendimi görür gibi oldum. *Kömür rengine bulanan elim, gözlerinde geceden de karanlık yansımam.*

Rakı bardağını kendine doğru çekti. Birkaç yudum aldıktan sonra, "İkincisi sek olsun," diye mırıldandı, kısık gözlerle Burak'a baktı. Uzun, kemikli parmaklarıyla bardağın üstünden tutuyordu. Gözleri yeniden bana değdiğinde sertçe yutkundu.

"Sek içince boğazın yanmıyor mu?" diye sordum, bu sırada lavaştan bir parça almış ve arasına et koymuştum.

"Boğazımdaki o acı tadı hissetmiyorum." Yangını alevlendiren ateş gözleriydi, gözlerinde ateşi taşıyordu. Ne zaman gözlerimin içine baksa, kalbimde bir şeyler yer değiştiriyor ve akan zaman yavaşlıyordu. Birinin yanında zamanın yavaşladığını hissetmek... Şu zamana kadar hiç kimsenin gözünde kendi yansımamı görmemiştim, yansımamı görmek için bu kadar dikkatli de bakmak istememiştim. Avuçlarım karıncalandı, ağzımdaki ekmeği zorlukla çiğnedim ve önüme hangi ara koyulduğunu bilmediğim vişne suyundan birkaç yudum aldım. Parmaklarımla kavradığım bardağı bırakmak üzereydim ki bardağını bana uzattı. Hafifçe kaldırdım, bardağına değdirdim, çıkan ses başımı ağır ağır kaldırmama ve yeniden gözleriyle buluşmama neden oldu.

"Yavaş ye, boğulacaksın," dedi Akif Selim, Burak'a bakmadan. "Önünden mi alıyoruz?"

"Sen de yavaş yürü. Yanından mı kaçırıyoruz?"

Yanaklarım alev alevdi. İçime çöken garip hisle beraber gözlerimi kaçırdım, hafifçe gülümsedim. "Bana eşlik etsene," dedi, göz ucuyla Akif Selim'e baktım. Rakısından birkaç yudum aldı, "Vişne suyuyla mı?" diye sordum, gülümsemem büyüdü. Gözlerindeki ifade dağıldı, rakı bardağından birkaç yudum art arda aldı.

"O gamzeler öyle birdenbire, habersizce çıkarsa..." Başıyla yetmişlik rakı şişesini işaret etti, fısıltılı bir sesle konuşmaya devam etti: "Ben bitiririm bu rakıyı." Yutkunurken âdemelması ağır ağır hareketlendi. Tebessümüm yüzümden yavaşça silindi, avucumun içi terlemeye başladığı için titreyen ellerimi beyaz örtünün altına sakladım, yanaklarımdaki kırmızılığı nasıl saklayacağımı düşünürken pürdikkat beni izleyen gözleriyle çarpıştım.

Gözlerindeki alevli karanlığı izlemek, o karanlığın sebebini bulabilmek için güneşin erittiği sıcak asfaltta saatlerce yürümüşüm ama tek bir iz bile bulamamışım gibi hissettiriyordu. Sesi kulaklarımın içinde tekrar yankılandı; mürekkep döküldü, cümlenin altını çizdi.

"*O gamzelerin öyle birdenbire, habersizce...*"

Elinde tuttuğu bardaktan son bir yudum daha aldı, tamamen bitirdiğinde bardağı Burak'ın önüne bıraktı. "Yasin, ne zaman nişanla-

nıyorsunuz?" diye sordu. Aslı'yla en son bu konuyu konuştuğumuzda belli bir tarih olmadığını söylemişti. Dikkatimi Yasin'e vermeye çalışıyordum ama yanımda oturan adamın zihin duvarlarıma çarpan sesi susmuyordu.

"Bir hafta sonra, 25 Şubat Pazartesi günü."

"Az kalmış," diye konuştu Zeynep. "İstanbul planınızı nişandan önce mi sonra mı yapacaksınız?"

"Nişandan sonra yapacağız," dedi Aslı. "Neden sordun?"

"Bu hafta sonu hep beraber kayağa gidelim diyorduk. Şilan'ı biliyorsun, sevgilisiyle beraber gelecekti. Arman Soydere de gelecek. Seçkin'le iyiler de."

"Bana uyar," diye yanıtladı Yasin. "Aslı'ya da uyarsa gideriz."

"Her şey hazır. Cuma günü gider, cumartesi akşam da döneriz."

"Biz de öyle planladık." Zeynep'in bakışları beni buldu. "Hare Güz gelmeyeceğim dedi, bu konuda ikna etmek size kalmış. Hem İstanbul'a hem de kayağa... Gidilir bence."

"Akif Selim, sen gelecek misin?" diye sordu Burak. Ellerinin arasındaki yeşil, pişmiş, sivri biberi soyuyordu.

"İşlerime göre değişir," dedi; göz ucuyla ilk önce bana, ardından Burak'a baktı. "Haber veririm."

"Hare Güz de Akif Selim de geliyor, siz hiç sorun yapmayın." Burak'ın kendinden emin sesi Akif Selim'in tek kaşının sorguyla havalanmasına neden oldu. "O biber acıdır, yakar ağzını."

"Ben zaten yanmışım," dedi ve biberin hepsini dürümüne koydu. Birkaç dakika geçmişti ki iki yanağı da şiş bir şekilde, "Ayran!" diye bağırdı Burak. "Yasin... Ayran getir oğlum, yanıyorum!" Ciğerden öksürmeye başladı, öksürmeye devam ederken ayağa kalktı. "Lan bu nasıl acı?" dedi. "Yandım ulan... Lan yandım diyorum. Ayran yok mu?"

Yasin, garsonun getirdiği ayranı alelacele bardağa döktü ve Burak'a uzattı. Burak, kana kana ayranı içti ve sızlanarak yeniden yerine geçti. "Öldüm," diye sızlanmaya devam etti. Ağzındaki yanma azalın-

ca, gözleri alay dolu ifadelerimizde gezindi. "Neyse, hiç yakmadı ki. Şakacıktan şey yaptım."

"Tabii canım, kesin şakacıktandır." Akif Selim, ikinci bardağından birkaç yudum aldı ve hafifçe yan dönüp bana baktı. "Ee, yemedin hiçbir şey."

"Yedim aslında." Gözleri ucundan aldığım lavaşa kaydı. "Çok yemişsin... Zaten bir Burak'ın ağzı yanmadı, bir de sen çok yedin."

Lavaştan yarım parça aldıktan sonra çatalı ete sapladı. Pişmiş domates ile biberi de etin üzerine ekledi, dürüm yaptı ve bana uzattı. "Ayran da koyayım mı? İster misin?" diye sordu, başını yana eğdi ve ilgiyle bana baktı.

Yüzüme, içime sığmayıp taşan bir gülümseme yayıldı. "Lütfen," diye mırıldandım. Akif Selim, su bardağını peçeteyle sildi ve benim için ayran koydu. Üzerimizde gezinen bakışları hissetsem de sessiz kaldım. "Şu gamzelerin..." Sol eli gamzelerime uzandı ama devamını getiremedi, havada kaldı. Gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmazken art arda, ağır ağır, sertçe yutkundu. "Öyle karşıma çıkarma onları... Birdenbire, habersizce..."

Ağır ve derinden gelen ses, gök gürültüsünün uzaklardan geldiğini gösterirmiş. Kulağıma dolan kuvvetli çarpıntının sesi uzaklardan değil, kalbimden geliyordu ve bunu fark ettiğimde Akif Selim'in karanlık bakışlarına doğru yürüyordum.

Gözlerinde, tüm korkuları susturan bir güven vardı ama etrafı karanlık, zehirli sarmaşıklarla çevriliydi.

Restoranın balkonundaydık, gözlerim gökyüzündeyken aklım hâlâ son cümlelerindeydi. *"Şu gamzelerin..."* dedi aynı ses defalarca kez. *"Öyle çıkarma onları... Birdenbire, habersizce."*

"Gökyüzündeki yıldızlar bugün daha parlak," dedi fısıltıyla. "İnsan baktıkça huzur buluyor."

Başımı yana eğdim, direkt olarak gözlerinin içine baktım. Cümleyi yüzüme bakarak kurmuştu. Sanki göğü yüzümde taşıyormuşum

ve parlayan yıldızlar da gamzelerimmiş gibi hissettim. Rüzgâr sertçe yüzümü yalayıp geçtiğinde buz kesen yanağıma kan oturdu, alev dağıldı ama bunlar hiç olmamış gibi sakince ona bakmaya devam ettim. "Erciyes'e gidecek misin?" diye sordum, sigarasından derin bir nefes çekti. İşaret parmağıyla sigaraya vurdu ve külünü gri küllüğe döktü.

"Sen gidecek misin?"

"Kalabalıkları sevmezdim," dedim, di'li geçmiş eki kullanmam dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu.

"Artık seviyor musun?"

"Artık rahatsız olmuyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu gece sanki hep bir aradaymışız gibi hissettim. Masada eğreti duran hiçbir şey yoktu."

"Önceden... Yani Arman ve davette selam verdiğin arkadaşın... Adı her neyse, onlarlayken olur muydu?"

"Arman'la aynı masaya ailem ve ailesi olmadan hiç oturmadım. Ertan'la da uzun zamandır görüşmüyorum. Erciyes muhabbeti döndüğünde onun da geleceğini duymuştum."

"Anladım," diye yanıtladı. Kirpiklerimin arasından çatılan kaşlarının ortasındaki çizgiyi izledim, saniyeler sonra çatık kaşlarının arasındaki çizgiye dokundum. Bu hareketimi beklemediği, anında dağılan yüz ifadesinden belliydi. Yüzündeki gerginlik silindi, sakince bana bakmaya devam etti. "Böyle daha iyi," diye mırıldandım. "Kaşlarını çatınca korkunç görünüyorsun."

"Hım," dedi derin bir iç çekerek. Yüzünü usulca yüzüme yaklaştırdı; gözlerinde, çıplak bir şekilde *ben buradayım* diye bağıran duyguları görüyordum, duyuyordum. "Sana bakarken çatılmasın o zaman kaşlarım."

"Aile var," diyerek giriş yaptı Burak. Girişleri ani ve hızlıydı, çaktırmadığını sansa da olur olmadık yerlerde Akif Selim'e iyi laf vuruyordu. Değneğin ucu hafif bana da değiyordu, az önce hissetmiştim. Bakışlarımı anında Akif Selim'den ayırdım ve gökyüzüne çevirdim. "Gizlice anlaştınız, *bunlardan kaçalım* deyip buraya geldiniz demek... Ben yer miyim?"

"Bir yemediğin bu kaldı, dingil," dedi Akif Selim. "Bunu da yeseydin keşke."

"Of *bro* ya," dedi, sigara paketinden bir dal sigara çıkardı ve bana doğru uzattı. "İçer misin?"

"Kullanmıyorum," diye mırıldandım.

"Keşke ben de kullanmasaydım. Cebime zarar... Üç paketi deviriyorum günde, bugün dördüncüyü açtım, o da yarıya düştü. İçimde bir fil var ve o içiyor sanırım, bu kadar sigara içmemin ve hiç içmiyormuş gibi hissetmemin başka bir açıklaması olamaz."

"Azalt diyorum, azaltmıyorsun da."

Burak'ın bakışları yeniden Akif Selim'i buldu. "Azaltamam, yalnızca sigara," dedi. "Üst kattaki iki masa da dağıldı, bizimkiler sigarani bitir de Akif Selim'e söyle, yanık sesiyle türkü söylesin dedi."

"Bizimkiler?" diye sordu Akif Selim. Tek kaşı sorguyla havalanmıştı.

"Sait amcayla Yasin... Elemanlar da özlemiş. Ben demedim, onlar dedi."

"Neden inanmıyorum acaba sana?"

Burak, yüzüne düşünceli bir ifade yerleştirdi. "Kadir İnanır olmadığım için mi?" diye sordu. Akif Selim, dudaklarının arasındaki sigaradan son bir nefes çekti. "Senden adam olmaz," diye konuştu ağzından çıkan dumanların arasından. Yüzümü buruşturdum, Burak'ın gözleri bu sefer bana değdi. "Kötü müydü ya?" diye sordu. "Bence değildi."

"Düş önümüze, zevzek." Akif Selim, başıyla içeriyi işaret etti. "Türküymüş... Yok sana türkü falan."

"Kurbanın olayım, söyle. Özledim ulan! Özledim."

"Tamam, zırlama daha fazla."

"Söyleyecek misin?"

Akif Selim yandan bir bakış attı. "Ya sabır!" dedi ve iç çekti. "Tamam dedim ya az önce."

"Ha sen o yüzden... Öyle desene, biraderim. Sait amcaya söyleyeyim, alıp gelsin sazını."

Masaya geçtiğimizde Burak ışık hızıyla gözlerimizin önünden kaybolmuştu. Yasin'in gözleri ilk önce beni, daha sonra da Akif Selim'i buldu. "Burak nereye kayboldu?"

"Tutturmuş türkü söyle diye... Sait amcanın yanına gitti. Sazlı istiyor bir de."

Burak, Sait amca diye seslenilen kişiyle beraber yanımıza doğru yürürken Yasin, konuşmaya devam etti. Yüzü bize, sırtı kapıya dönük olduğu için göremedi. "Alışmış kudurmuştan beterdir demiştim sana... Alıştırdın." Boynunu kavrayan eller sayesinde susmak zorunda kaldı. Burak, hafifçe eğildi. "Kıskanıyorsun bizi, biliyorum," dedi, ses tonu alay doluydu. "Yeşim gibi aramıza giriyorsun ama ben Toprak kadar saf değilim, bilirim seni."

Lale Devri izlediğim zamanlar gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçerken Yeşimci olduğumu hatırladım. "Ben Yeşimciydim," diye mırıldandım. Zeynep ve Aslı da beni onayladı.

"Bak, gördün mü? Bizi ayıramayacaksın, köylü güzeli."

"Git başımdan ya, manyak!" dedi Yasin bıkkın bir nefes bırakırken.

"Allah şifa versin," diye araya girdi Akif Selim.

İkisi de aynı anda, "Niye?" diye sordu. "Hiç öylesine," dedi Akif Selim, ardından bakışlarını Sait amcaya çevirdi. "Sait amca, doldurayım mı?" diye sordu.

"Koy be Akif'im," diye yanıtladı. *Akif... Babamın ismi.... Seni çok özlüyorum, babacığım... Adını duyduğum her an, her Akif Selim deyişimde kalbime saplanan bıçağı ellerimle çeviriyorum.* Burak'ın yanındaki sandalyeyi çekti ve oturdu. Orta boylarda, minyon, zayıf bir adamdı. Saçları da bıyıkları gibi siyahtı, yaşına göre beyazları azdı ama kırışıklıkları çoktu. Bir eliyle bıyıklarını düzeltti, sazını dizinin üstüne koydu, Akif Selim'in doldurduğu bardaktan birkaç yudum aldı. "Nasıl, beğendiniz mi yemekleri?" diye sordu.

"Ellerinize sağlık," dedik hep bir ağızdan. "Her şey çok güzeldi."

"Afiyet olsun, yine beklerim."

Bu sırada Burak, masanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal çıkardı, sigaranın ucunu ateşledikten sonra Sait amcanın ağzına yerleştirdi. Sait amcanın kahverengi gözleri geceden de karanlık gözlerin sahibini buldu. Akif Selim, hangi türküyü sorduğunu tahmin etti. "Fırat Ağıtı," dedi.

Ne dediğini algılayabilmem saniyeler sürdü. Hangi türküyü söyleyeceğini, sazın tellerinde babamın en sevdiği türkünün giriş kısmı uğuldadığında anladım. Bazen anlamak cehennemdir; anlamamış gibi yapmak ise cehennemin yedinci katında, haviye ateşinde yanmaktan farksızdır. *"Şu Fırat'ın suyu akar serindir,"* diye başladı, hıçkırarak ağlamamak için dişlerimi birbirine geçirdim. Göğüs kafesime ağır bir darbe almış gibi sarsıldım, nefesim kesildi, gözlerim doldu.

Titreyen avuçlarımın içinde, hislerimin can çekişen kelimelerini taşıyordum.

Son sürat üstüme gelen trenin önündeymişim gibi hissediyordum. Akif Selim'in dudaklarından dökülen kelimeler ise treni durdurmaya değil, son hızla bana çarpmasına neden olacaktı. *"Yârimi götürdü anam kanlı zalımdır, ölem ölem. Kanlı zalımdır, nasıl gülem?"* Gözlerimi usulca yumdum, göz kapaklarıma çizdiğim sahne can verdi. Babamın boynuna sarıldığım, "Ağlama, ne olursun," diye hıçkırarak ağladığım geceye döndüm. Bu türküyü ne zaman açsa dünyanın en kötü suçunu işlemişçesine ağlardı. Merdiven başında beklerken *ağlama,* derdim. *Ne olursun ağlama, baba. Ağlayıp da gözyaşlarını ateş diye kalbime basma.*

Herkesin ölümü de acısı da kendi rengindedir, demişti babam bir keresinde. *Günahlarımız bir odun olacak, öldüğümüz zaman yaktığımız can kadar mezarımıza gömülecek. Ruhumuz kabir azabında yanmaya başladığında çektiğimiz acıların ağrısı hiç gelecek, dünyada yandım diye ağlarken, gerçek ateşe yaklaşmadığımızın farkına o zaman varacağız.*

Baba, dedim içimden. *Ölmedim ama hem öksüz hem de yetim kaldığım günden beri kalbimin odalarında taşan bir ateş taşıyorum. Herkesin acısı kendi rengindedir demiştin, ruhum bu yüzden mi karanlıkta?*

Islak kirpiklerimi yavaşça araladım; ilk önce karşımda gözlerini kapatarak, hisli bir şekilde saz çalan adama baktım. Daha sonra göz ucuyla gözlerini bile kırpmadan, donuk bir ifadeyle türküyü söyleyen Akif Selim'e baktım. *"Kör olası zalim Fırat ocaklar yıkar, ölem ölem. Ocaklar yıkar, nasıl gülem?"* Hafifçe yan döndüm ve buğulu gözlerle Zeynep'e baktım. O bana bakmıyordu; neden bakmıyordu, neden susturmuyordu? *"Söyletmeyin beni anam yaram derindir, ölem ölem. Yaram derindir, nasıl gülem?"*

Bir türküyü kanlı bir ırmakta, kanlı gözyaşlarımla yıkadım. Kelimeler kanatlarıma tutundu; kırdım, ölümün gölgesini dizimi karnıma çekip oturduğum ırmağın gölgesinde hissettim. Dayanamadım, kaburgalarımı tek tek söken ve babamın yanında götürdüğü odunların yanına, mezar taşını öpmek kadar ağır olan türkünün ağırlığından ağlayarak kalktım.

Titreyen bacaklarım, adım attığım her an kırılacakmış gibi dururken adımlarım, soğuk rüzgârı yediğimde yavaşladı; dizlerimin üzerine düşecekken bir el belimden sıkıca kavradı ve düşmeme engel oldu. "Lütfen bırak," dedim hıçkırarak. "Hiç iyi hissetmiyorum."

Tanıdık koku burnuma doldu. *Akif Selim'in kokusu...* "Özür dilerim," dedi geceye titrek bir nefes bırakırken. Yüzümü, içinde kendimi gördüğüm bakışlarına çevirdim; bir an bile düşünmedim, ellerimi boynuna sardım. Başımı göğsüne yasladım ve sessizce ağlamaya devam ettim. Bir eli belimi buldu, beni sakince kendine doğru çekti. "*Sarılınca geçer,* derdi annem. Sarılınca geçer belki..."

Sarılınca geçmeyeceğini ikimiz de biliyorduk... "Nasıl dayandın?" diye sordum. "On sekiz yaşımda dayanamadım, sen sekiz yaşında nasıl dayandın?" Gözlerindeki ifade dondu, yüzü gerildi ama hiçbir şey olmamış gibi bana sarılmaya devam etti.

Yarayı iyileştirirken en çok yakan, üzerine sürdüğümüz merhemmiş. Ben sana sarılırken öğrendim, Akif Selim. Bir uçuruma sarılır gibi sarıldım, bir uçurumu avuçlarımın arasına hapseder gibi... Boğazıma neşterle bir acı yazılıyordu, en büyük acı babamı kaybetmekti, evet ama canımı çok yakan bir şey daha varmış. *Kimsesizlik.* Çok

kimsesizdim. Babam öldü, ben çok kimsesiz kaldım. Kimsesiz kalışım, bir türkünün içine hapsolmuş gibi hissetmeme neden olduğu için gözyaşlarımı durduramadım.

"Ağlama," diye fısıldadı. Rüzgâr sertçe esti, kaçtığım türkünün sözlerini yüzüme fısıldadı. Başımı göğsünden kaldırdım ve ıslak kirpiklerimin arasından gözlerinin içine baktım. "Ağlama, gök yüzlü."

"En sevdiği türkü... Fırat Ağıtı... *Playlist*imden kaldırdığım, dinlemeye yıllardır cesaret edemediğim türkü... *Sus*, diyemedim. Türküyü gözyaşlarıma bas istedim. Yanık sesin türküyü değil, içimi de yaksın istedim. Ama... Dayanamadım."

"Bilmiyordum... Buraya ne zaman gelsem o türküyü söylerim, o yüzden..."

Belimdeki elini sertleştirdi, beni yavaşça dizlerimin üzerinden kaldırdı. Gözlerimde kopan fırtınaya rağmen sakince ona bakmaya devam ettim. "Seni bir yere götürmemi ister misin?" diye sordu, nereye götürmek istediğini gözlerinin içine baktığımda anladım.

Konuşmadan da birbirimizi duyabildiğimizi anladığım ilk andı. Son olmasını istemediğim ve bunu itiraf edecek gücümün olacağına hiçbir zaman inanmadığım...

Beni kimsesiz kaldığım yere götürmek istiyordu. *Babama.*

Gözyaşlarımı aldılar, bir türkünün etine bıçak diye bastılar. Kaburgalarımı çaldılar, bir babanın mezar taşı diye diktiler; üzerine de kimsesizliğimi yazdılar. Sen öldüğünde sekiz, ben öldüğümde on sekiz...

İnsan sekiz yaşında ölür de bir kez bile gömülmez mi, diye sordular. İnsan on sekiz yaşında ölür de bir kez bile gömülmez mi, diye sordular.

İnsan, yaşamaya devam ederken bin kez ölür ama bir kez gömülür. Gençliğim, çocukluğunun ayak ucunda, şiddetli yağmurun altında, gök yüzlü kadının gözyaşlarında boğuluyordu ve ben, bunu şiddetli şimşek sesinde kimsesiz kalırken anlamıştım.

Sen, göğü yüzünde taşıyan bir kadının kimsesizliğiydin.

XII

GÖKYÜZÜNDE BİR KIRLANGIÇ

♪ Melike Şahin & Ah! Kozmos, *Ukde* ♪

İnsan, yuvası bildiği ev başına yıkıldığı zaman enkazın altında kalır. Canından bir parçasını o enkazdan kurtardığında dilinde binlerce dua biriktirir.

Acının kavrulduğu o enkazda yitirdiği her şeye ve kurtardığı herkese bir dua yol döşer, o yolun bariyerleri içine saplanır hatta o yolun beyaz şeritlerini kana bular ama yine de açmaz yarasını. İçindeki tanıdığa ya da içindeki yabancıya...

Yanımda, içimdeki yabancıyı gözlerinde gördüğüm biri vardı. Beni babama, kimsesiz kaldığım yere götürüyordu.

Herkese yarım saat sonra geleceğimizi söylemiş ve restorandan apar topar çıkmıştık. Zeynep, istemeyerek de olsa gitmeme izin vermişti ama bu gece kaçamayacağımı, anlatacağımı söylemişti; ben de kabul etmiştim.

Soğuk rüzgâr, aracın yarıya kadar açık olan penceresinden yüzüme vuruyor; gözyaşlarımın kuruyan izlerini sızlatıyordu. Yerimde doğruldum, sakince Akif Selim'e baktım. "Daha iyi misin?" diye sordu bakışlarımı üzerinde hissettiğinde. "Seni ağlattım. *Bilmiyordun* deme, bilmeden de olsa yaptım. Ağladığını gördüğümde parmaklarım öyle sızladı ki... Özür dilemekle geçer mi, bilmiyorum ama özür dilerim, gök yüzlü. Akıttığın her bir damlanın sebebi olduğum için özür dilerim."

"Engel olamadım..." dedim fısıltıyla. "Tutardım. Dişlerimi sıkardım. Ama bu kez yapamadım."

"Babana götürürsem... Diner mi parmaklarımın sızısı?"

"Babama götürürsen... Diner mi kimsesizliğimin acısı?"

Onun yanında böyle şeyler söylemek istemiyordum çünkü biliyordum, anne yarası da baba yarası gibi sızlardı. "Dinsin..." dedi, gözlerini kıstı ve yeniden yola döndü. "Birazdan orada olacağız. Korkar mısın?"

"Korkmam," dedim fısıltıyla. Kaç kez babamın mezar taşında geceyi sabah, sabahı da gece ettiğimi bilmiyordu. Bilmesini istedim, başımı ağır ağır kaldırdım ve usulca Akif Selim'in yan profilini izledim. "Neden sana baktığımda ne kadar teşekkür edersem edeyim az kalırmış gibi hissediyorum?"

Durgun, gecenin karanlığıyla örtülmüş bir gölü andıran gözleri, yosun yeşili gözlerime değdi; düşünceleri de bakışları gibi karanlıktı. İnanç, ona baktığımda dibi görünmeyen, duvarları düz bir kuyuydu ama inanmak istedim. Tam şu anda beni babama götürüyorken onun gözlerinde durgun bir dağ gölü gibi duran belirsizliği bir gün görebileceğime inanmak istedim.

Gözlerimin yeşil gölgeleri, karanlık bakışlarının üzerine devrilirken konuşmaya devam ettim: "Neden bu kadar iyisin?"

"İçimden sana baktığımda iyi olmak geliyor. Sana baktığımda kötü hiçbir şey düşünemezmişim gibi... Güz, ben sana baktığımda yaralı bir kız değil; ayakları üzerinde durmaya çalışan, sarsıldıkça daha da güçlenen bir kadın görüyorum. Eğer gözlerime baktığında sarsılan ifadeni görüyorsan bundan kaçmaya çalışma. Bazı insanların gözleri, kendini arayan insanların yansımasıdır. Hiçbir aynada göremez, hiçbir insanda bulamaz."

"Gözlerim, senin yansıman mı?" diye sordum. Gözlerimde sisli bir ormanı taşıyordum ve ona, bu sisin içinde hâlâ nasıl kaybolmadığını sormak istiyordum.

"Gözlerin, benim yansımam," dedi. Dudaklarından dökülen cümlelerin sıcaklığı yanaklarıma yayılırken tehlikeli bir hisse dönüşmek için kalbimde filizlenmeye devam etti. Dünyanın karanlığında

kalmış bir umudu görmüş gibi yüzüne baktım, kusursuzdu. Daha da çıkmış olan kirli sakalı, koyu renk gözlerini çerçeveleyen kıvrık kirpikleri ve keskin yüz hatları... Yanağının içinde nefes alan derin çukurlar, dişlerini birbirine bastırmasıyla daha da görünür hâle gelmişti. Aracı Ürgüp Şehir Mezarlığı'nın girişine park etti, motoru durdurdu ve yerinde doğrulup bana baktı. "Yanında geleceğim ama seni yalnız bırakacağım."

"Teşekkür ederim," dedim, ikimiz de aynı anda araçtan indik, mezarlık bekçisi beyaz kulübesinden bizi gördüğünde küçük, kare penceresini açtı ve sırtımın gerisinde kalan Akif Selim'e baktı.

"Çok kalmayacağız," diye mırıldandı Akif Selim. "En fazla beş dakika."

Bekçi onaylarcasına başını salladı, demir kapıyı açtı ve biz geçtikten sonra kapattı. Yetmiş yedinci adımın sonunda, babamın mezarının önüne geldiğimde omzumun üzerinden Akif Selim'e baktım, ne zaman yaktığını bilmediğim sigarasını içiyordu.

Bakışlarım öyle güçsüzdü ki yalnızca babamın mezar taşının önüne gelince ortaya çıkıyordu. Dün gece ilk kez bir kitabı yarım bırakmış ve başka bir kitaba başlamıştım. Kitap, "*Zaafların, insanların köşeli yanları olduğunu söyler,*" diye başlıyordu ve hemen ardından, "*Bu dünyadaki en büyük zaafınızın ne olduğunu hiç düşündünüz mü?*" sorusu geliyordu. En güçsüz olmayı istediğim ama en güçlü olmak zorunda olduğum yer, babamı zaafım kıldığım andı. Bir mezar taşına ne kadar bakılırsa o kadar baktım, adının yazdığı taşı öptüm ve ıslak toprağını avuçladım.

"Yokluğun öyle keskin ki..." Toprağını avuçlarımın içinde sıktım. "İnsanın babası ölünce kör oluyormuş, anladım... Bugün, şu an burada beni bekleyen adam, senin en sevdiğin türküyü söyledi ve ben kendimi burada buldum. *Kendine bunu yapmaya hakkın yok*, diyeceksin; biliyorum, baba. Bir zamanlar var olduğun için mutluyum. Seni tanımak, kızın olmak benim cennetim ama olmuyor. Ölümünü ne zaman, nasıl aşacağım?"

Baba, öldüğün gerçeğiyle başa çıkamıyorum.

"Ölümü aşamazsın," dedi, sesi uzaktı ama bir nefes kadar da yakınımdaydı. Omzumun üzerinden, beyaz ışığın aydınlattığı yüzüne baktım. "Ölümle yaşarsın."

Elimin tersiyle soğuk yüzümde sıcaklığını bırakarak akan yaşın izlerini sildim, "Gidelim mi?" diye sordum, avucumun içinde ezdiğim toprağı bıraktım ve son bir kez mezar taşına baktım. "Yarın yine gelirim."

"Nasıl istersen," diye mırıldandı. Tekrar yan yana yürümeye başladığımızda, "Hafta sonuna da bir şey kalmadı. Saat gece yarısını geçti bile... Kararını verdin mi?" diye sordu. Gözlerine baktım. Bir his, kalbimin ilmeğini gözlerindeki karanlığa saklamıştı; bulurum diye baktım. Ne zaman bulacağımı bilmiyordum, yalnızca bulana kadar bakmak istiyordum.

Kararımı verdim, sonra verdiğim bu kararın onun düşüncesini etkileyip etkilemediğini anlamak için bekledim. "Henüz net değilim," diye mırıldandım. "Bir yanım git, kafanı dağıt derken diğer yanım da burada kal, sessizliği dinle diyor. Hangisini yapmalıyım?"

"Bir yanın neden hiç akışına bırak demiyor?" Sigara paketinden bir dal çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdi ve kırlangıç figürlü çakmağıyla ateşledi. Derin bir nefes çekti, ağzındaki zehri ciğerlerine, dumanı ise havaya karıştı.

"Ya akışına bıraktığımda ters yöne akarsa?"

"Zamanı da hayatı da durduramazsın. Sürekli kontrollü bir şekilde yaşamaya çalışırsan bugünden keyif alamazsın. O yüzden izin ver kendine... Mesela aşamayacağın şeyleri değil, yarın ne giyeceğini düşün. Ne yiyeceğini, hangi parfümü sıkacağını... İnan bana, Güz... Baban da böyle olmasını isterdi."

"Onu bazı gecelerde çok üzdüğümü biliyorum," dedim durgun bir ses tonuyla. "Şımarık, huysuz bir kız çocuğu gibi davrandığımın da farkındayım."

"Keşke hep böyle huysuz olsan," dedi, başını eğdi ve gülümseyerek bana baktı. "Bir insanın huysuzluğu bile güzel olabilir mi? Oluyor işte."

Zorlukla yutkundum, bakışlarımı Akif Selim'den kaçırıp kaçırmamak arasında kaldığımda kalbimi seçtim, bakışlarımı kaçırmadım ve direkt olarak gözlerinin içine baktım. Bu hareketim üç saniye sürmüştü çünkü gözlerini gözlerimden ayırmış ve görevliye, "İyi geceler," demişti. Ben de onun gibi, "Kolay gelsin, iyi geceler," dedim, park hâlindeki araca doğru yürümeye devam ettik.

Emniyet kemerini takarken, "Konağa gidiyoruz, değil mi?" diye sordu. "Zeynep'e mesaj attım, mekânın önünde bizi bekliyor."

"Tamam." Motoru çalıştırdı, elinin altında kayan direksiyonu sola kırdı, geldiğimiz yöne doğru döndü. Aramıza yeniden, derin bir sessizlik yayılmaya başladı ve bu sessizlik mekânın önüne gelene kadar sürdü. Burak, Seçkin ve Zeynep, mekânın önünde bizi bekliyordu. Zeynep'in attığı mesaja göre Aslı ve Yasin on dakika önce gitmişlerdi.

Seçkin, baş selamı verdikten sonra Zeynep'i öptü ve aracına yöneldi. Burak ve Zeynep arka yolcu koltuğuna geçti. "Biraderim, başım çok fena ağrıyor," dedi. "Baş ağrımın geçmesi için İbrahim Tatlıses'ten *Dom Dom Kurşunu* açman lazım."

"Burak, kulaklarımızın sağlığı için sus, kardeşim." Akif Selim'in gözleri dikiz aynasından, kendisine umursamazca bakan Burak'ı buldu.

"Hiçbir dediğimi yapmıyor, beni böyle süründürüyor."

"Bak ya..." dedi. "Dünü hatırlatma bana."

"Ne olmuş dün benim için Narin teyzeme baklava açtırdıysan? Her arkadaş yapıyor bunu."

"Yerken öyle demiyordun."

"Alındın, gücendin mi?"

"Yo," dedi.

"Hım," diye yanıtladı Burak. "Of neyse, kızları bırakalım, ondan sonra *Kundurama Kum Doldu* açarız, bağıra çağıra söyleriz."

Gülümsedim. "İyi aktiviteymiş. Biz de Cankan, *Yar Yar* dinleyerek dans ediyoruz."

Akif Selim'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Burak'la iyi anlaşacaksınız desene."

Yerimde doğruldum, Burak'a baktım. "Kayağa gittiğimizde... Yok mu bir dansımız?"

"Olmaz mı be! Akif Selim, sen de bize sucuk pişirir misin?"

"İlla geleceğim, yani öyle mi?"

Burak gülümsedi. "Sen olmazsan hiçbir şeyin tadı çıkmaz."

Akif Selim, Zeynep ve beni konağa bıraktıktan sonra gitmişti. Zeynep'e her şeyi anlatmıştım, o da bana sımsıkı sarılmış ve hiçbir şey söyleyememişti. *Geçecek*, demek istemişti ama diyememişti çünkü geçmeyeceğini, ölümün bir tesellisinin olmayacağını o da biliyordu.

Üzerimizi değiştirmiş, pijamalarımızı giymiştik ve börek yemek için mutfağa gidiyorduk.

Mutfağın kapısının önünde duraksadık, süt ısıtan Yeşim ablaya baktık ve ikimiz de aynı sinsilikle gülümsedik. "Böh!" diye bağırdık, amacımız korkutmaktı ama Yeşim abla öyle bir sakinlikle bize doğru döndü ki gözleri, *kaçmazsanız terlik gelecek*, dercesine bize bakıyordu. Kapının diğer tarafına kaçarken dediğim gibi olmuş, Yeşim abla ayağındaki terliği bana doğru atmıştı.

"Kız, ödüm koptu! Yapmayın diyorum böyle şeyler," dedi, başparmağını damağına koydu.

Güldüm. Zeynep, "Ee, bu kızların eğlenmeye hiç ihtiyacı yok mu?" diye sordu.

"Benimle eğlenmeyin! Seçkin yok mu? Git, onunla eğlen!" dedi, bakışlarındaki öfkeye rağmen sesi yumuşacıktı. Yanına gittik, arkasından sarıldık ve bir yanağından ben, diğer yanağından da Zeynep öptü.

"Deyin bakalım, niye bu kadar mutlusunuz siz? Hare Güz... Sende de var bir şeyler. Anlat bakalım."

"Mutlu mu?" Afallamıştım. "Bu da nereden çıktı?"

Elinde tuttuğu cezvedeki sütü, kulplu bardağa döktü, Zeynep'in eline tutuşturdu. "Babana götür, diğer terlik gelir bak. Sonra da gel, peynirli börek ısıtayım."

"Olur valla, acıktım zaten," dedi Zeynep ve mutfaktan çıktı. Zeynep gelene kadar börekler de ısınmıştı. Sandalyeye oturduğum gibi bürekten bir parça almış ve yemeye başlamıştım.

"Çok güzel olmuş, ellerine sağlık."

"Afiyet olsun, şekerparem."

Gülümsedim. Uzun zamandır bana böyle seslenmiyordu. "Seni, gözlerin böyle parlarken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Tuhaf geldi ama bir o kadar da güzel..."

"Mutlu mu gözüküyorum sahiden?"

"Evet, hem de çok."

"Sebebi Akif Selim mi? Vefakârlığı, düşünceli oluşu annesinden geçmiş olmalı, nasıl iyi biri! Annen de çok severdi annesini. Hep anlatırdı."

Bu ne demekti? Beni yıllar önce bırakıp giden kadının, Akif Selim'in annesiyle ne alakası vardı?

"O ne demek?" diye sordum ona kuşkuyla bakarken. Göz bebeklerim, yüzüme yerleşen şaşkın ifade yüzünden büyümüştü. "O kadınla Akif Selim'in annesi tanışıyor muydu?"

Bir an düşündü, başını öne eğdi. "Şey, halana demek istedim... Halası Ayda Hanım, Rayiha'yı halana anlatıp dururdu," diye karşılık verdi.

Pot kırmıştı, şimdi ise kırdığı yerden toplamaya çalışıyordu. O kadın ve annesi arkadaş mıydı? Bunu nasıl öğrenebilirdim? "Sen annemi tanıyor musun?" diye sordum, tek kaşım sorguyla havalandı.

"Tanıyorum. Hare Güz, bu konakta onunla ilgili konuşulması yasak. Dilim sürçtü. Şimdi halan duyarsa çok kızar bana."

"Nasıldı görünüşü? Yani... Hiç görmedim. Belki yirmi iki yıllık hayatım boyunca bir kereliğine bile olsa yanımdan geçip gitmiştir

ama ben hiç bilememişimdir. Babam hiç anlatmadı; nasıl göründüğünü, adının ne olduğunu, kimlerden olduğunu... Zaten fotoğraflarının hepsini yakmış."

"Senin gibi çok güzel bir kadın... Yani en son gördüğümde öyleydi. Yıllar, yıllar önce..." Sertçe yutkundu. "Annen... Doğma büyüme Kayserili."

Yutkunamadım. O kadına dair öğrendiğim ilk şeydi, neden son olmasını istemiyordum?

"Kimseye söylemem. Lütfen, ne biliyorsan anlatır mısın?"

"Gözleri aynı seninki gibi iri diye hatırlıyorum ama gözlerinin rengini babandan almışsın. Uzun yüzlü, zayıf bir kadındı."

"Sence hâlâ yaşıyor mudur?"

"Bilmem ki, kızım. Seni bıraktıktan sonra bir daha hiç görmedim. Yirmi yıl geçti."

"Doydum," diyebildim sadece. Zorlukla gülümsedim, buğulu gözlerimi Yeşim abladan kaçırdım ve oturduğum sandalyeden, odama gitmek amacıyla kalktım. "Teşekkür ederim. En azından bu da bir şeydir. İyi geceler."

28 Mart 1998

"Amca, ne olursun söyle, karım nerede?" diye sordu genç adam. "Saatlerdir arıyorum, açmıyor! Verda'ya soruyorum, susuyor; anneme soruyorum, susuyor... Karıma ne yaptınız?"

"Karın, gitmekle en büyük kötülüğü yaptı bize, Akif. Biz karına hiçbir şey yapmadık! Adamlarım karını takip etti, yerini buldu."

"Amca, sen ne saçmalıyorsun! Karım o benim! Kızımın annesi, nasıl kıyarsın ikisini ayırmaya? Ne diyeceğim ben kızıma? Annem nerede diyecek, ben ona amcanın kurbanı oldu mu diyeceğim? Amca, ne olursun durdur adamlarını. Karımın bir yanlışı olduysa bunu ben düzeltirim ya da ben konuşurum! Bu şekilde olmaz! Anladın mı beni?"

"Geç kaldın, Akif."

Genç adam ne yapacağını bilmiyordu. Daha kızı küçücüktü, annesi sırf ablasının ve annesinin eziyetine dayanamayıp evden kaçtı diye ondan ayırdığını nasıl söylerdi?

"O benim karım!" diye bağırdı genç adam. "Kimseye söz düşmez! Eğer bir hatası olduysa bunun hesabını sormak sana düşmez! Hiç kimseye düşmez! Karıma dokunmayacaksın!"

"Yazık sana! Hâlâ onu koruyorsun! Aptal, aç gözünü artık, aldatıyor seni!"

Kulaklarını tıkamak, günlerdir olduğu gibi söylenenleri duymazlıktan gelmek istedi genç adam. Ne dediğinin farkında mıydı?

"Ahuzar böyle bir şey yapmaz," diye konuştu sertçe. "Yalan söyleme, amca!"

Ferman Üstün, elinde tuttuğu zarftan fotoğrafları çıkardığı gibi Akif Üstün'ün ayaklarının önüne attı. Gözleri ilk önce karısının güldüğü adama baktı. Yanındaki adamı tanımıyordu, Ürgüp'ten biri miydi? Bunu gerçekten de yaptın mı, diye düşündü. Genç adamın telefonunun melodi sesi, sessizlik ağlarını yırttı. Cep telefonunu çıkardı, ekranda kayıtlı olmayan bir numara yazıyordu.

"Akif," dedi genç kadın korkuyla. "Hare Güz de benimle."

Adam dizlerinin üstüne düştü. Gerçekten gitmişti, terk etmişti onu. Amcasının söyledikleri, önüne attığı fotoğraflar... Doğru muydu?

"Sen ne diyorsun, Ahuzar! Ne demek kızım da benimle? Bunu bize yaptın mı? Gerçekten gittin mi?"

"Akif... Eğer ben ölürsem Hare Güz de ölür." Genç adam zorlukla yutkundu. "Eğer Hare Güz'ü benden alırsan ben de ölürüm."

"Kızımı bırak, öyle defol git gideceğin yere!" diye bağırdı, yerden kalktı. "Asıl ben onsuz yapamam!"

"O daha küçücük... Annesiz nasıl yapacak? İstediğin zaman gelir, görürsün. Amcana söyle, çeksin adamlarını peşimizden. Gideceğim! İstemiyorum seni ve aileni... Kızımı alıp gideceğim ve mutlu olacağım! Senden, ailenden uzakta çok mutlu olacağız! Eziyetlerinizden, hakaretlerinizden bıktım artık!"

Bir şey söylemeden telefonu kadının yüzüne kapattı ve amcasına döndü. "Hare Güz'ü alsınlar, Ahuzar'ı serbest bıraksınlar."

"Oğlum." Amcasını susturdu.

"Bana bu vebali yükleme, amca. Ahuzar'ı tanıyan kim varsa, hepsine kızını bıraktı ve gitti de... Gerisini bana bırak."

Genç kadın ağlamaya devam ediyordu. Ferman Üstün'ün gönderdiği adamları atlatmıştı. Şimdilik, diye düşündü. Ya sonra ne olacaktı? Elbet bulacaklardı. Saklanacak bir ahır bulmuştu ama burada da bulmaları çok uzun sürmeyecekti. Bir an önce beni kurtarmak için bekleyen adama gitmeliyim, diye düşündü ama onu da kimliğini de deşifre etmek istemiyordu. O kurtarıcısıydı. Aralarında Ferman Üstün'ün kast ettiği gibi bir ilişki yoktu, sadece kendisine yardım etmek isteyen biriydi, kocasını öyle olduğuna nasıl ikna edecekti? Akif'e söyleyemem diye düşündü çünkü kocası ikisini de rahat bırakmayacak, çocuğunu alana kadar da durmayacaktı. Sevmediği bir adamdan, canından çok sevdiği evladı olmuştu. Her şeye onun için dayanmamış mıydı zaten? Tüm eziyetlere bunun için katlanmıştı. Hapis günlerine, kızı Hare Güz için katlanmıştı.

"Güzel kızım," dedi saçlarını öpüp koklarken. "Annesinin bir tanesi. Biriciği. Baban seni benden koparırsa nasıl yaşarım? Sensizliğe nasıl katlanırım?"

Kız çocuğu, her şeyden bihaber gülümsedi. Annesi kızının yanağındaki iki derin çukura, gamzelerine baktı.

"Kurban olurum, annem," dedi, sımsıkı sarıldı. Bebeği birkaç saate acıkırdı, üç günden beri bir şey yemediği için sütü doğru düzgün gelmiyordu. Birkaç gündür hazır mamayla besleniyordu. Şimdi kavuşmuşlardı ama doyuramıyordu karnını. Bebeğini battaniyesine sıkıca sardı; eğer uyutabilirse kendisi dışarı çıkar, birkaç lokma bir şeyler alıp yanına gelir, yerdi. Bu sayede doyurabilirdi kızının karnını.

"Bebeğin beşiği çamdan, yuvarlandı, düştü damdan... Bey babası gelir şamdan... Ninni, ninni..."

Doğduğu ilk günden beri kızını uyuturken bu ninniyi söylerdi. Hare Güz bebek, annesinin sesini duyunca istemsizce esnemişti. Ahuzar gü-

lümsedi, bebeğinin yanaklarından öptü ve göğsüne sakladı. Küçük kızı kısa süre içinde uyumuştu. Battaniyesine sardı, etrafı kontrol ettikten sonra dışarı çıktı. Akif iyi bir adamdı ama hiçbir zaman iyi bir koca olamamıştı. İki defa tokat atmıştı, kaynanası Hatice Üstün ve Verda Özsoy hiçbir zaman Ahuzar'ı sevmemişti. İsteyerek evlenmişti. "Ailem değil, sen önemlisin," sözlerine inanmıştı. Evliliğinin ilk günü Akif'in bu kadar değişeceğini bilse evlenmezdi. Hare Güz doğduktan iki ay sonra, günden güne mahvolan evlilikleri kendisini kurtarmaya söz veren adamla tanıştığında daha da çatırdamıştı.

Genç kadın sadece özgür olmak, nefes almak istemişti; kocası bir gün bile olsun, o konakta mutlu edememişti ki onu. O kocasıyla mutsuzluğa da vardı ama işin içine şiddet de girmişti. Bir çocuk istedi kocası, kabul etti, o da denemek istedi. Belki bebeğim sayesinde konağa, aileye alışabilirim diye düşündü ama olmamıştı.

Çok yağmur yağıyordu, ceketinin kapüşonunu başına geçirdikten sonra gözlerini gökyüzüne çevirdi; şiddetli bir şimşek, tam da o an gökyüzünü aydınlattı. Kızının korkma ihtimalinden dolayı adımları hızlandı, dakikalar sonra bir restorana girdi ve yemek siparişi verdi. Biraz acele etmeleri gerektiğini söyledi. On beş dakika sonra yemeği hazırdı, yemeğini kaptığı gibi tekrardan ara sokağa girdi ve hızlı hızlı saklandığı ahıra yürümeye başladı.

Sonunda gelmişti. Ahırın kapısını araladı, irkilerek kaşlarını çattı ve o an dünyası başına yıkıldı.

Kocası buradaydı, yanında adamları vardı. Bulmuşlardı. Onu kurtaracak olan adama gidemeden bulmuşlardı. Yavrusunu alacaktı... Üç günden beri yüzünü göremediği yavrusuyla ayrılacaktı. Belki de öldürecekti bu adam onu! Hayır, diye düşündü. Bu kadarını yapmaz.

"Akif," dedi, sesi titriyordu. "Yapma, ayırma bizi."

Elindeki yemek paketi yere düştü.

"Kaçmayacaktın, Ahuzar!" diye bağırdı, gür ve öfkeli sesi bebeğin uyanmasına ve korkudan ağlamasına neden oldu.

Genç kadın, buğulu gözlerle kucağındaki bebeğine baktı. "Ağlama annem, buradayım, buradayım..."

Akif Üstün, adamlarına baş işareti yaptı. Ahuzar, ne olduğunu anlayabilmek için başını usulca kaldırdı. Kadının yüzüne sahte bir kimlik ve pasaport fırlatılmıştı.

"Seni öldürmemi istemiyorsan, Hare Güz'den de ailemden de uzak duracaksın."

"Ne?" diye sordu genç kadın. Kocası ne zaman böyle kötü bir adam olmuştu? "Bu kadar duygusuz biri değildin. Bu kadar kötü bir adam mıydın? Ben mi kördüm?"

"Seni ne kurtarabilecek? Beni aldattığın adam mı? Bak, fırsat veriyorum işte sana! Kurtulacaksın benden, ailemden. Dilinden düşürmediğin o özgürlüğe ve huzura kavuşacaksın! Şimdi defol git o adamın yanına!"

"Aldatmadım... Sevgim nefrete dönüştü, bu doğru ama sana hiç ihanet etmedim. Senden nefret ederken bile bir başkasına yan gözle bakmadım! Yemin ederim, sana ihanet etmedim. O adam sadece arkadaşım."

"Buraya kadarmış, Ahuzar. Çünkü ben artık yoruldum. Senden, ailemden, isteklerinden... Her şey bitti," dedi, karısının kollarından kızını aldı. Ahuzar, kızını almak için uzandı ama iri omuzlu iki genç adam kadının kollarından tuttu. "Bu gece defolup gideceksin bu ülkeden. Çünkü herkes aileni terk edip yurt dışına kaçtığını bilecek."

"Sana kim, ne dedi? Söyle!" diye haykırdı, bu bir annenin acı dolu yakarışıydı. "Hayır! Yapma ne olursun... Annem, babam, abim mahvolur. Bebeğim... Harem... Kızım çok üzülür... Beni onsuz, onu da bensiz bırakma! Yalvarırım, yapma bunu!"

Akif Üstün'ün dudaklarına acı dolu bir gülümseme yerleşti. "O seni her zaman nefretle hatırlayacak. Çünkü ona da bırakıp gittiğini söyleyeceğim. Seni hiç sevmedi diyeceğim! Bana ihanet ettin, asla affetmeyeceğim! Seni bilmesin, görmesin diye bütün izlerini sileceğim."

"Bu kadar acımasız olma," dedi, o kadar çok ağlıyordu ki... Belki vicdana gelir diye düşündü ama yanılmıştı. Başını kaldırdı, buğulu gözlerle kocasının öfkeli bakışlarını izledi. Geri dönüşü yok, dercesine bakıyordu. "Hiçbir çocuk, annesiz yaşamayı hak etmez. Hiçbir anne de böylesine iğrenç bir yalanla çocuğuna veda etmeyi hak etmez. Tamam,

ne istersen yaparım. Söz veriyorum, sesimi çıkarmayacağım, kaçmayacağım... Yeter ki beni ayırma kızımdan."

"Sana son bir şans vermiştim, Ahuzar... Her şeyin sonuna geldik." Bakışları karısının kolundan kavrayan genç adamları buldu. "Arabaya geçin, sakın elinizden kaçırmayın," dedi. Ahırdan çıktı ve anahtarı, sağ gözünde siyah ben taşıyan adama uzattı. "Aracı sen kullan, Ahuzar bizimle gelmeyecek."

Akif Üstün, 28 Mart 1998 gecesi sadece kızını annesinden ayırmamıştı. Kendisi de varlığından bile haberdar olmadığı evladından ayrılmıştı.

O geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

O gece bir anne, ülkesinden kilometrelerce uzağa hapsedilmişti.

O gece bir cinayet işlenmişti.

O gece akan kan yalnızca kaldırım taşına değil, annesiz kalan üç çocuğun avucundaki kader çizgilerine de karışmıştı.

Her şey bitti sanılmıştı. Ama o gece, her şeyin başladığı geceydi ve hiçbir zaman unutulmayacaktı.

Bir gün sonra...

Hava oldukça güzel olduğu için atölyemde değil, bahçede çalışıyordum. Yeni sipariş ettiğim tuvali açmış, ön bahçeye koymuştum. Bir gece öncesine göre bugün çok daha iyi hissediyordum ama kafamı kurcalayan bir şey vardı. Yeşim abla ağzından o kadına dair bir şeyler kaçırmıştı ve sonra toparlamaya çalışmıştı. Dün zar zor uykuya dalmıştım ve bir ihtimal üzerine düşünüp kalmıştım. *O kadın gerçekten de buralıysa mutlaka birileri tanıyordur,* diye düşünmeden edememiştim. Eğer babam şu an yaşıyor olsaydı bu düşünceleri aklımdan bile geçiremezdim çünkü bu konuda bana karşı koyduğu sert bir duvar vardı. Yalnızca benim o kadınla ilgili konuşmama değil, kimseye izin vermezdi.

O kadın, geçmişin gölgesinde kalan, kimsenin hatırlamaması gereken acı bir hatıradan mı ibaretti?

Tuvalin saydam poşetini yırttım, çöp kovasına attım ve kahverengi, tahta tabureye oturdum. Beyaz bantla tuvalin kenarlarını bantladım, boyalar için kullandığım camı aldım; ilk önce mavi, hemen ardından sarı rengi üzerine döktüm ve fırçamı batırıp sarı ve maviyi karıştırdım. Üst kısım maviyken alt kısım fıstık yeşiliydi. Daha sonra ince bir fırça aldım, mavi rengin üzerine aynı renkle bir dağ çizdim. Dağın üzerine kırmızı rengi ekledim, kırmızı rengin üzerine ise beyazı... Tuhaf ama güzel duruyordu. Yeşil kısmın üzerine siyah rengi vurdum; dağlara yuva olan, kalın otlu ağaçlar çizdim. Fırçaya mor rengi almıştım ki bir şeylerin kırılma sesi geldi, dikkatim anında dağıldı.

"Mırmır?" dedim başımı kaldırmadan. "Yine mi kırdın saksıları? Mırmır, kime diyorum?"

Neden miyavlamıyordu? Başımı usulca kaldırdım, gördüğüm beden elimdeki fırçanın kayıp düşmesine neden oldu. Kalbim, sanki onu ilk kez görmüşüm gibi ani bir heyecanla çarpmaya başladı.

"Bu sefer Mırmır denen zibidi değil de ben kırdım galiba bir şeyleri," dedi, gözleri saçlarıma taktığım mavi bandanada gezindi. "Korkuttum mu?"

"Korkmadım, Mırmır sürekli bir şeyler kırar, alışkınım."

Gözlerini mavi bandanamdan ayırmadan konuşmaya devam etti: "Halamı getirdim. Arka bahçedeler, bugün hava güneşli diye dışarıda içiyorlar kahvelerini."

"Anladım," diye mırıldandım. Gözlerim bedeninde gezindi, baştan aşağı siyah giyinmişti. Bir eli yavaşça rüzgârdan dağılan kravatını buldu, aynı yavaşlıkla düzeltti ve dudaklarını ıslattı. "Arka bahçeden mi geçtiniz? Göremedim sizi."

"Aslında ön bahçeden geçtik hatta halam sana seslendi ama duymadın. Yine çok dalgındın."

"Aslında... Dün geceden sonra daha iyi hissediyorum. Dün gece çok düşündüm. Babam öldü, bunu kabullenmek zor; ölüm aşılmaz, alışılır. Hiçbir zaman önümü görmeden adım atmadım ama ilk defa önümü görmeden bir adım atmak istiyorum."

"Belki bu söylediğim, senin için hiçbir anlam ifade etmez ama... Buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

"Teşekkür ederim," dedim. "Hani şey sözüm vardı ya..."

"Bisküvili pasta?"

"Evet. Bu gece yapacağım, yarın Erciyes'e giderken yersin belki."

"Ya diğerleri de isterse?" Kaşları çatıldı, yüzüne keyifsiz bir ifade yerleşti. "Sen bana Mirada'ya geçtiğimizde ver. Odadayken yerim."

Gülümserken, "Tamam, nasıl istersen öyle olsun," diye yanıtladım. Bir eli ensesine gitti, birkaç saniye bekledi, diğer eli kirli sakalına kaydı, yanağında gezindi. "Çiçekleri beğendin mi?"

Dün, Akif Selim'in aldığı karagülleri atölyemin duvarına yara bantlarıyla yapıştırmıştım. "Beğendim, Erciyes'ten dönüşte hepsiyle ilgileneceğim. Karagüllere ne yaptığıma bakmak ister misin?"

İlgiyle bana baktı. "Olur," dedi. "Sonra da gideyim."

"Nasıl istersen." Yere düşen fırçayı diğer fırçaların olduğu kutuya koydum, önden yürümeye başladım. Atölyenin kapısını açtım, kenara çekildim, atölyeye geçmesini bekledim. Gür, kıvrık kirpiklerinin arasından ilk önce düzen içinde yara bandıyla duvara sabitlediğim karagüllere, daha sonra da atölyeye göz gezdirdi. "Çalışmalarına bakabilir miyim?" diye sordu.

"Bakabilirsin," dedim. Bir elimi sanki görebilecekmiş gibi havaya kaldırdım, çalışma masamın üzerinde duran mavi ve lila renkli dosyayı gösterdim. "Kalın, renkli dosyalarımın içinde çizimler var. Tuvale çizdiklerim de beyaz örtünün altında. Mırmır bazen buraya giriyor, masanın altına saklanıyor, ben gidince de başlıyor etrafı dağıtmaya. O yüzden örtünün altına saklıyorum."

Örtüyü kaldırdı, ilk tuvali aldı ve dönüp bana baktı. "Bayağı iyi duruyor," dedi, geçen gece yaptığım galaksi çizimiydi. "Çalabilir miyim?"

Gülümsedim. "Çalabilirsin."

"Daha önce kursa gittin mi?"

"Hayır, gitmedim. Lise ikinci sınıftayken ders kitaplarımın, defterlerimin boş sayfalarına çizimler yapardım. Bazen öyle kaptırırdım ki kendimi, dersin bittiğini bile fark etmezdim. Babam öldükten sonra odaya kapanınca halam kitaplarımı, defterlerimi karıştırmış. Karıştırırken de ilgim olduğunu fark etmiş. Çizimler yapardım ama bu kadar ilerleyeceğimi tahmin etmezdim."

"İstanbul'a gidersek... Yani sen de gelirsen, sanat galerisine gideriz."

"Neden olmasın?" diye mırıldandım, dudaklarım küçük bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı. Bir eli mavi dosyaya uzandı, içindeki karakalem çalışmalarına bakmaya başladı. "Kum saati çalışman... Yarım kalmış. Neden?"

"Resim çizmek biraz da hislere bağlı... Bazı resimler başladığım gün bitmiyor, o da onlardan biri oldu."

Kâğıtları düzenledi, mavi dosyaya koydu ve lila dosyaya uzandı. Oradaki çizimlere bakmaya başladığında gördüğüm boş kâğıt yüzünden kaşlarım çatıldı. Boş kâğıtları koymazdım, orada ne işi vardı? Akif Selim, boş kâğıdı kaldırdı ve gördüğüm çizim, zorlukla yutkunmama neden oldu.

Akif Selim'in portresini çizdiğim kâğıdı günler önce lila dosyaya, kimse görmesin diye A4 kâğıtlarının arasına koymuştum. Sessizlik aramıza yayılırken Akif Selim hiçbir şey olmamış, görmemiş gibi beyaz kâğıdı çizimin üzerine koydu ve diğer çizimlere bakmadan dosyaya yerleştirdi. Boğazını temizledi, tuhaf bir ifadeyle ilk önce bana, ardından bileğindeki saate baktı. "Gitsem iyi olur," dedi, gözleri bir kez bile bana değmeden atölyeden çıktı. Peşinden gitmek için hareketlendim, kapı eşiğinde durdum, saniyeler içinde gözlerimin önünden kaybolmuştu.

Kötü bir şey yapmışım gibi bir his içime yerleşti. Eğer dinleseydi portreyi, bilekliğimi yaptığı için hediye amaçlı çizdiğimi söyleyecektim ama çok kötü bir şey yapmışım gibi çizime bakmış, saniyeler içinde de gözlerimin önünden kaybolmuştu.

Burnumdan derin bir nefes aldım, bahçeye geçtim ve az önce yaşananları düşünmemek için resme devam ettim. Bir buçuk saat sonra

resim bitti, malzemeleri topladım, atölyeme geçtim ve Akif Selim'in almak istediği galaksi resmini kahverengi, ince kartona sardım. Tuvali aldığım gibi odadan çıktım, salona geçtim. Halam ve Ayda teyze sohbet ederek kahvelerini içiyordu.

"Hare Güz, merhaba," dedi Ayda teyze güler yüzle.

"Hoş geldiniz. Resim yaparken seslenmişsiniz ama duymadım, kusura bakmayın. Nasılsınız?"

"Hiç önemli değil, tatlım. İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim..." Gözleri elimde tuttuğum tuvale değdi. "Akif Selim, yaptığım resimlerden birini çok beğenmişti de... Size bırakmamı söyledi."

Yüzüne gülümseme yerleşirken gözleri parladı. "Olur, kızım," dedi. "Koltuğun kenarına bırak, giderken alayım."

Tuvali koltuğun kenarına bıraktım, "Hala, ufak bir işim var," dedim. "Yemeğe kadar gelirim."

"Nereye gideceksin?"

"Yeşil boyam ve filtre kahvem bitmiş," diye mırıldandım. "Onları alıp döneceğim. Bisikletimle."

"Ya yağmur yağarsa?"

"İlk ıslanışım olmayacak," diye mırıldandım.

"Kızım, hasta olursun!" diye bağırdı arkamdan ama duymazlıktan geldim. Odaya geçip siyah yağmurluk, siyah pantolon ve yağmur çizmelerimi giydim. Kablosuz kulaklıklarımı telefonuma bağladım, arka bahçeye geçtim. Bahçe malzemelerinin konulduğu yerden beyaz, Carraro Juliana bisikletimi çıkardım ve yağmurluğumun şapkasını başıma geçirdikten sonra bisiklete bindim.

Bazı şarkılar vardır, sessizlik zihne yayıldığında kalbin sesini açar. Öyle bir anda, birkaç gün önce bulduğum şarkıyı dinliyordum. Gözlerinizi kapattığınız an hayatınızın bir anına gidip sonsuza kadar orada kalacaksınız deseler hangi anınızı seçerdiniz? Bu soruyu kendime ilk kez sorduğumda babamın ölümünün üzerinden üç gün geçmişti.

Hiç şüphesiz cevabım Ürgüp sokaklarında yürüdüğümüz son gece olurdu. Yağmurun altındayken kış değilmiş, hasta olmazmışız gibi dondurma yediğimiz o güne... O gün, *bugünü anlatan bir şarkı söyle, açayım da dinleyelim*, demiştim. O da en sevdiği türkülerden birini, *Gülüm Soldu*'yu açmıştı. Şarkılar, bir anın ardında kalan en güzel hatıraydı. Bir gün anılar bile kaybolur, hatırlanmak istenmezdi ama şarkılar öyle değildi. Kötü anıların ardındaki iyi şarkılar hatıra kalırdı.

O gün, babamla yürüdüğüm sokaktan geçerken buğulu gözlerle sanki yine oradaymışız gibi bakakaldım. "Baba, ben yirmi iki yaşımdayım ama yirmi iki yıldır seni kaybettiğim yaşta, on sekizimdeymişim gibi hissediyorum." Burnumun üzerine yağmur damlası düştü, gözyaşlarıma karıştı ve dudaklarımın arasında kayboldu. İçinde debelendiğim boşluğu dile getirecek sözcüklerden yoksundum. Sessizliği dudaklarıma sürdüm, bir elimi bisikletten ayırdım, usulca gözyaşlarımı sildim ve Gülten Hanım'ın kliniğine doğru sürmeye başladım.

Kliniğe geldim, bisikleti Atatürk heykelinin yanında duran demire kilitledim, telefonumun ön kamerasından yüzümü izledim; çok daha iyi göründüğüme emin olduktan sonra kliniğe girdim. İkinci kata, odasına çıktım. Sekreteri Ela Hanım, beni gülümseyerek karşıladı. "Selam," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Nasılsınız, Ela Hanım?"

"İyiyim, siz nasılsınız?"

"İyiyim," dedim. "Gülten Hanım müsait mi? Bu hafta arayıp randevu alamadım, kusura bakmayın." Gülten Hanım'ın odada olduğunu, girebileceğimi söyledi. Kapıyı nazikçe tıklattım, odaya girdim. Gülten Hanım siyah, kemik gözlüğünü burnuna kadar indirdi ve gülümseyerek bana baktı. "Hoş geldin, otur lütfen."

Deri koltuğa geçmeden önce yağmurluğu çıkardım, koltuğun kenarına koydum. Yerimde hafifçe doğruldum, Gülten Hanım'ın direkt olarak gözlerinin içine baktım.

"Nasılsın?" diye sordu. "Daha iyi misin?"

"Aşk sizce ne demek?" diye sordum pat diye. "Biraz özel bir soru olacak, biliyorum ama... Eşinizle severek mi evlendiniz?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Evet," dedi, yüz hatlarına yerleşen garip ifadeyle beni izliyordu. "Aşk... Zaaftır," diyerek konuşmaya devam etti. "Yeri geldiğinde kötü, yeri geldiğinde iyi. Birini çok seviyorsun ama o sevgi ikinize de iyi gelmiyor, sorunları çözmüyorsa tek çare ayrılmaktır. Ayrıldığınızda kötü yanı devreye girer; bir gün ağlar, keşke bitmeseydi, biraz daha çabalasaydım dersin. Bir gün ise iyi ki bitti, çabalasaydım da sonuç değişmezdi dersin."

"Size hiç öyle oldu mu?"

"Olmadı," diye yanıtladı. "Hiç sevgilin olmadığını biliyorum. Konu... En son geldiğinde bahsettiğin adamla mı alakalı?"

Dudaklarım gergin bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır," dedim, gözlerimi Gülten Hanım'dan kaçırdım. "Onunla alakalı bir durum değil. Bugün farklı bir şeyden konuşmak istedim."

"Anladım," dedi üstüme gelmemeye çalışarak. "Diğer konu peki... Daha iyi hissediyor musun?"

Bugün babamla ilgili konuşmak istemiyordum. Ölüm aşılmaz, alışılırdı. *O* böyle demişti. Alışmaya çalışıyordum, beş yıldan beri yapmaya çalıştığım tek şey ölümü aşmaya çalışmaktı, artık aşmak değil alışmak istiyordum.

"Akif Selim," dedim, ismi dudaklarımdan aniden dökülmüştü. Derin bir sessizlik içime yayılırken göz ucuyla Gülten Hanım'a baktım. "Beni babamın mezarına götürdü." Olaya çok alakasız bir yerden girmeme rağmen dikkatlice dinlemeye başladı. "Kıyıya köşeye çekilip usulca ağlamayı planlarken omzumda bir el belirdi. Omzuma dokunan parmakları, söylediğine göre gözyaşlarımı silemediği için sızlamış. Bu his ne, bilmiyorum ama gözlerim ne zaman boşluğa dalsa beni o boşluktan çıkarıyor, *ben senin için buradayım* dercesine bana bakıyor."

"Peki, bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Güzel," dedim net bir şekilde. Gözlerimi kıstım ve Gülten Hanım'a yandan bir bakış attım. "Kurak bir şehre uzun zaman sonra yağmur yağması kadar hem de. Çok gök gürültüsü varmış ama kurak şehir gök gürültüsüne değil, köklerini yeşerten sevgiye bakar."

"Hare Güz..." dedi yavaşça. Dudaklarımı ıslattım, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Efendim?" diye karşılık verdim.

"Sana iyi geliyor. Her ne kadar kabullenmek istemesen de... Sevgili olmak zorunda değilsin, âşık olmak zorunda da... Şu an hissettiklerin çok yeni. Duyguları iyi kullanabilmek, onu tanımaktan geçer."

"Bana karşı o anlamda en ufak hatası ya da rahatsız edici bir tavrı olmadı. İmalarını anlıyorum, o da anladığımın farkında. Ve evet..." Bu Akif Selim'le ilgili ikinci itirafımdı. "Onunla konuşmak bana iyi geliyor."

Gülümsedi. "Bir insan, sevgilin ya da eşin olmadan önce sana iyi bir arkadaş olmalıdır. Bir sonraki seansa ne zaman geleceksin?"

"Gelecek hafta."

"Tamam," dedi, önünde duran kırmızı kapaklı deftere gelecek hafta geleceğime dair not aldı. "O gün daha geniş ve detaylı konuşuruz."

Bu seansta da net bir ifadeyle düşüncelerimi söylememi istememişti çünkü o da biliyordu, erken ve düşünmeden verilen kararlar, pişmanlıkla taçlanırdı.

Eve dönmeden önce her zaman kahve aldığım kafeye uğramış, filtre kahve almıştım. Yeşil boyam bitmişti, onu da almak istemiştim ama daha sonra internetten sipariş vermeye karar vermiş ve vazgeçmiştim. Şimdi ise mutfakta, bisküvili pasta yapmak için malzemeleri hazırlıyordum. Daha önce hiç pudingli, bisküvili pasta yapmamıştım; tarifi Yeşim ablaya sorduğumda çikolatalı sosa bir tane muz eklediğini ve içinde erittiğini söylemişti. Akif Selim'in muzlu mu yoksa sade mi sevdiğini bilmediğim için masanın üzerinde duran cep telefonumu aldım, arama kısmına ismini yazdım. Ani bir kararla aramaktan vazgeçtim, mesaj attım.

Hare Güz Üstün: *Pudinge muz koymamı ister misin? Nasıl seversin, pek bilemedim.*

Kilit tuşuna bastım, gergin bir ifadeyle karanlık ekranı izlemeye başladım. Bir dakika geçti, cevap yoktu. Beş dakika geçti, cevap yoktu. On dakika geçti, yine cevap yoktu. Boş bir şekilde ekrana bakmak yerine bisküvileri paketten çıkarmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim, tezgâha yöneldim. Yarım saat sonra sessizden çıkardığım cep telefonumun gürültülü melodisi kulaklarıma uğuldadı. Omzumun üzerinden masada duran telefona baktım. Arıyordu. Portresini gördüğü an verdiğim boş tepki aklıma geldiğinde zorlukla yutkundum. Boğazımı temizledim, aramayı yanıtladım.

"Kusura bakma, toplantıdaydım," dedi sakin bir ses tonuyla. "Pudingi sade severim." Ben sessiz kalınca konuşmaya devam etti: "Ama sen muzlu seviyorsan koyabilirsin, belki ben de severim."

Sanki görebilecekmiş gibi bakışlarımı ayaklarıma indirdim, "Sen nasıl seviyorsan öyle olsun," dedim. "Kapatayım da işine bak sen."

"Halam akşam yemeğine kalacakmış," diye mırıldandı. "Yemekli bir toplantım daha var, sonra almaya geleceğim... Çizdiğin portremi ve çalmak istediğim resmi benim için ayırır mısın?"

"Ayırırım," dedim, neden birden çıkıp gittiğini sormak istedim ama sonra vazgeçtim.

"Kolay gelsin. Ellerine sağlık. Tamam, geliyorum, Beste! Hare Güz, kapatmam gerek."

"Teşekkür ederim, sana da kolay gelsin."

Bileğimdeki siyah tokayla saçlarımı topladım, bandanayı düzeltim. Geniş tencereye pudingi ve soğuk sütü döktüm, ocağı yaktım ve yavaşça karıştırmaya başladım. Bir elimi belime koyarken bacağımı kaldırdım ve sabit duran bacağıma yasladım.

"Üç yumurtayı kırdım önce..." Zeynep, elindeki hoparlörle mutfağa girdiğinde gülümseyerek baktım. "Portakal dilimledim ince ince, göz kararı da biraz süt kattım. Kalktım, sana kek yaptım!"

Nil Karaibrahimgil'in *Kek* şarkısına eşlik etmeye devam ederken, "İnsan neler yapar isteyince, sen de tarifi öğrenince kalktın, Akif Selim'e bisküvili pasta yaptın!"

"Bağırma!" diye yükseldim sesini bastırmak için. "Bak, duyacak birileri! Halası burada, yapma!"

"Tamam canım, ne kızıyorsun?" diye mırıldandı. "Bavulları gece hazırlayalım."

"Götüreceğim kıyafetler hazır," dedim, sonlara doğru sesim kısılmıştı. "Seçkin'le gideceğimizi nasıl söyleyeceğiz?"

"Onu şöyle düşündüm... Seçkin dersek olmaz ama Akif Selim'le gideceğiz dersek olur."

İstemsizce gerildim, Zeynep de bir anda değişen yüz ifademi fark etti. "Neden böylesin?" diye sordu. "Akif Selim... İyi biri."

"Sorun iyi olmasında değil... Zeynep, haftalar öncesine kadar sen ve ben de uzaktık... Evet, yaptığım kötü bir şey, asla iyi demiyorum. Uzak durmayı isteyen bendim çünkü ne kadar içime dönük olursam o kadar iyi olur diye düşünüyordum. Sen buna rağmen o gün iyileşmem için tek dilek hakkını benden yana kullandın."

"Bocalıyormuşsun gibi hissediyorsun, öyle mi?"

"Evet," diye yanıtladım pudingi karıştırmaya devam ederken. "Bana bisküvili pasta yapar mısın diye sorduğunda ondan kaçmak istedim. Kaçtım da. Ama sonra..."

"Kaçamadığını fark ettin," diye tamamladı sözlerimi. "Hare Güz, birinden hoşlanıyor olmak bu dünyadaki en doğal şey. Hislerini bastırma, kaçma, anı yaşa."

"Ya bir gün kaybedersem?" diye sordum, sesim çatallıydı. "Bunu bir kabullenme olarak görme. Sadece soruyorum. Ya kaybedersem?"

"Birini kaybetme korkusu yüzünden hiç kimseyi sevmeyecek misin yani?" Kaşlarını çattı. "Korkunun sebebini anlıyorum, keşke böyle olmasaydı ama oldu. Şu andan itibaren yalnızca anı yaşıyorsun! Gergin bir şekilde gülümsemek, kendine eziyet etmek yok. Tamam mı?"

Bir eli belime kaydı, başını omzuma koydu ve sarıldı. "Hep yanındayım, Hare Güz. Yanındayız. Seçkin, Burak, Aslı, Yasin, Akif

Selim... Hepimiz yanındayız. Geçmişi unut, korkularını bir kenara bırak demiyorum ama yalnızlığın bir hastalık gibi ruhuna yayıldığının farkına var. Açılan her yaranın kanı kurur, kabuk bağlar ve zamanı geldiğinde iyileşir."

Gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Biraz daha iyi hissediyordum. "Şimdi Serdar Ortaç, *İsmi Lazım Değil* zamanı!" dedi ve şarkıyı açıp dans etmeye başladı.

Yalnızlık, kangren olmuş damardı. Yaşamaya devam etmek için çok sevdiğim yalnızlık kabuğunu kırmam, kangren olan damarı kesip atmam ve beni seven insanların, bir gün onları kaybetme korkusuna rağmen yanlarında olmam gerekiyordu.

Hayat, pencereden gözlerime sızan ve etime saplanan güneşten çok fazlasıydı. Hayata karışmak, o kabuğu kırmamı gerektiriyorsa elimden geleni yapacaktım.

XIII

KANGREN

♪ Fikret Kızılok, *Gönül* ♪

Şarkılar, şarjöründe anıları taşıyan bir silahtır.

"Bunca yıl herkesten kaçtın, en sonunda buldun sandın, ansızın içini açtın, yapma dedim yaptın gönül. Gözleri senden uzaktı, fark edilmez bir tuzaktı. Sana böylesi yasaktı, yapma dedim yaptın gönül." Şarkıyı besteleyen Fikret Kızılok ve Özkan Samioğlu, şu cümleleri kurmama neden olmuştu: İnsan, kaçtığı anılara bir şarkıda yakalanır çünkü şarjöründe anıları taşıyan silah en tehlikelisidir.

Radyoda çalan şarkı, aracın içindeki sessizliğin üzerinde yürürken yerimde hafifçe doğruldum, kırk dakikadır yüzüne bakmamak için direndiğim ve bu çabamdan bihaber olan Akif Selim'e baktım. "*Böyle Buyurdu Zerdüşt*'ü bitirmedin mi?" diye sordu, gözlerim kısa bir an uyuyan Burak'a takıldı. Zeynep, evden çıktıktan sonra Seçkin'in aracına geçmişti. Yasin, Aslı, Arman ve Ertan da kendi araçlarıyla bizi takip ediyorlardı. Yola çıkarken saat 05.00'dı. Araç kullananlar ve ben haricinde herkes uykuluydu.

"Bitiremedim," diye mırıldandım. "En son elli üçüncü sayfadaydım."

"Tahmin edeyim... Yanında getirdin?"

"Evet, getirdim."

Arka koltuğa koyduğum çantaya uzandım, içinden kitabı aldım ve çantayı tekrardan aldığım yere bıraktım. "Herhangi bir sayfa seç, okumaya başla," dedi. "Zaman geçmiş olur."

Radyonun sesini kıstı, dikiz aynasının ışıklarını yaktı. Kitabı kapattım, daha sonra da rastgele bir sayfa açtım. İki yüz yedinci sayfaydı. "*Gözlerinin içine baktım geçenlerde, ey hayat: Altın parıltısı gördüm gece misali gözlerinde, kalbim durdu zevkten. Bir altın sandalın parıldadığını gördüm gece sularında; batan, dalıp çıkan, yeniden parlayan bir altın oynak sandalın. Dans delisi ayaklarıma bir bakış attın; gülen, soruşturan, eriten, oynatan bir bakış.*" Kitabı okumaya devam ederken başımı usulca kaldırdım, ona baktığımı hisseder gibi aniden başını çevirmiş ve o da bana bakmıştı. "Bu kitap... İlk basım, değil mi?" diye sordum.

"İlk basım," diye onayladı beni. Bu tarz ilk basım kitaplar, kütüphaneye getirilmiyordu. Zihnimde dönüp dolaşan soruyu sormak için acele etmemeye karar verdim.

"*İkinci kez* ilk basım kitabım oldu." Gülümsedim. "İlk basım kitap hayranlığım yok ama olursa da hayır demem."

"İstediğin kitap olursa söyle bana," dedi, bakışları pürdikkat yoldaydı. "Kayseri'de tanıdığım, oldukça eski bir sahaf var, yardımcı olur."

"Gerçekten mi?" diye sordum heyecanla. "Dönüşte uğrar mıyız? Çok severim sahafları."

"Uğrarız," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Aç mısın? Torpido gözünde çikolatalı süt, vişneli meyve suyu, top kek falan var. Arkada uyuyan beygir uyanırsa hiçbiri sana kalmaz."

Daha sonra telefonunu bağladı, kendine ait olan *playlisti* açtı. Torpido gözünü açtım, kitabın sayfasına tekrar baktım ve yeniden almak için aracın göğsüne koydum. Çikolatalı sütü aldım, pipeti geçirdim. "*Sunroofu* açsan Burak üşür mü?"

Gözleri, aracın açılabilir tavanını buldu. "Yukarı mı çıkmak istiyorsun?" diye sordu. "Burak önemli değil de ya sen üşürsen?"

"Üşümem," dedim. "Kısa sürecek."

Sunroof düğmesine bastı, alçak tavan yavaşça açılmaya başladı. Ayakkabılarımı çıkardım, kapüşonumu başıma geçirdim ve sütümle

beraber yukarıya çıktım. Akif Selim hızını düşürünce motorun sesi de azaldı. "Düşeceksin, dikkat et."

"Sorun yok," diye bağırdım, çikolatalı sütümü yudumlamaya başladım. Güneş tam karşımda, doğmak üzereydi. Başımı usulca kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Hafifçe eğildim, yudumladığım sütü içecek gözüne koydum ve eski yerime geçtim. Sert rüzgâr yüzümü yalpalarken yaptığım tek şey gözlerimi yummak ve rüzgârı dinlemekti. Akif Selim açtığı şarkının sesini yükseltirken iki elimi havaya kaldırdım, kapüşonum geriye düştü ve omuzlarımda biten siyah saçlarım, kâküllerimle beraber rüzgâra teslim oldu.

"Bilirsin, hayat bir bakıma güzeldir," diye eşlik ettim şarkıya. "Dar sokaklar poz veren eski dostlar gibi... Mercedes gibi, turkuaz gibi, yaz gibi. Fazla bir mektup, *son bir şans* gibi..."

Akif Selim'in bir eli bacaklarıma kaydı, sıkıca kavradı ve omzuna doğru yaslanmama neden oldu. "Düşeceksin," dedi açıklama yapar gibi.

"Bu şarkıyı bilmene çok şaşırdım," dedim yüksek bir sesle. "Çok severim."

Şarkıya eşlik etmeye devam ederken, "Bittiğinde ineceksin," dedi, hızını daha da düşürdü. Şarkı bittiğinde tekrar koltuğa geçtim, Akif Selim soğuktan kızaran burnuma baktı. "Bak, üşüdün işte," dedi. Açılabilir tavanı kapattıktan sonra, "Haydi, biraz uyu," dedi. "Biraz daha yolumuz var; gidene kadar uykunu alır, dinç olursun. Sonra da beraber kaymaya gideriz."

"Ama ben uykum açılsın diye yukarı çıktım."

"Beraber kayacağız," dedi. "Seni kara yatırırken uykulu olman keyif vermez."

Beraber. Ben ve Akif Selim... "Tamam," dedim, sesim fısıltıdan ibaretti. "Dikkat et ama ilk ben sana tuzak kurmayayım."

Sırtımı kapıya, yüzümü Akif Selim'e döndüm ve gözlerimi usulca yumdum. Gülümseyişi varla yok arasıydı, göz kapaklarımı kapatsam da sanki hâlâ oradaydı.

Mirada'ya geldikten sonra herkes kendi odasına çıkmıştı. Mirada, geçen yıl Zeynep ve arkadaşlarının kaldığı oteldi, dediğine göre buradan çok memnun kalmıştı. Babamla en son altı yaşımda gelmiştim. Her yıl iki kez gelirdik, kayak yapmayı da bu sırada öğrenmiştim. İlk başta zorlanmış, defalarca kez düşmüştüm ama en sonunda öğrenmiştim.

Akif Selim ve Burak, Zeynep ve ben, Seçkin ve Arman, Aslı ve Yasin birlikte kalacaktık. Ertan ise tek olacaktı. Zeynep, zar zor ayıldıktan sonra dişlerini fırçalamak için banyoya geçmişti. Ben ise kayak kıyafetlerimi bavuldan çıkarmış, giyinmek üzereydim. Üşümemek için altıma siyah tayt; üzerine de beyaz, yüksek belli, siyah kemerli kayak pantolonu giyinmiştim. Üzerime ise ilk önce siyah, bilekten geçirmeli kayak içliği ve siyah, yün boğazlı kazak giydim. Beyaz kayak montumu da aldıktan sonra Zeynep'e, kahvaltı için beklediğimi söyledim ve odadan çıktım. Ben odadan çıkarken Akif Selim ve Burak da çıkıyordu. Karşı odamızdalardı.

Akif Selim, siyah kayak pantolonu ve koyu lacivert kayak montu giyinmişti. Botları benim giydiğim modelin bilek boyuydu.

"Erken kalkan yol alır diyen adamın hiç mi aklı yokmuş! Erken uyanacağım diye bin tane alarm kurdum, belim de tutuldu arabada. Oy derdim oy! Öleceğim uykusuzluktan," diye söylenmeye başladı Burak. Akif Selim, gözlerini ağır ağır bedenimde gezdirdi. "Şapkan nerede?" diye sordu Burak'ı umursamadan.

"Unuttum," diye mırıldandım. Pantolonumun geniş cebinden telefonumu çıkardım, Zeynep'e siyah beremi getirmesi için mesaj attım. Bu sırada Burak'ın hayret edercesine açılan gözleri, ikimizin bedeninde gezindi. "Yazıklar olsun," diye mırıldandı. "Burada belim ağrıyor diyorum, o şapka diyor... Alındım, gücendim."

"Kas gevşetici olsaydı sürerdin," dedim, gözlerimi Akif Selim'den kaçırdım ve Burak'a baktım. "Ne yapalım? Ne yapsak geçer?"

"Ağrı kesici alır şimdi," dedi Akif Selim tekdüze ses tonuyla. "Haydi, inelim kahvaltıya."

"Yemek yersem de geçebilir. Sonra sigara, çay ve sonra... Bir kuple İbrahim Tatlıses, *Urfa Sana Küsmüş*... Kendime gelirim."

Güldüm. Aklıma gelen şey bana oldukça uzak bir tavırla üst dudağımın sinsice kıvrılmasına neden oldu. Burak'ın kulağına doğru yükseldim, fısıldayarak konuştum ve Akif Selim'in sorgu dolu bakışlarına aldırmadan asansörün düğmesine bastım. Asansöre bindikten sonra birinci kata, kahvaltı bölümüne geçtik. Burak, görevliye bizim için ayrılan masa numarasını sordu. Beraber masaya doğru yürürken Yasin ve Aslı çoktan inmişlerdi.

"Erkenciyiz," dedim, Aslı'nın yanağına sesli bir öpücük kondurdum.

"Erkenciyiz ama günüm şimdi aydı," dedi Aslı ve bana dişlerini göstererek gülümsedi. "Bir an önce kahvaltı yapalım da hava güneşliyken kayalım. Bozunca çok soğuk oluyor."

Kahvaltılıklar masaya teker teker gelirken herkes yarım saat içinde toplanmıştı. Arman, arkadaşımız Ertan'ı herkesle tanıştırmış, Burak'ın yanına oturmuştu. Hep beraber kahvaltı yaparken Ertan, şekeri Zeynep'ten sonra bana uzattı.

"Şeker kullanmıyor," dedi Akif Selim tekdüze ses tonuyla.

"Lisedeyken kullanıyordu. O yüzden."

"O zamanı bilmem," dedi yine aynı ses tonuyla. Hafifçe gülümsedim, Akif Selim'e yandan bir bakış attıktan sonra Ertan'a döndüm. "Kahvede kullanıyorum ama çayda kullanmıyorum." dedim. Akif Selim, bu ayrıntıyı kahvaltı yaptığımız gün yakalamış olmalıydı. "Nasılsın?"

"İyiyim." Gözleri yemek salonunda gezindi. "Burayı da çok özlemişim."

"En son ne zaman geldin?" diye sordu Akif Selim.

"Bir yıl önce," diye yanıtladı. Arman araya girdi: "Aynen, beraber gelmiştik," dedi.

"Şu börek var ya..." dedi Burak ve bana doğru baktı. "Kurşun atar, kurşun yerim bunun için." Böreği salça sosuna batırdı, Akif Se-

lim'e uzattı. İstemsizce gülümsedim. Akif Selim, *ya sabır,* dercesine Burak'a baktı ama yine de böreği ısırdı. Burak, Akif Selim'in gergin bakışlarından dolayı diğer böreği bana vermiş ve "Sana değil, ona," demişti.

Kahvaltı yaptıktan sonra kayak malzemelerini kiralamak için hep beraber dışarı çıktık.

Burak, hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı ve bana da uzaklaşmam için baş işareti verdi. Asansöre binmeden önce yaptığımız planı uygulamak için Akif Selim'in yanından ayrıldım, Burak ve ben aynı anda yerden aldığımız karı top hâline getirdik, dudaklarıma yerleşen tedirgin gülümsemeyle ona bakmaya devam ettim, kartopunu yüzüne doğru attım. Burak da benimle beraber harekete geçti. "Siktir," diye bağırdı Akif Selim şaşkın bir ifadeyle. "Siz bana kartopu mu attınız?" diye sordu, yüz hatlarına yerleşen şaşkın ifade silindi ve yerini tehditkâr bir ifade aldı.

"Burak, bir şeyler yap, buraya doğru geliyor!" dedim, küçük adımlarım büyüdü ve hızla koşmaya başladım.

"Burak seni kurtarabilir mi?" diye sordu, omzumun üzerinden Akif Selim'e ve gülerek bizi izleyenlere baktım.

"Burak!" dedim bir kez daha. "Kurtarsana beni! Alındım, gücendim, beyefendi!"

"Hareciğim, Güzcüğüm, sen kaşındın bence." Burak, eldiveni olmayan eliyle paketten sigarasını çıkardı ve keyifli bir ifadeyle dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Hain!" diye bağırdım. "Ay bak, hâlâ peşimden geliyor! Seçkin, korusana beni ya!"

"Valla bence de sen kaşındın, baldız," diye yanıtladı. Seçkin de yalan olmuştu!

"Hiç boşuna kedi bakışları atma kimseye!" dedi Akif Selim, hâlâ peşimdeydi ve koşar adım otelin arka tarafına doğru geliyordu.

"Akif Selim, Burak da sana kartopu attı, niye sadece beni kovalıyorsun?"

"Sıra ona da gelecek!" dedi, gitgide bana yaklaşıyordu.

"Bak, düşeceğim!"

"Düş," dedi umursamaz ses tonuyla. "Düş, ben de güleyim."

"Kötü birisin!"

Nefes nefeseydim. Kalbim adrenalin yüzünden oldukça hızlı atıyor, karnımın sol tarafına tekme yemişim gibi sancı bastırıyordu.

Adımlarım yavaşladı. "Pes," dedim, dizlerimin üzerine düştüm ve iki elimle başımı korudum. "Enseme atma, tamam mı?"

Birkaç dakika bekledim, sıkıca yumduğum gözlerimi açtım ve kirpiklerimin arasından bana elini uzatan Akif Selim'e baktım. İki eli de boştu. Gözlerimdeki korkuyu görmek onu keyiflendirmişti, dudakları samimi bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Kartopu atmayacak mısın yani?" diye sordum saf bir ifadeyle.

"Atmayacağım," dedi, başıyla tutmam için uzattığı elini işaret etti. Alt dudağımı gergin bir ifadeyle dişlerken elimi, eline kaydırdım ve beni karların içinden kaldırmasına izin verdim.

"Güz..." dedi yavaşça ve beni kendine doğru çekti. "Sana en çok neyi yakıştırıyorum, biliyor musun?"

"Neyi?" diye sordum.

"Dikbaşlılığı," dedi, elimdeki elini sertleştirdi, ne olduğunu anlayamadan kendimi omzunda buldum. Hafifçe beline vurdum. "Akif Selim, bırakır mısın? Daha yeni yemek yedim! Omzuna kusarım bak!"

"Bebek misin sen?" diye sordu, ses tonu keyifliydi. "Karların içine atayım da gör sen gününü!"

"Ama böyle anlaşmamıştık!"

Başımı kaldırdım ve bize gülümseyerek bakan iki kişiyle göz göze geldim. "Rezil oluyorum!"

"Derin bir yere mi gömeyim?"

"İlla gömeceksin yani, öyle mi?"

"Öyle," diye yanıtladı, otelden uzaklaştıktan sonra hiç beklemediğim bir anda kendimi karların içinde, sırtüstü yatarken buldum.

"Ama bu haksızlık!" dedim. "Kaldır beni!"

Sanki havuz suyunu yüzüme atar gibi karları atmaya başladı. "Ee, nasılsın, Güz Hanım? Orada keyifler nasıl?"

"Selim!" dedim, nefes nefeseydim. "Lütfen dur!"

Anında durdu.

"Selim mi?" diye sordu göğsümde sıkışan nefesi düzenlemeye çalışırken.

"Bilseydim duracağını, daha önceden söylerdim," diye konuştum güçlükle. "Kalkmama yardımcı olur musun?"

"Olurum," dedi ama ses tonu tuhaftı. Bir elini bana doğru uzattı, elini kavradım ve tüm gücümle kendime doğru çektim. O yere düşerken anında altından kayacaktım ama hiçbir şey hesap ettiğim gibi gitmedi. Akif Selim üzerime düşmemek için iki eliyle hızını yavaşlattı. Yüzüm ve yüzü arasında bir nefeslik mesafe bıraktı. Sıcak nefesi yüzüme değiyor, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Heyecandan göz kapaklarım bile titriyordu; belli etmemeye çalışıyordum, hislerimi kontrol etmeyi ve gizlemeyi çok uzun zaman önce öğrenmek zorunda kalmıştım ama şu an bana öyle bir bakıyordu ki... Kontrol edilemez bir hissin içine sürükleniyor gibi hissediyordum.

"Tehlikeli sulardasın, güz yağmuru," dedi yavaşça. Başka bir şey söylemedi, hızlıca üzerimden kalktı, elimi kavradı ve yerden kalkmama yardım etti. "Yüzmeyi sever misin?"

Burukça gülümsedim. "Severdim," diye mırıldandım. "Artık yükseklerle aram iyi olmadığı gibi yüzmekle de değil."

"Yüksekler?" diye sordu, tek kaşı sorguyla havalanmıştı. "Ne yani, beraber balona binemeyecek miyiz?"

"O yükseklikten bahsetmiyorum."

Duygusal ve ego yüksekliğinden bahsediyordum.

"Yani beraber balona binebiliriz, öyle mi?"

"Bilmem, belki," diye kaçamak bir cevap verdim, adımlarımı bizi bekleyen Burak'a yönelttim. Akif Selim birkaç adım geride kaldığında yerden kar aldım, Burak'a doğru attım. Kartopu göğsüne çarptığında, "Ah, kalbim!" diye inledi. "Orada âşık olacağım kadınlar vardı."

"Hain! Sattın beni!"

"Ama Hare Güz..." dedi, bir kartopu daha attım. Bu sefer bacağına denk geldi. "Alınır, gücenir, küserim bak!"

"Hep satacak mısın sen beni böyle?"

Akif Selim, "Bu beygir, beni bile satar," dedi. Omzumun üzerinden ona baktım; gözlerini kısmış, gülümseyerek bizi izliyordu. "Haydi, gidelim de bir an önce ne gerekiyorsa kiralayalım."

"Akif biraderim, bir şey sorabilir miyim?"

"Sor ama inşallah sorduğun soru sana benzemez," dedi, ses tonu alay doluydu. "Cins sorulara kapalıyım."

Burak, yüzünü buruşturarak Akif Selim'e baktı. "Kiraladığımız *snowboard* Hare'ye uygun olacak mı? Boyu kadardır."

Benimle alenen dalga geçiyordu. Hem de boyumla. Bir yetmiş beşlik boyumla...

"Sana oluyorsa bana hayli hayli olur," dedim, yüzüme alay dolu bir gülümseme yerleştirdim. "Bir altmış seni..."

"Sağlam geldi, kabul et," diye karşılık verdi Akif Selim.

Burak, alınmış ve gücenmiş gibi Akif Selim'e baktı. "Bir altmış değil, bir seksenim. Kırılıyorum bak. Hatta o kadar kırılıyorum ki kalbim kan bile pompalamıyor."

"Hay kalbine..." diye söylendi. "Bir işe yara, önden yürü de adımlarına basalım. Anca çene... Çenenin yayını si..."

Boğazımı sahte bir öksürükle temizledim, başımı yana eğdim ve ona baktım. "Seveyim diyecektim," diye devam etti. Burak, istediği gibi önümüze geçti ve biz de adımlarını takip ettik. Rüzgârın etkisi

iyice artarken Burak, "Çok soğuk," dedi, bir elinde mikrofon varmış gibi Akif Selim'e doğrulttu. "Beyefendi, hava soğuk mu?"

Akif Selim, boğazındaki siyah boyunluğu ağzına doğru çekerken, "Yo, sıcak," dedi, sonra ikisi tuhaf bir yüz ifadesiyle birbirlerine baktılar ve kahkaha attılar.

"Bunun videosunu sana bir ara izleteyim," dedi Akif Selim. "Bak ya, kuzucuğa bak. Nasıl bakıyor hiçbir şey anlamamış gibi!"

"Kuzucuğun mu sahiden?" diye sordu Burak, Akif Selim kalçasına tekme atmak için ayağının tekini kaldırdı ama Burak, bunu bekliyormuş gibi koşarak uzaklaştı.

"Gevşek beygir," dedi Akif Selim gergin bir ses tonuyla. Sustum, ben susunca o da sustu ve sessizlik, Burak gittiğinde ağır ağır aramıza sızdı. Kayakların kiralandığı yere geçtik, Zeynep benim için bir tane kiralamıştı. Herkesin kendine ait kayak ayakkabısı olduğu için yalnızca kayaklar kiralanmıştı. Akif Selim ve Burak da kayaklarını kiraladıktan sonra hazırdık.

"Şurada bir test edeyim," dedi Burak, kayağını aldı ve hafifçe aşağı doğru kaydı. "Nasıldım?" diye sordu, herkes gülerek Burak'a bakıyordu. "Tamam, esprili bir adamım, sizi anlıyorum ama buna neden gülüyorsunuz?"

Gülüyorduk çünkü küçük, yaramaz ve oldukça mızmız bir çocuğu andırıyordu.

"Geçen yıl geldiğimizde o kadar az kayabildik ki... Bir buçuk metre anca," diye konuşmaya başladı Ertan. "Bu sefer çok kalabalık değil."

Kayak kaskımı düzeltirken Ertan'a, hemen sonra da diğerlerine yandan bir bakış attım. "Şu kaymak için yukarı çıkan zımbırtıya ilk ben bineceğim," diye konuştum. Orta, kolay ve zor parkurlar vardı. Zor parkurda kaymayı seviyordum ama yarın ağrıyla uyanmamak için orta parkurda kaymayı seçmiştim.

"Zımbırtı mı?" Akif Selim'in dudaklarından kısık, boğuk bir kıkırtı döküldü. "Teleski, oldu sana zımbırtı." Omuz silktim, gülüm-

sediğimi göstermemek için yüzümü sağ tarafa çevirdim ve kayan insanlara göz attım. "İlk önce Hare Güz, daha sonra ben ve en son da Burak binsin. Siz de sırayla bizi takip edersiniz." Direkt olarak Akif Selim'e baktım. Ertan, memnun olmamış gibi dudaklarının arasından homurdandı ama ne söylediğini anlayamadım.

Akif Selim, Ertan'ın ne söylediğini anlamış gibi ters ters baktı ama sessiz kaldı. Bizi yukarıya çıkaracak olan *zımbırtıya* önden koşan ve hepimizden önce oraya varan Burak, daha sonra ben ve en son Akif Selim bindi. En tepeye çıktık, yerlerimizi aldık. "İlk önce sen kay," dedi Akif Selim. "Ben seni takip ederim."

"Tamam," dedim, dizlerimi kırdım. "Aşağıda görüşürüz!" Kar sapanı pozisyonuyla kaymaya başladım, kontrollü ve yavaştım. S çizerek kayarken ellerim arkada; omzumun biri aşağıda, biri de yukarıdaydı. Biraz daha hızlanmak için kayak batonlarından destek aldım, dakikalar sonra tepenin zirvesinden aşağıya doğru inmiştim.

Uzun zaman sonra huzurlu hissettiğim bir gün geçiriyordum.

Neredeyse tüm yükü bacaklarıma ve dizlerime verdim, yavaşça durdum, beni takip edeceğini söyleyen Akif Selim'e baktım. Kısa bir süre içinde kadrajıma girdi ama oldukça hızlı olduğu için durmakta zorlandı, yavaşladı ama durması için yeterli değildi.

O kadar sert bir şekilde kara saplandı ki dudaklarımın arasından korku dolu bir çığlık döküldü. Ayakkabımın iki kilidini de açtım, hızla koşmaya başladım. Nefes nefeseydim ve korkuyordum. Birkaç dakika içinde yanına gittim. "İyi misin?" diye sordum, sesim endişeliydi. Ses alamayınca tekrarladım, dizlerimin üzerine oturdum ve ağzını kapatan siyah kar maskesini boğazına kadar indirdim.

Endişeli yüzüm ona keyif vermiş olmalıydı ki dişlerini göstererek kahkaha attı, daha sonra da "Korktun mu sen?" diye sordu muzip bir ses tonuyla.

"Çok komik," dedim öfkeli bir tavırla. "Böyle şaka mı olur ya?"

"Bir gün Cahit Zarifoğlu'nun sözünü söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama..." Düştüğü yerden doğruldu, dik bir şekilde oturdu ve direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Düştüysem sana bakarken

düştüm." Hareketsizce durdum, kısık gözlerle ben de ona baktım. Kalbim, dudaklarının arasından dökülenlere kulak verdiğinde bir ağa saplanmış ve mahsur kalmış kuş gibi çaresizce göğsümün içinde çırpınmaya başladı. Başka bir şey söylememe izin vermeden bir elini bana doğru uzattı ve ben, aynı saat içinde üçüncü kez elini kavradım. Ağırlığını bana vermeden ayağa kalktı. "Bir daha?" diye sordu, siyah gözlüğünü burnuna kadar indirdi. "Neden öyle bakıyorsun?"

Bakışlarım sabit bir şekilde yüzündeydi. Dudaklarımda kelimelerin ağır yükünü taşıyor gibiydim, konuşmak hiç bu kadar ağır gelmemişti. Gözlerindeki ifade gitgide sorgu dolu bir hâl alırken bakışlarımı Akif Selim'den kaçırdım ve bir ateş gibi kalbime serilen tuhaf duyguya ellerimi bastırdım. Arkamdan bir kez seslendi, ismimi söyledi ama ben öyle duymazlıktan geldim ve onu öyle yok saydım ki sanki bir daha hiçbir şekilde hayatımda var olamazdı.

Sadece düşmüştü. Hiçbir şey olmamıştı ama ben olmuş gibi, kalbim ağzımda büyük bir korkuyla ona doğru koşmuştum. Korkuyu da onun gibi yok saydım. Yok sayamadığım an geldiğinde ne yapacaktım? Onu neden yok saymak istiyordum? Okuduğum bir kitapta, *kim hayatını değiştirecek bir anın yaklaştığını önceden kestirebilir ki*, diyordu. O satırları okurken hayatımın değişeceğine inandığım gün hiçbir zaman gelmeyecekmiş gibi hissetmiştim ama o bana öyle bir bakıyordu ki... Özellikle, benden bisküvili pasta istediği günden beri... Bir adım daha atsa hayatıma dâhil olacakmış ama bir adım atsa kaybolacak olan benmişim gibi hissediyordum.

Zihnimden geçen bütün düşünceler ona odaklanırken kalbim ve mantığım iş birliği edip ondan kaçıyordu. İsmini şu andan itibaren dillendiremiyordum, göğsümde bir ağrı başlattı, ağrı vücudumun her yanına dağılırken en iyi yaptığım şeyi yaptım.

İlk önce ondan, daha sonra kendimden ve geriye kalan her şeyden, herkesten kaçtım.

Hiç yara almamak için kaçmak; gözlerinde yansımamı gördüğüm adamdan, bana iyi gelen insanlardan, kendimden...

Bir korkak gibi...

"Keşke," dedim fısıltıyla. Yutkunamadım. "Keşke bu kadar korkak olmasaydım."

Yalnızlığı severdim. Babamı kaybettikten sonra yalnızlıkla arkadaş olmuş hatta sırtımı hayali bir hisse yaslamıştım.

Etrafımda beni seven, benimle her çeşit oyunu oynayan kuzenlerim olmuştu. En başa Ceren'in ismini yazsam da üniversiteyi kazanıp İstanbul'a gittiği yıldan sonra yerini Zeynep'e bırakmıştı. Ceren'le olan iletişimim Zeynep'ten daha farklıydı; o çok daha anneci yaklaşır, beni körüklemezdi. Zeynep ise hissettiklerimin doğru olup olmadığına bakmaz, anı yaşamamı isterdi. Buna rağmen bile Zeynep'le son zamanlarda çok daha iyiydik çünkü ona bir mesafe koymuyor, koymadığım gibi bana yaklaşmasına da izin veriyordum.

Şimdi o yalnızlığın karşısındaydım ve ellerimde, kalbimi yakan adamın cümlelerini taşıyordum.

Ateşte kül olan odunların sesini dinlerken elimde kahvemle kirpiklerimin arasından karşıma oturan yalnızlığı izliyordum. Omzuma dokunan el yüzünden istemsizce ürperdim, başımı yana eğdim ve Zeynep'le göz göze geldim. "Çok mu yoruldun?" diye sordu. "Dördüncü kayışından sonra seni göremedim."

"Biraz," diye yanıtladım, hiçbir şey olmamış gibi çıkan ses tonum yalan cümlelerin üzerine sinmişti.

"Yanımıza sadece birkaç kez geldin. Ben sana demiyor muyum bizi yalnız bırakmak uğruna kendini yalnız bırakma diye?"

Omuz silktim, dudaklarım samimi bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "İstemediğim hiçbir şeyi yapmam, biliyorsun," dedim, bu sırada gözlerim yemek alanı kapısından içeriye giren Akif Selim ve Burak'a kaymıştı. "Üstelik yalnız değildim; Burak sağ olsun, pek mümkün olmadı."

"İyi çocuk," diye mırıldandı. "Akif Selim'le nasılsınız?" Sesi sonlara doğru kısılmıştı.

"Arkadaşız," dedim umursamaz tutmaya çalıştığım ses tonuyla. "Neyse, boş ver sen bunları şimdi. Acıkmadın mı? Ben çok açım hatta o kadar açım ki bayılabilirim." Oturduğum tekli koltuktan kalktım, yemek masasına doğru yürüdüm. Zeynep, hemen arkamdan geldi ve kolumdan nazikçe kavradı. "Yine kaçıyorsun," diye fısıldadı. "Unutma, benden sana kulağına küpe olmasını istediğim bir cümle... Kaçtığın her şeye er ya da geç yakalanırsın çünkü zemin elverişsiz, sürüklenmek kaçınılmaz." Göz ucuyla Akif Selim'e baktı. "Kim bilir, belki de çoktan yakalanmışsındır."

"Zeynep, lütfen," dedim yavaşça.

"Seni çok seviyorum, Hare Güz. Bazen açık konuşmak haddimizi aştırır, sevdiklerimizi üzer, belki de kırar... Ne olursa olsun bulanık suların içinde kaybolmana izin vermeyeceğim."

Kolumu tutan eli kaydı, bileğimi kavradı, gülümseyerek bana baktı ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yemek masasına doğru çekiştirdi. Aslı ve Yasin de geldikten sonra garsonlar servise başladı. Kayseri yöresine ait yemekler masaya dizilirken yanımdaki sandalye çekildi, başımı çevirmesem de keskin bir şekilde burnuma dolan kokusundan Akif Selim olduğunu anlamıştım.

"Nereye kayboldun bakayım sen?"

Benden cevap alamayınca yerinde hafifçe doğruldu, "Şaka yaptığım için kızdın mı?" diye sordu. Başımı sola çevirdim ve ona baktım. "Hayır," diye yanıtladım tekdüze ses tonumla. "Sadece çok yorgunum."

"Anladım," dedi ve tabağıma develi cıvıklısı ismi verilen, bildiğimiz kuşbaşılı pideden koydu.

"Yemeyeceğim, teşekkürler," dedim ve pideyi tekrardan tabağa bıraktım. Zeynep, masanın altından ayağıma vurdu, omuz silktim ve yağ mantısından aldım.

Yanlış yaptığımın farkındaydım; böyle davranmak istemiyordum ama zorundaydım. Kontrolü elime zor almıştım, kaybedersem fren balata yayları kopmuş bir aracın içinde, son süratle istemediğim duygulara doğru çarpacaktım.

Ve sonum un ufak hâle gelene kadar parçalanmak olacaktı. Akif Selim'in varlığına şimdiden bu kadar alışmışken ve bunu henüz kendime bile itiraf edemiyorken, bir gün yokluğuyla tanışırsam ne yapacağımı bilmiyordum. Evet, hata yapıyorum, biliyorum. Düşüncelerim kuruntudan da ibaret olabilirdi ama önünü göremediğim bir duygunun esiri olmak istemiyordum. Bir gün önce insanları kaybetmek uğruna bile olsa anı biriktirmek için yanlarında olmam gerektiğini düşünüyordum ama yapamıyordum.

Korkuyordum.

Bazen öyle bir savaşın içinde olurdun ki kendini düşmandan korumak yerine düşmanı kendinden korurdun ve aynı zamanda düşman diye bahsettiğine ayrı bir parantez açar, *yokluğundan korktuğum insan* yazardın.

Düşüncelerim yalnızca zihnime değil, boynuma da ağır geldiğinde önümde duran sudan birkaç yudum aldım ve masadan kalktım. Masadakilerin bakışları üzerimde geziniyordu ama umurumda değildi, yalnızca nefes almaya ihtiyacım vardı ve *o* yanımda, her şeyden habersiz bir şekilde otururken mümkün gibi durmuyordu.

Otelin yemek alanında olan balkonuna geçtim, sert bir rüzgâr titrememe neden olurken sertçe yutkundum. Görüş açıma ateş varilinin önündeki altı kişilik grup girmişti. Birinin elinde saz, diğerinin elinde ise gitar vardı ve türkü söylüyorlardı. Ne kadar süre geçti, bilmiyorum; Zeynep hava almak için hep beraber dışarı çıktıklarına dair bir mesaj atmıştı. Çok geçmeden bizim grubu, türkü söyleyen insanlara doğru yürürken gördüm. Cep telefonum avucumda titremeye başladı, Zeynep arıyordu. Aramayı yanıtladım. "Fazla dikkat çekiyorsun," dedi, gruptan uzaklaşmıştı. "En azından bugün yapma. O anlamda görüşmek istemiyorsan ve sana yaklaşımından hoşlanmadıysan bunu çok daha güzel bir dille söyleyebilirsin. Kaçmak çözüm değil."

"Çocukluk yapıyorum, biliyorum," dedim, bıkkın bir nefes bıraktım. "Tamam, geliyorum."

Aramayı sonlandırdım, üzerime giydiğim lila, şişme montun geniş cebine ellerimi sakladım ve otelin restoran kısmından ayrılıp

dışarı çıktım. Yanlarına varmam yalnızca birkaç dakika sürdü, Zeynep'in yanına kıvrıldım ve göz ucuyla ağzını oynatarak şarkıya eşlik eden Akif Selim'e baktım. Buraya gelirken *playlist*ine bakmıştım, her türden şarkı seviyordu. Peki, bundan bana neydi? Kendime kızdım, bakışlarımı kaçırdım. İlerleyen saatlerde herkes, yorgunluktan bayılacak gibi oldukları için odalarına çekilmişti ama ben hâlâ dışarıda, buz gibi havada içimdeki ateşten nefes alamıyormuş gibi hissediyordum.

Sonra... Yine o geldi. *Akif Selim Kıraslan.* Arkamda bir nefes, burnuma gelen tanıdık koku... Buradaydı.

"Düşünüyorum," dedi puslu bir ses tonuyla.

"Neyi?" diye sordum.

"Ne yaptığımı... Yaptığım şeyin neden benden uzaklaşmana sebep olduğunu. Aramızda olmayan nedir?"

Sessiz kaldım. Bazen sessiz kalmak kaçış yoludur, bazen de bir cevaptır. Ben cevabımı sessiz kalmaktan yana kullanıyordum. Bir eli hiç beklemediğim bir anda belime kaydı, beni yavaşça kendine doğru çekti. Bakışlarım göğsündeydi. Baş ve işaret parmağıyla çenemi kavradı, başımı usulca kaldırdı.

"Neden ulaşamıyorum?" diye sordu gözlerimin içine bakarken pürüzlü ses tonuyla. "Sana ulaşmama neden izin vermiyorsun? İlk başlarda her şey çok netti. Şimdi sana bakarken pencereleri olmayan bir evin önünde bekliyormuşum gibi hissediyorum. Beklemek sorun değil ama duvarları yıksan, önüne çiçek koysan? Bir adım atsam uzağına düşeceğim, beklesem gönlüm razı değil. Penceresi buğulu bir evin içindesin, yalnızlık istiyorsun ama bir yandan da *keşke biri kapımı çalsa,* diyorsun. *Kapıyı hiçbir zaman açmasam ama yine de çalsa.*"

Artık yalnızca hava değil, Akif Selim'in kurduğu cümleler de buz kesmişti. "Her zaman net, ne istediğini bilen bir adam oldum ama sen... Yönümü kaybettiriyor, hiç tanımadığım bir şehrin sokağında kaybolmuşum gibi hissettiriyorsun, gök yüzlü. Gitmemi mi istiyorsun? Tamam, gideyim. Hemen şimdi... Seni rahatsız ediyormuşum gibi benden kaçman çok kötü hissettiriyor."

"Sana çok kötü hissettirdiğimin farkındayım ama bazen... Karşındaki insanı kendinden korumak için onun kalbini kırmak zorunda kalırsın."

"Kaybedecek neyin var?" diye sordu, bakışları da kurduğu cümleler gibi cesurdu. "İzin ver, yanında olayım."

"Bu sefer kaldıramam," dedim, içimden ekledim: *Seni de kaybedeceğim. Herkesi kaybettim. Bu cümledeki "herkes" bana hem anne hem de baba olan adam, anla ne olursun, ben her şeyimi kaybettim.* Bir adım geri çekildim, dokunduğu yerler sıcaktı ama şimdi buz kesmişti. "İyi geceler, Akif Selim."

"Yanında olmak istiyorum," dedi bir kez daha. "Lütfen, yanında olmama izin ver."

"Sen iyi bir insansın, Selim," Gözlerim buğuluydu. Birkaç adım geriye gittim ama belimdeki eli ilk önce bileğimi, hemen ardından serçe parmağımı kavradı. "Benim gibi ne istediğini bilmeyen, çocuktan farkı olmayan ve korkak gibi davranan birini hak etmiyorsun."

Sırtımı yüzüne döndüm, serçe parmağımı parmaklarının arasından usulca çektim. Adımlarım ileriye giderken hiç geri dönmez gibiydi ve bu gece, bir parçamı avuçlarının içine bıraktığımdan da habersizdim.

XIV

KARA DELİK

♪ Kaldık Böyle, *Yelken* ♪

Üstesinden gelemediğimiz her şeyin üzerini örter; kör gibi davranır, dilsiz gibi susar, sağır gibi duymazdık. Sonra bir gece çalan şarkı ya da yabancı bir insan... Üstesinden gelemediğimiz için yok saydıklarımızı gün yüzüne çıkarır ve bizi, kılını bile kıpırdatmadan tek hamlede devirirdi.

Hislerimin üzerini örttüm, sonra da ne bıçak kullandım ne de silah; sağır oldum, dilsiz oldum ve ölmesine göz yumdum. Olay mahallinden kaçarken gecenin nabzını gözleriyle ölçen, kalbiyle dinleyen adama enselendim.

Ondan da kaçmaya çalıştım, kaçamadım, kendime yakalandım.

Kendime yakalandığım bir gecenin sabahına uyandım. Zeynep'i uyandırmadan üzerimi değiştirdim, odadan çıktım. Bunları yapmam yarım saatimi almıştı ve tam sekizde kahvaltı yapmak için otelin açık büfesindeydim. Tabağıma birkaç çeşit peynir, biberli yeşil zeytin, salam ve vişne reçeli aldıktan sonra en köşedeki masaya, pencere kenarına geçtim. Yediklerim boğazımdan geçti ama içime bir taş gibi oturdu.

Ama sonra... Onu tam karşımda gördüğümde sıkıntılı his, yerini avuçlarımın terlemesine neden olan heyecana bıraktı. Bugün ben beyazdım, giydiğim şişme mont mavi renkti; o da siyahtı, şişme montu koyu yeşil rengindeydi.

"Günaydın," dedi, elindeki saklama kabını masaya koydu. Onun için yaptığım bisküvili pastaydı. "Oturabilir miyim?"

Kısık bir sesle, "Oturabilirsin," dedim. Bakışlarımı kaçırdım ama sırtını döndüğünde göz ucuyla ona bakmaya devam ettim. Montunu sandalyeye astı, tabakların olduğu yerden tabak ve çatal aldı, kahvaltılıkları tabağına yerleştirdikten sonra demli çay istedi ve karşıma oturdu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu tekdüze ses tonuyla bana bakmadan konuşurken. "Ben bütün gece kıvrandım."

Benim de ondan bir farkım olmamasına rağmen, "Uyudum," diye yanıtladım ve çayımdan birkaç yudum aldım.

Yüzü buzdan bir gülümsemeyle gerildi. Soğuk, bir kaya gibi sert duran bakışlarını mekânda gezdirdi. Onu daha önce böyle görmemiştim. Evet, yüz hatları sertti ama bakışları en azından bana karşı öyle değildi. "Anladım," diye yanıtladı, başını ağır ağır kaldırdı ve direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Beyaz sana çok yakışıyor," diye bir iltifatta bulundu yüz ifadesindeki soğukluğu korumaya devam ederken. "Lila da. Mor da."

Sertçe yutkundum. "Teşekkür ederim," dedim heyecan, hislerimin üzerine bir ateş gibi serilirken. Dün gece söylediği cümle zihnimde uğuldadı. *Aramızda olmayan nedir?*

"O gün... *Dans edelim, bir kız peşimde,* dediğin gün... Aslında öyle bir şey yoktu, değil mi?"

Güldü. Gülünce yüzündeki kaya gibi sert ifadesi de çatladı ve konuşmaya devam ettikçe kayboldu. "Yoktu," dedi muzip bir ses tonuyla. "Sadece seninle dans etmek istedim."

"Benimle dans etmek istediğini söyleseydin de yeterliydi," diye homurdandım. "Neden oyun oynuyorsun?"

"Oyun oynamak değil bu," dedi yumurtasına pul biber dökerken. "Küçük, beyaz bir yalan."

"Akif Selim... Yalanlardan da oyunlardan da hoşlanmam." Ses tonum da bakışlarım gibi netti. "Ayrıca yalanın küçüğü büyüğü olmaz. Yalan yalandır."

"Özür dilerim, tamam," diye kabullendi. "Bir daha oyun yok, yalan yok."

"Bana başka yalan söyledin mi?"

Sertçe yutkundu, âdemelması ağır ağır hareketlenirken gözleri tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "Sana bundan başka yalan söylemedim," diye konuştu. Bana başka bir yalan söylemediğine inanmak istedim. Neden, bilmiyorum; o karşımda otururken ve bana bu kadar net bakarken gözlerinde gördüğüm o hissin bu kez benim yansımam değil, onun yansıması olduğuna inanmak istedim. "Hare Güz... Dün gece bana, seni hak etmeyecek kadar iyi birisi olduğumu söyledin, aynada kendine hiç bakmıyor musun?"

Gözlerine baktım. "Bakıyorum," dedim fısıltıyla. "Aynaya..."

Gözleri büyüyünce karanlığı da büyüdü ve bir kara delik gibi beni içine çekmeye başladı. Zamanı yavaşlatan kara deliğe doğru yürüdüğümde avuçlarımdaki terleme ve kalbimdeki çarpıntı daha da arttı. Edebiyat dergisi okurken denk geldiğim, *"Her insan kalbinde bir kara delikle yaratılmıştır."* cümlesine bakakaldığımı hatırladım. *"Bir yıldızın kendi içine çökmesiyle oluşan kara delik türüne yıldızsal kara delik denir. Bir kara deliği doğrudan görmek imkânsızdır, bir nesnenin görünebilmesi için kendisinden ışık çıkması veya kendisine gelen ışığı yansıtması gerekir; oysa kara delikler çok yakınından geçen ışıkları bile yutarlar. Yani bir insanın duygularını tamamen görmek; acısını, mutluluğunu tamamen anlamak imkânsızdır. Kalbinde kara delikle yaşayan bir insanı anlayabilmek için gözlerinde yansımamızı görmeliyiz; belki de düştüğü yere takılmak, kuruyan ama yaşam boyu sızlayan bir yarayla yaşamaya devam etmeliyiz."*

O edebiyat dergisini okurken alt sayfada okuyuculara sorulmuş olan bir soru görmüştüm; dikkatimi o zaman çekmemesi, bugün çekeceği içinmiş. Bir gün o soruyu kendime sorabileceğimi düşünmemiştim. "Kara delikler, yakınından geçen ışığı bile yutuyorsa iki insan, karanlıkta önünü nasıl görebilir?"

Gözlerinde, zamanın yavaşladığı bir kara delik vardı. Her insan, kalbinde bir kara delikle yaratılırken Akif Selim, gözlerinde bir kara

delikle yaratılmıştı. Gözlerinin aynasında kendimi görüyorsam sebebi ışığımdandı, ona yaklaştığımda ışığımı yutmayacağının garantisini kim verebilirdi?

"Eğer bir gün baktığın aynalarda kendini göremezsen başını usulca kaldır ve gözlerime bak." Düşüncelerimin ipini keserken pürdikkat ona bakmaya devam ettim. *Aynaya.* "Kuyu dibini bile aydınlatır senin ışığın."

Son sözlerinden sonra aramıza derin bir sessizlik yayıldı ve kahvaltımızı bitirene hatta Burak yanımıza gelene kadar sürdü. Akif Selim, Burak'ı umursamadan çatalını peçeteyle temizledi ve bisküvili pasta kabını açtı. Bir çatal aldığında ilgiyle ona bakmaya devam ettim. "Güzel olmuş mu?" diye sordum.

"Olmamış," dedi, ciddi bir ifade yüzüne yayılmaya başladığında güçlükle yutkundum.

Bir elim uzandı, bisküvi kabını kavradı. "Yeme o zaman."

"Seni sinirlendirmek çok güzel," dedi Burak'ın varlığını umursamamaya devam ederken. "Ellerine sağlık, Güz. Çok güzel olmuş."

Avucumun içinde tuttuğum kabı aldı, bisküvili pastayı bitirdi, başını kaldırdı ve Burak'a baktı. "Sen de mi buradaydın?"

"Sen ne hain bir insansın lan!" dedi Burak alınmış ve gücenmiş ses tonuyla. "İnsan kahvaltı yapacağız, uyan demez mi?"

"İkimiz de birbirimizden habersiz uyandık," diye karşılık verdim çatallaşan sesimle. "Öğlen Akif Selim bizim için sucuk ekmek yapacakmış, o zaman hep beraber oluruz."

"Lan, yapacak mısın harbiden?"

Akif Selim, "Hare Güz isterse yaparım, neden yapmayayım?" dedi, Burak'ın yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. "Sizi ben anlayamıyorum," dedi, kafası karışmış bir şekilde ikimize bakıyordu. "Kimse de anlamaya çalışmasın, manyak oluruz."

"Haydi, çok konuşma da kahvaltını yap, sonra da yanımıza gel." Ayağa kalktı, peçeteyle ağzını sildi. "Hare Güz, ellerimi yıkayıp geliyorum."

Aşağı yukarı başımı salladım. "Ben de senden sonra yıkayayım, yalnız kalmasın, yazık Burak'a."

"Allah razı olsun Hareciğim, Güzcüğüm ya," dedi alay dolu ses tonuyla.

Akif Selim gözlerimizin önünden kaybolurken Burak da kahvaltı tabağını aldı ve kahvaltılıkların dizildiği alana doğru yürümeye başladı. Kısa bir süre içinde Akif Selim geldi, Burak kahvaltısını yaparken bu sefer ben lavaboya gittim ve ellerimi yıkadım. Akif Selim, dışarıya çıktığına ve beni kapının önünde beklediğine dair bir mesaj attı, lavabodan çıktıktan sonra direkt olarak otelin önüne geçtim, kapıdan çıktığım an sigara içen Akif Selim'le göz göze geldim.

Beni gördüğünde sigarasını bitirmeden söndürdü, çöpe attı ve gülümseyerek bana bakmaya devam etti. Yarım saat önce buz kesen bakışlarından eser yoktu. "Bugün sadece eğleneceğiz," dedi. "Hiçbir şey düşünmeyeceğiz."

"Düşünmeyeceğiz," diye onayladım, ardından yerden kar aldım ve avucumun içinde top hâline getirip Akif Selim'e doğru attım. Kartopu göğsüne çarptı, yere düştü. "Böyle düşünmesem olur mu?"

"Çok yaramaz bir kızsın," dedi, o da benim gibi kartopu aldı ve bana doğru attı ama ıskaladı.

"Iskaladın!" dedim keyifli bir ses tonuyla.

"Bak ya!" Sesi de yüzü gibi gülümsüyordu. "Seni yine kara yatırayım mı istiyorsun?"

Bana doğru yürümeye başladı. "Yok, hayır," diyerek itiraz ettim. "Şaka yaptım. Ne ıskalaması, on ikiden vurdun."

Başını hafifçe arkaya attı, gözlerini kıstı ve güldü. "İyi haydi, inandım," dedi. "Kayakları alalım da teleskiye gidelim."

Kayakları aldık, teleski ile kaymaya başlayacağımız yere ilk önce ben, hemen ardından da Akif Selim çıktı. Kaymak için hazırlanırken, "Fotoğraf çekelim mi?" diye sordu tuhaf bir ses tonuyla. "Hatıra kalsın."

"Olur," diye yanıtladım. Bir elimi omzuna koydum, gülümsedim. Akif Selim, bugünün anısını bir fotoğrafla ölümsüzleştirirken hafifçe ayağım kaydı ya da başım heyecandan döndü, bilmiyorum; dizlerimin üstüne eğildim. Omzumdaki elimle beraber ayağım da kayarken kendimi kahkaha atarak karların içine bıraktım. Akif Selim, gülerek yanıma uzandı ve fotoğrafımızı çekmeye devam etti.

"Bana gönder onları," dedim gülümsemeye devam ederken. "Hatıra kalsın."

Gözlüğünü çıkardı, ilgiyle bana baktı. "Hatıralar... Keşke her anımızı ölümsüzleştirebilsem," dedi, sıcak nefesi yüzümü yalpalarken çok yakındı. "Şimdi seni ve beni, zamanın yavaşladığı kara deliğe hapsetsem ya," dedi, yavaşça yaklaşırken gözleri dudaklarıma kaydı. "Şimdi seni, zamanın yavaşladığı yerde öpsem ve seni öpmek için her şeyimden vazgeçsem... Bu, beni acımasız bir adam yapar mı?"

Bir eli yavaşça yüzüme doğru yayılan saçlarıma kaydı. "Seni kazanmak istiyorum," dedi puslu bir ses tonuyla. Saçlarımı hafifçe omzuma doğru attı ama elini çekmedi. "Benden kaçarken bile bana geldiğini bilmiyorsun. Şu an seni öpsem her şeyin çok daha kötü olacağını biliyorum ama bazen bilmek, yapmaktan alıkoymaz. Bakma bana öyle, minik minik... Tedirginliğin, şaşkınlığın... Hepsine tamamım. Ne ara sınava tutuldum, ne ara hepsine tamam oldum, bilmiyorum; bilseydim çalışıp gelirdim, belki engel olurdum, belki de olamazdım, bilmiyorum ama şunu çok iyi biliyorum ki ben yine dayanamaz, bir çift gamzeye yenilirdim."

Sözleri, içimde bir kasırga etkisi yaratırken dilimin altına sakladığım neşter kayboldu. Ne sözlerini ne de onu kanatabilecek bir cümle kurabildim. Bu, ona karşı koyamadığım, duvarları önüne bir set gibi çekemediğim ilk andı ve korkarım ki son olmayacaktı.

Söylediklerinin etkisinin geçmesine izin vermeden usulca kulağıma doğru eğildi. "Yalnız değilsin," dedi ve gözlerimin içine *artık omuzlarım senindir, tüm yükünü oraya koyabilirsin,* der gibi baktı. "Artık ben varım. Kendine haksızlık yapmaya devam ettiğin her an karşında duracağım, bir ayna gibi... Sen de bana bakacaksın, *aynana* ve ışığını yansıtacaksın. İzin ver, yolumuz aydınlansın."

Buz kestim. Hayır, kalbim yanıyordu ama buz da kesmiştim. Bir an başım ağırlaşmış, zemin altımdan kaymış gibi hissettim. Sanki kalbi bir hücreydi. Orada beyaz ışıklar vardı, her saniye yanıp sönüyordu. Orada zamanı yavaşlatan bir kara delik, saatin tıkırtılarına meydan okurdu. Benim kalbimde ise yalnız kalma hastalığı vardı, yalnızlığı sevme hastalığı... Bir gün bir adam gelecek; seni o yalnızlığın içinde, saklandığın kuytu köşede bulacak ve *yalnız değilsin, artık ben varım, diyecek*, deselerdi güler geçerdim.

Gözbebeklerinin tam ortasında kıvranan yalnızlığı görecek, ona dokunacak ve gözleriyle sana ayna tutacak, *bu dünyada senin yansımanım, diyecek,* deselerdi arkama bile bakmadan kaçardım.

Dün gece arkama bile bakmadan kaçmıştım ama bugün uzandığım zemine çakıldığımdan kıpırdayamamış, sabit bir şekilde ona bakmaya devam etmiştim. Cep telefonu melodisi aramıza bir kılıç gibi yatarken ikimiz de umursamadık. Gözlerimi ondan kaçıramadım, o da elini saçlarımdan çekmedi. "Telefonun çalıyor," derken sesim çatallıydı. Gözlerini kapattı, burnundan derin bir nefes alıp verdi ve cebindeki telefonu çıkardı, aramayı yanıtladı. "Söyle, güzel anlarımın katili," dedi bıkkın bir nefes bırakırken. Yüksek ihtimalle arayan Burak'tı. "Aynen, oradayız. Tamam." Telefonu kapattı, yavaşça bana doğru döndü.

"Aşağıda bizi bekliyorlarmış," diye mırıldandı, yerden kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Kayabilecek misin?" diye sordu muzip bir ses tonuyla. "Dizlerin iyi durumda mı?"

"İyi," dedim zorla konuştuğumu ve dizlerimin titrediğini belli etmemeye çalışırken. Uzattığı elini tuttum, ayağa kalktım. "Sen git, ben de arkandan geleceğim."

"Emin misin?" Gözlerine baktım, *az önce söylediğim her şey gerçek* der gibi bakıyordu.

"İyiyim, Selim," dedim usulca. *Tamam* dercesine başını salladı, kilitleri taktı, kontrollü bir şekilde kaymaya başladı. Kalçamın üzerine oturdum, karı avuçladım ve sımsıcak yanağıma yasladım.

Yanağım yanıyordu. Kalbim yanıyordu. Yabancı olduğum hisler içime yayılırken yapabildiğim tek şey, iki avucumla kavradığım karı

yanağıma bastırmaktı. Ne kadar süre geçti, bilmiyorum; Burak teleskiyle olduğum yere geldiğinde yüzümdeki o tuhaf ifadeyi silebilmiştim.

"Beni mi bekledin?" diye sordu. "Zaten Akif Selim'le kayılmaz, affedersin ama biraz dengesiz. Üzerine düşerdi valla, zaten miniciksin."

"Kayalım mı?" diye sordum, bakışlarım da ses tonum gibi dağınıktı. "Soğuk çarptı galiba, pek iyi hissetmiyorum."

"Teleferikle inelim mi?" diye sordu.

"Hayır," diye konuştum güçlükle. "Kayabilirim."

"Hare Güz, hiç iyi görünmüyorsun," dedi, kalbimin sesini mi duymuştu? Sanki biri kalbimin içini açmış, yerine sönmesi mümkün olmayan bir ateş yerleştirmişti. Biri değil, bunu bana Akif Selim yapmıştı.

"Hare Güz?" dedi kalbimi açan ses. Avucuma yayılan soğukluğu aldım, kalbime bastırdım ve derin derin nefes alıp verdim. Çok heyecanlandığım için şu an bir krizin eşiğindeydim, hissediyordum. Uzun zamandır kalbime bu kadar yoğun duygular yüklememiştim. Hem üzüntüyü hem de mutluluğu aynı anda hissetmek ağır gelmişti. *Bir,* dedim içimden. Geçti. *İki*, dedim. Yavaşladı. *Üç*, dedim. Geçmedi ama geçmek zorunda. *Üç*, dedim bir kez daha. Geçti. *İki*, dedim azaldı. *Bir*, dedim. Tamamen geçmese de yürüyebilecek durumdaydım.

Akif Selim'in endişeli yüzü, yüzümün önüne gelirken gülümsedim. "Korkma," dedim. "İyiyim. Sadece... Çok heyecanlandığımda ya da çok üzüldüğümde kalbim sıkışıyor. Panikatak gibi ama değil de."

Tüm içtenliğiyle yüzümü iki avucunun arasına aldı. "Özür dilerim," dedi kısık ses tonuyla. Sesindeki kelimelerin anlamı, üzerime yıkılmak yerine gülümsetti. "Çok özür dilerim."

"İyiyim," dedim bir kez daha. Koluna tutundum ve yerden kalktım. "Teleferikle inelim mi?"

Bir eli yavaşça belime kaydı. "Ağırlığını bana ver, Güz," dedi ve beraber teleferiğe doğru yürümeye başladık. Burak, elinde tuttuğu kayak malzemeleri yüzünden diğer teleferiğe bineceğini söyledi.

Akif Selim, teleferiğe binmeme yardımcı olduktan sonra yanıma oturdu. "Her zaman böyle mi oluyor?" diye sordu.

"Her zaman değil," dedim. "Sadece çok heyecanlandığım ve çok üzüldüğüm zamanlar."

Artık çok heyecanlandığını dile getirmesen mi, Güz?

"Heyecanlandığında da çok güzelsin," dedi, sonra ağzına görünmez bir fermuar çekti. "Kalp sağlığın için susmalıyım sanırım."

Gülümsedim. "Bugünlük yeterli."

O da bana gülümsedi. "Bugünlük, öyle mi?" diye sordu muzip bir ifadeyle. "Öyle olsun. Bugünlük olsun."

Teleferikten inmeden önce Akif Selim'e, Zeynep'i endişelendirmemek için yukarıda olanlardan bahsetmeyeceğimi söyledim, o da bana nasıl istersem öyle olacağını söyledi. Dışarıya, bizim ekip için ayarlanmış olan masaya geçtik. Onlar kahvaltısını yaparken Akif Selim, Burak ve ben kahve söyledik. Zeynep ve Aslı, imalı bakışlarıyla çoktan zihnimdeki düşünceleri okumuşlardı. Yalnız kaldığımız bir zaman diliminde kenara çekecekler ve neler olduğunu soracaklardı.

"Seçkin, biz de tavla oynayalım mı?" diye sordu Zeynep. "Bir de iddia koyalım."

"Bak sen," dedi Seçkin. "Neler söylüyorsun, manit? Ağlatırım ama."

"Amcam öğretti, hem de sağlamından." Doğruydu. Bize tavla oynamayı öğreten babamdı. "Bence ben seni ağlatırım."

"Oynayalım bakalım, manit," dedi, garsona seslendi ve bir tavla daha istedi. Tavla geldiğinde büyük bir rekabete girmişlerdi. Sonuç sürekli değiştiği için takip etmeyi bırakmıştım.

Ertan, sanki onunla bunu bekliyormuş gibi göz göze geldiğimiz an konuşmaya başladı. "En son gördüğümden daha iyisin," dedi, Zeynep'in doğum gününden bahsediyor olmalıydı.

"İyiyim," dedim nazik bir ses tonuyla. Kahvemden birkaç yudum aldıktan sonra, "Sen nasılsın?" diye sordum.

"İdare ediyorum. Buradan sonra bir planın var mı?"

Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki biri benden önce, "Var," dedi ruhsuz ve katı bir ses tonuyla. "Beraber İstanbul'a gideceğiz."

Başımı yana eğdim ve Akif Selim'e baktım. Tek kaşım sorguyla havalandı. Bakışlarımı kaçırmadan hemen önce, "Hep beraber İstanbul'a gideceğiz, Arman ve sen de gelebilirsiniz. İyi bir ekip olduk bence," dedim.

"İşleri biraz aksattım," diye mırıldandı Arman. "Ertan, sen gider misin?"

Akif Selim'in gereksiz yere ona yükselmesinden mi, bilmem ama "Başka zaman," dedi, ardından kahvaltısına döndü. Arman, "Kahvaltıdan sonra biz kaçacağız," diye araya girdi. "Gelecek olan varsa bırakabiliriz. Burak?"

"Akif Selim'le döneceğim, bro, eyvallah," dedi, zar attıktan sonra taşlarını oynattı ve konuşmaya devam etti: "Aga, bu Bitcoin ne zaman yükselecek ya? Yemin ediyorum, çulsuz kaldım."

"Oğlum, girme diyorum şu işlere. Dolandırılacaksın. Göreceğim o zaman çulsuzluğu."

"Ah bir köşeyi dönsem..."

Burak, ikide bir bahsettiği uygulamadan parasının yükselip yükselmediğini kontrol ederken Zeynep ve Aslı, beni masanın en köşesine çektiler, dün gece ve bu sabah neler konuştuğumuzu sordular. Dün geceyi net bir şekilde anlattım ama sabah olanları anlatırken lafı dolandırmaya başladım, en sonunda kendime bile itiraf edemediğim bir gerçeği söyledim ve zamana bırakmak istediğimi dile getirdim. Bu sayede beni biraz rahat bırakmışlardı. Gitmeye yakın Akif Selim,

Burak'ın istediği gibi mangalda sucuk yapmaya hazırlanmıştı. Bu işle ilgilenen otel çalışanları, gerekli malzemeleri bizim için getirmişti.

Akif Selim, ızgarayı yağlamadan önce ortadan ikiye kestiği ve üzerine bıçakla küçük çizikler attığı sucukları ızgaraya aldı. Ateş kızgın köz olunca çevirerek pişirmeye başladı. Sucuklar piştiğinde bir somun ekmeği yarıya böldü, sucuğu koydu ve bana uzattı. "Hepsi bitecek," dedi net sesiyle.

"Birader, beni yarım ekmek kesmez," diye araya girdi Burak.

"Onu biliyorum, beygir ama kadınlar önden, bir sabret."

Akif Selim, dediği gibi sucuklar piştikçe Zeynep'e ve Aslı'ya vermiş, en sona Burak'ı bırakmıştı. Burak, *hiç vermem,* tehdidini göz önüne alarak sabretmiş, sesini çıkarmamıştı.

"Ellerine sağlık," dedim yedikten sonra.

Burak atladı. "Bunun üzerine Vampir-Köylü iyi gitmez miydi?" diye sordu. Bahsettiği şey bir oyundu, daha önce oynamamıştım ama Zeynep'ten duymuştum.

"Vampir-Köylü mü? Nasıl bir oyun ki?"

Burak, ayranından koca bir yudum aldı ve lokmasını yuttuktan sonra konuştu: "Bir moderatör seçiyorsun, o moderatör de bir ya da iki kişiyi vampir, bir kişiyi şifacı seçiyor. Kalanlar köylüler oluyor, vampiri bulmaya çalışıyorlar. Eğer vampiri bulamazlarsa köylüler ölüyor, vampirin ikisini ya da birini bulurlarsa köylüler kazanıyor."

"Burak," dedi Akif Selim bıkkın bir nefes bırakırken. "İki gün önce Yasinlerde buluştuğumuzda da oynayalım diye sıkıştırdın, bari burada yapma."

"O gün hâlim yoktu ama burada iyi giderdi," dedi Yasin. "Oynasak mı?"

"Çok eğlenceli gibi duruyor!" dedim hevesle. "Oynayalım, ne olur ki?"

"Zamanımız yok, bir saate otelden çıkmamız lazım. İstanbul'a gittiğimizde oynasak olmaz mı? Aynı ekip?"

"Oynayalım da günü fark etmez," diye yanıtladı Burak.

Gülümseyerek Burak'a baktım. "Nereden öğrendin bu oyunu?"

Gülümseyişi, sorduğum soru yüzünden yavaşça silindi, yerini boş bir ifadeye bıraktı. "Yetimhanede kaldığım zamanlar, bunun bir farklı versiyonunu oynardık. Hırsız-Polis. Kâğıda yazardık. Oradan." Sesi de yüzü gibi düşmüştü. Yetimhanede büyümüştü yani, öyle mi?

Geçmiş, insanların kalbine açılan ve orada sızlayan bir yaradır. İnsanlar, güzel hatıralarını anarken burukça gülümser, eğer geçmişteki gibi mutlu değilse *ne kadar mutluymuşum* diye düşünür. Burak da öyle biri miydi? Benim gibi... Yoksa onun geçmişi, hatırlamak istemeyeceği kadar kötü anıları mı taşıyordu?

"Annem öldü. Babam da hapishaneye girdi," diye konuşmaya devam etti, kelimeler dudaklarının arasında yumruk gibi sıkılırken bakışları tedirgindi. "Ablamla bana komşularımız baktı ama bu, birkaç gün sürdü." Güçlükle yutkundu. Devam edemeyecekti. "Öyle," diye devam etti, dudağına içi cam dolu bir gülümseme yerleştirdi. *Bir bıçakla harfleri kalbine sapladığın anılar; hesaplaştığın geçmiş, bir bitiriş ve devam ediş. Kaderin karşına geçip yaşadığın her şeyin, yaptığın seçimlerin bir sonucu olduğunu yüzüne vurması...* Onu yadırgamadım ya da anlatsın diye ısrarcı olmadım çünkü bir insanın, bir insanla arkadaş olması; iyi ya da kötü yaşadıklarını bilmesi gerektiği anlamına gelmezdi. Bazen insanlara anlatamayacak şeyler yaşarız ve anlatmaktan kaçarız. Anlatınca sonucun değişmeyeceğini bildiğimizden mi bilmem, vazgeçeriz.

"Ben seni hep dinlerim," dedim fısıltıyla. Başını eğdi ve bana baktı. "Bir gün koskocaman şehre sığamaz, geniş sokak arasında göğsün daralır, *bir kapı bulsam da gitsem* dersen ben senin için orada olacağım."

"Benim için orada olmasan bile olursun, böyle söylemen bile yetermiş," dedi, daha sonra da derin bir sessizliğe, yalnızlığa büründü.

Yola çıktığımızda bu sefer kendi isteğimle Seçkin'in aracına binmiştim. Akif Selim'in bozulduğunu anlamıştım ama yalnız kalmam ve düşünmem gerekiyordu. O yanımdayken zor olacaktı, biliyordum. Ne zaman gözlerimin içine baksa nefesim göğsümde sıkışıyordu. Yol boyunca Zeynep ve Seçkin sohbet etmişlerdi, onlara tek tük katılmış, en sonunda da kulaklığımı takmış ve Birsen Tezer'in *Delikanlı* şarkısını dinlemiştim.

Şarkı, sayamadığım kez tekrar çalarken Zeynep usulca dizime vurdu. Kulaklığın tekini çıkardım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Annem, Akif Selimlerdeymiş," dedi. "Bizi birazdan alacak."

Anlaşılan oydu ki ben istemesem bile Akif Selim, bir şekilde etrafımda olacaktı ama sorun şuydu, gerçekten istemiyor muydum?.

"Tamam, sorun yok, gideriz," dedim. Dakikalar sonra Seçkin, Kıraslan Konağı'na yakın bir yerde durmuştu.

"Nişanlandıkları gece mi İstanbul'a gideceğiz?" diye sordu Seçkin.

"Evet, biletleri bu gece halledelim," dedi Zeynep. "Geldi Akif Selim... Dikkat et kendine, sevgilim. Pazartesi görüşürüz."

"Sen de güzelim," dedi, rahat vedalaşmaları için araçtan indim ve Akif Selim'in aracına doğru yürümeye başladım. Akif Selim, inadıma ön beyaz farları iki defa yakıp söndürmüş ve gözlerimi kör olmaya bir adım yaklaştırmıştı.

Arka yolcu kapısını açtım, bu sırada İbrahim Tatlıses'in sesini duydum. *Urfa Sana Küsmüş, haberin olsun*, diyordu. Burak da ona eşlik ediyordu. Güldüm. "Manyak ya," dedim kısık bir sesle. Zeynep de geldiğinde Akif Selim, Aslı ve Yasin'i de davet ettiğini, eğer isterse Seçkin'in de gelebileceğini söylemişti ama Zeynep istememişti.

Kıraslan Konağı'na gelir gelmez ellerimi ve yüzümü yıkamış, bir nebze de olsun daha iyi hissettiğime karar verince banyodan çıkmıştım. Bu sırada benimle aynı anda Beril de odadan çıkmış, ağlayan bebeğini bir şey söylememe izin vermeden kucağıma bırakmış ve Asel Mila'yı aldığı gibi banyoya girmişti.

Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım. "Hare Güz," diye seslendi Beril. "Yiğit'i birdenbire kucağına bıraktım, kusura bakma. Asel Mila midesini bozmuş."

"Sorun yok," dedim sorun olacağını bile bile. "Çok güzelsin," diye fısıldadım kocaman, siyah gözlerine bakarken. Bembeyaz teniyle dayısının esmer tenine meydan okuyordu. Minik burnuna, pembe ağzına ve çok öpülmekten kızaran yanaklarına baktım, işaret parmağımın tersiyle yavaşça okşadım. Öyle güzel hissettiriyordu ki bir an o hisse yenik düştüm ve böyle bir bebeğimin olduğunu hayal ettim.

Bazı hayaller, enkaz altında kalmak için kurulurmuş, o an anladım.

Hiç anne sevgisi görmemiştim, yine de anne olabilir miydim? Ben de böyleyken, bu kadar savunmasız ve küçücükken annem beni nasıl terk etmişti? Anne sütüne ihtiyacım varken ve olanların bu kadar ağır olacağından haberim yokken nasıl bırakmıştı beni?

Yangın gözyaşları, soğuk yanağıma izini bırakırken kimse görmesin istedim. Cehennemin yedi kapısı vardı, yedisi de kalbimin kör kuyularına açılıyordu. Her birinin içinde ateşten yetmiş bin dağ vardı; dağ göğüs kafesime yığılmış, nefes aldırmıyordu. O kör kuyunun içindeki ateşten yaratılan yetmiş bin vadi, nereye gidersem gideyim orayı da ateşiyle yakıyordu. *Anne*, diye seslendim ona ilk kez. *Kalbimden.* Terk edip gittiğin zaman ardında yalnızca beni değil, o hissi de götürdün. Sonra babam gitti. Şimdi de... En az üzerimde halam kadar emeği olan babaannem mi gidecekti?

Bir gün yapayalnız kalacaksın, dedi zihnimde uğuldayan ses. *Anne bile olamayacaksın. Yapayalnız kalacaksın.*

Kucağımdaki güzel bebeğin hiçbir şeyden haberi yoktu. Öyle masum bir şekilde bana bakıyordu ki... Hafifçe eğildim, eşsiz kokusunu içime çektim.

Ya da bir gün çocuk sahibi olursam, ona nasıl dokunacaktım? Nasıl büyütecektim?

Ben nasıl anne olacaktım?

Ya onu da kaybedersem, o zaman ne yapacaktım?

Gözyaşlarım art arda akarken biri kolumdan tuttu ve sertçe çekti. Akif Selim'in dağılmış yüzünü görmemle ağlamam daha da şiddetlenirken, "Ben... Çok özür..." Artık hıçkırarak ağlıyordum çünkü Yiğit'i kucağıma almak beni darmadağın etmişti. Akif Selim, kucağımda dudaklarını büzmüş bir şekilde duran ve ağlamak üzere olan bebeği kucağına aldı, bu sırada Beril banyodan çıktı ve ne olduğunu anlayamamış gibi bakan gözleri ikimizin üzerinde gidip geldi.

"Özür dilerim," diyebildim sessizce, iç çekerek ağlamaya devam ederken. "Çok özür..."

Akif Selim, iki avucunu yanağıma yasladı. "Sakin ol, geçti, özür dilenecek bir şey yok," dedi. Gözyaşlarım yanağıma sıcaklığını bırakıp buz kesen avucunda kaybolurken, "Korktum," diyebildim. Vücudum titriyordu. "Özür dilerim." Beril, hiçbir şey demeden yanımızdan ayrılırken ağlayan bebeğin tiz sesi zihnimin içindeydi.

"Ablan benden nefret edecek, bebeğini korkuttum. Ne olduğunu anlayamadım, çok düşündüm, çok düşündüm diye mi?"

"Ne düşündün?" Bana neden cevabını gözlerimden okuduğu soruları soruyordu? "Beril senden nefret etmiyor, etmeyecek, Güz. Bunları düşünme. Bazen korkular sinsi bir şekilde zihnimize yayılır, orada saklanır ve bize kendini göstermeden büyür. Fark etmeden korkunun karşısına geçtin, o da gözlerini dikti ve sana baktı." Gözlerime öyle bir baktı ki kalbim duracakmış gibi oldu. O bana neden bu kadar güzel, merhamet dolu bakıyordu? Ne zaman kaybolduğumu hissetsem karşıma çıkıyordu ve bana, *kaybolduğun yer karanlık bile olsa seni bulurum,* der gibi bakıyordu. Ama bir gün bulamazdı. Bir gün herkes kaybolur, ardında iz bile bırakmazdı. "Yaranın üstüne sürdüğümüz merhem neden canımızı çok yakar, biliyor musun? Yara iyileşmeye başlamıştır da ondan."

Bir eli usulca elime kayarken diğer eli de belimi buldu ve merdiven basamaklarına oturmama yardımcı oldu. Bir elim yerdeyken diğer elim avuçlarının içindeydi. Burnumdan derin bir nefes aldım, sakince geri verdim.

"Sen sabırlı bir kadınsın. Değil misin?"

"Öyleyim. Peki, sen?"

"Konu sen olunca sabırlı olduğum söylenemez..." Derin bir nefes aldı, bakışları ciddileşti. "Korkunun üzerine gidecek, zayıf yönünü bulduğun an vuracaksın. Tamam mı?"

Burukça gülümsedim. Mürekkebi kalbime dolduran yazar, Akif Selim'in dudaklarına da gülümsemeyi yerleştirmişti ama öyle belirsizdi ki varlığından ikimiz de emin olamamıştık.

"Sen, konu ben olunca sabırsız biriymişsin, Akif Selim Kıraslan. Bu travmanın geçmesini beklerken yanımda olacak mısın?"

Avucum karıncalanıyordu. Eli, elimin arasındaydı. Ne zaman ondan uzaklaşmaya karar versem kendimi yakınında, ona doğru bir adım atmışken buluyordum ve artık uzaklaşmak istemiyordum. Yavaşça eğildi, dudaklarını avucunun içinde olan elime, avucumun tam ortasına yerleştirdi ve kirpiklerimin titremesine neden olan, tüy kadar yumuşak bir öpücük bıraktı. Avucumdan öpüşü hayal gibi gelirken başımı sert göğsüne yasladı ve kısık bir sesle, "Neyse ki vazgeçebilen bir adam değilim. Gök yüzlü kadın, ağlama artık, yanındayım."

Gök yüzlüm, ağlama artık, soldurma yeşilleri... Ki o yeşiller değil midir beni cehennemin yedinci katında hâviye ateşiyle yakacak olan?

Özür dilerim, gizli gök yüzü... Bu ateşi ben yakmadım ama ben de yandım, bu ateşi sen yakmadın ama sen de yandın. Özür dilerim, güz yağmuru. Yaptığım ve yapacağım her şey için...

Neden uzak kalamıyorum ki? Başımda yeterince bela, dert, sıkıntı ve kötü işler varken o eşsiz ve kahrolası merhametin, beni yapacaklarımdan alıkoyuyor. Söylesene, bu savaşı eşit olmayan şartlarda nasıl kazanacağım?

O anın üzerine yarım saat devrilmişti, şu an kendimi daha iyi hissediyordum ama salona girdiğim ilk an kızarmış gözlerime bakan halam ağladığımı anlamış, sorgulu bakışlarını üzerimde gezdirmişti.

Ağladın mı, diye sormaması için ondan uzağa otursam da fayda etmemiş, bir yolunu bulup yanıma gelmişti.

Kulağıma doğru eğildi. "Ağladın mı sen?" diye sordu.

"Yok, ağlamadım. Terastaydık, soğuk çarptı," dedim. İnanmasa da sorgulamadı. Masanın bir başına Akif Selim'in babası Osman Bey, diğer başa ise enişte m oturmuştu. Osman Bey'in sol tarafındaki sandalyelere Burak, Yasin, Aslı ve Zeynep otururken diğer tarafta da Ayda teyze, Akif Selim, ben ve halam vardı.

"Hafize, çorbaları servis etmeye başlayalım," dedi Ayda teyze. Burak, iki tüm somun yememişçesine aç olduğunu söylemiş ve direkt olarak yemeğe gömülmüştü.

"Bak, şu cevizli kadayıf tatlısı için bekliyorum onca saattir," dedi Yasin. Akif Selim keyif dolu ses tonuyla yanıtladı: "Sen daha yalvaracaksın o tatlıyı yiyebilmek için."

"Niye?" dedi, yüzü düşmüştü. "Aslı sabahtan beri sana öyle bir bakıyor ki... *Tatlı mı, ben mi,* diye soracak ama fırsat bulamadı."

"Akif Selim ama ya..." diye konuştu Aslı, herkesin yüzünde tebessüm asılı bırakmışlardı.

"Harcadım mı seni?"

"Eh, biraz... Canın sağ olsun."

"Düğün ne zaman?" diye sordu Burak, Aslı'ya.

"Henüz karar vermedik," dedi Yasin. "Ama siz ikinizi çağırmayacağım için sıkıntı yok."

"Ne diyor bu?" diye sordu Akif Selim'e. "Kendi düğününe sen gitmezsin, biz gideriz gerekirse, biraderim. Ne dersin, Aslı yenge?"

Aslı gülümseyerek, "O zaman bensiz de olur bu düğün," dedi.

"Kimin nişanlısı... Aslanım benim. Burak, ne olacak şimdi?"

Burak, *yaktın beni,* der gibi baktığında Aslı omuz silkti. "İyi haydi, gelirsiniz artık ne yapalım?" diye konuştu.

Akif Selim yaprak sarmalarını üçer beşer götürürken ben hâlâ ikinci sarmadaydım. Herkes yemeğini bitirip masadan kalkarken Yasin hâlâ oturuyor, cevizli kadayıf tatlısını büyük bir iştahla yemeye devam ediyordu.

Halam, yemekten sonra üzülerek de olsa ısrarlarım sonucunda kalkmamız gerektiğini, yorgun olduğumuzu söylemişti. Herkesle tek tek vedalaşırken Beril'in kulağına eğilmiş, bir kez daha özür dilemiştim, o da bana ilk kez dişlerini göstererek gülümsemiş ve sorun olmadığını söylercesine bakmıştı.

Eve geldiğimizde kendimi direkt odaya atmış, üzerimi değiştirdiğim ve pijamalarımı giydiğim gibi yatağa girmiştim. Çok geçmeden halam odama gelmiş, hiçbir şey sormadan başımı dizlerine koymuş ve saçlarımı okşamaya başlamıştı.

"Sen hiç âşık oldun mu, hala?" diye sordum. Bir anlığına saçlarımın arasında gezinen parmakları duraksadı.

"Oldum."

"Enişteme, değil mi?"

"Eniştene tabii ki kızım. Gözümü ilk ona açtım, Allah nasip ederse onunla kapatacağım."

"Birini sevmek... Âşık olmak, kötü bir şey mi, hala?"

"Aşk," dedi halam... Derin bir iç çekti. "Aşk... Öyle zehir, öyle de şifadır insana. Yüzünü görünce kalp tutulur, dil lâl olur. Yüreğe düştüğünde artık bir tek o var olur, onu okursun, onu dinlersin." Zorlukla yutkundum. "Hare Güz... Akif Selim'le aranda bir şey mi var?"

Bu sefer hem zorlukla hem de art arda, sertçe yutkundum. "Hayır," dedim fısıltıyla. "Bu da nereden çıktı?"

"Bir araya geldiğinizde sana olan bakışları... Çok tuhaf. Beni yanlış anlamanı istemem ama... Zeynep'le de konuşuyor ama seni... Konuşmuyor, iç çeke çeke izliyor."

"Sence nasıl biri?" diye sordum, ses tonum tedirgindi.

"Beyefendi..." diye yanıtladı düşünceli bir ses tonuyla. "Kibar da. Babasıyla arası iyi olmasa da ailesine değer verir. O, gördüğüm kadarıyla iyi biri ama... Uzaktan zaten herkes iyidir."

"Birini tanımak için uzun yıllar mı gerekir sence?"

Başımı usulca kaldırdım, gözlerinin içine baktım. "Birini tanımak için elbette onunla vakit geçirmek lazım. Anılar biriktirmek, aynı sofrada bir ekmeği paylaşmak... Onu tanımak mı istiyorsun?"

"Onu tanımak istiyorum," dedim.

"Sana iyi geldiğini görebiliyorum," dedi, bu halamın ilk itirafıydı. "Sadece çok dikkatli ol, tamam mı, güzel kızım? Günün sonunda başını yastığa koyduğunda seni pişmanlıktan kıvrandıracak şeyler yapma. Biraz şüpheciyim, sana da hissettirdim, biliyorum ama... Yalnızca yaralanmandan korkuyorum. Evet, o iyi biri ama içini ne kadar bilebiliriz ki?"

"Haklısın. Dikkatli olacağım."

"Seni çok seviyorum," dedi, saçlarımdan öptü. "Biraz da benim deli kızın yanına gideyim, onun da var başında böyle şeyler, fark ediyorum da... Ah benim küçük kızlarım, narin çiçeklerim... Allah yolunuza taş koymasın. Hayırlı geceler."

Gülümsedim, yerimden doğruldum ve yanağından öptüm. "İyi geceler, halacığım."

Halam odadan çıktığında uyumak için önce gece lambamı yaktım. Yorganı üzerime çektim, gözlerimi usulca yumdum. Uyumak üzereydim ki komodinin üzerinde duran cep telefonum titredi. Uzandım, telefonu kavradım ve ekranda yazan ismi gördüğümde engel olamadığım bir gülümseme yüzüme yerleşti.

Akif Selim Kıraslan: *İyi geceler demek yok mu?*

Hare Güz Üstün: *İyi geceler.*

Akif Selim Kıraslan: *Bu nasıl iyi geceler, Güz? Gülümse... Neden gamzeleri olan kadın emojisi yapmıyorlar?*

Hare Güz Üstün: *İyi geceler, Selim. :,) Bak, gamzeli emoji oldu.*

Akif Selim Kıraslan: *Profilini kişilerime açık yapsan, bugün çektiğim ve bana ağız dolusu gülümsediğin fotoğrafı koysan... Neyse, fazla ümitlenmeyeyim şimdi. Yine de çok bir şey istemiyorum, bir tane gülümsemeli fotoğraf...*

Profilime girdim, istediği gibi *kişilerime açık* yaptım ve ağız dolusu güldüğüm fotoğrafı profil yaptım. Bunu yapmış mıydım gerçekten? İstemsizce gülümsedim, sonra bu gülümseme daha da büyüdü ve kocaman oldu. Öyle uzun zaman olmuştu ki böyle huzurlu uyumayalı... Kocaman, ağız dolusu gülmeyeli...

Akif Selim Kıraslan: *Sen böyle kocaman gül. Nereden biliyorsun deme, bilirim ben. İyi geceler, Güz. Pardon... Hare Güz.*

Kahkaha atma isteğim normal miydi? Neyse ki yanımda değildi.

Hare Güz Üstün: *Hare Güz, evet. Çok hızlı öğreniyorsun.*

Hare Güz Üstün*: :,)*

Akif Selim Kıraslan*: :,)*

Telefonu yerine bırakırken komodinin üstünde duran çerçeveye, bana gülümseyen fotoğrafa baktım. Burukça gülümsedim ve içimden ekledim: *Seni çok özlüyorum, babacığım. Hep de özleyeceğim. Sen benim hatıralarımda hep güleceksin.*

Yastığa başımı koydum ama cep telefonum titremeye başladığında sağ tarafa döndüm, cep telefonuma uzandım ve ismini gördüğümde hem gerildim hem de heyecanlandım. Aramayı yanıtladım, kulağıma götürdüm.

"Efendim?"

"Parmaklarımın sızısı dindi ama bu sefer de avuç içini öpen dudaklarım sızlıyor," dedi yavaşça, puslu bir ses tonuyla. "Ben bu gece de uykusuzum, sen benim yerime de güzelce uyu."

Ve hiçbir şey dememe izin vermeden, beklemeden telefonu kapattı.

XV

KASIRGA

♪ Hande Mehan, *Adı Yok* ♪

Birini sevdiğinizde, yol arkadaşım dediğinizde bir zaman makinesine biner; onunla beraber çocukken gülümsediğiniz, ağladığınız, kalbinizin heyecandan çatladığı ve ilk kez kırıldığınız anılara gidersiniz.

"Bak, burada babam öldü, on sekiz yaşımdaydım. Hayattan sağlam bir tekme yediğimde çok gençtim, gözlerim kan ve gözyaşı doluydu. Ellerim, ölüm gibi bembeyaz duran elinin arasındaydı," der, sonra ona bakarsın. *"Sen ilk öldüğünde kaç yaşındaydın?"*

Hayatta olan birine, *ilk öldüğünde kaç yaşındaydın*, diye sorulur mu? Hiç karanlıkta kaybolmamış birine, karanlığın korkutucu olduğunu anlatabilir miydin? Sabaha karşı kâbuslardan uyanmamış birine; sabaha karşı olan beşlerin, bir kaldırım taşına yığılıp ağlamak kadar çaresiz hissettirdiğini nasıl anlatırdın?

Bir olayın neler hissettirdiğini anlamak, onu yaşamaktan geçer derler. Anlayamadığımız bir insanı garipseriz hatta bir hayalet görmüş gibi bakar ama unuturuz. Her şeyi anlamak zorunda değiliz ama üzerinde duruyorsak empati yapmak ve o hissin ortasındaymışız gibi konuşmak zorundayız.

"On üç," der bir insana geç kalmanın nasıl hissettirdiğini çok iyi bilen adam. "İlk öldüğümde on üç, gömüldüğümde on sekiz yaşımdaydım." Neden on üç dediğini bakışlarıyla anlatır, anlatmasa da sen anlarsın. *İnsan ya anlar ya da yaralar zaten.*

Sen hangisisin?

Bir sandalyenin üzerindeydim; sabaha karşı beşti, elimde yarım kalan resmin izleri varken zihnimin içinde, kaybolduğum bir şarkının notaları geziniyordu. "Özgür bıraksam cümleleri," dedi, tiz sesli kadın. "Sanki bana mı yaşıyorsun?"

Cümleleri özgür bırakmak, hayatın akışına kapılıp hiçbir şey düşünmeden yaşamak kadar zordu. "Düşünmeden yaşasam ellerini, uçuruma yakın göklerde uçmak gibi," diye devam etti şarkı. Birini hesap yapmadan; beni üzer mi, bir gün yarım bırakır mı diye düşünmeden sevmek mümkün müydü?

Bana kalsa değildi ama sorun üzmesi değil, onu kaybetmemdi. Baştan korkarak başlamıştım, başıma gelmesi muhtemeldi çünkü biliyordum, bu hayatta insanın en çok korktuğu başına gelirdi.

Sabahın beşinde uyandığımda hemen telefonu almış, birlikte çekilen fotoğraflarımıza bakarken gözümü açmıştım.

"Yalnız değilsin," demişti bu fotoğrafı çekmeden hemen önce. Sonra da bu fotoğrafla sözlerine bir mühür basmıştı. *"Artık ben varım."*

"Anlam arama, yalnızca sev beni," dedi kadın ve şarkı orada bitti. Ya da ben zihnimde orada bitirmiştim. Parmaklarımın arasında tuttuğum fırçayla, göz kapaklarımın üzerine sürdüğüm farı dağıtırken gözlerim aynadaydı.

Yarım bıraktığım kum saati resmi, uyandığımdan beri zihnimi meşgul ettiği için atölyeye geçmiş; resmin bir kısmını daha tamamlamıştım ama Zeynep geldiğinde yeniden yarım bırakmak zorunda kalmıştım. Erciyes'in yorgunluğunun üzerinden iki gün geçmişti, bugün Aslı ve Yasin'in nişanı vardı ve hemen sonrasında, hep beraber İstanbul'a gidecektik.

Şu an bir elimde far fırçası, diğer elimde de içi dolu fincan vardı ve yanımda oturan Zeynep, Ceren'le görüntülü konuşuyordu. Hangi ara anlattığını bilmediğim Akif Selim'den, Erciyes'te ne yaptığımıza kadar anlatmıştı ve şimdi de Ceren'in Akif Selim'i tanıyıp tanımadığını soruyordu.

Ceren, yeni boyattığı sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra sinsi bir şekilde bana bakarak gülümsedi. "Haberleri bu deliden alacağıma senden alsaydım fena mı olurdu?" diye sordu.

"Söyleyecektim," dediğimde gözlerini, *sana inanmıyorum,* dercesine devirdi.

"Bence evleneceğin günün sabahında öğrenecektim."

"Yok artık, sen de mi?" diye söylendim. "Henüz birbirimizi tanımıyoruz!"

"Tanısan evleneceksin yani, öyle mi?"

Güldüm. "Öyle bir şey kast etmediğimi çok iyi biliyorsun." Bileğimdeki gümüş kordonlu saate baktım. "Zeynep, on beş dakikaya hazır olmazsan halam seni almadan nişana gider, diyeyim."

"İyi olur, ben de Seçkin'le gelirim," dedi fısıltıyla. "Ceroş, şimdi kapatmak zorundayım. Gece görüşürüz."

"Siz bende kalacaksınız, peki ya diğerleri?"

"Otel ayarladılar," diye yanıtladım. "Küpemi takacağım, çiçeğim. Gece görüşürüz."

"Tamam, iyi flörtleşmeler sana." Güldü. "Zeynep, sen de Seçkin'e fazla bakma, annem direkt anlar valla."

Bu konuda haklıydı. Zeynep, telefonu kapatır kapatmaz odasına geçmiş ve üzerini değiştirmişti. Yarım saat içinde evden çıktık, Fevzi ağabey bizi on beş dakika gibi bir sürede nişan mekânına götürdü. Zeynep'le beraber oturduğum tarafın kapısından indik, ikimizin de gözleri bir süre hayranlıkla birbirimizde gezindi. Zeynep sarı, dar, ince askılı bir elbise giyip saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ben ise siyah, dizlerimin üzerinde biten, kadife bir elbise giymiş ve büyük, gümüş, kare model kemer takmıştım. Ayağımda ise beyaz, kovboy çizmelerim vardı. Saçlarımı doğal bırakmış, hafif bir ten ve göz makyajı yaptıktan sonra dudaklarıma kırmızı ruj sürmüştüm.

"Akif Selim'in seni gördüğü an dibi düşeceğine eminim ama ispatlayamam," dedi. "Belki de gözlerimi ayırmadan onu izlersem ispatlayabilirim."

"Hayır," diye reddettim kesin bir dille. "Lütfen, Zeynep."

"Of, tamam."

"Kızlarım, kapı önü sohbetiniz bittiyse sizi alayım mı?"

Geldiğimiz yer Ürgüp'ün gözde mekânlarından biriydi. Genelde nişanlar, nikâhlar, düğünler için burası tercih edilirdi. Yazın bu mekânı daha çok beğensem de kışın da fena sayılmazdı. Kapı girişinde, Aslı'nın annesi Kevser teyze ile Yasin'in annesi Özlem teyze misafirleri karşılıyordu. Dudaklarım, yukarı doğru samimi bir gülümsemeyle kıvrılırken ikisine de sarıldım.

"Hayırlı olsun," dedi halam. "Allah tamamına erdirsin."

"Darısı kızlarına olsun," diye yanıtladı. "Yasin ve Aslı da birazdan gelir, geçin içeriye, üşütmeyin."

Enişte m, halam, Zeynep ve bizi gördüğü an yanımıza gelen Şilan'la beraber masaya doğru yürümeye başladık. Zeynep'in bir eli belime kayarken, "Buraya bakıyor," diye fısıldadı. "Pürdikkat bir şekilde... Tam olarak ayaklandı ve buraya doğru geliyor."

"Ne?" dedim sandalyeyi çekerken. "Yanımıza mı geliyor?"

"Seni iki gün görmeyince delirmiş galiba," dedi fısıltıyla. "Neyse, bakışlarımı çekmeyeyim, yakalandım zaten."

Tedirgin bir ifade yüzüme yerleşirken sesini duydum. "Merhaba," dedi, başımı ağır ağır kaldırdım ve halamla konuşan Akif Selim'e baktım. Siyah bir takım elbise giymiş, gömleğinin ilk iki düğmesini açık bırakmıştı. Bir eli cebindeyken diğer eli, yanaklarına oranla çenesinde daha fazla olan sakallarının arasındaydı. Gözleri enişte mi buldu, onunla da el sıkıştı ve daha sonra direkt olarak bana baktı. Gözlerimin içine...

"Güz, merhaba," dedi ve *Güz* diye seslenişine izin verdiğimi sanmış olan halam, göz bebeklerini büyüterek bir bana bir de Akif Selim'e baktı. "Aslı, çantasını istiyormuş. Annesindeymiş. Yasin aradı; burada, onlar için hazırlanan odadaymış."

"Ben götürürüm, tamam," dedim, sandalyeden kalktım ve ilk önce Kevser teyzenin yanına geçtim, çantayı aldım. Tekrardan mekâ-

na girdim, görevliye nerede olduklarını sordum; dar, sarı aydınlatmalı koridora girdim ve sola döndüm.

Her soluma döndüğümde onu görecek miydim?

"Çok güzelsin," dedi lafı dolandırmadan. Bir adım attı, sonra bir adım daha... Bir eli çeneme kayarken diğer eli, avucumun içine kare bir zarf bıraktı. "Bu gece hep beraber İstanbul'a gideceğiz. Tahmin ediyorum ki üç gün kalacağız. Belki de dört gün. Hangi gün son günümüzse, bu zarfı o zaman açmanı ve zarfta yazan yere gelmeni istiyorum." Dudaklarım konuşmak için aralandı ama çenemdeki eli dudaklarıma kaydı, başparmağını usulca dudaklarıma bastırdı.

Uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum. Bir adım atsam düşecekmişim ama o adımı atmadan da tehlikenin farkında olamayacakmışım gibi. Başını hafifçe eğdi, burnu yanağıma teğet geçti. Tam o an yüzüne baktım. Gözleri kapalı, dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. "*La Vie Est Belle*," dedi. Parfümümün ismiydi. "Kokularla aram iyidir ve kokun..." Sertçe yutkundu. "Çantana taktığın bandana... Bence onu da çalmalıyım, kokun gittiğinde geri veririm."

"Selim," dedim artık durmasını istercesine. Durması gerekiyordu. Durması gerektiğini biliyordum ama neden içten içe bunu istemiyordum? Üzerimdeki etkisi, geri çekilip gözlerimin önünden kaybolduğunda azaldı. Sırtımı yavaşça soğuk, taş duvara yasladım ve soluksuz kalmış gibi soluklandım. Etkisi gibi kokusu da kayboldu ama bir şeyin kaybolması, orada olduğu gerçeğini yok edemezdi.

O buradaydı, avucuma bir zarf bırakmıştı ve söylemese de ona yenilene kadar durmayacağını belli etmişti.

Bu öyle bir savaştı ki kazansam bile mağluptum ve bu öyle bir savaştı ki kaybetsem yine mağlup olacaktım.

Yaslandığım yerden birkaç adım attım, yere yığılacakmış gibi hissetsem de gülümsedim ve kapıyı tıklattıktan sonra odaya girdim. Aslı, beni görür görmez heyecanla çiçeğini ve elbisesini gösterdi. Gül kurusu, sıfır kollu, uzun bir elbise giymiş ve maşa yaptığı saçlarının sol tarafını deniz yıldızı tokasıyla tutturmuştu. Çiçeği de elbisesinin renginde, oldukça uyumluydu. "Çok güzelsin," dedim yumuşacık bir ses tonuyla çantasını uzatırken. "Heyecandan bayılacağım," diye ya-

nıtladı. "Çanta için teşekkür ederim. Talihsizlik ya, regl oldum. Ağrı kesici içeceğim."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır, Yasin'i bekliyorum. Birazdan gelir. Hare Güz... Bu kadar heyecanlı olmam normal mi?"

Koskocaman sarıldım. "Güzel arkadaşım," dedim. "Bu kadar heyecanlı olman çok normal, hiçbir pürüz çıkmayacak, her şey çok güzel olacak."

"En güzeli senin olsun," dedi. Bu sırada kapı tıklatıldı, gelen kişi Yasin'di. Yasin, Aslı'ya dünyanın en güzel kadını karşısındaymış gibi bakarken gülümsedim ve ikisini yalnız bırakmak için odadan çıkıp geldiğim koridora döndüm ve yüzüme yerleştirdiğim sahici gülümsemeyle mekâna girdim. Akif Selim ve ailesinin olduğu masaya bir kez bile bakmadan yürüyüp kendi masamıza geçtim.

Aslı ve Yasin'in sorun çıkmadan biten nişanından sonra hep beraber aile fotoğrafı çektirmiş, ardından hem bavulları kapatmak hem de bir şeyler yemek için eve geçmiştik. Uçağın kalkmasına bir buçuk saat kala Fevzi ağabey, Zeynep'i ve beni Kayseri Havalimanı'na götürmüştü. Herkesten önce gelen Seçkin, Zeynep ve bana kahve ısmarlamıştı.

Parmaklarımın arasında duran karton bardağı çöpe atmak için ayağa kalktım, bu sırada asistanı ve Burak'la beraber bize doğru gelen Akif Selim'i gördüm.

"Özel jet, evet," diye onayladı isminin Beste olduğunu hatırladığım kişi. Daha sonra Akif Selim'e döndü. "Uçağınız hazır, efendim," dedi.

Zeynep, "Akif Selim'in özel jetiyle mı gidecektik?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Söylemedim mi?" diye cevapladı Seçkin.

"Hayır. *Biletleri düşünme, hallettik,* dedin."

"Unutmuşum. Akif Selim'in özel jetiyle gideceğiz. Aslı ve Yasin de geldiğine göre tamamız."

"Hey!" dedi Aslı. "Akif Selim'in bize bugünkü centilmenliğini gördünüz mü?"

Centilmenlik... Evet, gördüğüm kadarıyla Akif Selim'in dudak uçuklatıcı takım elbisesinin fiyatı, onun için bakkaldan ekmek almak gibi bir şeydi. Ürgüp'teki otellerin yarısının ona ait olması, Fransa'daki çalışmaları, Ankara'da yaptığı işler... *Çok başarılı bir mimar* yazısını okuduğumda yüzümde alay dolu bir ifade oluştuğunu hatırladım; o alay dolu gülümseme, tam da şu an yüzümün aldığı şekli görmeliydi.

Özel jetin beklediği piste girmek için kontrol noktasından geçtik, dışarı çıktık ve merdiven başında bizi bekleyen iki hostesi gördüm.

"İstanbul'a üç gibi varacağız. Otelinizi ayırttım. Toplantınız sabah sekizde. Sizi yedide aldırmam uygun mu?"

"Ben gelirim, sen şoförle git," diye yanıtladı Akif Selim, kabanının geniş cebinden elini çıkardı ve yavaşça belime yerleştirdi. "Bu kadar gergin olma," dedi ve göz kırptı. "Bak bana, ben gergin miyim?"

"Sen gerçekten de çok başarılı bir mimarsın, öyle mi? Çalışmalarını merak ettim."

Güldü, alay doluydu. "Benimle ilgilenmen gözlerimi yaşartıyor."

"Seni tanımıyordum, Selim," dedim ciddi bir ses tonuyla özel jetine doğru yürürken. "Sadece şaşkınım."

"Neden?"

"Öylesine."

"Öylesine... Emin misin?"

"Serseri olduğunu sanmıştım," dedim.

Güldü. "Çok tatlısın," dedi boğuk bir ses tonuyla. Yanaklarıma kan oturdu. Fark etmesin diye önümden yürümesi için fırsat verdiğimde itiraz etmedi, önüme geçti ve merdivenlerden usulca çıkmaya başladı. Sonra neden itiraz etmediğini anladım; aniden arkasını döndü, birden dönmüş olması dengemi sarsarken yeniden belimi kavradı

ve dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe bıraktı. "Tanımıyordun. Artık tanıyor musun?"

"Hiç kimse, hiç kimseyi tam anlamıyla tanıyamaz ama..."

Gözlerimi ayaklarıma indirdim. Göz temasımızın kesilmesi hoşuna gitmemiş gibi bir eli çeneme kaydı, başımı usulca kaldırdı. "Ama?"

"Seni tanımak istiyorum," dedim.

Gülümsedi. Sonra ben de ona gülümsedim.

"Zarfı açmadın, değil mi?" diye sordu bir eliyle önden geçmem için buyur ederken. Önüne geçtim, hosteslere gülümsedim, "Hoş bulduk, teşekkür ederiz," dedim, ardından omzumun üzerinden Akif Selim'e baktım.

"Açacağım günü bekliyorum."

Uçağın kabini deri ve özel ahşap kaplamaydı. Zeminde parlak taşlar kullanılmıştı. Burak'ın söylediğine göre bir yatak odasına ve yerden ısıtmalı, mermer zemine sahip ebeveyn banyosuna sahipti. Üç koltuk yan yanaydı ve birbirine bakıyordu. Diğer iki koltuk ise tekliydi, birine Burak diğerine de Beste oturmuştu.

"Akif'im, Selim'im, bana bir bira açar mısın?"

Akif Selim, yerinden doğruldu ve Burak'ın ensesine vurdu. "Ben senin uşağın mıyım? Kalk, kendin al."

"Yazıklar olsun. Özel jeti olan arkadaşım var, bir tane bira bile açmıyor."

"Sakın hosteslere sulanma," dedi Akif Selim kısık ses tonuyla. "Geçen sefer yaptıklarını unutmadım."

"Ne yani, ben şerefsiz miyim? Sen beni pezevenklerin elinden mi aldın?"

"Burak Bey'e bira," dedi Beste yaşanacak olan krizi engelleyerek. "Sinem Hanım, misafirlerimize bilgileri verelim, tahmin ediyorum ki on beş dakikaya havalanacağız."

Uçak yolculuğu bir saat on dakika sürmüştü, Sabiha Gökçen'e indiğimizde saat üçtü. Beste, bavullarımızla ilgilenmek için yanımızdan

ayrılırken büyük bir heyecanla bizi bekleyen Ceren'i gördüm. Kontrol noktasından çıktık, bizi gördüğünde koşar adım geldi ve önce bana, daha sonra da Zeynep'e sıkıca sarıldı.

"Çok özlemişim!" dedi heyecanla. "Özel jetle geldiniz, on dakikaya burada olursunuz diye düşünmüştüm. Özel jet, boru değil sonuçta! Keşke özel jeti olan bir arkadaşım olsaydı ya da uçakta yer bulamadığı için tüm biletleri alan..." Zeynep'ten ayrıldığında Seçkin'le ilk defa yüz yüze tanıştı. "Ben biraz fazla konuşurum, kusura bakmayın," dedi, göz ucuyla Yasin'e baktı. Yasin'i, Aslı'dan dolayı tanıyordu. Gözleri Burak'ı buldu, biraz zaman geçtikten sonra da Akif Selim'i... Bir elini Burak'a uzattığında Burak, pürdikkat yüzünü incelerken kaşlarını da çatmıştı.

"Ceren Özsoy."

"Burak Gün," dedi ciddi bir tavırla. Ceren, Burak'ın elinden elini çektikten sonra Akif Selim'e baktı, elini uzattı. Akif Selim uzattığı elini kavradı. "Akif Selim Kıraslan," dedi tok bir ses tonuyla. Bu sırada Beste, yanında bavulları taşıyan bir yardımcıyla geldi. Bavula uzanacaktım ki Akif Selim bir bileğimi kavradı, tutuşu ne sıkı ne de gevşekti.

"Ben hallederim," dedi ve siyah bavuluma uzandı.

"Arabam girişte," dedi Ceren, su yeşili gözleri Akif Selim'in üzerindeydi. "Biraz dinlendikten sonra Boğaz'da kahvaltı yaparız. Sizin için uygun olur mu?"

"Gerek yok, teşekkürler," diye yanıtladı Burak. Ses tonu hâlâ ciddiydi.

"Bahsettiğiniz oyunu oynamak için akşamüzeri Ceren'e geçebiliriz aslında," dedim, gözlerim Burak'taydı.

"Bugün hepimiz ayrı takılalım," dedi Burak, nedenini anlayamadığım şekilde ciddi olmaya devam ediyordu. "Ya da ben öyle yapacağım. Beste, diğer arabanın anahtarını ver."

Beste, arabanın anahtarını uzattı ve Burak, dakikalar içinde gözden kayboldu.

"Akif Selim Bey, ön kapıda magazin olabilir. Sizi arka kapıdan aldıracağım."

"Tamam, biraz bekle," dedi, daha sonra bana döndü ve "Sen unutmadın mı o oyunu?" diye sordu.

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Unutur muyum sence?"

"O zaman şunu da unutma..."

"Neyi?"

"Saat üçte seni alacağımı ve sanat galerisine götüreceğimi."

Gülümsedim. "Beni sanat galerisine mi götüreceksin sahiden? Ayrıca, ön kapıya yaklaştık. Gazeteciler vardır, dön sen."

"Sorun yok," dedi. Dakikalar içinde aracın yanına gelmiştik. Beste, tedirgin bir şekilde etrafı izliyordu.

Akif Selim, bavulumu bagaja bıraktıktan sonra Zeynep'in bavulunu yerleştirmesi için Seçkin'e yer bıraktı. Kısık gözleri birkaç saniye bedenimde gezindi. O heyecan hissi yeniden karnıma vuruyor, ürpertiler uyandırıyordu. "Bakma öyle minik minik... Eğer geç kalırsan bir dakika beklemem, söyleyeyim."

"Saat tam üçte," diye onayladım. Genzimi yakan kokusu zorlukla yutkunmama neden olurken, "Adresi mesaj atarım," dedim ve arabaya bindim.

"Bu kadar da karizma olamaz bir insan," dedi Ceren kilitlediği evin kapısını açarken. "Dünya ahiret enişte, onu belirteyim. Çok da yakışırsınız bak; onayladım, gitti."

"Ne?" dedim kıkırtılarımın arasından. "Enişten mi? Bak, kahvaltıya Seçkin de gelecek, sakın onun yanında da böyle konuşma."

"Tamam, tamam," dedi gülümseyen yüzüyle. Eve girdiğimizde derin bir iç çekti, ayakkabılarını çıkardı ve portmantoya koydu. "Seni uzun zaman sonra böyle görmek... Güzel hissettirdi." Buğulu gözlerle bana bakıyordu. "Benim güzel kuzucuğum, seni çok özledim."

Ve bir kez daha sımsıkı sarıldık. Bavullarımızı Ceren'in kiler gibi kullandığı küçük odaya yerleştirdik ve üç kız, her zaman yaptığımız gibi tek bir yatağa sıkıştık. Bir yatak daha vardı ama yüksek ihtimalle bu gece kimse orada yatmayacaktı. Uzandım, yatak başlığında duran çerçevedeki aile fotoğrafımızı aldım.

"Çağatay ağabeyimi çok özledim," dedi Zeynep kısık ses tonuyla. "*Giderken öyle bir gideceğim ki baba, hayatınızda hiç var olmamışım gibi yaşayacağım,* demişti. Haklıymış. Hayatımızda hiç olmamış gibi yaşıyor."

"Artık beni de aramıyor," dedi Ceren. "Bir sabah uyanıyorum, hesabımda para. Abim göndermiş."

"Aynısını her ayın sonunda bize de yapıyor," dedi Zeynep.

"Umarım mutludur," dedim, daha sonra da o kasvetli havayı dağıtmak ve ilgilerini başka bir noktaya çekmek için, "Saat üçte randevum var." diye konuşmaya devam ettim. "Akif Selim'le. Sanat galerisinde."

"Her şeyin başladığı yerde!" dedi Zeynep. "Çok heyecanlı! Hare Güz, düşünsene sana orada evlenme teklifi ettiğini..."

"Yirmi iki yaşımdayım, Zeynep," dedim. "Ne evliliği? Hem ben... Bir karar aldım. Üniversite sınavına hazırlanacağım. Ürgüp'e döndüğümüzde... Dershaneye yazılacağım."

"Bu bile sana iyi geldiğinin kanıtı," diye konuştu Ceren. "Tamam, her şeyi ona bağlamamalıyız ama onun da etkisinin olmadığını inkâr edemezsin." Başını eğdi ve bana baktı. "Haydi, en başından beri olan her şeyi anlat."

Her şeyi anlatınca, "Seni daha önce bir yerde görmüş olabilir mi?" diye sordu. "Eğer ilk görüşte âşık olduysa tamam ama sanki öyle değil. Ya da bana öyle gelmiştir, bilemiyorum."

"Beni tanımadığını söyledi," diye konuştum. "Evet, benim gibi duygularını gizleme konusunda usta ama ilk gördüğü an, bir yabancıya bakar gibiydi. Öyle bir şey olsaydı söylerdi. Ya da ben anlardım."

"Sen öyle diyorsan öyledir, canım kuzucuğum," dedi, bu sırada gözlerim uykuya teslim olan Zeynep'e takıldı. "Bizimki gitmiş... Ben de uyuyayım, uyandığımda dinç olmak istiyorum. Kahvaltıya kaç gibi gideriz?"

"On iki gibi çıkarız," dedi Ceren. "Haydi, yorgunsundur. Uyu sen de. Ben sigara içeceğim."

"Tamam," dedim. Ceren odasından çıkarken ben de elimdeki çerçeveyi, yatağın baş ucunda duran komodinin üzerine koydum ve gözlerimi usulca yumdum.

Ceren, saat on bir gibi hepimizi uyandırmıştı. Seçkin, araç kiralamış ve Zeynep'i önden kaçırmıştı. Ben de şu an Ceren'in odasındaydım ve saçlarımı kurutuyordum. Saçlarımın tamamen kuruduğuna emin olduktan sonra siyah, kadife, tek kollu bir elbise; siyah, deri detaylı trençkot ve bağcıklı botlarımı giyindim. Yüzüme sadece şeftali tonlarında bir allık sürerken maskarayı da allık gibi çok az sürmüştüm. Ön planda olan, çerçeveleyip bordo renk ruj sürdüğüm dudaklarımdı.

Ceren'in odası da evi gibi şık ve sadeydi. Kahverengi ahşap paletin üzerinde yatak, cam kapaklı gardırop ve makyaj masası vardı. Duvarında ise üçlü tablolar alt alta diziliydi ve biri bana aitti. "Galata Kulesi," dedi gülümseyerek. "Her baktığımda aklıma sen geliyorsun."

"Şu an çok daha iyisini çizerim," dedim. Ceren üniversiteyi kazandığında onun için çizmiş, boyamış ve doğum gününde hediye etmiştim. "Yenileyip sana göndereyim Ürgüp'e döndüğümüzde."

Bu sırada telefonumun ekranı mesaj sesiyle birlikte yanıp söndü. Yatağın üzerinde duran telefonuma uzanmadan hemen önce trençkotumu bağladım, tek askılı çantamı aldım.

Ceren, "Haydi, hazırsan çıkalım," dediği için mesaja arabada bakmaya karar verdim. Apartman dairesinden çıktık, asansöre geçtik ve otoparka indik. Park hâlindeki araca doğru yürürken mesajı açtım.

Akif Selim Kıraslan: *Kahvaltı yaptın mı?*

Hare Güz Üstün: *Şimdi yapmaya gidiyoruz.*

Akif Selim Kıraslan: *Kahvaltını yaptıktan sonra ara, seni almaya geleceğim.*

Hare Güz Üstün: *Tamam, arayacağım. :,)*

Akif Selim Kıraslan: *Bak ya...*

"Mesajlaşırken bile seni bu kadar güldürüyorsa, sanat galerisine gittiğinizde ne yapacaksınız acaba?"

"Gülümsemiyorum," dedim gülümseyerek. Ön yolcu koltuğuna geçip kemerimi bağladım. Ceren, park ettiği alandan kontrollü bir şekilde çıktı, dakikalar içinde İstanbul trafiğine karıştı.

"Trafik var, biraz gecikeceğiz..." dedi, bir eli radyoya uzandı. "Şuradan bir 90'lar Türkçe pop açayım, keyfimiz yerine gelsin."

Şarkılara eşlik ederek Boğaz'da kahvaltı yapacağımız mekâna geldik. Kısa bir süre içinde Seçkin ve Zeynep de geldi. Masadaki muhabbet daha çok Seçkin ve Zeynep hakkındaydı.

"Verda Hanım'la biraz uğraşacağız," dedi Seçkin. "Dün gece Zeynep'e sormuş, kim dememiş ama bir tahminim var demiş."

Zeynep'le uçaktayken konuşmuştuk. "Halam, sadece her anne gibi bizi korumaya çalışıyor," diye konuştum, yüzümdeki gülümseme çatladı, gürültülü bir avize gibi masaya devrildi ama ben, hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye devam ettim. "Her anne kızını korur, değil mi?"

Sorduğum soru, Ceren ve Zeynep'in birbirine bakıp saniyesinde konuyu değiştirmeleriyle havaya karışırken, "Ben doydum," dedim, pencereden genzime dolan deniz kokusunu içime çektim. Daha sonra Akif Selim'e mesaj attım, yirmi dakikaya kadar burada olacağını, mekânın ön kapısından alacağını söyledi. Söylediği dakikada geldi. "Akşam yüksek ihtimalle Ceren'de Vampir-Köylü oynarız," dedim. "Burak'ı ikna ederim." Akif Selim mesaj attığında mekânın iç kısmından çıktım, ön kapıya doğru yürümeye başladım.

Sonra onu gördüm. Kalçasını aracın önüne yaslamış, ellerinde karagüller ile ona gitmemi bekliyordu.

Bir gün o karagülleri kalbimde kurutacağımdan habersizdim.

"Gök yüzlü," dedi, yavaşça ve ağır ağır yutkundu. "Sana neden her baktığımda ruhumun en kırılgan yanıyla göz göze gelmiş gibi hissediyorum?"

Ses tonundaki anlam, diri diri gömdüğüm yaraları sızlattı. Bir adım daha attım, karşısında durdum ve buruk bir gülümsemeyle ona baktım. "Belki de ben, ruhunun en kırılgan yanıyımdır."

Zorlukla yutkundu, yüzündeki gülümseyiş yerini düz bir çizgiye, boş bir ifadeye bıraktı. "Yarın seni bir yere götürmek, birisiyle tanıştırmak istiyorum."

"Kiminle? Senin için önemli biri mi?"

"Yarın gittiğimiz zaman göreceksin," dedi. Karagülleri avucumun içine bıraktı, aracın ön tarafından dolandı. İkimiz de aynı anda araca geçtik. Akif Selim, yolun serbest olup olmadığını kontrol ettikten sonra caddeye girdi, dakikalar sonra trafiğe karıştı.

Dizlerimin üzerinde duran karagüllere baktım, "Halfeti'de mi yetişiyordu bunlar?" diye sordum. "Öyle duymuştum."

"Evet," diye onayladı. "Bunlar Halfeti'den gelen, kurutulan güller... Tohumları da var ama Halfeti hariç hiçbir yerde karagül olarak yetişmiyor. Eğer tohumu Halfeti'nin toprağı haricinde başka bir yere ekersen bordo oluyor. Çiçekçi adam söyledi yani, öyleymiş."

"Daha önce Halfeti'ye gittin mi?"

"Hayır, bir gün gideriz belki. Gittiğimizde de öğreniriz gerçeğini."

Gülümsedim. "Gider miyiz sahiden?"

Yüzüne derin bir gülümseme yerleşirken bana yandan bir bakış attı. "Gideriz, sahiden."

Arter Sanat Müzesi, İstanbul'un Beyoğlu ilçesinde, Dolapdere semtinde olan bir sanat müzesiydi. On dört katlı, oldukça güzel bir şekilde dizayn edilmiş bir mekândı. Mekândan ilk girdiğimiz andan itibaren Akif Selim, elini belime kaydırmış ve cam merdivenlere yönlendirmişti. "Performans yerleri, etkinlik alanları, bir kütüphane ve

kitabevine sahip," dedi. "Şimdi aklını biraz başından alıp ukalalık yapacağım, hazır mısın?"

Gülümsediğim an yanağımda yeşeren, mezarlığa dönük çiçeklere baktı. "Hazırım," dedim heyecanımı çok belli etmemeye çalışırken.

"Yaklaşık dört yüz sanatçının elinden çıkan bin dört yüzden fazla sanat eseri var," diye konuşmaya başladı ciddi bir tavır takınırken. Adımları yavaşladı, *Dinleyen Gözler İçin Sessizlik* isimli eserin önüne geldiğinde durdu. "Müziği dinlemek değil, görebilmenin de önemini vurguluyor. John Cage'in sessizlik, belirsizlik ve rastlantısallığı bir arada kullanan deneysel yaklaşımı; ses içeren az sayıda işi tamamen sessiz yapıtlarla aynı ortamda buluşturan serginin amacı, izleyicisini dinleme ve görme biçimlerini farklılaştırmaya teşvik etmek."

"Yani... Her şey müziğin bir parçası mı demek oluyor?"

Belimdeki elinin baskısı artarken gözleri, etrafımızdaki insanların üzerinde gezindi, herkesin kendi hâlinde olduğunu gördükten sonra yüzünü, yüzüme yaklaştırdı ve boşta olan sağ avucunu kalbime yasladı. "Kalp atışların bile müziğin bir parçası," dedi yavaşça. "Herkes, omuzların ağır bir yük taşıdığından bahseder ama en ağır yükü taşıyan kalptir. Kalp atışların bir müziğin notalarını çizer gibi anıları, yalnızlığı, umudu, çocukluğunu, kaybettiğin her şeyi sığdırdığın kalbin üzerinde yürür."

Kalbimdeki elinin baskısı ilk önce azaldı, saniyeler içinde tamamen kayboldu ama belimdeki elini çekmedi. Tavandan, kahverengi zemine doğru inen kabloların aydınlattığı bir odaya yöneldi. Bir sokak kadar ıssız olan odaya girdiğimizde, "Gündelik hayattan görmeye alıştığımız nesnelerden oluşuyor," dedi. Farklı boyutlarda bardak ve sürahi gibi cam nesneler, kahverengi parkenin üzerindeydi. Her bir bardağın üzerine tavandan, kablo yardımıyla ampul sarkıyor, ışık bardakların içinden geçerek yerde çeşitli gölgeler oluşturuyordu. Belimdeki elini çekmeden, az önce yaptığı gibi avucunu kalbime yasladı.

"Gözlerini kapat." Gözlerimi kapattım, karanlıktaydım. "Kalp atışların çok hızlı, biraz sakinleş," diye konuşmaya devam etti. Sıcak nefesini çok yakınımda, neredeyse dudaklarımın üzerinde hissettiğimde sakinleşmek bir yana dursun, kalbim kan yerine heyecan

pompalamaya başladı. "Kalbin, bu odadaki ampullerin ışığı gibi sana yaklaştığım her an tepki gösteriyor." Boğuk bir şekilde güldü, gülüşü kalbimin kasılmasına neden olurken gözlerimi usulca açtım ve karanlığın içinde, yönümü bulmam için bana yol gösteren gözlerine baktım. "Bu eserin ismi *İsimsizler*," dedi, gözleri ağır ağır dudaklarımda gezindi, dudakları yavaşça dudaklarıma yaklaştı. Nefesi, nefesime karışırken ikimiz de aynı anda sertçe yutkunduk. "Hare Güz... Ben dışarı baktığında görebileceğin bir gölge değilim. Beni yalnızca karanlık bir odada, *aynana* ışığını yansıttığında fark edebilirsin." Dudakları, dudaklarıma biraz daha yaklaştı. Dudaklarım kıpırdasa dudaklarına dokunacaktım. "Umarım, zarfı açtığın gün beni fark etmiş olursun." Gözlerinde derin bir tutku vardı; dudaklarından, dudaklarıma yaymak istediği bir tutku... "Yoksa... Dudaklarımın sızısı o gün de geçmeyecek hatta daha da artacak."

Gölgelerin arasından kaybolan bir ışık gibi hızla geri çekildi. Göğsümün içinde sıkışan nefesini aralanan dudaklarımdan akıtırken bacaklarım titremeye devam etti. Yabancı olduğum hissin esiri olduğumu anladığımda, "Fark ettim," dedim fısıltıyla.

O duymadı ama anladı.

O beni hep, duymazken bile anlar mıydı?

"Tatlı da yemesin Burak, yemese olmaz mıydı yani?" dedi Akif Selim huysuz bir şekilde.

"Olur mu öyle şey, Akif Selim? *İstediğin tatlıyı alacağım,* dedim de öyle kabul etti gelmeyi."

"Beygir," diye huysuzlandı Akif Selim. "Az yesin."

Hare Güz, Ceren'in evine gelmeden önce tatlı satan bir pastanenin önünde Akif Selim'i durdurmuş ve Burak için tatlı aldırmıştı.

Apartmanın asansörü küçük ve dardı. Asansörün önüne geldiklerinde bu yüzden birkaç saniye bakışmışlardı.

"İlk önce sen bin." Genç kadın sekizinci katın düğmesine bastıktan sonra konuşmaya devam etti: "Sonra ben geleyim." Asansör küçüktü ve sığabileceklerini düşünmüyordu. Akif Selim, Hare Güz'ü dinlemeden nazikçe bileğini kavradı ve kapısını açtığı asansörün içine çekti; Hare Güz'ün bedeni, Akif Selim'in bedeniyle asansörün ince camı arasında kaldı.

"Akif Selim!" dedi. Hare Güz, yakınlığın getirdiği his yüzünden yanaklarının içini dişliyordu.

"*Güz,*" dedi Akif Selim yumuşak bir ses tonuyla. Bu sırada asansörün *stop* yazan düğmesine bastı ve asansör büyük bir gürültüyle ikinci kat arasında durdu.

"Niye durdu?" dedi korkuyla. "Düşecek miyiz yoksa?"

"Düşeceğiz," dedi Akif Selim eğlenir gibi. "Sen bana o tatlıdan bir tane vermezsen, düşürürüm."

"Işıklar kapanacak," dedi Hare Güz. İki göğsün arasında duran tatlı paketini açtı, *araçta niye vermedim ki,* diye düşündü. Göz ucuyla Antep baklavalarına bakarken, "Haydi, al," dedi.

"Elimle her yere dokundum. Eminim senin elin, benimkinden temizdir. Sen yedirsene."

Hare Güz sertçe yutkundu. Bir eli baklavaya uzandı, alelacele parmaklarıyla kavradığı baklavayı Akif Selim'in ağzına tıkıştırdı. Akif Selim, muzip bir tavırla dudaklarına değen işaret parmağını ısırdı. "Dokunduğun her yeri yakar mısın sen böyle?" diye sordu. "Bir bakışının nasıl yaktığını biliyordum, buna ellerin de dâhilmiş."

İnce belinde ilerleyen eli yön değiştirdi ve karnını buldu. Hare Güz bu sırada derin bir nefes aldı, titreyerek geri verdi. Akif Selim, hızlı nefes alıp vermesini keyifli bir ifadeyle izlerken Hare Güz uzandı, asansörü çalıştırdı. Tatlıyı Akif Selim'in ellerine bıraktı, asansör kapısından çıktı ve titreyen ellerini deri trençkotuna sakladı. Akif Selim asansöre düşen tatlıyı kavrarken dağıldığına emindi ama çaktırmadı. Akif Selim, kendisine bir kez olsun bakmayan Hare Güz'ün yanağına doğru eğildi ve rahatlatmak istermişçesine yanağına yumuşak, tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

Hare Güz kızarmış yanaklarını saklamak istermişçesine utangaç bir şekilde gülümsedi. Bu Akif Selim için yeterliydi.

Saniyeler sonra çaldıkları kapı Ceren tarafından açılmıştı. "Hoş geldiniz," dedi Ceren. "Biz de tam sizi arayacaktık; Akif Selim, *binaya gireceğiz şimdi,* diye mesaj atmıştı o mesaj geleli on dakika oldu, meraklandık."

"Tatlı aldık," dedi Akif Selim hiç bozuntuya vermeden. "Ben tatlımı yedim de size de alayım dedim."

Genç adamın sesi, yedi yaşındaki bir çocuk gibi muzır çıkmıştı. Akif Selim, Hare Güz'ün hareket edemeyeceğini anladığında bir elini beline kaydırdı ve kendisiyle beraber yürümesini sağladı. Hare Güz eve girdiğinde gözleri ilk olarak mutfakla birleşik olan salonu buldu.

"Akif Selim, ceketini alayım mı?"

Hare Güz ceketini çıkardı, ardından Akif Selim'in giydiği mevsimlik kabanı aldı ve Ceren'e uzattı. Burak çoktan gelmişti.

"Oo, Akif Selim," dedi Burak. "Yine şerefsizliğini konuşturup tam zamanında gelmedin."

"Sen bana küsmemiş miydin?" diye sordu Akif Selim. "Bir tatlıya tav oldun, geldin. Yok sana tatlı." Burak, kaşlarını çatarak Hare Güz'e baktı.

"Öyle bir şey yok, aldım tatlını." Gözleri Aslı ve Yasin'de gezindi. "Hoş geldiniz."

Ceren, "Ben çayı demlemiştim, isterseniz hazır olana kadar bir el oynayalım," dedi. "Bu arada, Vampir-Köylü son zamanlardaki tek favori oyunum."

"Hım," dedi Akif Selim. "Burak da çok sever."

Burak, alay dolu gülümsemesiyle Akif Selim'e, *çok konuşma,* der gibi baktı.

Hare Güz'ün çok acilen lavaboya gitmesi, elini yüzünü yıkaması gerekiyordu. Henüz yeni oturmuş olduğu koltuktan kalktı, dar bir koridora girdi, banyonun kapısını ve ışığını açtı. Banyoya girdiğinde

musluğun soğuk su tarafını açtı ve birkaç kez avuçlarına aldığı suyu yüzüne çarptı.

Kalbi ve aklı *o anda* kalmıştı. Peçeteyi eline aldı; ıslattığı boynunu, yıkadığı yüzünü kuruladıktan sonra peçeteyi çöpe attı ve banyodan çıktı.

"Nasıl oynayacağız?" diye sordu Hare Güz. "Ben pek anlamıyorum."

O sırada Yasin oyunu anlatmaya başlamıştı. "Şimdi bir kişi moderatör olacak, bir kişi vampir, bir kişi de şifacı."

"İlk moderatör benim, aga," dedi Burak. "Yoksa oynamam."

"Al işte," dedi Akif Selim. "Bununla oyun mu oynanır?"

"Birlikte az Barbie bebek elbise çıkarma oyunu oynamadık," dedi Burak, ardından Hare Güz'e bakarak göz kırptı. "Birilerinin haberi olsun yani..."

Akif Selim ayağını sertçe Burak'a çarptı, birkaç saniye sonra Akif Selim'in gözleri, Hare Güz'ün yeşillerini buldu. "Neyse... Fark etmez," diye kabullendi Akif Selim en sonunda, ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı. *Hare Güz'e bakmak gibi...* "Ne yapıyorsan yap."

İkisi için de dünya *o anda* attı ama bunu bilen sadece ikisiydi.

Akif Selim ve Hare Güz yan yana, Yasin ve Aslı da hemen yanlarındaki koltukta oturuyordu. Seçkin ve Zeynep ise mutfak masasında oturuyorlardı. Hepsi gözlerini sıkıca yumdu, bu sırada Burak tam ortaya geçti ve hiç hareket etmeden, "Vampir seçiyorum..." diye başladı. Bir dakika boyunca sürekli *aynı şeyi* söyledi ama zaten ilk anda Akif Selim'i seçmişti.

Bu, Burak ve Akif Selim arasındaydı. Oyunda ilk önce Burak moderatör olursa, vampir olan Akif Selim oluyordu ve bu sayede Akif Selim her zaman kazanıyordu.

"Seç artık, beygir," dedi Akif Selim bilerek, gergin bir ses tonuyla. "Kusura bakmayın, Burak olunca ben asabileşiyorum."

Burak şifacıyı da Hare Güz olarak seçtikten sonra herkesin gözünü açmasını istedi. Herkes gözünü açtığında ilk başta ölüm sessizliği

yaşandı; Burak, tartışmayı keyifle izleyebilmek adına cebinden çıkardığı kırmızı paketli sigarasından bir dal aldı, dudaklarına götürdü ve yaktı.

"Şifacı, ilk el kendini koruyamıyor, bir de üst üste kendini ve aynı kişileri söyleyemiyor."

O sessizlik birkaç dakika daha sürdü. Akif Selim ifadesizdi. Yasin ve Aslı birbirlerinin gözünün içine bakıyor, anlamaya çalışıyorlardı.

"Aslı vampir," dedi Yasin. "Kesin vampir, vampir çıkmazsa ben bu oyunu bilmiyorum demektir." Tekrar Aslı'ya döndü. "Ama biliyorum, aşkım. Yakalandın."

Aslı omuz silkti.

"Gerçekten bilmiyorsun o zaman," dedi. "Çünkü vampir ben değilim, Zeynep!"

"Yok artık ama!" dedi Zeynep. "İlk elden de bana sataşmazsın yani!"

Hare Güz'ün gözleri, Akif Selim'i buldu. "Akif Selim'in hiç sesi çıkmıyor, kesin vampir Akif Selim."

"O hep öyledir," dedi. "Sessiz kalır, oyun sonunda patlatır."

Akif Selim umursamazca omuz silkti.

"Uyuyorsunuz şimdi," dedi Burak. Herkes gözlerini kapattı, Akif Selim hafifçe başparmağını sola doğru çevirdi. Yasin'i gösteriyordu. Burak, vampir kimi öldüreceğini seçmemiş gibi göstermek için, "Vampir gözlerini açsın, birini öldürsün," dedi.

Birkaç saniye yalandan bekledi. Daha sonra, "Şifacı gözünü açsın ve birini korusun," dedi, Hare Güz gözünü açtı ve Yasin'i korudu.

Herkes gözünü açtı, Burak keyifli bir ses tonuyla mırıldandı: "Cenazemiz yok."

"E yok ananı..." dedi Yasin. "Bu nasıl vampir, bu nasıl şifacı?"

Burak, ağzını iki eliyle fermuar çekiyormuş gibi kapattı.

"Bu oyunda Burak olmayınca tartışılmıyor ki," dedi Akif Selim. "Şimdi Yasin'in yerinde sen olsaydın ağzını burnunu kırmıştım."

"Uyuyun lan," dedi Burak bir kez daha. Akif Selim, bu kez öldürmek için Aslı'yı seçmişti. Hare Güz şifacı olduğu için gözünü açmış, kendini korumuştu.

Herkes gözünü açtığında, Burak, "Son sözünü söyle, Aslı," dedi.

Aslı sinirle Yasin'e döndü. "Sensin vampir, değil mi? Anladım diye hemen öldürdün beni be! Yazıklar olsun! Son sözüm, Allah seni bildiği gibi yapsın, Yasin!"

Yasin, kendisinin vampir olmadığına dair yapacağı savunmaya bile girmemişti çünkü Aslı, her şekilde onu vampir çıkaracaktı.

"Şimdi," dedi Burak. "Kendi aranızda tartışacaksınız, vampiri bulmaya çalışacaksınız."

"Yasin, kesin sen vampirsin," dedi Ceren.

"Ya sen vampirsen? Niye ben vampir oluyorum ya? Takmışsınız bana! Asıl Akif Selim vampir!"

Hare Güz gözlerini kısarak Akif Selim'e baktı. "Vampir misin?" diye sordu. Akif Selim istemsizce gülümsedi.

"Evet," dedi, sesi keyifliydi. "Oyun sonunda da senin kanını içeceğim."

"Ama Akif Selim hiçbir şey belli etmiyor ki!" diye isyan etti Hare Güz. "Nasıl anlayacağım ya?"

Kendisi şifacıydı, bunu biliyordu ama aklı nedense Yasin'e kayıyordu. Burak zamanın dolduğunu belirtince Yasin, oyunu Akif Selim'den yana; Hare Güz, Ceren, Seçkin ve Zeynep, Akif Selim'in oldukça ikna edici konuşmasından dolayı oylarını Yasin'den yana kullanmıştı.

"Kazandık!" dedi Hare Güz.

"*Kazandık*, derken?" dedi, alaylı bir gülümseme genç adamın dudaklarına yerleşti. Yerinde doğruldu. "Vampir kazandı!" dedikten

sonra Burak'ın uzattığı eline çaktı. "Yani ben, Akif Selim Kıraslan... Kaybettiğim savaş var mıdır? Pek sanmam."

"Sen çok kötüsün!" diye karşı çıktı Hare Güz. "Bu ne böyle ya?"

"Al işte!" dedi Yasin. "Şerefsizlerle oyun oynuyoruz, Akif Selim moderatörü satın almış yine. Onu da satın alma, kardeşim. Bir dur ya!"

"Tamam lan," dedi Burak. "Gel, sen ol bu sefer."

Yasin onayladığında Burak, Aslı'nın yanına, Akif Selim'in tam karşısına geçti. Yasin vampir olarak Hare Güz'ü, şifacı olarak Ceren'i seçmişti.

Herkes gözünü açtı, Burak ilk tartışmayı başlattı. İlk oyunun sessizliği buraya kadar sürmüştü.

"Allah'ıma kitabıma, bu şerefsiz vampir!" dedi. Akif Selim oradan atladı.

"Ben değilim oğlum, değilim lan!"

"Savun lan kendini, haydi, savun da göreyim."

"Ben değilim," dedi Akif Selim rahat bir tavırla. "Savunmam bu."

"Küfür edebilir miyim?" diye sordu Hare Güz ve Aslı'ya karşı, kızların cevabını beklemeden konuştu: "Senin ben yapacağın savunmayı si... Seveyim."

"Belki sen vampirsin lan," dedi Akif Selim. "Niye kuduz köpek gibi millete saldırıyorsun hemen?"

Burak, "Gelin, oylayalım Akif Selim'i; güvenin bana, kazanacağız!" dedi.

"Sana güvenmek mi?" diye konuşurken Hare Güz'ün kaşları sorguyla havalanmıştı. "İkiniz de aynısınız, ikinize de güvenmiyorum.

Ceren bu arada sessiz kalmış, demlenen çayı ve tatlıları tabağa koyup servis etmişti.

Akif Selim çayından bir yudum aldı, bakışlarını bir anlığına Hare Güz'e çevirdi, gülümseyerek kendine baktığını gördü.

Akif Selim'de Hare Güz'e gülümsedi. "Oho," diye söylendi Burak. "Oyun mu oynuyoruz, başka dünyalarda mı yaşıyoruz? Flört haram."

"Güz," dedi Akif Selim. "Gel, şu Burak'ı eleyelim."

Burak'ın savunması hazırdı. "İlk elden eleme yok, oğlum."

Yasin, bütün itirazlara rağmen herkesi uyutmuş ve Hare Güz'den birini öldürmesini istemişti. Hare Güz, Akif Selim'i seçti ve Aslı, Burak'ı korudu.

Herkes uyandı. "Akif Selim," dedi Yasin. "Son sözünü söyle, kardeşim."

Burak, araya reklam olarak girdi. "Şifacıya teşekkür ederim vallahi bu delikanlı davranışı için."

Akif Selim kimin vampir olduğunu anlamıştı, bakışlarını Hare Güz'e çevirdi. "Herkes öldürürmüş sevdiğini," dedi. "Kimi bir oyun uğruna, kimi de... Neyse işte öyle bir şeydi."

"Nereden çıkarıyorsun vampir olduğumu ya?" diye yalandan tersledi Hare Güz. "Aslı... Sensin, değil mi?"

O an Hare Güz hırslandı. Bu oyunu kazanmak istiyordu. "Burak," dedi. "Gel, güven bana, Aslı'yı eleyelim, kazanalım."

Aslı hemen lafa atladı: "Burak, Hare Güz vampir! Gel, onu eleyelim, biz kazanalım. Sırf senin vampir olduğunu düşünelim diye Akif Selim'i öldürdü!"

Aslında, dedi Hare Güz içinden. *Tam olarak öyle olmamıştı ama mantıklıydı.*

"O kadar salak mıyım?" diye sordu Hare Güz. Burak'ın verdiği, "Belki biraz," cevabı, Akif Selim tarafından ensesine yumruk yemesine sebep olmuştu.

"Son saniyeler!" diye mırıldandı Yasin. "Sabaha kadar sizi mi bekleyeceğim?"

"Eğer biraz bile olsa bu oyunu çözdüysem... Vampir Aslı! Sevgilim, Ceren; Aslı'yı eleyelim!" diyerek tahminini söyledi Zeynep.

"Ya biz köylüyüz, köylü!" dedi Aslı. "Bırakın da kazanalım!"

"Yoo," dedi Burak. "Sensin köylü."

Ardından elini kaldırdı. Hare Güz ve Burak, Aslı'ya oy verdi. Aslı öldü. Akif Selim'in gözleri, Burak'ın bedeninde gezindi.

"Senin *oyunu biliyorum* tavırlarında olan kafanı..."

"Kazandık ya, sen ona bak," dedi Burak, elini Hare Güz'ün eline çakmak için kaldırdı.

"Hayırdır, sayın köylü?" dedi Hare Güz. "Ne oluyoruz?"

Burak birkaç saniye kilitlendi, kaldırdığı elini indirdi ve Akif Selim'e döndü. "Bu Hare Güz var ya..." dedi. "Çok fena, adamı çıtır çıtır yer... Yemekle kalmaz; ocağına incir ağacı, götüne pamuk... Ruhun duymaz."

Akif Selim bile Burak'ın son söylediğine gülerken Hare Güz, kahkahalarını tutamamış ve gülmeye başlamıştı. Bir el daha oynadıktan sonra herkes sıkılmış, oyunu bitirmişlerdi.

Hare Güz birbirlerine sataşmadan durmayı başarabilen Burak ve Akif Selim'i izledi bir süre. Burak, İstanbul'a gelmeden önce yaptıkları baskını anlatıyor, Akif Selim ise pürdikkat Burak'ı dinliyordu.

Bir an Yasin'le göz göze geldi Hare Güz, başıyla Burak ve Akif Selim'i işaret etti.

Yasin ne demek istediğini anlamıştı.

Baksana, sanki hiç didişmemişler gibi, nasıl da iyiler şimdi.

"Akif Selim, öyle pürdikkat beni izlersen âşık olurum. Kızlara da hak verdim şimdi," diye laf arasında dalga geçti Burak.

"Ya," diye karşılık verdi Yasin. "Ne kadar romantik!"

Burak, Yasin'e yandan bir bakış attı. "Gevşek, kıskanıyorsun değil mi bizi?"

"Aynen," dedi Yasin. "Sen Toprak'sın, Akif Selim de sana âşık olan Çınar Ilgaz. Ben de aranıza giren, kötü kalpli Yeşim Taşkıran."

Hare Güz kendini son zamanlarda öyle iyi hissediyordu ki konakta yalnızlık içinde sürdüğü hayattan çok uzaktı. Arkadaş edinmişti; onlarla oyunlar oynuyor, keyifle sohbet ediyordu.

Gözleri bir anlığına Akif Selim'i buldu; bir yandan hafifçe gülümsüyor, bir yandan da Burak'ın yaptığı esprilere isyan ediyordu. Sonra masada sevgilisiyle konuşan Zeynep'e baktı. Hare Güz herkesi izlerken Ceren'in gözleri de onun üzerindeydi. "Güzel kuzucuğum," dedi fısıltıyla. "Hep çok mutlu ol."

Hare Güz, Akif Selim'e, *bu şehrin yalnızlığından taşan acıları, merhametin ve kalbin sayesinde konağın en derinlerine gömdüm,* der gibi baktı. Akif Selim her şeyden habersizdi.

Üzerimdeki pijamaları çıkardım; duş kabinini açtım, sıcak suyu da ayarladıktan sonra kısa bir duş alıp çıktım. İlk önce saçlarımı, daha sonra da havluyla iyice bütün vücudumu kuruladım. Zeynep'in bavulumdan çıkardığı kıyafetler, Ceren'in yatağının üzerindeydi. Siyah, deri eteğin altına ince, ten rengi, kiraz desenli çorapları giydikten sonra beyaz, boğazlı kazağı giydim ve eteğimin içine sıkıştırdım. Saçlarımı kuruladıktan sonra fön çeker gibi büyük fırçayla ilk önce kâküllerimi düzelttim, hemen ardından da kabaran saçlarıma sprey sıktım. Kabarıklığını tamamen aldığım söylenemezdi ama en azından biraz daha iyi duruyordu. Komodinin üzerinde duran cep telefonumun mesaj sesiyle adımlarım o tarafa yönelirken kimden mesaj geldiğini tahmin edebiliyordum. Ekranda Akif Selim'in ismini gördüğümde istemsizce gülümsedim.

Akif Selim Kıraslan: *Aşağıdayım, ne zaman gelirsin? Bekleme sürem beş dakika, altıncı dakikada arabamın tozunu dahi bulamazsın.*

"Gelmiş mi?" diye sordu Ceren. "Sabahın köründe gidip ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum ki..." diye mırıldandım. "İstanbul'a kar yağmaya başladı ya, erken gidip erken dönelim diye düşündü sanırım."

"Dikkat et, bizi habersiz bırakma," dedi Zeynep. Dağıttığım eşyaları zamanım yettiğince yerine koyduktan sonra dolaptan siyah, deri çizmelerimi; aynı renk kaşe kabanımı ve tek askılı çantamı aldıktan sonra evden çıktım.

Asansörden indim, apartmanın kahverengi kapısını açtım. Gözlerim, arabasına yaslanarak beni bekleyen Akif Selim'i buldu. Siyah gözlüğünü bir eliyle burnuna kadar indirdi, ardından ıslık çaldı.

"Yapma," dedim park hâlindeki araca yönelirken. "Ayıp olacak."

"Kime ayıp olacak?" diye sordu. "Güzele güzel diyemeyip ıslık çalamayacaksam..." Derin bir nefes alıp verdi.

"Kar yağıyor diye erteleyeceğini düşünmüştüm."

Arabanın ön yolcu koltuğunun kapısını açtım, koltuğa oturdum ve emniyet kemerimi bağladım. Akif Selim de sürücü koltuğuna geçti, motoru çalıştırdıktan sonra karların üzerinde oldukça yavaş bir şekilde ilerlemeye başladı.

"Asıl kar yağarken güzel orası."

"Taze, sıcak simit aldım, oraya gidene kadar idare eder bizi."

Bir kez daha gülümsedim. İçimden sürekli ona bakarken gülümsemek geliyordu.

Paketten çıkardığım simitten bir parça koparıp ağzıma atarken, "Hare Güz," dedi, sesinde kalbimin nabzıyla oynayan bir ton vardı. "Sen böyle gülümseyince yanağında, kışın ortasında iki tane çiçek açıyor... Sen böyle gülümseyince fırından yeni alınmış sıcak simit kokusu geliyor. Öyle güzel yani... Anlatabildim mi, bilemiyorum ama bende durumlar böyle."

Ben ağzımda simitle söylediklerini aşamazken dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Biliyorum, alışkın değilsin... Ama alıştıracağım."

Sessizlik aramıza yayılırken yola odaklandı. Arada bir yoldan gözlerini çevirip bana bakıyordu. Simidin yarısını ben, yarısını o yemişti. Dediğine göre biraz tutsun, aç karnına midem bulanmasın diye almıştı. Orada zaten kahvaltı yapacakmışız.

Yaklaşık yarım saat sonra Akif Selim, Kor Çiftliği yazan tabelanın önünde durmuştu. Beni çiftliğe getirmişti. İstanbul çıkışında bir çiftliklerinin olduğunu biliyordum, en son görüştüğümüzde Ayda teyze bahsetmişti ama dikkatli bir şekilde dinlememiştim.

Araçtan indikten sonra otomatik kapı açıldı. Akif Selim, tutmam için elini uzattı. Bir an tereddütte kalsam da uzattığı elini tuttum. Gözlerimi birleşen ellerimizden ayırırken çiftliğin sürgülü, otomatik kapısından biri çıktı. Ufak tefek, beyaz saçlı, kahverengi süveterli bir adamdı.

"Mehmet amcam, sana zahmet arabayı garaja çeker misin?"

"Hoş geldiniz, oğlum."

"Hoş bulduk," diye yanıtladım, çiftlik evini incelemeye başladım. Dışı kahverengi çiftlik evinin etrafını saran, kara esir düşmüş çam ağaçları vardı. Ön bahçesi sadeydi, arka bahçesine giden taşların üstü de karla kaplıydı. Çiftlik evinin iç kapısında iki giriş vardı; biri düz bir zemindi, diğeri de iki merdiven basamağından oluşuyordu.

"Umarım beğenirsin kızım burayı. Üşümeyin, siz geçin içeri, Hayriye teyzen kahvaltıyı hazırladı."

Akif Selim bir an bile elimi bırakmadan çiftlik evine yönlendirdi. Çiftlik evine girdikten sonra üzerimdeki kalın, siyah kabanımı çıkardım ve Akif Selim'e uzattım.

"Güzel etek tercihi," dedi gözleriyle beni süzerken.

"Şöyle bakmaz mısın?" dedim heyecanımı yenemediğim ses tonumla.

"Nasıl mesela?"

"Her an..."

"Her an öpecek gibi, evet..." dedi yavaşça, boğuk ses tonuyla. "Nişanda, bordo rujla gördüğümden beri bu isteğim daha da engellenemez bir durumda."

Bir eli belimi, diğer eli ise dağılmış olan kâküllerimi buldu ve usulca düzeltti. Gözleri düzelttiği kâkülümde ve dudaklarımda gezindi. Boşta kalan eliyle dudaklarıma dokundu, parmağı alt dudağımın üzerinde gezinmeye başladı. Bedenimin amaçsızca neden bu kadar titrediğine anlam veremiyordum.

"Şimdi öpsem seni," diye fısıldadı dudaklarıma nefesini bırakırken. "Heyecandan daha da titrersin sen."

Gözlerim istemsizce kapandı, beni öpmesini beklerken o his, geri çekilmesiyle dağıldı. Gözlerimi usulca açtım, Akif Selim gülümseyerek sırtımın gerisine bakıyordu. Ortalama ellili yaşlarda, eli hamurlu bir kadın görmeyi beklemediğim büyük bir gerçekti. Gri saçlı, dolgun yüzlü, kocası gibi minyon olan kadın gülümseyerek bize bakıyordu.

"Merhaba," dedim saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Gözlerimi, utandığım için kadının gözlerinde birkaç saniyeden fazla tutamıyordum. "Ben Hare Güz."

"Hoş geldin, güzel kızım," dedi güler yüzle. Çaktırmamaya çalışıyordu ama eminim ki birbirimize oldukça yakın olduğumuzu görmüştü. Başımı eğdim, Akif Selim'e kızgın bir ifadeyle baktım. "Kahvaltıyı camlı terasa kurdum oğlum. Bazlamalar soğumadan geçin haydi."

"Eyvallah, Hayriye Sultan'ım. Sen de olmasan..."

Akif Selim, eliyle önden geçmem için buyur etti. Merdivenlerden çıkarken iki eli belime kaydı. "Şimdi buradan sağa döneceğiz," dedi. "Sonra düz ilerleyeceğiz, bir merdiven daha çıkacağız."

Hayriye Hanım'ın bahsettiği, camlı terasa geldiğimizde hayranlık dolu bakışlarımı terasta gezdirdim. Manzarası o kadar güzeldi ki... Kocaman çam ağaçları etrafımızı sarmıştı. Yanan odunların etrafa yaydığı çıtırtıları dinlerken başımı göğe kaldırdım ve birbirine değmeden, usulca yağan kar tanelerini izlemeye başladım. Başımı sola çevirdim, şöminenin her iki yanında, dolu olan kitap raflarına baktım. Kahvaltıdan sonra kitapların arasında kaybolmayı aklımın bir köşesine yazarken gözlerim diğer eşyalara takıldı. Odadaki mobilyaların hepsi ağır ve koyu renkli ahşaptı. Yaldızlı koltuklar, duvarlara asılan tablolar... Tavanlardan yere uzanan açık renkli kadife perde; masanın etrafında, iki kişinin sığabileceği genişlikte sandalyeler vardı.

Manzarası öyle güzeldi ki günlerce burada kalsam sesim çıkmazdı. Oldukça sessiz bir yerdi. Yüksek ihtimalle evin arka bahçesi, uzun çam ağaçlarının nefes aldığı ormana açılıyordu.

"Çok güzel," dedim. "İnsan hiç sıkılmaz ki burada."

"Çocukluğumun çoğu burada geçti," dedi, bu sırada Ayda Hanım'ın o gece, mutfak masasında söylediklerini hatırladım. Annesi öldükten sonra buraya gelmiş olmalıydı.

"Soğuyan tereyağlı yumurtayı ve bazlamaları tekrar ısıtıp geleyim." Omzumun üzerinden masaya baktım. Bu manzaranın eşsizliği kadar güzel olan kahvaltı masası bizi bekliyordu.

Akif Selim'i sadece başımla onaylarken kaşe kabanımın cebinde kalan telefonumu isteyecektim ki çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Bir an aşağıya inip inmemek arasında kalsam da Akif Selim'i tekrardan yormamak adına hareketlendim. Dört merdiven indim, aşağıya açılan kapıdan girecekken az önce buradan gelmediğimi fark ettim. Geldiğim yere dönmek üzereydim ki tiz bir ses duydum. Sesin geldiği yöne doğru birkaç adım attım, kalbim hemen buradan uzaklaşmam gerektiğini söylese de merak, bir ateş gibi üzerine serildi. Aralık duran kapıya doğru yürüdüm, önüne geldiğimde parmağımın ucuyla ittirdim, kapı gıcırdayarak açıldığında yüzü pencereye dönük, tekerlekli sandalyede oturan birini gördüm.

"Akif Selim, sen mi geldin? Mehmet amca geleceğini söylemişti ama bu kadar erken beklemiyordum. Kar çok güzel yağıyormuş. O günkü gibi... Ben göremiyorum ama... Geçmişten, zihnime kar kuyusunda yaşadığımız anılar dökülüyor. *Kristal kar tanesi gördüm*, dedi Mehmet amca. Gerçekten de kristal kar tanesi mi yağıyor?"

Kasırga, yıkılmak için güçlü bir darbenin gelmesini beklerdi. Bir kapı eşiğinde, hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkan ve güçlü bir toz bulutu gibi beni içine alan kasırga üzerime yığıldı. Bu güçlü bir darbe miydi, bilmiyordum; bildiğim tek şey çok hazırlıksız yakalandığımdı. Kasırga, gökyüzünde rüzgârıyla beraber gezinirken güçlü bir fırtınanın çıkıp çıkmayacağını bilemesen bile yağmura hazırlıklı olurdun ama bu, anlayabileceğim ve kendimi hazırlayabileceğim bir kasırga değildi.

XVI

KAN NEHRİNDE YÜZEN MEKTUP

♪ Sezen Aksu, *Beni Unutma* ♪

28 Mart 2004

Kömür karası gözler ölüm kokan yalanların gölgesindeyken, on beş dakika önce bir kapı ardından duyduklarına inanmak istemiyordu.

On üç yaşındaydı, annesini kaybedeli altı yıl olmuştu. Hiçbir şey bilmeden yaşadığı öksüzlüğünün altıncı yılıydı. Çaresizlik, hissettiği yalnızlık ve durmadan akan gözyaşları, satır aralarına karışan alevli ateşi titretirken gözleri, yaldızlı koltuğun üzerindeki desenleri incelemeye başladı. On üç yaşındaki bir çocuk, bugün ilk defa bomboş bir hisle karşı karşıyaydı.

En büyük korkusu altı yıl önce onu bulduğunda kalbinde kök veren annesizliği, şifaya dargın bir yara gibi kalbinde taşıyordu ve akrebin ikinci bacağından kalbine sızan zehir ve öfke, kalbin damarlarında geziniyordu.

On üç yaşındaydı, kalbi öğrendiği şeyleri kaldırabilecek kadar güçlü değildi. Gözlerinin önü buğulandığında; merdiven tırabzanlarına çarpa çarpa, dizleri titreye titreye bahçeye çıktı. İlk önce kaçtı, o kadar çok koştu ki onu Ayda halası bile durduramadı. Ormanın karanlığına doğru koşarken gerçekler kulaklarına uğuldadı, bir baba tokadı gibi sertçe yanağına çarptı. Ağzının içinde acı bir tat vardı. Yutkunamıyordu. O kadar çok ağlıyordu ki gözlerinin önünü göremiyordu. Sol ayağı burkuldu, dizlerinin üzerine düştü. Dizleri çamur olmuştu. Annesi yoktu, dizleri çok yara olmuştu, annesi artık yoktu. Kim iyileştirirdi ki?

"Annem," dedi iç çekerek. Gözlerini usulca yumdu; göz kapaklarına çizdiği, annesinin isminin yazdığı, yarım yarım gömüldüğü mezar taşıyla göz göze geldi. On üç yılı alevlerin içinde yanıyordu. "Anne, sana nasıl kıydılar? Biz çok küçüktük, kimsemiz yoktu, bize neden kıydılar?"

Gözlerini açtı ve "Anne," diye bağırdı. Genzi o kadar çok yanıyordu ki... Bu gerçeği hangi yalanla yok ederdi, bu gerçeği hangi ölümle kapatırdı?

"Senin yerine ben ölseydim ya annem, senin yerine ben ölseydim. Anneme kıymışlar. Yarım yarım gömmüşler." Omzunun üzerinden halasına baktı. "Annemi neden öldürdüler?"

Halası da ağlıyordu. Bazen satır aralarına damlayan gözyaşları, romanın içinde nefes alan karakterlerin olmazdı. Acısını hisseden insanların gözyaşları sayfaya düşerken başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. "Annem bugün bir kez daha öldü." Küçük elinin tersiyle yüzünü silmeye çalıştı ama işe yaramadı. "Allah'ım, annemi bana geri ver, o yaşasın, o çok yaşasın... Anneler ölür mü? Annem ölmesin."

Genç kadın, yeğeninin son sözlerinden sonra dizlerindeki direncin tamamen tükendiğini hissetti. Bir çocuğun kalbinden akan kanla geçmiş nasıl silinir, gelecek nasıl yazılırdı?

"Bu nasıl bir imtihandır?" dedi halası. "Oğlum... Akif Selim'im..."

Akif Selim, omuzlarındaki bu yükü kaldırıp atmak istedi ama yapamadı. Küçücük yüreğinde, dağ kadar büyük bir acı vardı. Annesi ölmüştü, annesiyle beraber öldüğünü sandığı ikiz kardeşi de sakat kalmıştı.

Ay gibi güzeldi ikiz kardeşi, Mehveş'i. Aydınlığı. Güneşi. O acımasız gecede yaşanan olaylar sadece annesini almamıştı; kardeşinin gözlerini, bacaklarını da almıştı. İri gözlü, küçük devini; annesine çok benzeyen ikiz kardeşini... O kazadan sonra hayatı mahvolmuştu. Sekiz yaşındaydı. Hayalleri, yapmak istedikleri, oynayacağı oyunlar, geleceği... Bir gecede yanmıştı. İkizi hem onun gibi o gece öksüz kalmış, hem de kör olmuş ve bir ömür boyu tekerlekli sandalyeye hapis kalmıştı.

"Hala, annem kanserden ölmemiş ki..." diye fısıldadı, sesi güçsüzdü. "Hala, benim annemi öldürmüşler, güneşimi söndürmüşler. Hiç düşünmemişler arkasında biri bekler mi, arkasında çocukları var mı; hiç düşünmemişler, hala..."

"Halam," dedi, sesi çatlamıştı. "Kurban olduğum, ben senin yanındayım. Baban gitse, deden gitse, ben hep senin yanındayım."

Düştüğü için çamur olan pantolonuna ve ellerine baktı. "Annem kanser değilmiş ki, annem melek olup gitmemiş ki... Annemi öldürmüşler, annemi öldürmüşler, annemi öldürmüşler..." Hiç durmadan sayıkladı. Halası ona annesinin ve ikizi Mehveş'in, ismi kanser olan hastalıktan dolayı öldüğünü söylemişti. *Annen sana belli etmek istemedi, sen üzülme diye hiç hastaymış gibi davranmadı. İkizin, güneşinle çok didindiler ama dayanamadılar,* demişti.

Küçüktü, sekiz yaşındaydı, nereden bilebilirdi?

Halasının söyledikleri aklına geldiğinde titreyerek ağlamaya devam etti. "İlk önce babam, daha sonra da o adam... Gözümdeki ışığı, elimden annemi, kız kardeşimin gençliğini aldılar. Artık her şey için çok geç, hala. Bana o adamın kim olduğunu söyleyeceksin." Annesini ve ikiz kardeşini böylesine kimin kanattığını bilmiyordu ama elbet öğrenecekti. Halasının yanına yürüdü, yürürken attığı her adımda altı yıldan beri annesine ihanet ediyor oluşuyla sarsıldı. Annesi o mezarda rahat değilken nasıl yemek yemişti, nasıl gülmüştü, nasıl arkadaşlarıyla oynamıştı?

Zihninden gözlerinin önüne dökülen anılar kesik kesikti. Sekiz yaşındaydı, o gece çok gök gürültüsü vardı. Şiddetli şimşek yalnızca göğü değil, odasını da aydınlatırken yapabildiği tek şey yorganın altına saklanmak ve annesini beklemekti.

Akif Selim'in ilk tutulduğu insan annesiydi, her gök gürültüsünde yanındaydı, hiçbir gece yanına gitmemezlik yapmamıştı... Ama o gece, annesini ondan acımasızca kopardıkları gece çok gök gürültüsü vardı, yatağındaydı, annesinin gelmesini ve ona koca bir bardak muzlu süt getirmesini beklemişti. Komodinin üzerinde duran mavi, Pinokyo figürlü saate baktı. Saat gece yarısını çok geçmişti. Kısa çubuk on ikideyken, uzun çubuk beşin üstüne geliyordu.

"Anne, ne olursun gel," dedi, öyle çok ağlayası vardı ki... Annesine ağlamayacağına dair söz vermişti, o yüzden ağlayamıyordu da.

Annesi o gece gelememişti, iki eli kanda da olsa gelecekti, oğluna ninniler söyleyecek ve masallar anlatacaktı. Sonra *korkma, anneciğim,* diyecekti. *Ben yanındayım. Ben yanındayken hiç kimse sana zarar veremez.*

Ama gelememişti.

"Şimdi annem geçmişte mi kaldı?" diye sordu halasına. "Mehveş öylece öldüğüyle mi kalacak, hala? Mehveş yaşayan bir ölüden farksızken, ben yıllardır hiçbir şey bilmeden yaşarken... O adam, kötü biri olmasına rağmen ceza bile almadı mı?"

"Oğlum," dedi, sesi kopacak fırtınadan izler taşıyordu. "Sana bundan sonrasını babaannen anlatacak."

Halasının elinden tuttu ve çiftlik evine dönmek için hareketlendi. Gözyaşları dinmişti ama yüreği alevler içinde yanıyordu. Herkes satır aralarında en büyük yarasını ya da aşkını yakardı. Her gençliğin kalp ateşinde bir yangın vardı, yangın ilk önce alevli yanar sonra da sönerek kül olurdu. Akif Selim için işler o kadar basit değildi; gözünün beyazı ağlamaktan kanlanmıştı. Elinde avucunda kalan son iyi niyet kırıntısını da karşısında gördüğü ikizinin avuçları arasına bırakmıştı. Akif Selim çocukluğunu, gençliğini ve geleceğini, bir roman sayfasında ateşe vermişti.

Acıyla gülümsedi, on üçüncü yaşı gözlerinin önünde yanıyordu. Akrebin zehri, çocukluğunu yeni yaşamaya, kendini bulmaya yeni başlayan kara gözlü çocuğun kalbindeydi. Günler geçtikçe de bütün damarlarında katran karası kanıyla gezecekti.

Bu on üçüncü yaşıma, bugün yanarak can veren çocukluğuma bıraktığım ilk ve son mektuptur. Bir gün dayanamayacak noktaya da gelsen, annenin bir kaldırım taşında parçalara ayrıldığını ve yarım yarım gömüldüğünü unutma.

Anneni öldüreni, ölsen de unutma.

"Annem. Adına, hoş kokuna şiir yazılacak kadın... Çiçeğim. Bir gün kalbim, seni öldüren adamın karşısında titrerse ve parmağım o tetiği

ezemezse, beni affetme. Ben katil olamayacak kadar merhametli bir çocuğum, beni sen yetiştirdin. Eğer içimdeki bu yangın o zamana kadar sönmez, katil olursam, beni yine affetme çünkü o zaman da seni, yattığın mezarda bir kez de ben öldürmüşümdür demektir."

Göğsümün üstünde bir bıçak vardı.

O bıçak baktığım duvarlara, daha sonra da soluğuma saplanmıştı.

İçimdeki bilinmezliğe koca bir düğüm daha atılırken ben, o koca düğümü atanın hayatının neresindeydim? İnsan koca bir bilinmezliğin içinde yaşayamazdı.

"Merhaba," diyebildim titrek bir sesle. Tekerlekli sandalyedeki kızın yüzünü göremiyordum ama şaşırmış olduğuna emindim. Arkasını döndü, nerede olduğumu tahmin edermişçesine kapıya baktı ama gözleri gözlerimle buluşmadı. Siyah, uzun, gür saçlara sahipti. Kirpikleri Akif Selim gibi uzun ve kıvrıktı. Yaşı, bedenini incelediğimde küçük görünüyordu ama yaşını gösteren çizgiler gözlerinin kenarında belirgindi. Gelişmemişti. Küçük bir kız çocuğu gibi duruyordu. Ben onu incelemeye devam ederken, "Tanıyamadım, kusuruma bakmayın lütfen, kimsiniz?" diye sordu nazik bir ses tonuyla.

"Hare Güz," dedim yavaşça. Bir adım attım, o da elinin altındaki düğmeye bastı ve bana doğru geldi.

"Ben de Mehveş," dedi yüzüne yerleştirdiği derin gülümsemeyle. "Heyecanımı mazur gör, çok uzun zaman oldu yeni biriyle tanışmayalı."

"Siz burada mı yaşıyorsunuz? Bu çiftlikte?" diye sordum.

"Evet. Yıllardır buradayım. Arada bir ablam ya da halam gelir, benimle kalır. Akif Selim, uzun zamandır gelmiyordu."

Akif Selim'in kız kardeşi miydi? Kalbime bir ağırlık çöktü. Öyle ağırdı ki bunu neden benden sakladığını anlayamamıştım. Üstelik beni buraya getirmişti; hiç haberim olmayacak mıydı, söylemeyecek miydi?

Mehveş Kıraslan...

"Hare Güz?"

Adım, Akif Selim'in dudaklarından fısıltıyla dökülürken sertçe yutkundum. Gözlerindeki şaşkınlığın harelerine sindiğini gördüğümde, bunu bana hiçbir zaman söylemeyeceğini düşündüğüm ilk andı. Omzumun üzerinden sessizce ona bakmaya devam ederken, "Sen nasıl?" diye sordu kısık bir ses tonuyla.

"Nasıl öğrendim mi? Nasıl buldum mu? Nasıl bu odaya girdim mi? Hangisini soruyorsun? Akif Selim, siz kimsiniz?"

"Öncelikle," dedi buz gibi ses tonuyla. Gözlerinde gördüğüm öfke, fırtına öncesi sessizlikti ve onu dişlerinin arasında saklıyordu. "Onun yanında böyle konuşma. Sesini yükseltme. Bizi yalnız bırakırsan sevinirim."

Yüz ifadesi yumuşadı; büyük, birkaç adımla yanımdan geçti ve kız kardeşi olduğunu düşündüğüm kişinin elini tuttu.

"Mehveş'im, güneşim."

Sesi öyle sakin, öyle yumuşaktı ki az önce bana kullandığı ses tonunun kırıntısı bile yoktu. "Bir arkadaşımla geldim, seni de görecektik ama Hare Güz erken davranmak istedi. Öyle değil mi?"

"Hare Güz... İsmin çok güzelmiş. Benim adımı annem koymuş, senin adını kim koydu?"

"Babam koymuş... Teşekkür ederim. Senin de öyle, çok güzel bir ismin var."

"Teşekkür ederim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Gözleri yine aynı noktaya gülümsedi. Aklımda görmediğine dair ihtimallerin ışıkları yanarken Akif Selim, kız kardeşinin alnından öptükten sonra tekrar yanına geleceğini söyledi.

"Ne söyledin ona?" diye sordu merdivenlerden üçer beşer inerken. Delirmiş gibiydi ve onu tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Vurulduğundaki sinirinin çok daha fazlasıydı. "İsmini neden söylüyorsun, Hare Güz?"

"Nasıl o duruma geldi?"

Sertçe yutkundu. İstemsizce gözlerim doldu.

"O benim ikizim..."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "İkizin... İkiz kardeşin... Aynı yaştasınız." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken gözlerime ve ses tonuma sızan şaşkınlığı gizleyememiştim.

"28 Ocak 1990. Ben 23:55'de, Mehveş ise 23:54'de doğdu. Bir dakika var aramızda. Bunu sana hiç söyleyemedim çünkü kimsenin onun varlığından haberi yok. O burada, Mehmet amca ve Hayriye teyzeyle beraber yaşıyor. Kapısı her zaman kilitli olurdu, Hayriye teyzeyi uyarmıştım, açık bırakmamasını söylemiştim."

Mutfağa girdi. Ahşap dolaptan bardak çıkardı, titreyen eliyle suyu doldurdu, bir dikişte içti ve tekrardan konuşmaya başladı:

"Söyleyecektim, tanıştıracaktım. Ama bu hayatta insanın yarasını öyle çıkarıp göstermesi kolay değildir, bilirsin, Güz." Çenesi titriyordu. "Bu hayattaki ikinci yaram... Mehveş."

İlk yarası annesiydi.

Rayiha Kıraslan.

"*Bak, benim bu yaram var, öyle hiç durmadan kanıyor*, diyemem ki. Kimse diyemez. Mehveş bir kaza geçirdi. Bundan yirmi bir yıl önce... O kazadan sonra hem gözlerini hem de bacaklarını kaybetti."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü, dudaklarımın arasında kayboldu. Mutfak masasının geniş sandalyesine otururken, "Çok mu şiddetli çarpmış? Götürmemişler mi hastaneye?" diye sordum.

"Çok şiddetli çarpmış, hızından dolayı duramamış, metrelerce ters sürüklemiş..."

Akif Selim'in gözlerinin içine baktım. Gözleri kan doluydu ve ölüm yatağında, son nefesini veren hasta bile onun kadar acı çekmiş gibi bakamazdı. Bir insan, bir insanın nasıl yandığını gördüğü an tutulduğunu anlardı?

Kan kusup kızılcık şerbeti içtiğini anladığım zaman her şey çok yeniydi, oturduğum masadan kalktım ve daha fazla konuşmasına izin vermeden sıkıca sarıldım.

Akif Selim'e öyle sıkı sarıldım ki bir daha hiç bırakmak istemedim.

Akif Selim, sarılışıma karşılık verirken içine akıttığı gözyaşlarından ve en büyük yarasından öper gibi boynundan öptüm. Kokusunu içime çekerken dünyanın acıyla kavrulduğunu ve içinde bizim nefes aldığımızı düşündüm.

"Güz," dedi, gözlerinin haresinde aşamadığım hisler vardı. "Bu gece çok gök gürültüsü var, gitmesen olmaz mı?"

"Gitmem," dedim yavaşça.

"Söz mü?"

"Söz."

O kasvetin ardından zorla da olsa birkaç bir şey atıştırıp çiftliği dolaşmak amacıyla dışarı çıkmıştık. İkimizin de üstünde büyük bir durgunluk vardı ama hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorduk.

"Bir keresinde ormanda kaybolmuşum. O zaman Ürgüp'teki çiftlik evindeydik, o da buraya benziyor. Annem beni aramış, çok ağlamış. Sonra babam bulmuş, bir ağacın köşesinde ağlarken uyuyakalmışım."

Sesi keyifliydi. "Yaramaz seni," dedim, o elimden tutarken ben de bir dünyayı avuçlamışım gibi hissediyordum. "Demek bu yaramazlığın oradan geliyor."

"Ne yaramazlığımı gördünüz, Hare Güz Hanım?"

Bu sırada beni belimden tuttuğu gibi kendine çekmiş, dudaklarımızın arasında birkaç nefeslik mesafe bırakmıştı.

"Yakından da güzel mi peki yaramazlığım?"

Dudaklarımızın arasında bir nefeslik yer bırakırken daha da koyulaşan gözlerine baktım. "Nefesini mi kestim?" diye sordu arsız bir ses tonuyla. "Ödeştik. Sen de bana beş gün yazmayıp, bisküvili pasta yapacağını söylemediğinde kesmiştin."

"Ben sana acımasızca davranmışım ama bu da yangın sayılır."

"Hare Güz, bir nevi sen de yangın sayılırsın."

Bir süre sessizlik, ayaklarımızın altında eriyen kar gibiydi. Çıtırtıları vardı, farkındaydık. O da farkındaydı kuruyan bir nehre dudaklarıyla yeniden hayat verdiğinin, ben de farkındaydım içini ilk kez birine bu kadar açtığının.

"Üşüdün mü?" diye sordu, olumsuz anlamda başımı salladım.

"Doğru düzgün bir şey de yiyemedin benim yüzümden," diye mırıldandı. "Aklımı sikeyim."

"Yedim, tereyağının üstüne çikolata sürdüm. Mehmet amcanın karısı yapmış o çikolatayı. Çok lezzetliydi. Üstüne not bırakmış, *umarım seversiniz, ben yaptım*, diye."

"Ama hayal ettiğim bu değildi."

Gülümseyerek, "Neydi?" diye sordum, iki yanağımın çukurları ortaya çıkmıştı; bunu tam o noktaya dalıp giden gözleri sayesinde anlayabiliyordum.

"O çikolatalı ekmeği sana ben yapacaktım."

"Önümüzde daha çok kahvaltılar var, yaparsın ki."

"İyi o zaman... Ben diğer şeyi mahvetmeyeyim."

"Diğer şey?"

"Hayriye teyze seni çiftliğin kapısının önünde bekliyor," dedi, başıyla beni bekleyen Hayriye teyzeyi işaret etti. "Seni burada bekliyor olacağım."

İtiraz etmeden Hayriye teyzenin yanına ilerlerken, heyecandan titreyen kalbime sakinleşmesi için içimden komutlar versem de nafileydi. "Sizi hazırlanmanız için odanıza götüreyim."

Gülümserken bir yandan da olumlu anlamda başımı sallamıştım.

"Sürpriz mi?" diye sordum.

"Akif oğlum haklıymış, *sana sorar*, dedi. *Söyleme bir şey*, diye de tembihledi."

"Tamam, tamam. Sürpriz olsun."

Hayriye teyze beni ilk katın koridorunun sonundaki odalardan birine götürmüş, hazırlandığımda haber vermemi istemişti. Odanın kapısını kapattıktan sonra gözlerim ilk önce kahverengi dolabı, ardından kahverengi komodini ve yatağın üstünde duran kıyafetleri buldu.

Bir tane siyah kask, yüksek belli beyaz bir tayt; siyah, boğazlı kazak ve siyah binici çizmeler vardı. Ata binecektik! İlk önce üzerimdeki eteği, çorabı, kazağı çıkardım. Daha sonra beyaz taytı, siyah boğazlı kazağı ve siyah binici çizmeleri giydim. Siyah kaskı ve kabanımı da yanıma aldım, dışarı çıktım.

Akif Selim bir yandan sigarasını içiyor, bir yandan da Mehmet amcayla konuşuyordu. Ona doğru gelişimi fark ettiğinde Mehmet amca bana baş selamı verdi ve Akif Selim'in yanından ayrıldı.

Akif Selim sigarasından derin bir nefes daha alıp verdikten sonra sigarayı attı ve ayaklarının altında ezdi. "Kâküllerin dağılmış," diye mırıldandı. Beni tekrardan belimden kavrayıp kendine doğru çekerken, "Gel, düzelteyim," dedi.

Bu sırada siyah kabanından çıkardığı beyaz, örgü şapkayı başıma geçirdi. Kâküllerim şapkanın içinde kaybolurken, "Mehveş'indi." dedi, direkt gözlerimin içine bakıyordu.

"Gök yüzüne daha da yakıştı."

Gülümsedim. "İlk tanıştığımız zamanlarda senin çok gıcık bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ukala, serseri, kaba... Ama hiç öyle değilmişsin."

İtirafım Akif Selim'i şaşırtmamıştı. "Doğru, hiç değilim ama..." Yanağıma tüy kadar hafif bir öpücüğü esintili rüzgârlarıyla bırakırken, "*Harelerim* bir başka bakıyor sadece."

Bir eli yeniden elime kaydı; parmaklarım, parmaklarına kenetlenirken Akif Selim'in beni yönlendirmesine izin verdim.

Beraber çiftlik evinden yaklaşık beş altı dakika uzaklıkta olan atlara bakmaya gelmiştik. İki tane midilli, üç tane de at vardı.

"Bunlar çok tatlı," diye mırıldandım. Biri kar gibi bembeyazken, diğeri kahverengiydi. "İsimleri var mı?"

"Yok," diye mırıldandı. "Benim sahip olduğum iki midilli ve bir tane at var. Diğer ikisi ablamın ve Mehveş'in."

Anladım, dercesine başımı salladım. Akif Selim, beni kendi atının olduğu ahıra götürürken çok huysuz olduğunu belirtmişti.

"Ya beni istemezse?" diye sordum üzüntüyle.

"Seni istememe gibi bir ihtimali olabilir mi?" diye sordu. "Biraz huysuz ama sen ona bile sevdirirsin kendini."

Akif Selim'in atının yanına geldiğimizde gözlerini kaldırdı ve Akif Selim'e baktı, oldukça huysuz bir şekilde kişnedi. İstemsizce ürktüm. Birkaç adım geriye giderken Akif Selim, buna engel oldu ve elimi sıkıca kavradı.

"Oğlum," dedi Akif Selim. "Huysuzluk yok bugün. Tamam mı?" Akif Selim ilk önce yelelerini okşadı, ardından gözünün tam altından öptü. Daha sonra ipini çözdü ve elimi bıraktıktan sonra atı bahçeye doğru götürmeye başladı.

"Ona zarar vermek yok. Tamam mı, oğlum?" Akif Selim, istediği cevabı almış olmalıydı ki tatmin olmuşçasına gülümsedi, dudaklarını ıslattı ve "Güzel," diye mırıldandı.

"Nasıl bineceğim? Daha önce babamla bindim ama... Hep o yanımdaydı."

"İlk önce beraber bineceğiz, *gök yüzlü.*"

"Neden bana böyle sesleniyorsun ki?" diye sormadan edemedim. Dünden beri, her defasında gök yüzlü diye sesleniyordu.

"Hem gök yüzlüsün hem de göğüm..." Bu sırada atın sol tarafına geçti ve orada göremediğim bir şeye basıp, yükselerek ata bindi. "Bir yıldıza bakıyorum, eğer bir gün olur da bambaşka yerlere savurursa hayat bizi, o göğün altında olduğumu ve yüzümün her zaman sana dönük olduğunu bil diye."

Yüzüne bakıyordum. Hayatın bizi başka yerlere savurma hissi kalbime çökerken derin bir nefes aldım ve illa savrulacaksak başka bir yere değil, aynı yere savrulalım istedim.

Uzattığı elini tereddütle kavrarken yavaşça eğildi. Belimden kavradığı gibi beni önüne aldı ve bir eliyle belimi tutarken diğer eliyle atın dizginlerini çekti, ayağıyla birkaç kez yavaşça vurdu. At hareketlenirken, "Adı neden yok ki?" diye sordum. "En azından Huysuz olsaymış."

"Şimdi huysuz dediğini duyarsa, atar bak seni üzerinden."

"Hayır, hayır, atmasın. Demedim öyle bir şey."

"İzin vermem," dedi kulağıma doğru, nefesi boynuma dökülmüştü. "Asla izin vermem."

"Zifir olsun mu?" diye sordum. Kara gözlerine en çok bu ismi yakıştırmıştım.

"Olsun," dedi, ses tonu keyifliydi.

O, Zifir'i kontrol altında, beni korkutmayacak şekilde yönlendirirken çiftliğin etrafını iki kez turladık. Akif Selim'in bahsettiği kadar huysuzluk yapmamıştı. Bir elim Zifir'in yelelerini okşamak için ilerlerken bunu hissetmiş gibi şahlandı ve bizi geriye doğru sarstı. Akif Selim bunu yapacağını anlamış gibi dizginleri sertçe çekmiş, ardından korkmamam için dudaklarını saçlarıma bastırmıştı. Dudaklarının sızısı azalmış mıydı yoksa daha da artmış mıydı?

"Ne zaman öğreneceğim?" diye sordum. "Tek başıma da binmek istiyorum."

"Zifir'le öğrenmek istediğine emin misin? Mehveş'in atı daha uysaldır."

"Zifir'le öğreneceğim."

"Tamam o zaman."

Akif Selim ilk önce kendi inmiş, ardından beni de kucağına almıştı. Belimdeki eli tenime batarken, kalbim derimi dövercesine atıyordu. Yüzüne öyle çok yakındım ki bu yakınlık, nefesinin yüzüme değmesiyle daha da yakıcı bir hâle gelmişti.

"Güz," dedi, beni hâlâ bırakmamıştı. "İnsan insana tutulurmuş, ben sana vurulduğumu anladığımda çok yorgunmuşum."

"Annen ve kardeşin için üzgünüm," diyebildim. "Keşke bir çare olsa da avuçlarının içine bırakabilsem."

İki elim boynuna kaydı, derin bir iç çektim ve ona sımsıkı sarıldım. Zifir şahlandı ve sinirle kişnedi.

"Kıskandı mı yani şimdi?" dedim kahkahalarımın arasından.

"Gülme şöyle," dedi içi gidermiş gibi. "Öyle gülersen sızlar dudaklarım."

"Sen üzerine toprak atılmış olan kahkahaları yeniden dirilttin, Akif Selim. Şimdi sana nasıl öyle güzel gülmem?"

Derin bir iç çektikten sonra beni yavaşça yere bıraktı. Atın dizginlerini tekrardan eline aldı, "Üzengiye basacak ve kendini yukarı doğru çekeceksin, Zifir ilk önce hoş karşılamayacak ama alışacak. Ben de buradan yönlendireceğim," dedi. Üzengiye bastım ve vücudumu yukarı çektim. Yükü sağ bacağımın üzerine verirken eyerin üstüne oturdum.

"Şimdi omzun, başın, kalçan ve topuğun aynı hizada olacak şekilde dur."

Dediği gibi vücudumu dikleştirdim. Gülümsediğine emin olduğum gözlerimle Akif Selim'in gözlerine baktım.

"Şimdi sağ taraftaki dizgini eline al, diğeri de bende kalacak. Ayağını yavaşça Zifir'e vur."

Gözlerimi sıkıca yumdum, tedirginlikle dudaklarımı dişledim. Sanırım biraz korkuyordum. Akif Selim'in dediği gibi yaptım, Zifir yavaşça hareketlendi, sanki üstünde oluşumu kabullenmiş gibiydi.

"Güzel," dedi. "Çabuk kavradın."

"Biraz korktum," diye bir itirafta bulundum. "Ama gözlerine bakınca geçti."

"Korktuğun her şey gözlerime bakınca geçiyor mu?" diye sordu, sesi tuhaftı. Gözlerine baktım, cevabını vermiştim. Beraber çiftliğin

etrafında tam üç tur atmıştık. Akif Selim bir anda kendini atın üstüne atmış, ardından atı hareketiyle hızlandırmıştı.

"Korktum!" dedim kalbim ağzımda atarken. "Aksiyon mu çekiyor canın?"

Göremesem de gülümsediğini biliyordum. Kız kardeşini o kadar çok seviyordu ki çektiği acıyı sanki o da çekmişti. Sabahki yüz ifadesi ve olanları anlatırken titreyen çenesi gözlerimin önüne geldiğinde istemsizce gözlerim buğulanmıştı. Zifir'i ait olduğu yere bırakıp bağladıktan sonra tekrar çiftliğe doğru yürümeye başladık. Bu sırada Mehmet amca, Akif Selim'i çağırmıştı. Akşama burada kalıp kalmayacağımızı sorarken adımlarım, üzerimi değiştirdiğim odaya yöneldi. Üzerimi değiştirdim, odadan çıktım ve mutfağa yöneldim. Hayriye teyze, elinde kare bir yemek tepsisi tutuyordu.

"Mehveş'in yemeği mi?" diye sordum. Bu sırada Akif Selim kabanını çıkarmış, portmantoya asıyordu. Sorumun üzerine ilk önce Hayriye teyzeye, ardından bana baktı. Hayriye teyze onaylarcasına başını salladığında, "Ben de sizinle gelsem olur mu?" diye sordum.

Hayriye teyze göz ucuyla Akif Selim'e baktı. Akif Selim başıyla onay verdikten sonra, "Benim birkaç işim var. Depodan şarap çıkaracağım, sen de bu sırada Mehveş'le ilgilenirsin."

"Teşekkürler," dedim yumuşacık ses tonuyla. Hayriye teyzeyle beraber Mehveş'in odasına geçtiğimizde, "Hayriye teyze, sen misin? Ben de sabahtan beri seni bekliyordum. Hare Güz diye bir kız gelmiş, Akif Selim arkadaşı olduğunu söyledi ama pek inanmadım. Ne zaman kız arkadaşlarına önem verir oldu ki?" diye konuştu.

"O da yanımda," dedi Hayriye teyze.

"Hare Güz yanında mı? Çok mahcup hissettim kendimi şimdi, neden söylemiyorsun ki?"

"Önemli değil," diye mırıldandım. Bir yanım, delicesine sarılmak ve ağlamak istiyordu. Diğer yanım, bu acıyı kaldırabildiği için benim de yanında dimdik durmam gerektiğini söylüyordu.

"Nasıl tanıştınız Akif Selim'le?"

"Özel sorular yok," dedi, Akif Selim'in sesini duymamla ona doğru döndüm. "Hayriye teyze, sen çıkabilirsin. Hare Güz yardımcı olur."

Burukça gülümsedim. Hayriye teyze yemek tepsisini yatağa koyduktan sonra odadan çıkmıştı. Yatağın bir köşesine otururken Akif Selim, Mehveş'i tekerlekli sandalyesiyle karşıma getirdi.

"İyi ki geldin," dedi. Eli, ezberlemiş gibi Akif Selim'in elini buldu. "Seni çok özledim."

"Kurban olduğum," dedi Akif Selim. *Kurban olduğum*, deyişi Çağatay ağabeyimi aklıma getirdiğinden burukça gülümsedim. O da bana hep *abisinin gülü, abisinin kurban olduğu* derdi... "Ben de seni çok özledim."

"Annemi de çok özledim." Mehveş burukça gülümsedi. "Sen de özledin, değil mi?"

"Haydi güzelim, yemeğini ye sen."

Çorba kasesinden bir kaşık alıp dudaklarına götürdüğünde Mehveş ağzını açtı ve çorbayı içti.

"Hare Güz," dedi. Sesindeki tuhaflığa yenilirken, "Efendim?" diye cevapladım. "Biraz yaklaşır mısın?"

Akif Selim'e baktım. Gözleriyle beni onaylarken dediği gibi yaptım ve yavaşça yaklaştım. Eli ilk önce dudaklarımı, ardından gözlerinin içindeki dünyaya resmetmek istermiş gibi yüzümü buldu. Ardından saçlarıma dokundu ve nazikçe okşadı.

"Annem gibi kâkülleri var," Kalbime bir balyoz yemişim gibi hissettim. Bir sonraki cümlesi daha da sarsarken Akif Selim'i değil, beni öldüreceğini fark etmemiş olmalıydı ki tetiği cümlenin başında çekmişti. "Üstelik kokun da anneminkine çok benziyor."

XVII

GEÇMİŞİN AĞINA TAKILIP ÇÖZÜLEN SIR

♪ Clann, *I Hold You* ♪

Dün gittiğimiz sanat galerisinde *Kuyudan Çıkan Gerçek* isimli eserin hikâyesine göz gezdirmiştim. Demokritos'un, "Hakikatte hiçbir şey bilmiyoruz çünkü hakikat kuyuda," sözlerinden esinlenilerek ortaya çıkan eser; 19. yüzyıl efsanesine göre yalan ve gerçek bir gün buluşurlar. Yalan doğru söyler. "Bugün hava çok güzel," der. Gerçek, yalana bakar ve gözlerini gökyüzüne çevirir. Hava gerçekten çok güzeldir ve doğru söylemesine şaşırmıştır. Bir kuyunun önüne gelene kadar birlikte çok zaman geçirirler. Yalan bir kez daha doğruyu söyler. "Su çok güzel, birlikte banyo yapalım," der. Gerçek yine şüpheci bir şekilde suya dokunur, su gerçekten çok güzeldir.

Gerçek, bir kez daha yalana inanır ve suya girer. Yalan, bir anda sudan çıkar ve gerçeğin kıyafetlerini giyerek kayıplara karışır. Kızgın ve öfkeli gerçek, kuyudan çıkar ve kıyafetlerini geri almak için onu her yerde arar.

Dünyada, gerçeği çıplak bir şekilde gören insanlar onu hor görür ve öfkeyle bakar. Zavallı gerçek, kuyuya geri dönmek zorunda kalır ve sonsuza dek ortadan kaybolur. O zamandan beri yalan, dünyanın her yanında gerçek gibi giyinmiş ve içimizde yaşamaktadır Dünya ise hiçbir şekilde çıplak gerçeği görmek istememektedir. Bu hikâye, etrafımda gezinen insanların hayatlarında bir kez bile olsun gerçeğe gözlerini kapattıklarını düşünmeme sebep olmuştu. "Daha önce bir gerçeğe gözümü yumdum mu?" diye düşünürken, gözümü yumsam bile fark edemeyeceğime inanmıştım.

Ama şimdi biliyordum.

Gerçek burada, gözlerimin önünde duruyordu. İlk defa bir gerçeğe göz yummak, yalana inanmak, o tablodaki insanların yaptığı gibi gerçeği görmek istemedim.

Buruk bir gülümsemeyi dudaklarımın kenarına, Akif Selim Kıraslan'ın döküntü geçmişinden toplayarak yerleştirmiştim. Gözlerim o döküntü geçmişe, *içimde son kalan inancı da aldın*, der gibi bakıyordu ve kömür karası gözlerinin arkasında kirpiklerini titreten geçmişi görebiliyordu fakat o geçmişe nasıl sürüklendiğini, orada hangi yaraların açıldığını bilmiyordu.

Mehveş'in söyledikleri göğsümün ortasına ağır bir taş gibi düşerken yapabildiğim tek şey Akif Selim'e bakmaktı. Rayiha Kıraslan'a benzetilmeyi bir yanım, gururumun okşandığını düşünerek kabul etse de diğer yanım, *o annesine benzettiği için seninle,* diye bağırıyordu.

Elimdeki kaşığı kıracakmış gibi sıkarken bir anda serbest bıraktım. Kaşık, gürültülü bir şekilde kâsenin içine düştü. Beni ben olduğum için değil, yüzümün bir köşesinde Rayiha Kıraslan'ı andırdığım için mi? Ya da çok benzeyen kokusunu, vücudumda taşıdığım için mi?

Kirpiklerim diplerinden yanıyormuş gibi hissediyordum, üstelik ellerim de titriyordu. İçimin penceresini açıp hava almak istedim, çok zordu. İlk defa bu kadar zor değildi, tahammül sınırım hep *çoktu,* ama bu sefer çok *zordu.*

İçimin acısı ilk kez sana tutundu, Akif Selim. Geçmişinin döküntüsünden kaburgamı ayır.

"Hare Güz?" Mehveş'in merak dolu sesi kulaklarıma uğuldarken irkildim. "Neden sustun?"

"Annenize benzediğimi bilmiyordum, şaşırdım sadece."

"Ben seni göremiyorum ama hissedebiliyorum. Gözlerin hangi renk?"

"Yosun yeşili."

"O kadar koyu bir yeşil mi?"

"Evet."

"Annemin gözleri koyu kahverengiydi. Fakat yine de seni gözlerimin içine çizebiliyorum. Biliyor musun, Hare Güz? Ben, annemin en çok gülüşünü severdim."

"Şu gamzelerin... Öyle karşıma çıkarma onları... Birdenbire, habersizce..."

"Mehveş, ben biraz hava alacağım...Yanına daha sonra gelsem olur mu?"

"Olur tabii ki, zaten çok acıkmamıştım. Düşünüp yanıma gelmen bile çok ince bir davranış. Teşekkür ederim."

Akif Selim'in gözlerine bir kez bile bakmadan odadan çıktım. Merdivenlerden inerken göğsümün içine sıkışan nefesi düzenlemeye çalışıyordum. Akif Selim sırlarla doluydu, onu tam keşfettiğimi sanırken kuytu bir köşede yakalandığım bir geçmişi vardı. Gözlerini dikmiş, bana bakıyordu.

Evden çıktığımda derin derin nefes alıp vermeye başladım. Kar yağışı yine başlamıştı. Şimdi, tam şu an buradan gitmek istiyordum. Akif Selim'in geçmişinden dökülen harfleri birleştirmek istemiyordum. Benden gizlediği bir değil, birçok şey var gibi duruyordu.

Nereye gideceğimi bilmeden yürüdüm, kaç adım attığımı bilmiyordum ama uyuştuğumu hissediyordum. Çiftliğin orman tabelasından ileri yürümeye başlamış, daha da uzaklaşmadan dizlerimin üstüne çökmüştüm.

Ağlamamak için dişlerimi birbirine geçirdim. "Keşke beni, ben olduğum için," dedim devamını getiremeden. "Beni, neden ben olduğum için değil?"

"Hare Güz!" diye bağırdı. "Neredesin?" Sessiz kaldım. "Hare Güz, lütfen, hiçbir şey sandığın gibi değil."

"O zaman doğrusunu anlat!" diye yükseldim. "Yalanlardan, oyunlardan nefret ediyorum demiştim sana!"

Kısa bir süre sonra, yüzümü iki avucunun arasına aldı ve parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Kâküllerim, burnum, dudaklarım... Annenin de mi gamzeleri vardı? Beni ben olduğum için değil, anneni andırdığım için... Takıntı hâline mi geldim sende?"

"Öyle bir şey yok," dedi net bir şekilde. "Güz... Mehveş görmüyor. Yalnızca bir tahminde bulundu."

"Gözlerinde şaşkınlık yoktu, Akif Selim," dedim. "Bana daha fazla yalan söyleme. Gerçeği anlat. Annene gerçekten ne oldu? Mehveş'e gerçekten araba mı çarptı?"

"Sana yalan söyledim," dedi yavaşça. "Gözlerinin içine bakarak, *yalan söylemedim*, derken bile yalan söylüyordum, Hare Güz."

"Neden doğruyu söylemek yerine... Yalana başvurdun?"

"Çünkü ben anneme ne olduğunu hiç dile getiremedim." Başını yavaşça kaldırdı, göğe baktı. Burnundan derin bir nefes çekti. "O gece karşımda bir başkası olsaydı da yalan söyleyecektim." Ayağa kalktı, bir eli yaralı kolunu buldu. "Benimle eve gelir misin? Lütfen, gel. Anlatmama izin ver."

"Tamam," dedim, dizlerimin üzerinden kalktım ve onunla beraber eve doğru yürümeye başladım. Eve girdiğimizde üzerindeki hırkayı çıkardı. Beyaz gömleği kan içindeydi.

"Dikişlerin mi patladı?" diye sordum endişeyle.

"Kayak yaparken de zorladım," diye mırıldandı. "Orada dikişlerim patlamıştı, kimseye fark ettirmeden halletmiştim. Sanırım şu an zorladığım için kanıyor." Portmantonun çekmecelerini kurcaladı, eline geçen ilk bezi yarasına bastırdı ve güçsüz adımlarla koridorun bir köşesine ilerledi. "Duyduklarının ağır gelebilir. İstediğin an susacağım." Sessizliğimi cevap olarak algıladı, konuşmaya devam etti: "Sekiz yaşımdaydım." Sırtını duvara yasladı, yavaşça kaydı ve yere oturdu. Gözlerini bana çevirdi, *sözlerim bıçak kesiği gibi canını yakacak,* dercesine bakıyordu. "Halam, Hayriye teyzeye ağlayarak bir şeyler anlatıyordu. Gecenin bilmem kaçı, annemin ölüm yıl dönümü... Yine çok gök gürültüsü var, sersem gibiyim, uyuyamamışım... Annem olmadığı zamanlarda Mehveş'le uyurdum ama o gece Mehveş

de yoktu, öldü diye biliyordum çünkü. Ablam da yoktu. Ürgüp'te, babamın yanındaydı."

Ben de onun gibi yere oturdum, sırtımı duvara yasladım. "*Hala... Ne olursun biraz yanıma uzan, uyuyayım,* diyecektim. *Hala... Ne olursun bir kez annemin parfümünü sık, mavi yazmasını bağla, yanıma uzan. Annem olmasan da annem gibi seveyim, saçlarını okşayayım,* diyecektim... Diyemedim. O gece..." Gözleri, gözlerimi buldu. "Her şeyin başladığı geceymiş." Göz temasımızı kesmeden başını duvara yasladı. Elindeki bezi yarasından çekti, kanlı eli zemine düştü. "Annemi dedem öldürmedi, Hare Güz. Annem, o gece Mehveş'le beraber, bir araba kazasında öldürüldü."

O öldürüldü dedi, benim içim ikiye bölündü.

O öldürüldü dedi, gözlerinin karasından geçmişin ateşi önüme düştü.

"Annemin yüzünü bile göstermediler bana. Neden, biliyor musun? Yüzü paramparça olmuş, sekiz yaşındaki bir çocuğa, *sana annenin yüzünü bile gösteremedik çünkü paramparçaydı,* deselerdi ne olurdu, biliyor musun? Katliam olurdu, Hare Güz. Katliam." Titrek bir nefes bıraktı. "On üçümde öğrendim, yine katliam oldu." Bir an ağlayacak sandım ama soğukkanlı kalarak anlatmaya devam etti: "Katliam benim içimdeydi."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü.

"Yatağımdayım, deli gibi şimşek çakıyor, felaket yağmur yağıyor, istiyorum ki annem gelsin, *geçecek oğlum,* desin. Annem o gece gelemedi... Ben de ona gidemedim. Şiddetli şimşek odamın içini dakikada bir aydınlatırken yapabildiğim tek şey yorganın altında saklanmaktı. Keşke çıksaydım, çıksaydım da annem gecenin bir vaktinde yine babamdan kaçmaya çalışmasaydı. Gök gürültüsünden korkan bir ödlek olmasaydım, annem bugün yaşıyor olurdu. Durdururdum." Soluklandı. "Mehveş, annem evden çıkmadan önce uykusundan uyanmış. Kavga, gürültü... Kim dayanır ki? Annem, *çocuğun önünde daha fazla tartışmayalım,* demiş. Konu orada kapanmış, Mehveş'in odasına geçmiş. Mehveş'i uyutmaya çalışmış ama ne yaptıysa uyutamamış. Annem o gece kaçmaya karar vermiş, beni uyandıracakmış ama gök gürültüsünden korkuyorum diye yanıma gelememiş. Yolda yürürken çok ağlarmışım, çok korkarmışım diye."

Bir duvara sırtını yaslamış, geleceğin ortasında durmuştu ve geçmişinin acısını ağzından akıtıyordu.

"Gök gürültüsünden korkuyorum diye beni yanına alamamış; düşünsene, eğer almış olsaydı ya toprağa ya da tekerlekli sandalyeye hapsolurdum. Babam bir süre sonra anlamış annemin kaçtığını, diğer sokaktan duyulacak kadar bağırmış seni kaçtığın cehenneme gömeceğim diye. Annem durmuyor, canı çıkarcasına koşuyor, kaçıyor nereye kaçtığını bile bilmeden. Yaya geçidinden geçerken karşıdan son sürat bir araba geçiyor, Mehveş'in dediğine göre annem hızlı hareket etmiş ama yine de başaramamış. Çarpan adam durmamış, metrelerce sürüklemiş... Eğer o gece arkasına dönüp baksaydı, kaçmasaydı Mehveş bu hâlde olmayabilirdi. Eğer o gece kaçmak yerine vurduğu an dursaydı annem yaşayabilirdi. Mehveş... O gün hakkında yalnızca *durmadı,* dedi. Başka da hiçbir şey söylemedi."

Acı üzerine giydiği bir ceketse, ceketinin düğmesini ilikleyen anne sevgisiydi.

"Halam, babam, babaannem, amcam... Bütün ailem. Hepsi gizlemiş benden... Sekiz yaşındaki bir çocuğa söylenmezmiş. Mehveş'in o gece kurtulduğunu söylememişler; *kanserden öldü, kanser bulaşıcıydı kardeşini de anneni de ondan kaybettik,* dediler. Sekiz yaşımdaydım, inandım. Hiç sorgulamadım ki. *Annemin ve ikiz kardeşimin yüzünü gösterin,* dediğimde halam, *hastalık sana da bulaşır, kimseye göstereme-yiz,* dedi. Her gece öyle çok ağladım ki... Ben ağladım, dedem sustu. Dedem o kadar sustu ki bir gün aynı duruma düşsem, beni yalnızca o kurtarabilecek olsa bile onu değil, sessizliğini affetmem."

Bu ateş artık onu yakmıyor ama boğuyordu. Olurdu, değil mi? Buz gibi bir su insanı boğmaz, yakardı. Bir ateş insanı yakmaz, boğardı.

"O diz çöktüğün yerde ben bir gençlik yitirdim, Hare Güz. Şimdi bana neden diye sorma. Bana neden yalan söyledin diye sorma..."

Dizlerimin üzerinde ona doğru ilerledim. Kanayan yarasına dokunacaktım ama izin vermedi, biraz geriye gitti ve enkazdan sağ kurtulmuş ama çok yara almış gibi bana baktı. "Şimdi ben sana bakarken

dikişlerimi sayıyorum." Dudaklarına ölüm kadar soğuk bir gülümseme yerleştirdi. "Yirmi birden kalan dikiş izleri var, Hare Güz. Hepsi sana bakarken çok sızlıyor."

Derin bir nefes alıp verdi ve konuşmaya devam etti: "Anneme benzeyişinle vurdun beni hiç fark etmeden, evet... Ama bu benzerlik, Mehveş'in bahsettiği gibi fiziksel özellik değil... Sen de onun gibi bana çok iyi geliyorsun."

Diz çöktüğü yerden kalktı, cebinden sigara paketi çıkardı ve içinden bir dal sigara aldı. Sigarayı dudaklarına götürdükten sonra çakmağıyla ateşledi, derin bir nefes çekti. Ayağa kalktım, banyonun nerede olduğunu bilmediğim için mutfaktan temiz bir bez ve su ısıtıcısındaki yeni kaynamış suyu aldım, soğuk suyla karıştırdım. Dizinin dibine, dizlerimin üzerine oturdum ve bezi sıcak suya batırdım; gömleğini, canını acıtmamaya çalışarak omzundan aşağı indirdim. Dikişleri iyileşmek üzereydi ama bazen bir yaranın iyileşiyor olması, kanamayacağı anlamına gelmezdi.

"On üçümde öğrendim her şeyi. O çöktüğün yerde saatlerce ağladım. Bir daha hiç ağlamamak için çok ağladım." Sigarasını baş ve işaret parmağıyla çevirdi ve bir nefes daha çekti. Yarasını ve omzundaki kurumuş kanı temizledikten sonra başımı ağır ağır kaldırdım ve ölü sarılığı yüzüne baktım.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu. Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Sigaram bitene kadar toparlan. Anlattığım her şeyi unut. Soru sorma."

"Sormam," diye mırıldandım. Titrediğim için kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. Akif Selim, sigarasını bitirdikten sonra kalkamadığımı anlamış gibi eğildi ve ayaklarıma çevirdiğim gözlerimi kendine çevirmek için çenemden nazikçe tutup yukarı kaldırdı.

Kurumaya yüz tutmuş olan gözyaşlarımı sildi ve ilk önce belimden, ardından bacaklarımdan kavrayıp yerden kaldırdı. Bu hareketiyle istemsizce gözlerim dolarken, "Ben de bir daha hiç ağlamamak için şimdi burada çok ağlayabilir miyim?" diye sordum.

Belimdeki elinin baskısı artarken başımı, boyun girintisine koydum. Kokusunu içime çekerken sessizce ağlamaya devam ettim. "Bir daha hiç ağlamamak için..." dedi fısıltıyla. "Ait olduğun yerde, istediğin kadar ağlayabilirsin, gök yüzlüm."

Uyumak istiyordum. Bu yüzden ona, "Uyusak her şey geçmez mi?" diye sordum. "Gök gürültüsü olursa, ben burada olacağım. Yeter ki geçsin."

"Uyursak geçer... Ne demiş Zeze? Uyuyalım. İnsan uyudu mu her şeyi unutur."

Uyandığımda çoktan gece olmuştu. Ağzımda tatsız bir tat vardı ve oldukça acıkmış hissediyordum. Gözlerim koltuğun üzerinde uyuyan Akif Selim'i buldu. Yataktan kalktım, Akif Selim'in yanına ilerledim. Koltuğun kenarına çömeldim, sarı loş ışığın aydınlattığı yüzünü izledim. Onu bağrıma basıp basmamak arasında bir yerdeyken kendimi saçlarını okşarken buldum. Gece karası saçları esmer tenine dökülürken karanlığın içinde sakince inip kalkan göğsüne baktım. Elimi saçlarından çektim ve çatık duran kaşlarını elimle düzeltmeye çalıştım. Yüz ifadesi biraz olsun yumuşarken rahatlamışa benziyordu. Kaç gecedir uykusuzdu? Belki de aylardır...

Annesini öldürüp kız kardeşini sakat bırakan her kimse, o vicdan azabıyla nasıl yaşamıştı? Düşündükçe mideme kramp giriyordu. Dile getirmeye korktuğumuz acıları yaşayan insanlar vardı. "Allah'ım," diye fısıldadım. "Babamın acısının üstüne acı yok derdim, daha büyükleri de varmış. İnsan yaşamadan anlamıyormuş... Neden ettiği dualarla onu sınadın?"

İçimden sadece ağlamak geliyordu. "Hiç titremeden anlatırken ben sana bin kez sarıldım, hissettin mi? Benim kırılmış kırlangıcım, sen en çok kendine yarasın."

Yavaşça eğildim, yanağına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktım. *Yanındayım,* diye fısıldadım. *Artık buradayım. Ben geldim. Gök gürültülü gecelerde ellerinden tutan ben olacağım.*

Seni bütün geçmişinle kucakladım, seni bütün geçmişinle her şeyden fazla. Dağların aşılmaz çamurlarını sırtına yük diye bırakan, dermanı da vermiştir, Akif Selim.

Akif Selim uyumaya devam ederken diz çöktüğüm yerden kalktım ve alt kata indim. Mutfak koridorundan geçip mutfağa ulaşırken salata yapmakla uğraşan Hayriye teyzeyle karşılaştım.

"Kolay gelsin," dedim, ilk önce arkasını dönüp tebessüm etti, ardından önüne döndü ve salatayı doğramaya devam etti. "Teşekkür ederim, güzel kızım."

"Akşama ne yemek var?"

"Mehmet amcan, sizin için mangal yapacak. Ayda Hanım'ın babasıyla babam çok yakın arkadaştı, oradan tanışıyoruz. Akif Selim sekiz yaşındayken buraya taşındık... İlk zamanlar yoktu tabii... Mehveş'i öğrendikten sonra geldi. O zaman yemişti Mehmet amcanın yaptığı mangalı. Ondan beridir ne zaman gelse ilk mangal ister."

"Anladım," diye mırıldandım. Bu sırada ilk kez eşofman ve uzun kollu, lacivert bir *sweatshirt* giyen Akif Selim'i gördüm. Mutfağın kapısına yaslanmış, bizi dinliyordu.

"Kuşbaşı ve kıyma sever misin?"

Onu ilk kez spor bir kıyafetle görüyordum. "Acılı olursa ikisini de yerim."

"Bir de acılı... Vay, vay, vay! Urfa'dan getirdiğim pul biberi koy, Hayriye teyze."

Bana uyardı çünkü acı yeme sınırım yoktu. Hayriye teyze kahvaltı yaptığımız terasa masayı hazırladığını söylemişti. Yaptığı salatayı itirazlarına rağmen aldım ve terasa çıkardım. Ev öyle sıcaktı ki terasın camı buğulanmıştı. Hayriye teyzenin bıraktığı bezle camı sildikten sonra dikdörtgen, uzun camı açtım ve temiz havayı soludum. İnsan manzaraya baktığında sonsuza kadar burada yaşamak istiyordu, uzun çam ağaçları sanki göğe kadar uzanıyordu. Her taraf yemyeşildi ve o yeşilliği çerçeveleyen karlar vardı.

Terasa biraz temiz hava girdikten sonra camı kapattım. Birkaç dakika sonra Akif Selim, sanki terasın sıcak havası yetmiyormuş gibi elinde odun torbasıyla gelmiş ve odunları şömineyi atıp yeniden alevlendirmişti.

Mehmet amca elinde getirdiği lavaş ekmeği masanın üzerine koydu. "Afiyet olsun. Servis yapayım mı, oğlum?"

"Gerisini ben hallederim, Mehmet Amca, ellerine sağlık." Gözleri bana değdi. "Haydi gel, fındık."

Gülümsedim. "Fındık mıyım sahiden?"

O da bana gülümsedi. "Fındıksın, sahiden." Yanındaki sandalyeye oturduktan sonra Akif Selim, yarısını aldığı lavaşın içine kuşbaşı et koyarken üzerine salata, pişmiş kırmızı biber eklemiş ve dürüm hâline getirdikten sonra bana uzatmıştı. İlk randevumda kuşbaşılı et dürüm vardı, bir hayalim gerçek mi olmuştu?

"Bu böyle yenir," dedi, sesi oldukça keyifliydi. "Soğanlı maydanoz salatası da koyardım ama sever misin, bilemedim. Biraz da pul biber attım."

"Soğan ve sarımsak sevmem. Küçükken halam bana sarımsağı çiğ çiğ yedirmiş şifa olsun diye. O günden beri nefret ediyorum her ikisinden de."

"Kurunun yanında yaşın yandığı gibi soğan da yanmış desene. Bu dünyada senin sevmediğin bir şey kendini nasıl eksik hisseder..."

Sertçe yutkundum, konuyu değiştirmek için, "Bayağı güzel olmuş," dedim, gerçekten çok güzeldi. "Arada enişte m de yapar... Bizim de dedemden kalma bağ evimiz var. Çok sık gitmesek de orayı seviyorum."

Akif Selim de kendisi için lavaşa etleri yerleştirmiş ve sırasıyla pişmiş domates, salata ve soğanlı maydanoz koymuştu. "Bu aralar dürüm haricinde bir şeye bayılıyorum. Başıma taş yağacak sanırım... Neyse, bize bir şey olmaz. Bunu da atlatırız."

Son cümlelerine doğru Adana ağzıyla konuşmuştu, istemsizce gülümsedim. "Nesin sen, Adanalı mı?"

"Adanalı seversen, Adanalı olayım." Güldü. "Şalgam da olsaydı çok iyi olurdu. Bir sonraki gidişimde yine alayım."

"Adana güzel bir yer mi?" diye sordum.

"Güzel," dedi. "Denizi de güzeldir. Yüzme biliyor musun?"

"Biliyorum ama..." diye mırıldandım. "Küçükken boğulma tehlikesi yaşadım, o günden beri ne zaman denize ya da havuza girsem panik duygusu kalbimi, zihnimi ele geçiriyor. Babamla birkaç kez deneme yaptık ama hepsinde de sanki boğulacakmışım gibi kilitleniyorum. Bacaklarıma kramp giriyor."

"Yanında ben olsam, o zaman da korkar mısın?"

"Bilmiyorum, sanki yeniden boğulacakmış gibi hissediyorum, zor olur."

"Korkma... Artık ben varım. Seni ne pahasına olursa olsun korurum."

Şöminede yanan ateşi izlerken Akif Selim de tıpkı benim gibi avucunun içiyle kavradığı bardaktaki çayı yudumluyordu.

"Tuhaf," dedi dakikalar sonra konuştuğunda. "Günlerdir şömineye karşı oturup şarap içeceğimizi düşünürken... Çay içiyorum."

"Güldürme." Sıcaktan mayışmıştım. "Mayıştım zaten."

"Güz," dedi, başımı kaldırdım ve direkt olarak gözlerinin içine baktım.

"Efendim, Akif Selim?"

"Hiç."

"Nasıl hiç?"

"Öyle işte, hiç."

"Söyler misin?"

Gözlerimin içine bakmaya devam ederken, "Çok güzelsin." dedi. "İnsan, yanındayken akıp giden zamanı durdurmak istiyor."

"Zamanı durdurmak... Keşke istediğimiz an zamanı durdurabilsek ve sonsuza dek orada kalabilsek..." Başımı yana eğdim, kirpiklerimin arasından ona bakmaya devam ettim.

"Haydi kalk, kedi seni."

"Kedi mi?"

"Hı hı, mırlayan kedi."

"Başka ne olacağım acaba?"

"Kâküllü kedi?"

"Kabul et bu kötüydü, düşünsene bir kedinin kâküllü olduğunu."

Yanağımı baş ve işaret parmağının arasına aldı ve nazikçe sıktı. "Odada mı uyumak istersin yoksa şöminenin karşısında mı?"

İkimiz de burada kalacağımızı konuşmamıştık ama burada, birbirimizin yanında olmak istemiştik.

"Şöminenin karşısında," diye mırıldandım. Uyku yarım saatten beri parmaklarını gözlerime öyle bastırıyordu ki artık gözlerimi açacak gücü kendimde bulamıyordum.

Akif Selim birkaç dakika sonra geleceğini söyledi ve yanımdan ayrıldı. Geri döndüğünü ayak sesinden anladığımda gözlerimi yavaşça açtım. Bir elinde beyaz bir yatak, diğer elinde iki yastık vardı. İlk önce onları bıraktı ve tekrar gitti. Bir süre sonra tekrar geldiğinde gözlerim yarı açıktı. Beyaz yatağı tam şöminenin önüne serdi, ardından yastıkları koydu. Daha sonra bana döndü, hiç zorlanmadan beni koltuktan aldı, hazırladığı yatağın üstüne bıraktı ve üzerimi kalın yorganla örttü.

"Sigara içip geleceğim, ben gelmeden uyuma."

Belli belirsiz başımı salladım. Gözlerimin önünden kaybolduğunda gözlerimi tamamen kapattım. İçim üşüyordu. Yorganı daha sıkı kavradım, cenin pozisyonu aldım ve ellerimi, dizlerimin arasına sakladım. Ne kadar süre olmuştu, bilmiyordum; uykuya dalmak üzereydim ki alnıma koyulan buz gibi bir elle titredim.

"Ellerin çok soğuk," diye mırıldandım. "Çok soğuk."

"Yanıyorsun..." dedi. "Alev gibisin, Hare Güz."

"Dalga geçme," diye konuştum güçsüz bir ses tonuyla.

"Biraz yalnız kalalım dedim, başımıza gelmeyen kalmadı. Başımıza taş da yağar şimdi."

Sonra ne dediğinin farkına varırmış gibi, "Yok, yok... Taş maş yağmasın, idare ediyorum ben ufak tefek pürüzlerle. Taş yağarsa sıkıntı," dedi.

"Akif Selim, neden susmuyorsun? Uyumaya çalışıyorum."

"Güz, dur şimdi, ortalık zaten karışık. Ateşin var, boğazın da yanıyor mu peki? Dağ havası çarptı seni..."

Yutkunmaya çalıştım, "Kaşınıyor ve biraz da acıyor," diye yanıtladım.

"Ayvayı yedik desene... Bekle burada, Hayriye teyzeye haber verip geliyorum. O anlar."

Zaten kımıldayacak hâlim yoktu.

"Anlamadım ki neden ateşlendi?" Bu sırada Akif Selim'in sesine Hayriye teyzenin endişeli sesi de karıştı. "Oğlum, ılık suyu ve şu bezi al, sana gösterdiğim şekilde alnına ve göğsüne koy."

"Ya ateşi düşmezse?" diye sordu, sesi kulaklarımda uğulduyordu. O soğuk bezi asla ama asla vücuduma süremezdi.

"Mecbur ılığa yakın duş alması gerekecek."

"Ateşim yok, vallahi yok, iyiyim ben, geçti..." diye konuştum. Bu sırada yorganı daha da üzerime çekmeye çalışıyordum.

"Bırak şu yorganı," dedi Akif Selim. "İnternetten okudum bir şeyler, odanın sıcaklığını da düşüreyim biraz."

İlk önce şöminedeki odunlara su dökmüş, ardından yanı başıma gelmişti. "Niye şekil yapacağım diye diz çöküyorsun ki karların üstüne? Al, yaptın şeklini."

"Ne mızmız biri oldun ya sen?" Sesim yorgundu. "Her şeye mızmızlanıyorsun."

"Dur şimdi... Yeterince salağa bağladım."

Alnıma koyduğu bez sayesinde üşümem daha da artarken yorgana uzanmak istedim ama ayağıyla yorganı uzaklaştırdı. "Çok..." Akif Selim sözümü kesti. "Allah çarpsın anladım, *Güz'üm*... Çok üşüyorsun."

"Allah çarpar mı, bilmem ama ben çarpacağım sana, orası kesin," diye tersledim, neden beni azarlar gibi konuşuyordu?

"Neler duyuyorum sizden, Güz Hanım? Ateş sizi bayağı etkilemiş anlaşılan."

Bezi alnımdan aldı ve pijamayı hafifçe çekti, bağrımı açtı. *Ne yapıyorsun*, diyemeden soğuk bezi vücuduma bastırdı, ağzımdan acı dolu bir inleme döküldü.

"Tamam, geçti," dedi yavaşça. "Geçti, fındık kızım." Dudaklarının baskısını alnımda hissettim. Canımın acısından mı yoksa duyguların ağırlığından mı bilmem, gözlerimden birkaç damla yaş aktı.

"Şömine söndü, odanın loş ışığını tersine çevirdim, ışık buraya çok az vuruyor. İzin verirsen geceliğin üstünü çıkaralım."

Olumsuz anlamda başımı salladım. Bunu yapma düşüncesiyle bile kan yeniden yanağımda toplandı.

"Hare Güz." Sesi sakindi. "Söz veriyorum, bakmayacağım. Duş alman daha da sıkıntı olacak. Bırak, halledeyim."

Birkaç dakika sessiz kaldım. Duş almam daha sıkıntı olacağından pijamayı çıkarabilmesi için kollarımı yukarı kaldırdım, o da pijamanın üstünü çıkardı. Kirpiklerimi araladığımda loş ışığın gerçekten de buraya değmediğini gördüm. Akif Selim'in ise başını çevirdiğini, sadece elleriyle bezi karnıma bastırdığını fark ettim.

Akif Selim dakikalar boyunca bezi ıslatıp koltuk altıma, boynuma, alnıma koymuştu. Az önce ise suyu değiştirmek için yanımdan ayrılmıştı. Eskiye oranla iyiydim, üşümem geçmişti ama canım hâlâ yanıyordu.

Akif Selim tekrar yanıma geldi, bezi tekrar göğsümün üstüne koyduğunda irkildim çünkü bu sefer su biraz daha soğuktu. Sıcak dudakları yanağımı, ardından alnımı bulmuştu.

"Daha iyisin."

"Sayende daha iyiyim."

"Kısa kollu, ince tişört getirdim; şömineyi de yakacağım birazdan. Haydi uyu, her şey yolunda."

Soğuk bezi biraz daha üst vücudumda dolaştırdıktan sonra getirdiği tişörtü başımdan geçirdi ve yorganı dizlerime kadar örttü. "Akif Selim," diye fısıldadım bileğini yavaşça kavrarken. Gözlerim kapalıydı ve uykunun karanlığına çekilmek üzereydim. "Senden çok iyi bir eş, bunun yanında da çok iyi baba olur."

İçindeki kırk mum sönmüştü ama kırk birinci mum ilk günkü gibi yanmaya ve yakmaya devam ediyordu. Şöminenin titreyen ateşi yüzünü aydınlatırken karşısında her şeyden habersiz uyuyan kızı izledi.

Çok güzeldi, insanın ona baktığında iç çekmemesi imkânsızdı.

Derin bir iç çekti; elinde duran sıcak, çay dolu bardaktan birkaç yudum aldı. Nefes alamıyor gibi hissediyordu. Hare Güz'ü dinlemekten hiç bıkmadığı bir Neşet Ertaş türküsüne benzetiyordu, kulağına çalındığında gözlerini kapatıyordu.

"Bu nasıl bir imtihan?" diye fısıldadı, sesi şöminede yanan odunların çıtırtısı arasında kaybolmuştu. "Ben neden en büyük yaramla değil de o yaranın altındaki küçük izle sınanıyorum?"

Dönemediği yolun şarampolüne son süratle çarpmak iyi bir fikir gibi görünse de vazgeçmek ona göre değildi. Son ana kadar mücadele edecekti.

"İntikam istemiyorum," dedi yavaşça. "Artık intikam değil, gerçekleri öğrenmek istiyorum."

Bu doğruydu. Hare Güz... Masumdu. Onun canını yakmak istemiyordu ama uzak da duramıyordu. Senden çok iyi baba olur, demişti karşısında uyuyan kadın. Öyle sarsılmıştı ki... Bu his günlerdir boğazına oturmuş bir yumru gibiydi, yutkunmasına izin vermiyordu.

Hare Güz'ün alnına dudaklarını koydu, ateşinin düştüğüne emin olduktan sonra oturduğu minderden kalktı, kaşe kabanını giydi ve sigara içmek için dışarı çıktı. Sigarasını kırlangıç desenli çakmağıyla ateşledik-

ten sonra kamelyaya oturdu. Kocaman, kristal vazo gözlerinin önünde parçalara ayrılmıştı da hiç sesi çıkmamış gibiydi. Bugün Hare Güz'ün diz çöktüğü yere çevirdi bakışlarını. Bir çocukluk, bir gençlik çürüttüğü yere...

Kabanında duran telefonuna gitti eli, şarkı listesine girdi, Neşet Ertaş'ın türkülerinden biri olan Yalan Dünya'yı açtı. İkinci sigarasını yaktığında başını o yerden çevirdi ve göğe baktı. Yutkunmaya çalıştı. Çok zordu.

"Özür dilerim, anne," dedi fısıltıyla. "On üçümde sana bir mektup bırakmışım, geleceği görür gibi... Bugün, Şeker Portakalı kitabının arasında o notu gördüğümde anladım. O kadının istediğini yapamam."

Üçüncü sigarasını ateşlerken çoktan kararını vermişti. Geri dönüşü olmayan yolları mahvedecekti, biliyordu; bundan sonra hiçbir şeyi düzeltemezdi, kaybettiği hiçbir şey yerine gelemezdi. Kimseden onun çektiği acıyı anlamasını beklemiyordu, bu bitişi anlayabilmeleri için binlerce kez uçurumdan düşüp yeniden ayağa kalkmaları ve bir kez daha en dibe, yere çakılmaları lazımdı.

Sigarasını yere attı, ayağındaki siyah postallarıyla ezdi. Bunları yaparken tahta ve halatı hangi ahıra koyduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Atların olduğu ahıra gidip koyduğu yerde bulduktan sonra ormanın girişinde sağlam bir ağacın köküne halatı atmış ve tahtanın deliklerinden geçirmişti.

O gece Akif Selim, halasının ondan istediği şeyin aksine içinden geleni yapmıştı. Hare Güz'e tahtadan bir salıncak kurmuştu.

Salıncağın sağlamlığını diziyle kontrol ettikten sonra eve girdi. Aceleyle merdivenlerden çıktı ve saniyeler sonra soluğu Hare Güz'ün yanında aldı.

Hare Güz'ün alnına ilk dudaklarıyla dokunmuş, ardından eliyle ateşini ölçmüştü. Ateşi düşmüştü, vücudu normal sıcaklığındaydı.

Yanına uzanıp kokusunu ciğerlerine kadar çekmek için yansa da kendine engel oldu. Belini yasladığı koltuğa başını koyup gözlerini kapatırken, verdiği kararın geri dönüşü olmayacağının farkındaydı.

XVIII
GÖK GÜRÜLTÜSÜ

♪ Karsu, *Siyah* ♪

Birini hiç çocukluğundan tanımak istediğiniz oldu mu? Keşke seni çocukken tanısaydım; o zaman ilk önce arkadaşım, zaman ilerledikçe de her şeyim olsaydın diyebileceğiniz biri?

Biriyle yeniden çocuk olmak istediniz mi? Bana kurduğu salıncağı gördüğümde uykusundan uyandırıp, *yeniden çocuk olup birlikte büyüyelim mi*, diye sormak istedim. Nerede olursak olalım, sen benim her zaman yol arkadaşım olursun. Dilim dönmez, sen gözlerime baktığında da anlarsın. Dönmeyen dilimle sana hikâyeler anlatırım, hiç sobelenme diye seni kaburgalarımın içine saklarım.

İnsanların yaraları çocukluğundan başlar, gel biz seninle yeniden başlayalım, bu kez yaramız yokken tanışalım.

Uyandığımda hava almak için bahçeye çıkmıştım ve dün olmayan, yüksek ihtimalle Akif Selim tarafından gece benim için kurulan salıncağı görmüştüm. Şimdi de ayak uçlarım karlara gömülürken kendimce ritim tutturarak sallanıyordum. Salıncakta ayaklarımı bir ileri, bir geri yaparken yavaş yavaş hızlandım ve dudaklarımın arasından minik kıkırtılar dökülmeye başladı.

Sanki ben bir kırlangıçtım, on sekiz yaşımda kanatlarım sökülmüş ve ruhumda iz bırakmıştı. Akif Selim, yirmi ikinci yaşımın karanlığında parlayan yıldızlardı; gözlerindeki kuyuya her baktığımda o yıldızların bana gülümsediğini görüyordum.

Gözlerindeki yamalı dilek yıldızları, bir tek bana bakarken bu kadar güzel parlıyordu.

Yeniden özgür olma hissi çok güzelmiş, diye fısıldadım gökyüzüne bakarken. Gözlerimi usulca yumdum, dün gece ateşlendiğim için paniklemiş ve baş ucumda beklemişti.

Bana her *gök yüzlü* diye seslendiğinde istemsizce gülümsüyordum. *Hoşuna da gidiyor,* dedi iç sesim. *Hoşuna gittiği için gülümsüyorsun. İnsan insanın yarasıdır, Akif Selim. Sen benim yarama sürdüğüm en yakıcı merhemsin... Sana sarılmak da öyle.*

Salıncak kendi kendine yavaşladı, bir süre sonra durdu. Başımı halata yasladım, gökyüzünü izledim ve hemen sonra eve geçtim. Sönmüş olan şömineyi tekrar yakmak için parmak uçlarımda yürüyerek odun torbasından odun aldım, eski gazetelerden birini tutuşturup şöminenin içine bıraktım. Şömineyi alevlendiren jelden döktükten sonra kapağı kapattım. Akif Selim hâlâ uyuyordu. Dışarı çıkmadan önce koltuktaydı, yokluğumu fark etmiş olmalıydı ki şu an yattığım yatakta ve yastıkta uyuyordu. Şöminede yavaş yavaş yanan ateşin sıcaklığı yüzüne vururken üşüme hissi yüzünden kaybolmuş ve biraz daha rahatlamıştı. Aramızda gözle görülür bir mesafe vardı, yatağın ucundaydı. Bakışlarım yüzünde gezindi. Bir elim, kömür karası saçlarına uzandı; saç tellerinin dolandığı parmak uçlarım sıcaklığıyla gevşedi. Simsiyah, kalın ama bir o kadar da özenle taranmış kaşlarına ardından, gözlerini gölgeleyen kirpiklerine dokundum. Parmak uçlarım, yüz hatlarını ezberlemek istermiş gibi gezinirken uyandırmamaya dikkat ediyordum ama dokunuşlarımı hissettiğinin de farkındaydım. Gözlerimi usulca yumdum, bu anı zihnime kaydettim.

Onu ilk kez gördüğümde gözlerinin rengine takılıp kalmıştım. İçimde ilk gördüğüm andaki huzursuzluğun sebebini o günlerde kendime itiraf edemesem de biliyordum ki oldukça etkilenmiştim.

Sanki yıllardır tanıyormuş gibi bakmıştı bana.

"Keşke biraz cesaretim olsaydı, Akif Selim," diye fısıldadım. "Zihnimde geçen her kelimeyi, her cümleyi gözlerinin kuyusuna bırakabilseydim. Sana bu kadar tutulacağımı nereden bilebilirdim? Köşe bucak sokaklarından kaçmaya çalışırken sokaklarının çıkmaz olduğunu fark edememişim. Ama şimdi biliyorum... Dilimde bir yankı, tüm sokaklara adını sayıklıyor."

Canımı çok yakarmışsın, yakma... En az senin kadar yanmışım.

Avucumu yanağına yasladım. Gözlerini bir anda açtı, bir eli belime kaydı. Başımı yumuşak bir yastığa değil, düzenli bir şekilde inip kalkan göğsüne yasladı. Sağ elim hâlâ yanağındaydı. Gözlerimi yavaşça açtığımda kan yanağıma doldu, dizlerim heyecandan titremeye başladı.

Yüzü o kadar yakınımdaydı ki bu hâle nasıl geldiğimizi bilmiyordum. Bir bacağım bacağının üzerinde, diğeri ise hemen diğer bacağının yanındaydı.

*O*na tutuluşum gibi ani ve telaşlıydı. "Bana neler yaptığının farkında mısın?" diye sordu, sesi pusluydu. "Başımı belaya sokacaksın. Dünyanın en çaresiz adamıyım... Çare gözlerinde," Dudaklarını yavaşça gözlerime bastırdı, konuşmaya devam etti: "Çare, ilk gördüğüm günden beri yana yana izlediğim gamzelerinde." Dudakları gamzelerimin izini ezberlemiş gibi yuvasını buldu. Hiç beklemeden diğer yanağımı da öptü. "Özür dilerim," diye fısıldadı, neden özür dilediğini soracaktım ki dudakları, dudaklarıma bir nefes kala durdu. "Neden diye sorma, sen benim yaramsın, ben seni bu kadar büyüttüm içimde."

"Böyle konuşma," dedim. "Uyandığına göre... İstanbul'a dönelim mi?"

"Kahvaltımızı yaptıktan sonra dönelim," dedi, belimdeki ellerini usulca çekti ve yanağımdan bir makas aldı. "Daha iyi misin?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

Birkaç saat sonra, kahvaltımızı yapmış ve yola çıkmak için hazırlanmıştık. Akif Selim bir ara gözden kaybolmuştu. Fincandaki kahvemden son bir yudum aldıktan sonra mutfağa götürmüştüm ve Hayriye teyzeyle vedalaşmıştım.

"Her şey çok güzeldi."

"Adın Hare Güz'dü, değil mi?" Başımı aşağı yukarı salladım. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım. Mehmet amcan haftada iki gün İstanbul'a gider, alışveriş yapar, geri döner ama ben hep buradayım."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Mehveş... Yanına gidebilir miyim, bilmiyorum. Akif Selim bu konuda biraz... Anlarsınız işte. Onu çok sevdiğimi söyler misiniz? Ne olursa olsun, bir gün yine buluşacağımızı da."

"Söylerim," derken sesi tereddütlüydü. Bir kez daha gülümsedikten sonra tam mutfaktan çıkmak üzereydim ki, "Kendine dikkat et," dedi. Cevabım gecikmedi. "Teşekkür ederim, siz de..."

Bahçeye çıktığımda başımı sağa çevirdim ve tahta salıncakla uğraşan Akif Selim'e baktım. Beyaz gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Biraz daha yaklaştığımda tam olarak ne yaptığını gördüm.

Salıncağın oturduğum tahta kısmını mor renge boyuyordu.

Göğsümün ortasında büyük, içi geniş bir kuyu vardı. Kuyunun dibindeydim, oradan çıkmam belki mümkün değildi ama artık nefes alabiliyordum. En önemlisi... Gökyüzünü görebiliyordum. Gün ışığı alan odalarım, gün ışığı değen pencerelerim vardı.

Hepsi senin sayende, Selim.

"Bu salıncaktan Ürgüp'teki çiftliğe de kuracağım," dedi omzunun üzerinden bana bakarken. Lila, mor ve beyaz rengi çok sever, üç rengi de birbirinden ayırt etmezdim. Mor boya kutusunun yanında duran beyaz boya kutusunu gördüğümde bunun tesadüf olduğuna inanmadım, inanmak istemedim.

Geldiğimi anlamış gibi başını sola yatırdı ve omzunun üzerinden merhamet dolu bir gülümsemeyle bana baktı. "Akif Selim, sen ciddi misin?.." Sesim heyecanlıydı. "Çok güzel... Mor ve beyaz. Bu renkleri sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Benim bilmediğim beş vakit namaz diyeceğim ama onu da bilmediğimden değil, aptallığımdan kılmıyorum."

"Beyaz gömlekle boya yapmak, hım... Nesin sen, mimar mı?"

"Seksi, yakışıklı, on elinde bin marifet olan Mimar Akif Selim Kıraslan diyecektiniz herhâlde..." Sesi keyifliydi.

"Daha önce neredeydin sen?" diye sordum. "Çok beklettin beni."

Elindeki fırçayı mor boyanın içine koydu ve dizlerinin üzerinden kalkıp birkaç uzun adımla yanıma geldi. Bir eli belimi kavrarken, diğer eli dağılmış olan kâkülüme kaydı. Eliyle kendince düzeltti ve gözlerini gözlerime sabitledi. "Yirmi iki yıldır mı bekliyorsun beni? Yirmi dokuz yaşımdayım, eminim ki en çok sen beni beklemişsindir."

"Evet," dedim, sesim sakindi. "Seni, senden bile çok bekledim."

Yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı, tekrar işine döndü ve sarı, kalın ipliği de beyaza boyadıktan sonra işi tamamen bitti. "Ama sallanamayacağım ki," dedim üzüntü içerisinde. "Sabah sallandığına sayarsın," dedi. Yüzümün asıldığını görünce iki elini avucuma yasladı. "İstediğin zaman yine geliriz, *gök yüzlüm*," diye konuşmaya devam etti. "Ürgüp'teki çiftliğe daha güzelini yapacağım."

Gülümsedim. "Gök yüzlün müyüm gerçekten?" diye sordum.

Yanağımdaki ellerini çekmedi, direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Hem gök yüzlüm... Hem de fındık kızımsın."

Yaklaşık yarım saat sonra Mehmet amcayla da vedalaşmış ve çiftlikten ayrılmak üzere araca geçmiştik. Akif Selim siyah kabanını arka koltuğa bırakırken onu ilk defa bu kadar dağınık gördüğümü fark ettim. Beyaz gömleğinin kolları hâlâ kıvrılmış bir şekildeydi, gömleği pantolonundan dışarı çıkmıştı ve düğmeleri açıktı.

"Ne kadar kaldı?" diye sordum gözlerimi utançla kaçırırken.

Bakışları yoldan ayrıldı, beni buldu. "Yarım saate orada oluruz," dedi, bakışları tekrar yola döndüğünde yüzünde oldukça düşünceli bir ifade vardı.

İstanbul'daki son günümüzdü. Çiftlikten döndüğüm sabah Ceren, Zeynep, Ceren'in arkadaşları Yasemin ve Ayşegül'le tanışmış, dışarı çıkmıştık. Akif Selim'le döndüğümüz sabahtan beri çok konuşamamıştık; bir yanım İstanbul'dan, en çok da Ceren'den ayrılmak istemese de Akif Selim, *döneceğimiz günden bir önceki gece sana verdiğim zarftaki adrese gel*, demişti. Ceren, her ne kadar İstanbul'da az kaldığımız için söylense de haklıydı, kızamıyordum. Biraz daha uzun

kalmak isterdim ama hem Zeynep dersleri çok boşlamıştı hem de ben resim kursuna ve dershaneye yazılmak istiyordum.

"Çok acıktım ya," dedi Zeynep. "Kızlar, pilav üstü tavuk mu yapsak?"

"Olur," diye mırıldandı Aslı. "Köşebaşında bir yer görmüştüm."

"Bana da uyar," dedim. "Her yere araçla gitmekten vücudumun ne kadar ham olduğunu fark ettim."

Gözlerim, bileğimdeki dijital saati buldu. 19.48'di. "Yemek yedikten sonra ne yaparız? Geceye doğru kaçacağım."

Aslı gülümseyerek, "Akif Selim'le mi? Kaçma, çiçeğim. Biz seni Allah'ın emri peygamberin kavliyle veririz," diye konuştu.

"Çok mu komiksin sen?" diye sordum yüzümü sahte bir öfkeyle buruştururken. "Benden önce sen evleneceksin, bak gör."

"Göreceğiz," dedi Aslı ve Zeynep'e baktı. Sonra gülüştüler, neden gülüştüklerini anlayamadım. Pilav üstü nohutlu tavuk yemek için köşebaşında el arabasıyla bekleyen, orta yaşlarda, uzun yüzlü, alnı açık bir adama doğru yürümeye başladık.

"Kolay gelsin," dedim gülümseyerek. "Bizim için dört tane pilav üstü nohutlu tavuk koyar mısınız?"

"Hoş geldiniz," dedi kaba ellerine rağmen oldukça nazik bir ses tonuyla. "Tabii. Üzerine karabiber de ister misiniz?"

"Olur," diye yanıtladım kızlar başlarını salladığında. "İşler nasıl?"

Adam, plastik tabağa tavukları koyarken, "İdare ediyorum," dedi. "Alın bakalım. Afiyet olsun, umarım beğenirsiniz."

Ceren, "Her zaman sizden alıyorum," diye mırıldandı. "Ellerinize sağlık."

Orta yaşlarda olduğunu düşündüğüm adam gülümsedi. "Çok öğrenci var, hatırlayamadım, kusura kalma," dedi. "Ayran da koydum. Hanım yaptı, güzeldir."

"Tekrardan ellerinize sağlık," dedim, ücreti ödedikten sonra kaldırımın kenarına koyulan küçük taburelere geçtik.

"Ürgüp'ü çok seviyorum ama... Büyük bir şehirde de yaşamanın tadı başka."

Ceren, kambur oturmamak için çaba gösterirken, "Okul bittiğinde de burada yaşamak istiyorum," dedi. "Belki siz de gelirsiniz, fena mı olur?"

"Ben isterim," dedi Zeynep. "Bir kazansaydım hayırlısıyla."

"O da olur, kuzucuğum," dedi Ceren. "Halledeceğiz."

"Hallederiz, değil mi? Şunun şurasında..." Zeynep, deri ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı ve sınav gününü hesaplayan uygulamaya girdi. "Daha aylar var sınava. Aman, şimdi gezeyim, Ürgüp'e gittiğimde düşünürüm."

Aslı güldü. "En son bunu dediğimde üniversite sınavında barajını bile geçememiştim."

"Yangına sırtında ateş taşımasan mı?" diye konuştum.

Zeynep, keyfi kaçmış bir şekilde, "Barajı da mı geçemeyeceğim yani?" diye sordu.

"Halledeceğiz, merak etme," diyen bu sefer ben oldum.

Ceren, Zeynep, Aslı, Burak ve Seçkin, kafede oturmaya devam ederken ben, elimde bir zarfla kafeden çıkmış, yürüyordum. Yağmur yavaş yavaş atıştırdığı için beyaz kapüşonlumu başıma geçirmiş, deri trençkotumun geniş ceplerine ellerimi saklamıştım. Bundan yıllar önce, babamın ilk ölüm yıl dönümünde, yine bir sokaktaydım ve yağmur çok yağıyordu. O gün sokak çok ıssızdı, gecenin nefesinden süzülen esinti gözyaşlarıma değerken ben yine o günkü gibi yapayalnız yürüyordum.

Bugün yine yapayalnızdım ama birine gidiyordum. Mezarlık kapısında durmuştum, bu yolun sonunda ne vardı, bilmiyordum ama umduğumu; günler önce kalpten dilediğim, yamalı dilek yıldızının kabul olmasını istiyordum.

Sokakları yaşlı bir insan yüzüne benzetirdim. Ruhumuz, üzüntülerimiz, gözyaşlarımız, bir nefes alayım dediğimiz gecelerde köşe-

başlarına saklanır; sokağın tavanına, duvarlarına, kaldırım taşlarına kendinden izler bırakır. *Bak, seni şu kaldırım taşında soluklanırken gördüm; seni orada sevdim, seni orada öptüm, seninle orada yürüdüm,* dersin. *Bak, seni şu sokağın köşesinden dönerken affettim; bir gün oldu, seni hiç affedemedim ama o sokaktan geçerken oradaymışız gibi bize gülümsedim,* dersin.

Günler önce Akif Selim'in avucumun içine bıraktığı zarfı açtım, kâğıda Galata Kulesi'ni çizmişti. Çizimde bir kız vardı; kâküllüydü ve saçları omzuna dökülüyordu. Gözlerini göremiyordum ama biliyordum, hüzünlü bir ifadeyle Galata Kulesi'nin sokağının köşesinde bekliyordu.

Taksiye bindim, Galata Kulesi'ne gideceğimizi söyledim. Yol boyunca heyecanım dinmedi, yağmurun bastırması bile gözüme batmadı. Galata Kulesi'ne giden sokağın başında indim, kapüşonlumu çıkardım ve ıssız sokakta, kalbimi sakinleştirmeye çalışarak yürümeye devam ettim.

Sonra onu gördüm. *Yalnız kaldığın karanlık artık yalnızca benim gözlerimdir, orada da seni ben yalnız bırakmam,* der gibi bakıyordu. Yağmur damlaları gökyüzünden yeryüzüne ağır ağır düşerken buğulu gözlerle ona bakmaya devam ettim.

Eşsiz güzellikte, canlı renkleriyle parlayan Galata Kulesi'nin önündeydi. Gözlerimiz birbirine değdiğinde kollarını beni sarmalamak istercesine, yavaşça iki yana açtı. Adımlarım hızlandı, su birikintilerinin üzerine bastım; avucumda bir zarf, yağmur damlaları saçlarımda kaybolurken ona doğru koşmaya başladım. *Bir sokağın sonunu düşünün, hem Galata'ya hem de ona varan.* "Güz yağmuru," dedi kirpiklerinin arasından buğulu gözlerime bakarken. "Gök yüzlüm." İki elimi usulca boynuna sardım, beni sarmalamak için açılan kolları belime dolandı. Yüzünü saçlarımın arasına gömdü, derin bir nefes çekti. Beni etrafında yavaşça döndürürken sokağın ıssızlığına müziğin adımları karıştı.

Şiddetli bir şimşeğin izleri sokağı ve yüzünü aydınlatırken beni yavaşça yere bıraktı. Nefesi, nefesime karışırken dudaklarımızın arasında çok az mesafe vardı.

"Bu gece çok gök gürültüsü var, Hare Güz... Gitmesen olmaz mı?" diye sordu, gözlerinde kendi tabutunu sırtında taşıyan bir çocuğun hüznü vardı, ruhu çırılçıplaktı. "Bu gece, diğer gece, bir sonraki gece... İçimde, zihnimde, gözlerimde... Hep gök gürültüsü olacak. Ne olursun, gitme..."

Şiddetli şimşek sesi, mavi ışığını ardında bırakıp zihnindeki anıları uyandırırken bile dudaklarından dökülen cümleler, kalbi gibi bana dönüktü.

Dudaklarım konuşmak için aralandı ama gözlerindeki ifade yüzünden durdum. "Ne olursun," dedi yalvarırcasına. "Seni üzsem de gitme benden. Ben sana yaralı bir çocuk ya da yaralı bir genç getirmedim. Ben sana her şey olacak bir adam getirdim."

Avucum yanağına kaydı, buğulu gözlerle ona bakarken, "Ben sana yaralı bir kız çocuğu getirdim, Akif Selim," dedim fısıltıyla. Sanki yıllardır gözlerinin içine bakıyor gibi tanıdıktım. "Bir kız çocuğu sana her şey olabilir mi, bilemem ama gök gürültüsünden korktuğun gecelerde baş ucunda bekler, korkarsan sarılır, kaybolmak istersen kaburgalarının arasında saklar. Biz hiç büyüyememişiz ya... Seninle yeniden çocuk olalım, bu sefer yaralarımızdan değil, çocukluğumuzdan tanışalım."

Bir adım geriye gitti, iki avucumu ellerinin arasına aldı ve parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Dudakları konuşmak için aralandı ama onu susturdum. *Öperek.*

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, onu gözyaşlarımla öpmeye başladım. Bu hareketimi beklemediği için hareketsiz kaldı, dudaklarını yavaşça araladığında eksik bir yapbozun tamamlanışı gibi, dudaklarımız birbirine bir kemiğin kaynayışı gibi kaynadı. Dudaklarıyla üst dudağımı kavrarken başını usulca yana yatırdı ve beni telaşsız ama derin bir tutkuyla öpmeye devam etti. Dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe bıraktı, gözlerimi usulca açtım ve ona baktım. Kömürden kara, kızarık gözlerine.

"Gök gürültülü gecelerde hiç gitmemek için... Benimle evlenir misin, Hare Güz?"

Cevap vermemi beklemedi, bir eli belime kaydı. Senkronize olmuş gibi ben de bir elimi omzuna, diğer elimi avucunun içine bıraktım. Sokağın ortasında bizim için çalınan keman eşliğinde dans etmeye başladık.

Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi: "Belki güneş bir gün ikimiz için doğar," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Dudaklarımız, konuştuğumda birbirine değerken, "Belki korkuları hayallerimiz boğar," diye devam ettirdim şarkıyı. Alnını alnıma yasladı, dudaklarımın kenarına içimi titreten, tüylerimi ürperten bir öpücük bıraktı.

Di'li geçmişten tek yaramsın sen. "Beni bırakma," dedi, dudaklarını bu sefer gökyüzünün kalbini ikiye yaran şiddetli şimşek sesi gibi sertçe bastırdı. *Kulağına ninni gibi çalınan gök gürültüsü, beni kangren etti. Gözlerime aynadan baktım; bu karanlıkta, çocukluğumu nasıl parlattın?*

Bir kum saatinin içinde, zamanın bile bize değmeyeceği bir yerdeydik.

Bir sokağın ortasında; dudaklarımızın birbirine kavuştuğu, Galata'nın birbirimize yenildiğimize şahit olduğu şehirde...

İstanbul'da.

"Gök yüzlüm, güz yağmurum, Güz'üm," dedi avucunun içinde ateş gibi yanan yanağımı okşarken. "Fındık kızım... Eğer bu bir yenilgiyse, kabul ediyorum. Eğer bu bir kabulleniş ve teslim oluşsa, baştan kabullendim ve teslim oldum sana. Ben artık sensiz imkânsızım."

Bir Ay Sonra

Bir sabah, birkaç dakika önce düzeltmiş olduğum nevresim takımımın bozulmasını önemsemeden yatağımın ucunda otururken dünyanın en acı gününde kendime rastladım. Babamın doğmuş olduğu gündeydim. Kalbimin içine gömülen acıyla aynı gün, bir kez daha aynı yerden kanadım. Günler uçurumun dibine dolmuş, savrulmuş ve kumların arasına gömülmüştü.

Ama bu acı hâlâ kalbimde sızlıyordu.

Bu acı, ocakta yeni ısıtılmış bir bıçaktı. Ben, kalbimden geçmişe saplandım; acı büyüdü, büyüdü ve bıçağın ucunda çürüdü.

Çürüyen acı yüreğime gömülmüştü, yüreğim küçücük kalmıştı.

Babacığım, bugün seni yine aynı yerde bulma umuduyla uyandım; kahvaltı masasının en başında, elinde gazeteyle, bana yemediğim yumurtalar yüzünden yediğim vişne reçelinin ağladığını söylediğin güne dönmek istedim. Babacığım, bugün yine seni aynı yerden kaybettim, bugün doğum günün ama ben pastanın üstüne kaç mum koyacağımı değil, ruhuna hangi duanın şifa geleceğini düşündüm.

Geçmişin külleri avuçlarımdaydı, acısı hâlâ sızlıyordu; içine devrildiğim zaman bu ağrıyı sadece hafifletti ama seni unutmak, ninni söylediğin geceleri içli bir şekilde ağlatmak demekti. Ben ninni söylediğin gecelerden sağ kurtulamadım, hâlâ o gecelerden birindeyim ama bu sefer çok yalnızım.

Kalbim zamanın içinde, sadece damarlarıma kan akıtan kan torbalarına döndü.

Zaman, bende durmadan kanayan bir baba hasretiydi; kırk birinci mum söndüğü zaman bu hasreti ve acıyı unutacaktım ama o mumun sönmesi, doğuştan kör olan bir çocuğa gökyüzünü resmetmek kadar imkânsızdı.

Seni unutmak imkânsızdı, seni unutmamayı yanağımın içinde yeşeren ve günden güne mezar çukurlarına dönen gamzelerime astım, gözyaşlarımı çarmıha germediler ama kalbim şahittir nasıl yandığıma.

Düşüncelerimin kuyusu daraldı, beni aynanın karşısında duran gerçeğe götürdü.

Üzerimde uzun, siyah bir elbise ve kalın, örgü hırka vardı, en son beş yıl önce giydiğim. Dolabımın en ücra köşesinde bulduğum bu kıyafetleri, buğulu gözlerle giyerken sanki hep o günde kalmışım gibi hissetmiştim.

Belki de bu hisse ihtiyacım vardı, bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum, kalbim o gün gibi aynı acıyla sızlıyordu ve ben, kalbimden akan kanı durdurmak için hiçbir şey yapmak istemiyordum.

İğne de iplik de elimdeydi, iyileşmek ellerimdeydi ama aynaya baktığımda gördüğüm kişi bile omuzlarıma ağır geliyordu. Dağınık topladığım saçlarımın arsız tellerini kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve elime kara yazmayı aldıktan sonra odadan çıktım.

Bugün bu konağın içi de dışı kadar küflü ve dudaklarım kadar sessizdi.

Merdivenlerden aşağıya indim, sol tarafıma düşen salona girdiğimde herkesin çoktan kahvaltı masasında olduğunu gördüm. Babamın oturduğu sandalye, az bir mesafeyle geriye çekilmişti ve masanın üstünde gazete vardı.

"Günaydın," diyebildim sadece. Eniştem, buruk bir gülümsemeyle bana baktı.

"Günaydın, güzel kızım. Gel, otur."

"Hala," dedim, sesim çatlamıştı. "Yumurta yemezsem, ekmeğime sürdüğüm reçel ağlar mı?"

Halamın gözlerinden süzülen yaş, kırışmış göz altlarından çenesine kadar aktı. "Ağlamaz, Hare Güz'üm," diye karşılık verdi. "Dün gece yaptım, istediğin gibi kıvamı yoğun. Vişnelerini de ezdim."

Sandalyeyi çektim, bu sefer kendi yerime değil, yıllar önce babam varken hep oturduğum sandalyeye yerleştim. Halam ekmeğe vişne reçeli sürdü, bana doğru uzattı. Uzattığı reçeli yerken boğazıma dizilen yumruyu hissetmemek elde değildi. Yediğim reçelli ekmek bittiğinde yerini almaya hazırlanan, yemeyi hiç sevmediğim yumurtaya baktım.

Hiçbir şey değişmemişti, babacığım. Keşke burada olsaydın, burada olsaydın da yine bana kızsaydın. *Hiç değişmeyecek misin,* deseydin. *Canım fındık kızım, sen beni dinlemesen de, kafanın dikine de gitsen ben yine de seni hep çok seveceğim,* deseydin.

O yumurtayı yiyemedim, orada öyle kalışına da kimse bir şey diyemedi. Oturduğum sandalyeyi ayaklarımla geriye doğru ittim, ayağa kalktım.

"Akif Selim beni bekliyor," diye mırıldandım. "Mezarlığa birlikte gideceğiz."

"Tamam," dedi halam. "Birazdan biz de çıkarız."

Salondan çıktım, düztabanlı, siyah, yarım botlarımı giydim ve konağın avlusundan demir kapıya doğru yürümeye başladım.

Akif Selim, konağın demir kapısının önündeydi; beni görünce gözlüğünü işaret parmağıyla burnunun yarısına kadar hafifçe indirdi, beni baştan aşağıya süzdü, sertçe yutkundu. Gözlüğünü çıkarıp eline aldı, gözleri bir saniyeliğine bile gözlerimden ayrılmadı.

"Ne oldu?" diye sordum Akif Selim'in tam karşısına geldiğimde. "Beni ilk kez görüyor gibisin."

"Seni her gördüğüm an, ilk kez görmüşüm gibi ama bugün... Şey, sadece..." Sesi de yüz ifadesi gibi dağınıktı.

"Ne?" diye sordum bana tuhaf bir şekilde bakmaya devam ederken.

"Hiç," diye mırıldandı. "Sadece çok güzelsin."

"Bugün," diye mırıldandım. Başımı gökyüzüne kaldırdım, hava bozuktu, yağmur durmuş olsa bile kasvetli hava hâlâ hakimdi. "Çok gök gürültüsü var, gitmesen olmaz mı?".

"Bugün," diye fısıldadı, bir eli nazikçe belime kaymıştı. "Çok gök gürültüsü var ve ben gitmeyeceğim."

"Seneye bu zamanlar..." diye mırıldandım. Başparmağı, usulca yanağıma damlayan göz yaşlarımı sildi. "Yine burada olacak mısın? Gözyaşlarımı silecek misin?"

"İnsan tutamayacağı sözler vermeli mi?" diye sordu Akif Selim. "Ya tutamazsam, bu kadar acı omuzlarına bile ağır gelirken yanında olamazsam?"

"Yüreğimde olursun," dedim, yine de içten içe yanımda olmasını istiyordum. "Belki sen de benim en büyük yaram olursun, yüreğime gömülürsün."

"Yapma böyle," dedi. "Anlıyorum, iyi bir sabaha uyanmadın ama böyle konuşup daha da yakma canımı. Sen benim canımsın, Hare Güz'üm. En ağrılı yanımsın."

Avucumu yanağına yasladım, sakalları avucumun içindeydi, bir dünyayı avuçlamışım ya da bir dünyayı avuçlarımın içinde harabeye çevirmişim, ne fark ederdi? Canım yanıyordu, bugün canım hiç yanmadığı kadar yanıyordu. "Canım yanıyor," diye fısıldadım. "Ben sana anlatamıyorum ama beni en iyi sen anlarsın, bir tek sana ağlasam geçer."

Hiç düşünmedi, avucumu boşta kalan eliyle kavradı, avuç içimi defalarca kez öptü. "Merhem dudaklarında ama avuç içimin yarasına benzemiyor ki baba yarası."

"Anne yarası gibi mi baba yarası da?" diye sordu, belimdeki eli gevşedi, bir eli bileğimi teğet geçti ve parmaklarını, parmaklarıma kenetledi. "Yara nerede nefes alıyor, bilmiyor musun sen de?"

Mezarlığa arabayla değil, yürüyerek gitmeyi seçmiştik; bu, belki bir nebze bana iyi gelebilirdi. Bugün kendimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, tıpkı ilk gece babamın mezarında içim çıkarcasına ağlarken ne yapacağımı, nasıl yaşayacağımı bilemediğim gibi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, sesim kısıktı ama beni duyabildiğini biliyordum. "İçim o kadar gece ki nasıl sabaha varacağımı bilmiyorum."

"Varsan da varsam da..." Sesi, elleri kadar güçlüydü; adımları kadar yalındı. "Varamasan da varamasam da... Güneş doğacak, kapıların ardında kalacağız ama güneş, doğmaktan hiç vazgeçmeyecek."

"Bu gecenin sabahı olur mu?" diye sordum.

"Her gecenin bir sabahı vardır, canımın içi. Her karanlığın içinde bekleyen cılız bir ışık vardır canımın ağrısı, canımın en ağrılı yanı."

Parmaklarım, parmaklarını sıkıca kavradı, avucum avucuna çarptı; ağrılı yanı şimdi daha çok ağrıyordu ama Akif Selim, nefesini kuruyan damarlarıma üflüyordu, dudaklardan dökülen bin dua kadar şifaydı.

Birkaç dakikalık sessizlik, birlikte yürüdüğümüz sokakların taşlarına sindi. Taşların dili lâl oldu. Annesinin uğrunda yitirdiği gençliği gözlerindeydi, gözleri şimdi bana bakıyordu, *en ağrılı yanına.*

"Ellerimi hiç bırakma," diyebildim. Sessizliği dudaklarımda parçalamış, cam çiğner gibi çiğnemiş, sessizce yutkunmuştum. "Eğer ki bırakacaksan ne olursun beni şimdi burada, ben mahvolmuşken bırak. Ben sana yenildiğimde çok yorgundum, sen bana yenildiğinde çok kırıktın. Hepsi buymuş, hepsi bu kadarmış derim, sevgilim. Beni şimdi o kapının ardında, o gecenin içinde bırak."

Akif Selim'in adımları duvara çakılan çivi gibi yere çakıldı. "Ayrılmak mı istiyorsun?" diye sordu, sesi sakindi ama gözleri için aynı şeyi söyleyemezdim. Öfkeli ve kırgın bakıyordu. "Seni anlamaya çalışıyorum. Her şeyden çok, herkesten çok anlamaya çalışıyorum ama bize yazık değil mi, Hare Güz?"

"Bize yazık değil miydi, Akif Selim?" diye sordum. "Senin annen öldü, benim babam. Bize niye hiç yazık olmadı? Her gece beni yaratan Allah'la hesaplaşıyorum, *beni içine attığın bu kimsesizliğin ardında bir kapı araladın, o kapıyı ben açtım ama hâlâ neden yanıyorum,* diye. Kimsesiz çocukların kalbini söküp almak en kolayıdır; annen öldü kimsesiz kaldın, babam öldü kimsesiz kaldım. Söylesene sevgilim, bizim çocukluğumuza yazık değil miydi?"

"Ağlama," dedi, o an ağladığımı bile fark edememiştim. "Unuttun mu? Biz o gece yeniden tanıştık, bu kez çocukluğumuzdan başladık. Ağlama, ne olursun. İçim yanıyor, içim gidiyor, ne olursun ağlama."

"Babam bugün doğdu," dedim, hıçkırıklarım içime aktı, yutkunamadım, düğüm oldu. "Ama ben babamı bugün bir kez daha kaybettim."

"Şşt," dedi, boşta kalan başparmağıyla art arda akan gözyaşlarımı sildi. "Ben sana her şey olurum, ben sana gidip dönemediğin yollar olurum. Yaralarını yakan merhem de olurum, yaktıkça iyileştiren merhem de."

"Olur musun sahiden?" diye sordum. "Dizlerine yatsam bugün, okşar mısın saçlarımı? Öper misin yaralı avuç içlerimden, ben bugün çok küçüğüm; sen bana baba ol, ben senin fındık Güz'ün olayım. Her şeyi bilen ama babasının da bir gün öleceğini öğrendiğinde her şeyi bilmenin bu kadar iyi olmadığını da öğrendiklerinin yanına ekleyen o küçük kız olayım."

"Olurum," dedi tereddütsüzce. "Üzerine yıkılan dağ değil, yaslandığın dağ olayım ama ne olursun daha fazla ağlama."

"Yuvam ol," diye mırıldandım, bu sırada adımlarımız küçük de olsa hareketlenmeye başlamıştı. "Dağ olursan korkarım, heyelan olur yıkılırsın başıma diye."

"Elim hep böyle elinin arasında kalacak," dedi. "Ben tutmuyorken bile tutacağım ellerini."

Rüzgâr saçlarımı dağıttı, kokumu Akif Selim'in yüzüne sürdü; bin yıl geçse, kokumu unutsa bile bu ân yüreğinden silinmeyecekti.

Yaklaşık on beş dakikanın sonunda babamın mezarının önüne geldiğimizde Akif Selim, müsaade etmiş ve beni mezarın başında yalnız bırakmıştı. "Dinlediğin bir türkü vardı," diye mırıldandım. "Dinlediğin türkü sığınağım oldu yalnız gecelerimde. Sen burada ağladın, ben seni kaybettiğim avluda ayılmaya çalıştım. Şimdi sen elli sekiz yaşına girdin; ben on sekizimde ararken, yirmi ikimde yine kaybettim seni. Oradasın, bana yine salıncak kuruyorsun ama ben niye göremiyorum seni?"

Gök gürledi ama içimdeki gürültüyü bastıramadı, kalbimde atan sızının gürültüsü daha güçlüydü.

"Sana içimin gürültüsünü getirdim," diye fısıldadım, burukça gülümsedim. "Akif Selim benim içim oldu, baba. Kızma ne olursun, sana bunları anlatırken çok utanıyorum ama... *Bir gün benim sevgimle dolu olan yüreğe birisi girerse bunu ilk bana söyleyeceksin,* derdin."

Gözlerim, bir anlığına mezarlığın kapısının önünde sigarasını içerken beni izleyen Akif Selim'i buldu. Dudakları hafifçe kıvrıldı, kıvrılan noktada bana buruk bir tebessüm payı bıraktı.

"Âşık oldum," dedim fısıltıyla. Sanki bunu Akif Selim bilse, bütün büyü bozulacakmış gibi hissediyordum. "Aşk böyle bir şey mi, babacığım? Bir sözüyle yerin dibine çakılırken bir sözüyle göğe kanat çırpıyorum. Biz seninle bu konuları hiç konuşamadık; bana sadece, *biri bu yüreğe girerse bana söyle*, dedin. Ben geldim, tuttum sözümü ama sen yoksun, babacığım."

Ağlamayacaktım, sesim çatlayacaktı belki ama ağlamayacaktım. Eğer ağlarsam üzülecektin, eğer ağlarsam sen daha çok ağlayacaktın, gözyaşlarım toprak olup yüzüne yağacaktı.

"İyi ki benim babamsın," diye fısıldadım, sesim toprağına karıştı. "İyi ki doğdun, babacığım... Ben son nefesinde kalan nadide bir çiçektim, yağmur yağdı, kar yağdı ama hiç solmadım. O güçlü ellerin hâlâ benim omuzlarımda. Ağlamamı mazur gör, yüzümü bu mezara döndüğümde çok ağlayacağımı hatta bugün hiç susmayacağımı çok iyi biliyorsun ama içimi yakan bu hasreti, gözlerimden dökülen yaşlar susturabiliyor. Baba... İyi ki vardın, iyi ki..." Ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. "Ellerimde sana ilk kez yaptığım köstebek pastayla odana gelmiştim. O pasta güzel olmamıştı ama sen dünya üzerinde yediğin en güzel pastaymış gibi yedin. Yeşil gözlerini kendimden bildiğim gözlerinle bana bakmış, *iyi ki benim kızımsın,* demiştin. Küçüktüm, bilmezdim böyle sözleri... Büyüdüm, öğrendim. İyi ki benim babamsın. Seni çok seviyorum. Her şeyden çok."

Akif Üstün yazısına dokundum, burukça gülümsedim. Akif Selim'in gelmesini bekledim ama hâlâ o demir kapının önünde beni bekliyordu.

"Doğum günü hediyesi veremiyorum sana ama," dedim. "Dualarım ruhuna ulaşır, sen beni hep yüreğinde taşıyorsun zaten."

Akif Selim'in gelmesini bekliyordum, hiç değilse yanımda olmasını, belki de babamla tanışmasını... Sahiden, neden bir kez bile babamla tanışmamıştı? Kısık gözlerle Akif Selim'e baktım. Bir elinde sigarası, diğer elinde ise telefonu vardı. Birkaç dakika daha bekledim ama Akif Selim, kulağındaki o telefonu kapatmayacak gibi baktığından dolayı babamın mezarını son bir kez öptüm. Ayağa kalktığım sırada arabadan inen halamı ve Akif Selim'in halası Ayda teyzeyi gördüm.

Akif Selim, konuşmasını bitirdi ve ani adımları halasına doğru yöneldi. Ben de birkaç dakika sonra soluğu, Ayda teyzenin ve halamın yanında aldım. Ben gelene kadar Akif Selim halasıyla konuşmuş, halamla sarılmıştı.

"Başınız sağ olsun," dedi Ayda teyze yanlarına ulaştığımda. "Mekânı cennet olsun."

"Âmin," dedim yorgun bir ses tonuyla. Halam elinde tuttuğu çantasını arabaya bıraktı, duaların yazılı olduğu kutsal kitabı aldı ve Ayda teyzeyle beraber babamın mezarlığına doğru yürümeye başladı.

Akif Selim'le araca geçtiğimizde birkaç dakika süren sessizlik, kırgın ses tonum gibi dudaklarımın arasında çatlamıştı. "Gelmeni bekledim," diye mırıldandım. "Hiç tanışmadın babamla."

"Gelecektim," dedi boğazını temizledikten sonra. "Telefonu kapatamadım, daha sonra da sen geldin."

"Tamam ama... Yine de bir gün tanış, olur mu? Tanısan çok seversin babamı."

"Severim," dedi, dudaklarında geçmişin acı dolu tebessümü yer almıştı ve ben bunu fark edemeyecek kadar dalgındım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gülüşünün kıyılarında nefes alabileceğim bir yere," diye yanıtladı beni. "Sen belki biraz gülümsersen benim içimdeki yangın söner. Belki biraz gülümsersen yağmurlar diner, gök gürültüsü kesilir."

"Göğün sesi içimizde değil mi?" diye sordum. "Nasıl dinecek?"

"Gülümsersin, her şey diner," dedi. "Sen gülümsersen ben her zorluğu aşarım, Güz'üm."

"Sen de bana gülümser misin?" diye sordum. "Senin gülüşünü kim aldı, Akif Selim?"

Sorduğum soru, Akif Selim'in afallamasına ve yüzünün dağılmasına neden oldu. Saniyeler sonra acılarını gülümseyerek tuvale döken bir ressam gibi karanlığının ardından bana gülümsedi ama içindeki gürültü hiç susmadı. Dudağının kenarındaki gülümseme, içindeki gürültüyü bastıramadı.

"Bizden çok şey çaldılar, Güz'üm. Sırtımızdan yastığımızı, elimizden ekmeğimizi, kalbimizden merhametimizi."

"Sevmek böyle bir şey değil midir?" diye sordum. "Karşındaki insanın yarasına denk düşmezsen sevebilir misin? Sevemezsin ki... Eksiklerini ben tamamlarım, yalnızlığını ben avuçlarım, benim kimsesizliğim sana yuva olur."

"Merhametin, benim kalbime dokunur mu?" diye sordu, sesi tuhaftı. "Merhametin beni bir kaldırım taşında çok ağlatır, kaldıramam ki."

"Ben çok mu merhametli biriyim?" diye sordum. Bakışlarım, uzun esmer parmaklarıyla direksiyonu kavrayan Akif Selim'i buldu.

"Sen, bu hayatta gördüğüm en merhametli insansın," dedi. Şimdi tuvale dökülen siyah boya, kalbinin içindeki ağrıdan izler taşıyordu. "Bir gün canını yaksam, bir gün acıtsam içini, bana eskisi gibi bakamazsın belki ama merhametin biraz bile eksilmez."

"Bir gün eğer çok acıtırsan beni," dedim. "İnsanız, olur ya, üzersen beni... Ne olursa olsun senden vazgeçmeme engel ol."

"Bir gün seni benden vazgeçecek kadar acıtırsam, benden vazgeçmemeyi bir an bile düşünme." Sesi, geleceğin ateşinden izler taşıyordu, alevli rüzgâr tenime değdi, ateş tenimde görünmez bir iz bıraktı. "Benden vazgeç."

"Canımı acıtıyorsun," dedim Akif Selim'i taklit ederken. "Ne olur böyle konuşma."

"Tamam," dedi. "İstersen bir yan tarafa bak."

Frene yavaşça asıldı, motoru durdurmadan önce aracı park etti. Bakışlarım, yağmur damlalarının düşüp iz bıraktığı camın ardından gözüken lunapark kapısını buldu.

"Lunaparka mı geldik?" diye sordum sesimdeki heyecana engel olamazken. "Ama bugünü yas ilan etmiştim."

"Gülüşünün kıyılarında yas ilan etmek sana yakışır mı, Hare Güz'üm?"

Akif Selim'in ardından araçtan indim. Akif Selim, lunaparkın kapısında bizi bekleyen adama baktı, dudakları yukarı doğru buz gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Nasılsın, Fırat amca?"

"İyiyim, Akif Selim oğlum, sizi bekliyordum. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedi Akif Selim. "Müstakbel nişanlımla tanıştırayım, Hare Güz. Fırat amca, Yasin'in amcası."

"Merhaba," dedim yarım ağız bir tebessümle. Fırat amca beyaz kapıyı açtı, lunaparka girdiğimizde kapıyı kapatıp kilitledi. Lunaparkta çalışan Fırat amca bana gülümsedi ve "Salıncakların olduğu tarafa gidelim," dedi.

Beraber salıncakların olduğu tarafa doğru yürürken içimde bir his vardı, o his benim buruk olmamı engelliyordu. Ayrıca bugün Ürgüp'te hava kapalı olduğu için öğleden sonra üç, akşam yediymiş gibi bir hissiyat veriyordu. Salıncağın olduğu yere geldiğimizde büyük bir demirin üstünde, belirli aralıklarla dizilmiş yaklaşık on salıncağı gördüm. Bu salıncaklar genelde demirden ve renksiz olurlardı.

Ama bu sefer... Bu sefer çok farklıydı.

Görüş alanıma giren salıncaklar renksiz değildi. Üstelik her salıncağın asıldığı yerlerden başlayıp, aşağıya kadar inen sarı ışıklandırmalar vardı. Salıncağın yukarıya doğru asılan demirleri beyaza, oturulan kısımları ise mor renge boyanmıştı.

Akif Selim bana günler önce Ürgüp'teki çiftlikte zaten salıncak kurmuştu, biraz bile olsun iyi hissedebilmem yapmıştı. O salıncakta henüz sadece bir kez sallanabilmiştim, eğer isteseydi beni yine oraya götürebilirdi ama her seferinde yaptıklarıyla yetinmeyip daha fazlası için uğraşıyordu.

"Benim için mi?" diye sordum mor ve beyaz renge boyanmış olan salıncaklara bakarken.

"Senin için," dedi. "Her zaman böyle olacak, her zaman senin için olacak."

Sesim gülümsüyordu. "Ama ben ağlarım," dedim. "Çok ağlarım, hiç susamam."

"Ağlama," dedi. "Ağlaman için yapmadım; eğer ağlarsan, cennet vadisine yağmur yağdırıp çukur mezarlarına döndürürsen o gamzeleri... O zaman bize çok yazık olur, Güz'üm."

Akif Selim gözlerimin içine baktı, o an karanlık gözlerin ardında nefes alan acıları gördüm, o gözlerde yalnızca karanlığı değil kendimi de görüyordum. O gözlerin içinde yası bitmek bilmeyen bir yangın vardı, göremiyordum ama o yangının sol yanımı yakmakla kalmayıp küle döndüreceğini hissediyordum. Ağzında bir bıçak vardı, o bıçağı dudaklarıma bırakmıştı; dudaklarımın arasındaki bıçakla kalbini öpmüştüm, kalbi dudaklarımın arasında kanamıştı.

"O gece, İstanbul'dayken... Sana sormuştum," diye başladım, düşüncelerim bir yıkıntı gibi beni altında bırakmıştı ama gülümsemeye devam ediyordum. "*Ya o kara gözlerinden çok aşağı düşersem,* diye... Sen de sessiz kalmıştın. O sessizlik, sana söyleyemesem de benim içimde parçalara ayrılmıştı. Gözlerine bakardım ama çok da korkardım."

"Şimdi korkuyor musun?" diye sordu. Benim için hazırladığı salıncakların karşısında, bir acının tam ortasında durmuştuk. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk, gözlerimde yaktığı mumun fitili sönmüştü; yanık kokusu, geceye sinen is gibi nefesine sinmişti.

"Çok korkuyorum," diye fısıldadım, sesim de en az gözlerim kadar buğuluydu. "Ama ellerimi tut diye sana uzatmamak, beni kendi ellerimle o uçuruma götürür. İçim, nefesim hatta sesim bile sana karışmış. Sokaklarımın her birine senin adını verdim, karanlık bakışlarında yanan sızıyı başkentim ilan ettim. Şimdi ben, o karanlık gözlerinden en dibe de çakılsam nefesime karışan nefesinin izini silemem ki."

"Bizim kaderimizde ayrılık değil," diye konuşmaya başladı Akif Selim. Bu, kalın bir şişi defalarca kalbime saplarken, ifadesizce gözlerinin içine bakıyormuşum gibi hissettirmişti. "Bizim kaderimizde hiç kavuşamamak varmış."

"Bizim kaderimizde ayrılık mı var, Akif Selim?"

"Bunları konuşmayacağız," dedi, elleri elime uzandı; beni salıncaklara çıkmamı sağlayan demir merdivenlere çıkarttı. "Tamam mı?"

"Tamam," dedim ama içimdeki o sızı hiç gitmeyecekti. Bugün ikimiz de çok hüzünlüydük. Akif Selim, salıncağın ön kısmına oturmama yardımcı olduktan sonra demirin kilidini taktı ve kendisi de hemen arkamda duran salıncağa geçti.

İkimiz de yerimizi aldık, Akif Selim'in baş işaretiyle salıncak yavaş yavaş hareketlendi; o an dudaklarımdan çocuksu bir kıkırtı döküldü.

"Öyle gülme," dedi Akif Selim sarhoş olmuş gibi. "Kalp var bende."

"Akif Selim," dedim demir yüksekliğin üzerinden gökyüzüne bakarken. "Çok güzel!"

Salıncağın uzun demirlerinde yanan ışıklar öyle güzel duruyordu ki beni bir film sahnesindeymişim gibi hissettirmişti. "Burada en güzel olan şey sensin," dedi. "O yüzden güzellikten bahsedeceksek, senden bahsedelim."

"Elimi bıraksam düşer miyim?" diye sordum.

"Kırlangıç kanatların tutar seni," dedi, saatler sonra sesi ilk defa bu kadar keyifli çıkmıştı. Oyununu bozmadım, söylediği her şeyi yutmuş gibi yaptım, yutamadığımı kendimden bile gizlediğimin farkındaydım üstelik.

"Kanatlarım tutar mı sahiden?" diye sordum. Ellerimi beyaza boyanmış olan demirlerden çektim, rüzgârın içine bıraktım. "Tutarmış..." diye fısıldadım.

Yaklaşık iki dakika boyunca ellerimi göğe çevirmiş, tebessüm ederek kanat çırpmıştım. Salıncak saniyeler sonra yavaşladı, bir anlığına midem çalkalanıyormuş gibi hissettim; başımın dönmüş olması da artısıydı.

"İyi misin?" Akif Selim kolumdan tuttu, salıncaktan inmeme yardım etti.

"İyiyim," dedim iyi olmadığımı bile bile. "Sadece başım döndü."

Bir eli, elimi kavrarken diğer eli ise belime kaydı ve sıkıca kavradı. Başımı göğsüne yasladım, bin metre öteden tanıyacağım kokusunu içime çektim.

"Artık ağlamıyorsun değil, ağlayamıyorsun." Buğulu gözlerimle direkt olarak gözlerinin içine baktım. Bana neden yaralarını göstermiyordu? O geceden sonra yalnızca bana değil, içine de kapanmıştı. "Neden ağlayamıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Çok uzun zamandır böyleyim, sanki içimde bir taş var, tutuyor beni, ağlayamıyorum."

"Eğer bir gün canının en ağrılı yanı öyle derinden, öyle içten yanarsa... Hiç ağlamamış gibi ağlarsın. Yapma... Bu kadar biriktirme."

"Yine ağlayamam ki," dedi. "Taş basmışlar benim gözyaşlarıma."

Belimi sardığı elinin baskısından kurtuldum, beni tutan ellerinin arasından çıktım.

"Çok hüzünlüyüm bugün," dedim, bu sırada gözlerimden sıcak bir damla çeneme kadar süzüldü ama Akif Selim'in görmemesi için elimin tersiyle direkt sildim. "Aldırma sen benim söylediklerime... Çarpışan arabaya mı binsek?"

"Kaşını gözünü yararsın şimdi," dedi Akif Selim. "Olmaz."

"Neden yarayım ya? Bineceğim."

Akif Selim'in itirazına aldırmadan çarpışan arabalardan birine geçince mecburen o da beni takip etti. Ayağımın altındaki siyah demire bastım ve araba hareket etti. Akif Selim de hareketlendi ama benden uzaktaydı.

"Böyle eğlencesi mi çıkar?" diye sordum. "Çarpışalım."

"Dudaklarımızla olursa çok iyi olur," dedi keyifli ses tonuyla. "Dudaklarını, dudaklarıma yaklaştır, fındık kız. Bir güzel öpeyim seni."

"Sen iyice arsızlaştın!" dedim. "Görürsün şimdi!"

Elimin altında duran küçük direksiyonu çevirdim ve Akif Selim'in olduğu yere doğru sürdüm. O an beni fark edemedi, kırmızı arabasının arkasından sertçe çarptım, hafif öne atıldı ama kontrolü sağladı.

"Akif Selim Kıraslan'a, ha?" dedi. "Bana mı çarptın sen?"

"Evet, koçum," dedim alay dolu bir ses tonuyla. "Arabana çarptım, bir sıkıntı mı var?"

"Yok, aslanım," dedi Akif Selim de tıpkı benim gibi. "Ama dikkat et, kahvede okey attığım arkadaşlarıma acımam."

"Kahvede seninle beraber okey atan arkadaşın mı oldum şimdi?"

"Bana *koçum* dediğine göre tercihini yapmışsındır diye düşündüm."

"Acımadığın hâlin bu mu?" diye sordum. "Ağzımın içine düşeceksin."

"Keşke," dedi iç çekerek. "Düşsem o bal ağzının içine."

"İnşallah okey attığın arkadaşlarına da böyle söylemiyorsundur," dedim. "Sıkıntı çıkabilir çünkü; bilirsin, Hare Güz biraz kıskançtır."

"Sen bu gece bana gelsene," dedi, bu sırada etrafımda bir tur dönmüştü ve çarpışan araba her hareket ettiğinde tavanda çıkan ses, kulaklarımı tırmalamıştı. "Kıskanmaz, Hare Güz."

"Bir de yakında nişanlı bir adam olacaksın," dedim gülmemek için zor dururken. "Koçum diyene de yazılmazsın yani."

"Çok fena öpesim geldi," dedi. "Az yaklaşsana."

"Az yaklaşırım ama, çok değil."

Akif Selim, elinin altındaki direksiyonu bıraktı; bu sırada ayağımın altındaki demire bastım. Büyük bir şiddetle Akif Selim'in bindiği arabaya çarptığımda Akif Selim'in başı arkaya doğru savruldu, büyük demire çarpan başı onun dudaklarında değil, benim dudaklarımda bir nefeslik korku dolu haykırışa sebep oldu.

"Akif Selim!" Akif Selim, acı çekermiş gibi gözlerime baktı; bir elini başının arkasına götürdü, ardından kan bulaşmış olan başparmağına baktı. Gözlerim kanlı parmağına takılı kalmıştı.

"Çok özür dilerim," diyebildim sadece. "Çok özür dilerim."

Bir elim yüzünü kavradı, arabanın yanındaki boşluğa oturdum ve korku dolu gözlerle Akif Selim'e baktım. Gözyaşlarım istemsizce akmaya başladığında Akif Selim temiz eliyle gözyaşlarımı nazikçe sildi,

hafifçe eğildi ve çeneme içimin titreten bir öpücük bıraktı. Pamuk ipliği kadar yumuşacıktı öpücüğü.

"Ağlama," diye fısıldadı. "İyiyim, Güz'üm."

"Ben öyle sert çarpmak istememiştim," diye mırıldandım, sesim kısıktı. "Özür dilerim."

"Daha kaç defa özür dileyeceksin?" diye sordu, sesi sakin ve yumuşaktı. "İyiyim, yavrum. Ağlama artık."

Bir elim başının arkasını buldu, Akif Selim elimi yakaladı ve elindeki kan elime bulaştı. Birkaç saniye bekleyip çarpışan arabadan indik; bir elim Akif Selim'in belinde, diğer elim ise avucunun içindeydi.

"Fırat amca," dedi Akif Selim, gözleri kısıktı. "Peçete var mı?"

Fırat amca ilk başta ne olduğunu anlayamamıştı. Akif Selim'in kana bulanmış olan elini gördüğünde oturduğu sandalyeden telaşlı bir şekilde kalktı. "Başını demire mi çarptın?" diye sordu.

"Şey..." dedim utangaç ve tedirgin bir ses tonuyla. "Benim yüzümden oldu, arabasına çarptım."

"Yok, benim hatam," dedi Akif Selim. "Birkaç gündür dalgınım, geldiğini fark edemedim."

Fırat amca küçük, beyaz kulübesine girdi, birkaç dakika sonra elinde tentürdiyot ve pamukla geri geldi. "Teşekkür ederiz," diye mırıldandım. "Hastaneye gidene kadar tutar en azından."

"Gerek yok," dedi Akif Selim. "Sen halledersin."

"Gel, şuraya oturayım," deyip büyük, demir salıncağın yanındaki kaldırıma oturdu. Ben de hafifçe öne doğru eğildim, ardından sağ elimdeki pamuğa tentürdiyodu döktüm, kanaması ilk vurduğu ana göre daha da azalan yarasına pamuğu hafifçe bastırdım.

"Acıyor mu?" diye sordum, sesim titriyordu. Yaralanmasına sebep olmuş olmak kötü hissettiriyordu. "Öpersem geçer mi?"

Akif Selim başını omzuna yatırdı; gülümseyerek önce gözlerime, daha sonra da dudaklarıma baktı. "Dudaklarına zehir sürsen, sonra o dudaklarla beni öpsen bana zehir değil, şifa olur."

Dudaklarımı usulca başına bastırdım, iç çekerek öptüm. "Bu yaralarımdan ilk öpüşün değil, biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Yüzünü, göremesem de buruşturduğunu hissedebiliyordum.

"Kendimden biliyorum... Titreyen kalbimi öpüp sakinleştirdiğini unutmam mümkün mü?" Temiz olan pamukla boynuna akan koyu kahverengi sıvıyı sildim.

"Güz," dedi, bir eli elimi kavradı, parmaklarını parmaklarıma sardı ve kendisi gibi kaldırıma oturmamı sağladı. "Ben kimsenin kalbinden öpmek istememiştim, bu zamana kadar... Ama şimdi babanın gömüldüğü, bu yüzden küçücük kalmış olan kalbinden öpmek istiyorum."

"Öpme," diye fısıldadım, alnımı alnına yasladım, o an hiç kimse yoktu, sanki bu dünya yıkılmıştı gözlerimizin önünde ve sapasağlam kalan sadece ikimizdik. "Öpersen acım sana karışır, ben senin acını alayım, omuzlarımda taşıyayım ama benim acım sana hiç dokunmasın, sana hiç değmesin."

"Bu gece," diye fısıldadı. "Kalbinden öpeceğim. İyileşir mi, bilemiyorum; iyileşir desem yalan olur ama ben ateşim, sen de ateşi söndüren o su; bırak, biraz nefes alayım."

Sessizlik ikimizin de içinde nefes alan bir yaraydı, çocukluğumuzun sesi kısılmıştı, taş duvarların arasına sıkışmıştı. Artık ikimiz de o sesi duyamıyorduk ama göğsümüzde bir iz gibi taşıdığımızı biliyorduk.

"İyi misin?" diye sordum, alnım hâlâ alnına yaslıydı, gözleri ise hâlâ kapalıydı. Akif Selim'e yalnızlığı askıda bıraktığım bir paltodan sıyrılır gibi sıyrıldığımı hiç söylememiştim ama o biliyordu. Çünkü o Akif Selim'di, ben de Hare Güz'düm. Birbirimizi sağır olsak bile duyar, dilsiz bile olsak anlardık, kör olsak görürdük. Akif Selim yavaşça ayağa kalktı, bir eli nazikçe elimi kavradı.

"Tentürdiyot kaldı ama," dedim salıncağın arka tarafına doğru yürümeye başlarken. "Akif Selim, kime diyorum?"

Büyük, demir salıncağın arkasında kalan, pamuk şeker satılan alana geldiğimizde Akif Selim hafifçe gülümsedi, dudaklarında nefes alan tebessüm bir anlığına dağılmama sebep oldu.

"Pamuk şeker?" diye sordu. "Benim çok aram yok ama sen seversin."

"Severim," dedim. *Seni.* Fırat amca bu sırada pamuk şeker makinesini çalıştırmış ve elime beyaz çubuğu uzatmıştı. "Gel bakalım," dedi Akif Selim. Elini elimin üzerine koydu, makine dönerken beyaz çubuğu çevirmeye başladık ve o an mezar çukurlarımda bir çiçek daha yeşerdi.

Sana nasıl anlatmalıyım, bilmiyorum; sen dağlarda güneş gören, nefes alan bir çiçeksin ama ben mezarlık taşına bakan, orada büyüyen ve nefes alan nadide bir çiçeğim. İfadesizliğin yerini ışıltılı bir bakışa bırakan gözlerim Akif Selim'i izliyordu; uzun kıvrık kirpiklerini, beyaz tenimin bir parçası hâline gelen esmer tenini... Selim kendisini izlediğimin farkında değildi. Yüzünü inceliyordum; yüzüne bir ressamın kusursuzca çizdiği sakallarını, alt dudağının iç kısmındaki küçük yarayı, gülümsediğinde kısılan gözlerini... Kirpiklerimi bile kırpmadan izlemeye devam ederken o, her şeyden habersiz, işini ciddiyetle yapmaya devam ediyordu.

Sanki soğuk bir suda çırpınıyordum, Akif Selim her şeyden habersizdi. Bir denizin ortasındaymışım gibi, yapayalnız kalmışım gibi, beni kurtarmasını bekliyormuşum gibi.

"Kaç cehennemde yandın?" diye sordum birden. Neden bugün ısrarla üstüne gittiğimi bilmiyordum ama konuşmasını istiyordum. "Kaç cehennem ateşi çaldı senden çocukluğunu?"

"İnsanlar pamuk şeker yaparken böyle konuşur mu, küçük fındığım?" Kalbim tekledi. Sessizce yutkundum, küçük fındığı mıydım sahiden?

"Küçük fındık demek?"

"Küçük kâküllü kedi?" Sesinde sahte bir keyif vardı. Onu daha fazla köşeye sıkıştırmamı istemediği için sürekli konuyu değiştiriyordu. "Şu an tam anlamıyla ikisinin karışımı gibisin çünkü. Küçük fındık bakışlı, kâküllü kedi." diye ekledi benden yanıt alamayınca.

Fırat amca bu sırada makineyi kapattı. "Ya da küçük fındık bakışlı, gamzeli kedi?" Akif Selim, beyaz çubuğa sardığı pamuk şekerden biraz alıp ağzıma doğru uzattı, başparmağı ve işaret parmağı arasında kalan pamuk şekeri dilimle kavrayıp, dilimdeki ıslaklığı bilerek parmak uçlarında bırakırken bu hareketimi beklemiyormuşçasına sertçe yutkundu, gözleri Fırat amcayı aradı ama çoktan kulübesine dönmüştü. Elindeki ıslaklığı dudaklarına götürüp, diliyle sanki dünyanın en güzel tadını parmaklarında bırakmışım gibi derin bir iç çekti ve başparmağını yaladı. İstemsizce gülümsedim ve yanağımdaki çukurların yerinde nefes almalarını sağladım.

"Kesinlikle," diye fısıldadı, sesi kısıktı. "Ateşle oynayan, gamzeli kedi."

Hafifçe gülümsedim, gözlerimi direkt olarak gözlerinin içine çevirdim. "Ateş sensin, bu doğru ama ben su değilim."

"Sönmek üzere olan ateşe can verirsen o ateş en çok seni yakar, söyleyeyim," dedi. Bahsettiği yangın tutku ateşiydi, oynadığım ateşin adı buydu.

"Pamuk şeker güzelmiş," dedim onu duymazlıktan gelirken. "Biraz daha yiyeceğim."

Akif Selim'in elinde duran pamuk şekeri aldım ve öylece kalışına gülmemeye çalışarak oyuncakların olduğu tarafa yürümeye başladım.

Bir sürü oyuncak düz tahtaya dizilmiş ve altındaki iplere küçük, renkli ve oldukça aralıklı balonlar bağlanmıştı. Gözlerim numaralarda yazan oyuncaklara bakarken yirmi sekiz numaradaki kar küresini görmemle gözlerim biraz daha açıldı.

"Akif Selim!" dedim heyecanla. "Kırlangıç kar küresi, orada, beyaz ayının yanında!"

Akif Selim, bir eli siyah kumaş pantolonunun cebindeyken bana doğru yürümeye başladı. "Eğer dokuz balon patlatırsan ve hiç fire vermezsen onu alabilirmişiz!"

Beklenti dolu gözlerle Akif Selim'e baktım.

"Ne gerek var ki?" dedi. "Fırat amcaya söyleyeyim, versin işte."

"Öküzsün sen," dedim bozularak. "Gerçekten Akif Selim, öküzsün sen."

"Ya öyle değil şimdi," dedi, kendini kurtarmaya çalışıyordu, birkaç saniye bekledi, bozuk plak gibi kendini tekrar etti. "Öyle değil yani."

"Ne peki?"

"Şey," dedi. "Uğraşmayalım diye dedim."

"Uğraşma o zaman," dedim. "Başkasını bulurum ben, yok mu burada kimse?"

Yalandan etrafa bakındım.

"Başkası mı?" diye sordu Akif Selim. "İnşallah ben darbeyi kafama değil, kulaklarıma almışımdır."

"Sızlıyor mu yaran?" diye sordum, dakikalar önce hissettiğim o suçluluk hissi yine sarmıştı kalbimi. "Hastaneye gidelim diyorum, belki çok derindir. Ben belki de iyi bakamamışımdır."

"Siktir edelim hastaneyi," dedi kaba bir şekilde. "İz kalırsa kalsın."

"İz kalmasın."

"İzlerin hep kalsın, Hare Güz."

"Akif Selim," diye fısıldadım. "Sen benim sadece canımın içi değil, yara içimsin de. Hem içim hem korkularımsın. Ne olursun... Yara olma bana."

"İnsan sevdiğine yara olur mu, Güz'üm? Ben ölmedim ki yara olayım sana."

"Ölme," diye fısıldadım. "O kalbin durmasın hiç, durursa nabzımın nefesi kurur."

"Çok mu istiyorsun o kar küresini?" diye sordu, gece karası gözleri beni buldu, içindeki koyu kahverengilere inat hiçbir ışığın yarasına akmasına izin vermiyordu.

"İstiyorum ama çok değil."

"Çok değilse tamam o zaman," dedi, dudağının kenarına buruk bir gülümseme yerleşmişti. "Çoksa kazanacaktım."

"Çok istiyorum!" dedim çocuksu bir edayla. "Kazanır mısın?"

Karanlık gözleriyle bana yandan bir bakış attı; bu, *kazanacağım, her ne şekilde olursa olsun* bakışıydı. Fırat amca bu atışta kullanılan havalı tüfeği getirmiş ve Akif Selim'e vermişti.

Tüfek, Akif Selim sağ omzunun altında, kolunun arasındaydı; işaret parmağı ise tetikteydi. Unuttuğu şeyleri kendine hatırlatırcasına, "Gez, göz, arpacık," diye fısıldadı. "Gez ve arpacık, tabanca ya da tüfek gibi silahlarda isabet oranını artırmak için kullanılır. Gez, atıcının, yani benim gözüme yakın olan; V, U ya da çember şeklinde gelen kısımdır. Arpacık ise silahın namlusunun ucuna yakın olan ve dikey bir tahıl tanesine benzeyen parçacıktır."

Sesi öyle ciddiydi ki kendimi bir an anlattığı şeyi dikkatle dinlerken buldum. İlk önce açık olan gözünü, gezi, arpacığı ve hedefi aynı hizaya getirdi; kabzanın başladığı yerde, çember bir muhafaza içinde bulunan tetiğe işaret parmağını sabitledi. Tetiğe bastığında namlunun ucundan çıkan mermi, tam karşısında duran siyah, küçük boy balonu parçaladı.

"Bir," dedi kısık bir ses tonuyla. Birkaç saniye bekledi ve ardından, "İki," dedi. Aynı balonun yanında duran balonu vurmuştu. Dikkat kesilmiş, sırayla balonları vurmaya devam ediyordu.

"Beş," dedi, dikkatinin dağılmaması için konuşmuyordum ama içim içime sığmıyordu. "Altı," Birkaç saniye bekledi. "Yedi... Sekiz..."

Akif Selim, tüfeği hafifçe sağa kaydırdı, hedefini ayarladı. Birkaç saniye sonra kapalı olan gözünü açtı ve bana baktı, ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Gülümseyişimi öpmek istediğini belli eder gibi bakıyordu. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra göz kırptı, gözleri gözlerimdeyken tetiği çekti ve namlunun ucundan çıkan mermi dokuzuncu balonu parçaladı.

"Karizmanın öz evladı mısın be Akif Selim Kıraslan!" diye bağırdım yüksek bir sesle, heyecanıma engel olamadan. Akif Selim

elindeki tüfeği bıraktı, kollarını bana doğru açtı, hiç düşünmeden aramızdaki mesafeyi ayağımın altında ezdim ve boynuna atladım. Akif Selim'in elleri belimi kavradı, beni hafifçe kaldırdı ve kendisiyle beraber yavaşça etrafında döndürmeye başladı.

Kahkahalarım yankılanırken Akif Selim'in yanağında duran avucumun içiyle sakallarını okşadım. Akif Selim, beni yavaşça döndürdükten sonra ayaklarımın zemine değmesini sağladı ve sendelememem için belimde olan ellerini çekmedi.

"O son namlunun ucundaki mermi, balonu değil; benim yüreğimi parçaladı..." diye fısıldadı nefes nefese kalmış bir şekilde. Akif Selim'in gözlerinin içine bakıyordum, omuzlarıma değen gece karası saçlarımın birkaç teli Akif Selim'in sakallarına tutundu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bir eli belimdeyken diğer eli de elimin arasındaydı. Fırat amca, dudağına astığı keyifli tebessümüyle yanımıza doğru gelirken elinde tuttuğu siyah kutuyu gördüm, yanımıza tamamen yaklaştığında, "Tozunu attın," dedi keyifle. "Bir kez daha hayran oldum sana, elinin altında kalıyor her şey, üstüne çıkmıyor."

"Eyvallah," dedi Akif Selim erkeksi ses tonuyla. "Tüm gün bizimle uğraştın."

"Lafı bile olmaz," dedi, ardından çok şaşıracağım bir şey söyledi. "İstediğin gibi, haziranın ilk haftası tüm oyuncaklara binmek çocuklara ücretsiz olacak."

Bakışlarım, Akif Selim'i bulduğunda iç çekerek gözlerine baktım. "Öncelikliler, annesiz ve babasız kalan çocuklar olsun," dedi. "Eğer bir çocuk lunaparka yalnız başına gelmişse anlarsın zaten."

"Her şey için teşekkür ederiz," diyebildim sadece, dağılmış hissediyordum. Akif Selim ve Fırat amca vedalaşırken ben de tokalaşmış ve Akif Selim'in elime tutunmak için aranan elini hiç bırakmamış hatta daha sıkı kavramıştım.

Lunaparkın çıkış kapısına park ettiği araca doğru ilerlerken gözlerim hem mutluluktan hem de hüzünden buğuluydu. Akif Selim

sürücü koltuğuna, ben de elimde henüz açmamış olduğum kutuyu yanıma alarak ön yolcu koltuğuna geçmiştik. İkimiz de emniyet kemerimizi taktıktan sonra Akif Selim günün arkasına bıraktığı anıların üstünden geçen lastiklerin sesine aldırmadan ana yola çıkmıştı.

"Akif Selim, bir şey soracağım."

"Sor, fındık."

"Ama dalga geçmeyeceksin."

Ciddiyetle bana baktı. "Bu Eftelya senin için çok mu değerli?"

"Evet."

"Benden de mi önemli?" diye saçma sapan bir soru sordum ve sonra bu sorunun saçmalığı için kendimi tokatlamak istedim.

"Tövbe de kızım, Eftelya benden de önemli."

"Ne?" diye sordum; bu, az önce saçma olduğunu düşündüğüm sorumun cevabı mıydı?

"Sordun mu ben mi daha önemliyim yoksa Eftelya mı, benden de önemli diyorum işte."

Yüzümü buruşturdum. "Komikmiş."

Arabanın sürücü koltuğuna ait olan camı açtı, güneş gözlerine vuruyordu, o ışık bile gözlerindeki karanlığı aydınlatmamıştı. "Sen benim bebeğimsin," dedi, sesi pürüzlüydü. "Eğer bir anlam aramak istiyorsan o kuyu dibine benzettiğin gözlerime iyi bak. Ben senin aynanım."

XIX

FIRTINA ÖNCESİ

♪ Çağan Şengül & Vedat Özkaya, *Meydan Yeri* ♪

Sessizlik o dakikadan itibaren aramıza ağlarını ören bir örümcek kadar sinsiydi, düşüncelerimiz ağlara düşüyordu. Tıbbın getirdiği inanış, örümcek ağlarının yaradaki kanamayı durdurmasına bir nebze iyi geldiğini söylerdi; peki, ben neden sessizlik ağının bizim acımıza taş basmadığını, daha da çok kanattığını hissediyordum?

"Açmayacak mısın?"

Akif Selim'in sesi, sessizlik ağının içine düştü, ağ yırtıldı ve düşünceler zihnimi terk etti.

"Neyi?" diye sordum yüzümdeki dalgın ifadeyle ona bakarken.

"Uçmuşsunuz yine iki arada bir derede, Hare Güz Hanım," dedi keyifli bir ses tonuyla.

"Diyorum ki, açmayacak mısın o kutuyu?"

Dizlerimin üstüne koyduğum siyah kutuya baktım, birkaç saniye sonra aydınlanma geldiğinde, "Ha, bunu diyorsun," dedim. "Açacağım ama şimdi değil."

"Ne zaman?" diye sordu. "Merak ettim, net göremedim."

"Akşam görürsün."

"Bak bakayım sen bir bana," dedi, buğulu gözlerimi Akif Selim'e çevirdim. "Ne oldu ki?"

"Ağlayacak mısın?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ağlamayacağım."

"Ağlama artık," dedi sıkıntılı bir nefes verirken. "Tamam mı?"

"Tamam," dedim ama gözlerimin içine çizilen, annesinin mavi yazmasını koklayan o çocuğu yok sayamıyordum. "Ağlamam."

Akif Selim büyük bir marketin önünde durdu, ardından bana doğru döndü ve "Haydi," dedi. "Gel."

"Ne alacağız ki?" diye sordum, emniyet kemerimi çıkardım, önünü açmış olduğum kabanımı sıkıca kapattım ve ben de Akif Selim gibi araçtan indim.

"Sana yemek yapmamı istemez misin?" diye sordu dudağına asılan yarım bir tebessümle. "Bir de içeriz belki."

"Ben çok içmem ama baştan diyeyim." Bir elini bana uzattı; hiç düşünmeden, tereddütte kalmadan tuttum. "Düşünsene, içiyorum, içmekle kalmayıp sapıtıyorum ve bütün gece benimle uğraşıyorsun. Daha neler!"

"Güldürme," dedi, dudaklarında gülümseyişinin izini bırakan kahkahalar vardı. "Bin yılın dalgasını geçerdim seninle ama biliyor musun? Hoşuma da giderdi."

"Ama Akif Selim Bey," dedim. "Siz kötü müsünüz acaba? Açığımı kolluyormuşsunuz resmen."

"Kollarım," dedi, ayaklarımız senkronize olmuştu, adımlarım küçük olsa bile aynı görünmez çizgide yürüyor gibiydik. "Sonra o açıkları kendimle kapatırım."

Bir anlığına afalladım, ayağım görünmeyen çizgiden aşağıya kayar gibi oldu, Akif Selim güçlü refleksleriyle elimi sıkıca kavradı ve yüzüstü düşmekten kurtardıktan sonra başımı göğsüne doğru yasladı.

"Gülme!" dedim sinirimi çok belli edemesem de. "Dengemi bozuyorsun."

"Bak ya," dedi. "Bir daha gülenin babasını si..."

"Akif Selim!"

"Hare Güz!"

"Güldürme," dedim, direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. "Salak zannedecekler şimdi beni."

Bu soğukta kimsenin etrafta olduğu yoktu ama rahat edemiyordum yine de. İlk önce Akif Selim'e bakarken düşme tehlikesi atlatmış, şimdi de kendime engel olamadan gülmeye başlamıştım.

"Kim salak zannediyor benim müstakbel nişanlımı?" dedi etrafına bakarken. "Kim bakayım, şşt, birader, sen mi?"

"Akif Selim," dedim gülmemek için dişlerimi ısırırken. "Sevgilim, orada kimse yok."

"Biliyorum," dedi. "Beni de deli sansınlar diye yaptım. Haydi gel, geçelim, burnunun ucu kıpkırmızı oldu."

Burnumun ucundan öptü. Gözlerim, bana gülümseyen yüzüne bakarken derin bir iç çektim.

Ürgüp'te sayılı olan büyük marketlerden birine gelmiş, ilk önce meyve reyonuna girmiştik. "Ananas alalım mı?" diye sordum. "Çok severim."

"Alalım, bebeğim."

"Bebeğin miyim sahiden?"

"Deme şöyle kız, burada seni öpemem." Kulağıma eğildi, fısıldayarak konuştu: "Tam dudağının kenarından."

"Çok," dedim, sesim kısıktı. "Fenasın, başıma da belasın."

"Haydi ya?" dedi. "Bela mıyım sahiden?"

"Biraz."

"İyi, öyle olsun."

Beyaz poşete Akif Selim'in seçtiği ananası koydum. Akif Selim portakal, mandalina ve muz da aldıktan sonra marketin girişine doğru gitmiş ve market arabası getirmişti.

"Atlar mısın bebeğim, seni gezdireyim mi?"

"Ne?" dedim. "Asla olmaz, utanırım ben."

"Atla," dedi. "Yoksa ben içine koyarım seni."

"Akif Selim, utanıyorum."

"Üç... iki..."

Arabanın ucuna oturdum, Akif Selim meyve reyonundan aldığımız meyveleri market arabasına koyduktan sonra sürmeye başladı. "Mantar da alalım," dedi. "Sana mantar sote yapayım, parmaklarını ye."

"Çok şanslıyım," diye mırıldandım reyonlara bakarken. "Evlendiğimiz zaman yemek derdim hiç olmayacak."

"Çünkü konakta yapan birileri daima olacak," dedi Akif Selim. "Ama ben sana orada yapmam, diyeyim şimdiden."

"Haydi ya? Nedenmiş o?"

"Sana olan mağlubiyetim Ürgüp'ün diline düşer, aman aman..."

"Bir kere de mağlubiyeti tat, Akif Selim. Her zaman kazanmak sıkıcı olmalı."

"Öyle," dedi. "Sana mağlup olayım, tek mağlubiyetim sen ol."

Hafifçe gülümsedim, başımı çevirdim ve içimdeki o huzurun silinmesini hiç istemedim. "Şu ekler çok güzel duruyor," dedim tatlı reyonunun önüne geldiğimizde.

"On beş tane yeterli olur mu?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Tatlı ve şekerli şeyleri sevmediğimi biliyorsun, sadece sen yiyeceksin, senin için on beş tane ekler yeter mi?"

"Çok fazla, o kadar yiyebileceğimi sanmıyorum... Yani..."

"Yirmi tane alalım," dedi beyaz önlük giymiş olan satıcıya.

"Ama israf, Akif Selim; o kadar yiyemem ki. Beş tane olsa yeter."

"Beş mi?" dedi sorar gibi. "Tamam, beş tane olsun."

Tatlı reyonuna bakan genç kız, omzundan düşen siyah şalını düzeltti. Yeni bir eldiven taktıktan sonra kremalı ekleri orta boy bir kutuya koydu, tarttı ve fiyatının yazdığı beyaz etiketi üzerine yapıştırdıktan sonra bana uzattı.

"Afiyet olsun," dedi gülümseyerek. Aynı şekilde karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Market arabasının demir ucuna tekrar oturduktan sonra, Akif Selim yapacağı yemek için gerekli olan bütün malzemeleri de market arabasının içine bırakmıştı.

"Biliyor musun?" diye sordum. "Ben çok güzel tiramisu yaparım."

"Hımm," dedi.

"Ama sen tatlı sevmiyorsun, kurabiye öğrenirim. Un kurabiyesi sever misin?"

"Bilmem ki," dedi. "Hiç yemedim."

"Hiç yapmadılar mı evde? Yemişsindir mutlaka, sen bilmiyorsun."

"En son senin yaptığın bisküvili pastayı yedim," diye mırıldandı, gözleri raflarda duran çikolatalardaydı.

"Anladım," diyebildim sadece. Akif Selim'le aldığımız içecekleri, çikolataları, cipsleri ve meyveleri kasadan geçirdik, Akif Selim ücreti ödedi ve iki büyük poşeti avuçladıktan sonra beraber arabaya doğru ilerledik.

"Yine sessizleştin?" dedi. "Susmaman için ne yapmalıyım?"

"Sessizleşmedim," dedim. "Sadece nereye gideceğimizi düşünüyordum."

"Çiftliğe," dedi. "Orayı sevdiğini düşünmüştüm."

"Seviyorum," dedim gözlerinin içine direkt olarak bakarken; gözlerini çevreleyen uzun, kıvrık kirpikleri titredi. "Bağ evini."

Akif Selim, aracının ya da Eftelya'nın bagajını açtı ve poşetleri yerleştirdi.

"Çok çirkin bir aracın var," dedim.

"Araç mı?" diye sordu kapıyı açıp sürücü koltuğuna binmeden hemen önce. Ön yolcu koltuğuna geçtikten sonra elinde tuttuğu suyu bana doğru uzattı.

"Açsana," dedi kaba bir şekilde.

"Sana nazik olma dersi vermeliyim," dedim göz devirerek şişenin kapağını açarken. "Mesela *açar mısın,* diye sorabilirsin."

"Yo," dedi, su şişesini ağzına dikti, kana kana içmeye başladı. "Ne gerek var ki? Bu, aramızdaki samimiyeti gösterir."

"Göreceğiz," dedim, tatlı tatlı gülümsediğimi sanıyordu ama sinsi planlarım vardı. "Ayrıca sabahtan beri soracağım, dilimin ucuna gelmedi bir türlü. Boynun mu ağrıyor senin?"

"Evet," dedi, sesi sakindi, gözleri beyaz şeritlerin lastiklerin altında kaldığı yoldaydı. "Dün gece yastığı değiştirdim, sabah daha iyiydim ama ağrısı arttı yine."

"Neden söylemedin?" diye sordum. "Eczaneye giderdik, kas gevşetici iyi gelirdi."

"Gelmez," diye yanıtladı, bu sırada bitirdiği şişeyi bana doğru uzattı. "Çiftliğe gittiğimizde sıcak bir duş alırım, azalır ağrısı."

"Huysuz," dedim. "Huysuz Akif Selim."

Derin bir iç çektikten sonra, "Daha önce neredeydin?" diye sordu. "Seni nasıl aramamışım ben?"

"Akif Selim." Bir anlığına bakışları, buğulu gözlerime değdi; böyle bir güne rağmen bana iyi hissettirdiği için mutluydum. "Nerede, nasıl, niye karşılaştığımızın bir önemi yok aslında, biliyor musun? Ürgüp'e düşen kar tanesini ilk kim görürse dilek hakkı onun olacaktı. Sana bahsetmiştim... Ben, o gün... Küçücük bir umut istedim. Dibine düştüğüm bu kuyudan beni çekip kurtarmasını isteyecek kadar büyük bir umut değildi belki ama iyileşmek istiyordum. Yaşadığımı hissetmek istiyordum. Kırlangıç kanadım kırılmıştı, gökyüzünü özlemiştim, uçmak istiyordum."

İyileşmek istiyorum. Nasıl olur, bilmiyorum ama hayata yeniden tutunabilmek için küçük bir umut istiyorum.

Akif Selim motorun hızını artırdı, iki elini direksiyona sabitledi. Direksiyonu kavrayan parmak boğumları bembeyazdı. "Şimdi ben o gündeyim, yanımda sen varsın ve kalbim eskisi kadar ağrımıyor. Yaralarımı sardın, beni saçlarımdan öptün, beni mezar çukurlarımdan

öptün... İnsan babasız kaldığında, yuvasız kalırmış; insan annesini hiç bilmediğinde, korkarak geçtiği sokakta ağlayarak dinlenirmiş. Sana, beni parçalama demeyeceğim, ben zaten parçalanmışım ama avuçlarıma bıraktığın bu nefesi, ne olursun benden geri alma."

Ne olursun, sana olan güvenimi yıkma. Seni tanımazken umudun yalnızca seçili insanlara bahşedildiğini düşünürdüm, beni yanıltma.

Birkaç saniye, birkaç dakika sessiz kaldı. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi, gözlerinin gözlerimin içine bakmasını istiyordum. Yüzüme bakmasını, bir şeyler söylemesini istiyordum ama neden susuyordu?

"Şey," dedi dakikalar sonra. "Sigara içsem sorun olur mu?"

"Olmaz," diyebildim sadece kırık bir tebessümle. "Neden olsun ki?"

Akif Selim aracın hızını düşürdü, cebinden çıkardığı kırmızı sigara paketinden bir dal çıkardı ve titreyen eline aldırmadan dudağına bıraktı, çakmağıyla yaktı ve derin bir nefes çekti. Yaklaşık üç dakika içinde ilk sigarasını bitirmiş ve ikincisini yakmıştı.

Eftelya'sına yağmur değdiğinde üzülen adam, uğruna deli divane olduğu arabasının döşemelerinin kokmasına ya da külün döşemelerin üstüne düşüp yakmasını umursamadan ikincisini yaktı. Dakikalar sonra üçüncüsünü de yaktı.

"Fazla olmadı mı?" diye sordum, yine de onu düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Sakinleşene kadar içeceğim."

Bağ evine geldiğimizde Akif Selim motoru durdurdu, arabadan hiçbir şey söylemeden indi. Ben de kendisiyle beraber indikten sonra derin derin nefes alıp verdiğini fark ettim.

"İyi misin?"

"Neden bu kadar iyisin?" diye sordu. "Neden bu kadar merhametlisin?"

"Nasıl yani?" Konuşurken şaşkınlığımdan dolayı kekelemiştim.

"Acıma bana," dedi gergin bir ses tonuyla. "Annesizim diye acıma bana. Anlıyorum, bugün oldukça hüzünlüsün. Benim de üzüldüğümü sanıyorsun ama üzülmüyorum, geçti! Bazı yaralar ya geçer ya da unutulur! Unuttum ve geçti!"

"Acımıyorum," diye konuştum kırgınca. "Hiç acımadım sana. Ben hem annesiz hem babasızım ama bir kez bile bana acıdığını düşünmedim."

"Aynı değil!" diye yükseldi. "Anla artık ne olursun, yaralarımız aynı değil; biz aynı yerden kanamıyoruz."

"Aynı yerden kanamıyoruz değil; aynı yerden kanayamıyoruz çünkü izin vermiyorsun. Sana acıdığımı nasıl düşünürsün?"

"Benim annem öldürüldü!" dedi kısık bir ses tonuyla. "Anla beni, Hare Güz. Yaşadıklarımı anlatmaya yüreğim dönse bile dilim dönmüyor. Dilimin döndüğü kadar konuşuyorum sana."

"Ben yapmadım!" diye bağırdım, taş olsa çatlardı, iyi dayanmıştım. "Bunu ben yapmadım, kimin yaptığını bilmiyoruz; çocukluğunu kim, hangi cehennemde, kaç kez yaktı, bilmiyorum ama seni yakan ben değilim."

"Cezasını sana kesmemeye çalışıyorum, anla ne olursun," dedi, sesi ızdırap çekiyor gibiydi. "Kalbimde seni öldürmeye değil, yaşatmaya çalışıyorum. Her şey çok zor, neyin mücadelesini verdiğimi bilmiyorsun. Gözlerinin içine bakmak ne kadar zor, bilmiyorsun."

"Üzerine bu kadar geldiğim için üzgünüm ama pişman değilim," diye mırıldandım, sesim az öncekine oranla daha sakindi. "Dinlendiğin sahil kıyısı olmayacaksam sana, seni sarmayacaksam, ben bunun adına..."

Sustum. Susamadım.

"Nasıl aşk diyebilirim?"

"Sana sarılmak bana yara," dedi, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "Sana sarılmak, bana yangın. Seni öpmek sana yağmur, bana dolu, Hare Güz. Uzun zaman sonra direksiyonu kırıp nefes

aldığım o denizsin ama ben baştan aşağı yana yana sönmüş olan o ateşim, denizinin tuzu benim yaramı iyileştirmez."

"Ne olursun izin ver," dedim, canım yanıyordu. "Yaraların yokmuş gibi davranma; gel, yaralarını iyileştireyim demiyorum ama sen bana yaralarını göstermiyorsun bile."

"Konuşmak istemiyorum." dedi, sesi netti. "Umarım anlarsın beni."

"O frene sakın basma," diye konuştum, kendisi bu konuları benimle konuşmak istemese bile ben konuşacaktım. "Şarampole seninle birlikte yuvarlanacağım. O frene hiç basma, direksiyonu hiç kırma, yanına uzanmayacağım. O yaraları ben açmadım, kapatan da ben olmayacağım. Tıpkı istediğin gibi, tıpkı umduğun gibi yaralarını okşamayacağım, tuz basmayacağım ve seni kurtarmayacağım o kuyudan, tıpkı arzu ettiğin gibi... Ama ne olursun bana söyle. Benim o arabada ölmem, senin için önemli değil mi? Ne olursun susma... Kemerim çözülmüş; ben çözmemişim, sen de çözmemişsin ama o araba şarampole yuvarlandığında ilk ölen kişi ben olacağım, bu senin için önemli değil mi? Susma, cevap ver bana. Biz şarampole yuvarlandığımızda farklı yerden kanadığımız gibi farklı yerlerde parçalanacağız, tıpkı umduğun gibi... Canının ağrısı, sözcükleri gözyaşlarıyla gömüyor ama ne olursun anla beni. Yaralarını sarmadan, yaralarını göğsümde uyutup sızısını dindirmeden canının ağrısı oluşumun hakkını nasıl verebilirim?"

"Canımın ağrısı," diye fısıldadı, hiç düşünmeden adımları bana doğru yöneldi, sertçe dudaklarıma asıldı ve beni aracın kaportasına yasladı. Buğulu gözlerim kapandı, gözyaşlarım dudaklarımızın arasında ezildi. Saçlarımı nazikçe kavradı ama beni sertçe öpmeye devam etti. Ağzımın içinde eriyen dudakları, alt dudağımı kavradı. Üzerime ağırlığını vermemeye çalışıyordu ama ağırlığı öyle üzerimdeydi, öyle kendinden geçmişti ki bunun farkında bile değildi. Dişlerimiz birbirine çarptı, bir elimle Akif Selim'in tutulmuş olan boynunu nazik bir şekilde kavradım ve yavaşça okşamaya başladım. Ağzının içinden, ağzımın içine bir nefes aktı; o nefes damağıma çarptı ve küçük iniltisi, birbirine karışan dillerimizin içinde kayboldu.

Saniyeler sonra hırsla birbirimize tutuşan dudaklarımız yavaşladı ve dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe bıraktım. "Sen benim sığınağımsın; sığınağım darmadağın olmuş, sel basmış. Yüzmekten korkarsın ama sırtım var, seni çeker alırım o selin içinden."

Bir hatıraydı ismin.

Bir tuvale dökülen acılardı geçmişin.

Aşkın buz gibi bir odada yapayalnız kalmaktı ama beni o buz gibi odada tutan şey sadece aşkın değil, bana gülümseyen suretindi.

Ben şimdi o odada yapayalnızım, gözlerine bakıyorum, sana oradan konuşuyorum, geçmişin yükünü omuzlarıma taşıtıp ağzımdan akıtıyorum. Gözlerin gözlerimin tam karşısında, yarım yamalak gözlerini dökmüş olduğum tuvalin içinde bana bakıyor.

Gözlerin Japon bileme taşıydı, ben ise kör bir bıçaktım ve sana baka baka bilenmiştim.

Akif Selim, elindeki poşetleri kendi tasarladığı çiftlik evinin Amerikan mutfak tezgâhına bırakmış ve dediği gibi boyun ağrısını azaltabilmek için duş almaya karar vermişti. Ben ise en son buraya bırakmış olduğum siyah, parlak taytımı ve göbeğimin iki parmak aşağısında biten fıstık yeşili *sweatshirt*ü giymiş, kaküllerimi düzelttikten sonra saçlarımı bileğimdeki ince tokayla toplamıştım.

Bir anlığına hiç bilmediğim o his, ilk önce satırları kazıyan parmak uçlarımda filizlendi, ayak parmak uçlarıma aktı ve zihnim onayladı; kalbim ne yapmak istediğimi anladığında derimi döver gibi değil, yüzümü kırbaçlayan rüzgâr gibi attı.

Dar koridora girdim, Akif Selim'in nefesi sanki dudaklarımdaydı. Banyonun ahşap, siyah kapısının önüne geldiğimde bir an bile düşünmeden kapıyı çaldım; su sesi anında kesildi, Akif Selim'in sesi kulaklarıma ulaştı:

"Güz?" dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Boynun hâlâ ağrıyor mu?" diye sordum. "Şey, yani istersen, istersen..."

"İstersem ne?"

"İstersen," diye kekeledim, gerçekten aptal olmalıydım, konuşmayı mı unutmuştum? "Güz, bir sorun mu var? Hiçbir şey anlamıyorum."

"Eğer istersen omuzlarına ve boynuna masaj yapabilirim. Sıcak su akarken sabun sürer, yumuşatmaya çalışırım."

Aptaldım.

Gerçekten aptaldım. İnsan nasıl olurdu da konuşurken her kelimede takılırdı? "Gözlerimi kapatırım," diyebildim en sonunda, saçmaladığımın farkındaydım. Akif Selim banyonun kapısını açtı, gözlerimi o an kapattım; göremesem de gülümseyişinin nefesini hissettim, dudaklarımdaydı.

"Gözlerini aç," dedi, sesi sakindi. Gözlerimi açtım, direkt gözlerinin içine baktım. Sonra bir anlığına gözlerim, belinin altına sarmış olduğu beyaz havluyu buldu, sertçe yutkundum.

"İsterim," derken sesi keskindi. "Gözlerini açık tut, utanman gereken bir durum yok. Yakında nişanlanacağız. Benim için herhangi bir kadın olmadığın gibi ben de senin için herhangi bir adam değilim."

Bir şey söylememe izin vermeden banyoya geçmem için yana kaydı. Banyo, Akif Selim'in bana nefes aldıran kokusuyla dolmuştu. "Senin gibi kokuyor burası," dedim. "Bir kedi gibi mayıştım şu an."

Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti, cesaretimin kırıntıları hâlâ benimleydi, cesaretimin sınırı Akif Selim'in olduğu yerde yeniden çiziliyordu.

"Senin kokun, bu kokuyu bastırır şimdi," dedi, burnundan derin bir nefes alıp sertçe verdi. "Bastırmaya başlamış bile."

"İnsan kendi kokusunu bilemezmiş hiç," dedim. Gerçekten mi, Hare Güz? Akif Selim neredeyse çıplaktı ve sen burada kokuları mı konuşuyordun? Sahiden mi? "Nasıl koktuğumu bilmiyorum, senin nasıl koktuğunun da bir tarifi yok zihnimde ama kokuna bir isim verebilseydim... Huzur olurdu."

Gözlerim bir anlığına Akif Selim'in şişkin pazısını ve sırtını buldu. Sırtı pürüzsüzdü, her insanın vücudunda olduğu gibi birkaç tane küçük, açık kahverengi benler vardı. Hafifçe sağa kaydı, küçüklükten kalma aşıların izleri vardı, tam olarak üç taneydi. Akif Selim, vücudundaki havluyu çıkarmadan açık olan duş kabinine girdi, ardından dizlerinin üstüne çöküp buruşmuş parmak uçlarıyla yeşil sabunu kavradı ve titreyen avucuma bıraktı.

"Kokular unutulmazdır," diye konuştum. "Bir anlığına unuttuğunu sanırsın ama o kokuyu hiç beklemediğin an karşında bulduğunda aslında anlarsın hiç unutmadığını."

"Bazı geceler hiç uyuyamıyorum," diye itiraf etti Akif Selim. "Gözlerimi kapatıyorum, yeşil gözlerini hayal ediyorum, gözlerimin içine çizmişim yeşillerini... Kendimden habersizce. Bazen kokunu içime çekerek uyuyasım geliyor ama sen olmuyorsun yanımda."

Annesine dert yanan küçük bir erkek çocuğu gibiydi. "Sen beni kalbimden öpersin bu gece," diye yanıtladım lunaparkta söylediklerini hatırlatmak istermişçesine. "Ben de seni göğsümde uyuturum."

"Evlenmesek olmaz mı?" diye sordu Akif Selim tuhaf bir ses tonuyla. "Evlenmeyelim. Beklemeyelim o tarihi, o tarih hiç gelmesin, hiç gitmeyelim."

"Evlenemezsek beraber olamayız ki," dedim, oyununu bozmamaya çalışıyordum. "28 Temmuz'a gün aldık..."

"Bir yolunu buluruz," dedi. "Kaçarız belki buralardan, olmaz mı? Her şeyi, herkesi ardımızda bırakırız. Bırakalım mı, Hare Güz? Ne olursun."

Birkaç dakika sessiz kaldım, gerçekten ciddiydi. "Buradan çıktıktan sonra konuşalım mı?" diye sordum, bir haftadır laf arasında da olsa sürekli buradan gitmeyi hatta başka bir ülkede, yeniden hayata başlamak istediğini söylüyordu. Bugün üzerine gitme sebebim de buydu. Ailesiyle sorun mu yaşıyordu? İlk başta izlediğimiz filmden etkilenip böyle şeyler söylediğini düşünüyordum ama artık tuhaf bir hâl almıştı.

"Tamam," dedi yavaşça.

Avucumun içinde duran sabuna baktım, daha fazla beklemeden sabunu omuzlarına sürdüm. Ellerim, tenine hiç dokunmamış gibi titriyordu. Sabunu yeterince sürdüğüme emin olduktan sonra, başparmağımı ağrıyan yerin neresi olduğunu kavrayabilmek adına omurga kemiğine bastırdım, dudaklarından kısık bir inilti döküldüğünde doğru yolda olduğuma emin oldum. Omuzlarının iki yanına düşen parmaklarımı hareket ettirdim ve Akif Selim'in omuzlarından boynuna beyaz, görünmez bir çizgi çekerek masaj yapmaya başladım.

"Üşüyor musun?" diye sordum. "Sıcak suyu omuzlarından dökebilirsin, sabunu tekrar süreceğim."

Akif Selim bir şey demedi, duş başlığından akmak için hazır olan sıcak suyu açtı ve yumuşatmaya yeni başladığım omuzlarından akıttı. Sabuna tutunan sıcak su, havluya kadar aktı, Akif Selim üşüyen yüzüne ve başına da tuttuktan sonra suyu tekrar kapattı, sabunu tekrar omuzlarına sürdüm ve aynı işlemi bu sefer daha sert bir şekilde yapmaya başladım. Akif Selim'in dudaklarından dökülen kısık iniltiler, bu sefer biraz daha acı doluydu.

"Neden söylemedin ki ağrıdığını?" dedim kızgın bir ses tonuyla. "Bir de boynuna atladım, döndürdün beni o kadar."

"Kafana takacağın bir sürü şey var zaten, bir de beni takma istedim."

Yaklaşık beş dakika sonra duş başlığını bana uzattı, uzattığı duş başlığını köpüklü elimle tuttuktan sonra omuzlarını sürdüğüm sabundan sıcak suyla arındırdım. Akif Selim duş başlığını elimden alırken başlık düştü, boşta kalan ayağım hareketlendi, ayağımın altında kalan sabuna bastım ve o daracık alanda kayıp düşmek üzereyken Akif Selim güçlü refleksiyle beni belimden yakaladı. O an boşta kalan kolu, demir musluk başlığının altına geçti; kolu yukarıya doğru tekrar hareketlendiğinde musluk başlığı yukarıya kaydı, su açıldı ve tazyikli bir şekilde akmaya başladı.

"Hay yapacağım işi si..." diye söylendi Akif Selim. Göğsü, hızlı hızlı nefes alıp verdiği için sıkça kalkıp iniyordu. "Bir işim de hayırlı gitsin, cenabet de değilim ki!"

Başını çevirdi, o an dudaklarımız birbirine denk geldi ve tazyikli bir şekilde akan suyu eliyle kapattıktan sonra dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Tadını artık yuvam bildiğim dudakları, kaybolmuş bir yapbozun son parçası gibi dudaklarımda tamamlanırken ıslak elim, ıslak omuzlarına tutundu ve yakıcı ateşin tutkusunu sadece kalbimizde değil, tenimizde de başlattığımızı o an fark ettim. Akif Selim, sabırsızca öptüğü dudaklarımı bir anlığına serbest bıraktı ve fayansa avuç içini yasladı; avuç içi duvarda, başım ise kemikli elinin üstündeydi. Akif Selim'i öpebilmek adına utanç kabuğunu, ellerimdeki balyozla kırdım.

Öpücüğümü beklemiyordu, bir anlığına afalladı ama hemen toparladı ve ıslak saçlarından yüzüme, dudaklarımızın arasına akan su damlalarına aldırmadan öpüşüne karşılık verdim.

"Evlendiğimiz gece..." dedi dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe bırakırken. "Hiç kimseye söylemeden gidelim mi buralardan?" Titrek bir nefes bıraktı. "Tamam, bunu sonra konuşacağız." Dudaklarıma küçük ama etkisi büyük bir öpücük bıraktı. "Dudakların, dudaklarımda kaynayan bir kaburga kemiği gibi," diye fısıldadı. "Eğer amacın beni delirtmekse başardın."

Gamzelerimi göstererek gülümsedim. "O gülümseyişin beni alt eder," dedi, sesi yoğun bir tutku doluydu. "Sana yenilmek çok güzel ama yanım boş, neden kıvrılmıyorsun?"

Karnımı istemsizce içime doğru çektim, bu hareketimin üzerine dudaklarımın içinde olan dudakları istemsizce gülümsedi. "Gülümsediğinde çok güzel bir adamsın," diye fısıldadım, dişlerim dudaklarını kavradı.

"Gülümsemediğimde değil miyim?" diye sordu.

"Çatılan kaşlarını başparmağımla düzeltmek istiyorum ama bu, gözlerindeki karanlığa baktığımda geçiyor."

"Şimdi seni, hangi korku elimden kurtarabilir?" diye sordu.

"Ellerinden kurtulmak isteyen mi var?" Sesim heyecanlıydı. "Eğer bunu hissettirdiysem üzülürüm çünkü doğru olan bu değil."

Bir eli çıplak tenimden yukarıya çıktı, göğsümün altındaki sütyen telinde durdu. Başparmağı, o teli derime bastırdı; dudaklarımın içinden, dudaklarının içine küçük bir inilti döküldü.

"Canını acıtmıyor mu bu tel?" diye sordu yüzüne derin bir gülümseme yerleşirken. "Böyle bir anda soracağın soru bu mu sahiden?"

Omuz silkti. "Ne bileyim, belki çıkarırım diye, yoksa canının acımasından değil... Hare Güz... Seni ısırırım."

Omzuna yavaşça vurdum. "Benim ellerim de armut toplamıyor."

"Senin ellerine kurban olurum," diye konuştu, dudaklarımdan çektiği dudakları omzunun üzerinde duran sağ elimi buldu. Elimin üst kısmını nazikçe öptü, ardından yavaş ve ıslak öpücükleriyle sağ kolumdan ilerleyip belirgin olan köprücük kemiğimde durdu. "Senin ellerin, *bin yıl geçse bile tanıdık gelecek olan ellerin*... Bir gün Alzheimer olsam bir gamzelerini unutmam, bir de ellerini."

"Yosun yeşili gözlerimin hatırı kalır," diye konuştum. "Saçlarım... Dayanamaz, dökülür avucuna."

"Tamam," diye kabullendi. "Dökülmesin saçların, ağlamasın gözlerin..."

Sağ göğsümün altındaki teli baş ve işaret parmağıyla kavradı, o sırada başparmağı nazikçe göğsümün altında nefes alan damara dokundu. Kalbimi besleyen damar, şimdi parmaklarının altındaydı, göğsüm heyecan içinde inip kalkıyordu. Sertçe yutkundum. Yanaklarımın kızardığına hatta kızarmakla kalmayıp en sevdiğim renge, *mora* döndüğüne yemin edebilirdim. Omuzlarında olan ellerim çıplak göğsüne kaydı, göğsünün üzerinde iki tane küçük, kahverengi ben vardı. Hafifçe gülümsedi, köprücük kemiğimin üstünde duran dudakları genişledi.

"Sen nasıl bir şeysin böyle?" diye sordu, sesi kısıktı. "İnsan insana böyle tutulur mu, Hare *Güz*?"

"İnsan insana böyle tutulurmuş, Akif *Selim*."

Akif Selim'in alt dudağı üst dudağımı kavradı ve usulca öptü. "Durmalıyız," dedi en sonunda kesik bir nefesle. "Böyle bir yerde

değil," diye konuşmaya devam etti. "Gözlerinin içini göremediğim, seni güzelce öpemediğim, ruhunu sevemediğim bir yerde değil..."

Hafifçe eğildi, dudakları nefes boşluğuma değdi ve kırılmış çocukluğumun yanmış kalbini öptü.

O an kalbimin tam üzerine sıcacık bir şey süzüldü; gözyaşı mıydı, bilmiyordum; sadece öyle hissetmiştim. Duş başlığı başımızın üzerindeydi, bu yüzden de pek emin olamamıştım. "Boynum daha iyi," diye konuştu durgun bir ses tonuyla. "Teşekkür ederim."

Derimi döver gibi atan kalbimi sakinleştirebilmek adına banyodan ilk önce ben çıktım, Akif Selim'in dolabından gri bir *sweatshirt*, altıma ise ince belime oldukça bol gelen bir eşofman buldum. Eşofmanın iplerini öyle germiştim ki ön kısmı tuhaf duruyordu. Bu duruma aldırmadım ve çiftlik evinin bahçesine çıktım.

"Saçlarını neden kurutmadın?" Başımı yana eğdim, gözlerimi bedeninde gezdirdim. Üzerine siyah kapüşonlu *sweatshirt* ve altına da siyah eşofman giymişti.

"Sen neden kurutmadıysan ben de ondan dolayı kurutmadım."

"Bana bir şey olmaz," diye mırıldandı. "Hem unuttun mu o gün nasıl ateşlendiğini?"

Umursamazca omuz silktim. Gözlerimi koyu gözlerinden çektim, bahçede gezdirdim ve tam da bu sırada kurumuş olan çimenlerin içinden tüyleri kahverengi, karnı beyaz, yavaş yavaş yürümeye çalışan bir tavşan gördüm.

"Yok artık," dedim, sesim şaşkındı. "Oradaki şey bir tavşan mı?"

Akif Selim'in gözleri, baktığım noktayı buldu. "Sanırım," diye konuştu. "Dur, ben bir bakayım."

Bir elini eşofmanının cebine kaydırdı, kahverengi toprağın üzerinde kalakalan tavşana doğru ilerlemeye başladı. Tavşan'ın kan kırmızı gözleri bizi bulduğunda korkuyla kaçmaya çalıştı ama sağ ayağı sendelediği için hızlı hareket edemedi.

"Korkutma, yaralı galiba," dedim, sesim sakindi. "Çok korkmuş zaten."

Akif Selim, yavaşça eğildi ve her yanı çamura bulanmış olan tavşanı avucunun içine aldı. Sağ ayağının üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı, tüylerine yapışmıştı.

"Sahiden de yaralanmış," diye mırıldandım. Bir elim yaralı olan bacağına dokundu, diğer elim ise nazikçe başını okşadı. Akif Selim küçük tavşanı avucumun içine bıraktı, tavşan sanki avucumun güvenli bir yer olduğunu hisseder gibi oraya sindi ve küçük ağzından titrek bir nefes bıraktı. "Canı yanıyor, ne yapacağız?"

"Veterinere götürmemiz lazım," diye yanıtladı. "Ürgüp'e gitmemiz, en az bir saati bulur, o zamana kadar da veteriner kapanır. Büyük şehir değil ki nöbetçi kalsın. Yarın götürürüz artık."

"Ya ölürse?" diye sordum endişeli bir ses tonuyla. "Biz bir şeyler yapamaz mıyız?"

"Veteriner bir arkadaşım var, arayıp sorayım." Akif Selim eşofmanın cebinden cep telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç saniye baktı, arkadaşının numarasını bulduktan sonra telefonu kulağına götürdü. Yanımdan birkaç adım uzaklaştı, gözlerimi yaralı tavşana çevirdim.

"Annesiz mi kaldın?" diye konuştum, gözlerim buğuluydu. "Sakın üzülme, tamam mı? Artık biz varız, kurtaracağız seni."

Akif Selim hâlâ telefondaydı. Bir anlığına gözleri, buğulu gözlerimle buluştu. *Sorun yok,* dercesine tebessüm etti. Burukça gülümsedim.

"O benim sevdiğim adam," diye fısıldadım uzun, kırmızı damarları gözüken kulaklarına doğru. "O da annesiz, biliyor musun? Ama artık ben varım; herkesten çok, her şeyden çok. Benim için de yalnızca Akif Selim var; herkesten çok, her şeyden çok."

Akif Selim, telefonu kapatıp bize doğru geldi. Bir eli, saçlarını buldu ve gözlerinin önüne düşen gece karası saçlarını eliyle düzeltti. "Bu fındığı yarın götürebiliriz ancak," diye konuştu. "İbrahim'i aradım ama müdahale etmemiz doğru olmazmış. Kan durmuş zaten, yaralı tarafına dikkat edelim, yarın götürürüz."

"Götürürüz değil mi, Akif Selim?"

"Götürürüz, Hare Güz."

Burukça gülümsedim. "Burnundan öperim," diye konuştu, hafifçe burnuma doğru eğildi ve pamuk kadar yumuşak bir öpücük bıraktı. "Haydi gel, bakalım şu fındığın işine."

"Fındık mı olsa adı?"

"Bilmem," dedi. "Pamuk da olabilir?"

"Hımm..." Akif Selim'in bir eli nazik bir şekilde belimi kavradı, beni kendine doğru çektikten sonra belimdeki elini, omzuma koydu. Dudakları başımı buldu, saçlarımın kokusunu içine çekerek öptü. "Fındık olsun."

"Biz sahiplensek ne olur ki ya?"

"Biz nasıl bakacağız ki ya?" diye sordu beni taklit ederek.

İstemsizce gülümsedim. "Ama beni taklit ediyorsun ki ya." Sesim gülümsüyordu.

"Etmiyorum ki ya."

"Akif Selim!"

"Güz!"

"Yapma!"

"Yapma!"

Yaralı tavşanı, şöminenin yanında duran siyah minderin üstüne yavaşça bıraktım. "Çok güzel," diye mırıldandım. "Dişi mi erkek mi sence?"

"İnşallah erkek değildir. Gerçekten de sahiplenelim mi istiyorsun?"

"Evet." Sesim kırıktı. "Annesi yok; baksana, yapayalnız. Niye erkek olmasın ki?"

"Kız olsun işte. Boş ver erkeği."

"Tavşanı da kıskanmazsın yani," dedim. "O bir tavşan, Akif Selim. Ertan değil."

Gözlerini kıstı. "Anladın demek... Neden anladıysan o gün beni kıvrandırdın?"

"Kıvrandırmadım, sana öyle gelmiş. Sahipleniyoruz o zaman?"

"Tamam, gök yüzlü, tamam. Yine kandırdın beni." Hafifçe eğildi. "Ayrıca kıvrandırdın."

"Gök yüzün müyüm sahiden?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Gök yüzlümsün, sahiden."

Avucumun içiyle Fındık'ın yumuşacık tüylerini okşadım. "Ne yer ki?" diye sordum. "Maydanoz sever mi sence?"

"Deneriz." Akif Selim ayağa kalktı, mutfağa ilerledi ve birkaç dakika sonra yıkadığı maydanozla döndü. Fındık öyle yorgundu ki Akif Selim'in getirmiş olduğu maydanozu görmedi bile.

"Biraz uyuması gerek sanırım," diye konuştu Akif Selim. İstemsizce yüzüm asıldı. Çok mu canı yanıyordu?

"Ama asma suratını." Akif Selim, avucunun içiyle pürüzsüz yanağımı okşadı. "Söz veriyorum, kurtaracağız."

"Söz mü?"

"Söz."

Hafifçe gülümsedim.

"İyi madem," dedim. Bu sırada Akif Selim, tavşanın yaralı olan ayağına baktı, tavşan öyle sessizdi ki bu, bende daha çok ağlama isteği uyandırmıştı. "Çok mu kötü?"

"Kurtarılır," derken sesi sakindi. "İbrahim iyi bir veterinerdir, ilgilenecektir, merak etme."

Avucumu yanağına yasladım. "Bu yara kurtarılır mı?" diye sordum, Akif Selim'in direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum.

"Konumuzun hâlâ Fındık olduğuna emin miyiz?"

"Bu yara kurtarılır mı, Akif Selim?" diye sordum bir kez daha.

"Şömineyi yakacağım, saçlarını kurutacağım," dedi, dudakları yukarı doğru zorlukla kıvrıldı, burukça gülümsedi. "Daha sonra yemek yapacağım ve karşılıklı kırmızı şarap içeceğiz."

XX

KÖRDÜĞÜM AŞK

♪ Sezen Aksu, *Hazan* ♪

İki gün sonra

"Ne kadar kaldı?" diye sordum. "Yarım saate Ürgüp'te oluruz."

"Eve gidince ne yapacaksın?" diye sordu Akif Selim. "Duş alırım, sonra belki film izlerim. Sen ne yapacaksın?"

"Evlilik tarihimizi öne çekeceğim."

İstemsizce öksürük krizine girerken bir günde ikinci kez bunu dile getiriyor oluşundan dolayı şaşkındım. "Sen tek başına evleniyorsun galiba."

"Vallahi bir kız var, baş belası... Müsaitse onunla evlenmek istiyorum." Ardından ekledi: "28 Mayıs nasıl, iyi mi?"

"İki ay sonrası mı?" Düşünür gibi yaptım. "Korkarım ki o gün başka bir nikâhım olacak."

Bir anda bakışları bana döndü. "Çok komik," dedi, sesi eğlenceliydi. "Hatırlat, buna bir ara söveyim."

"Ne kadar ayıp... Müsaitim, olur."

"Olmasın bir, sen o zaman gör. Ayrıca seni götürmek istediğim yer de o zamanlar daha sıcak, daha güzel."

"Sürpriz olmayacağını söyle..."

"Ne yazık ki sürpriz."

Konağın demir kapısının önünde durduğumuzda Akif Selim işlerini halledebilirse bugün, halledemezse tarihi yarın alacağını söylemişti fakat onun öncesinde yapmamız gereken işlemler var diye de eklemişti.

"Yarın alırım seni," dedi yanağıma öpücük bırakırken. "Dikkat et kendine."

Yanağından öptükten sonra, "Tamam," dedim. "Ben de yavaştan hazırlıklara başlayayım."

Konağın kapısında bekleyen Salih ağabey kapıyı açtığında Akif Selim çoktan gitmişti. "Kolay gelsin."

"Sağ ol, Hare Güz kızım. Hoş geldin."

"Hoş buldum, ağabey. Ne var ne yok? Halam nerede?"

"Salondaydı en son; yine bir programa dadanmış, onu izliyor."

"Keyfi yerinde mi?"

"Sabahtan beri seni soruyor, görünce daha iyi olacaktır."

"Tamam," dedim. "Uğrayayım yanına."

Dakikalar sonra halamı gerçekten de pürdikkat televizyon izlerken yakaladım. "Ben geldim."

Bana kırgın bir ifadeyle baktı. Siyah tülbendini düzelttikten sonra, "Hoş geldin," dedi, keyfi gerçekten yoktu. "Neden keyfin yok?" diye sordum dolan gözlerle bana bakmaya devam ederken.

"Sen yoksun... Hem de iki gündür. Nasıl olsun keyfim?"

"Ya ben sana kurban olurum, Verda Sultan."

Dizinin dibine çöktüm ve başımı dizine koydum. "Sadece iki gün yoktun. Aylar sonra evlenip tamamen gideceksin, o zaman ne yapacağım?"

"Ben yine bu evin kızı olacağım, halacığım. Yapma böyle..."

"Aldırma sen bana. Öyle kötü oldum. Zeynep de olmasa kafayı yerdim herhâlde."

"Oy, üzüldün mü sen?" Yanaklarını sıktım. "Gıdıklarım vallahi! Gülümse hemen!"

Ellerim yavaştan karnını bulduğunda, "Ay tamam, tamam!" dedi bir yandan gülümserken.

"28 Mayıs'ta evlenmeyi düşünüyoruz," dedim, ilk önce şaşırmıştı, ardından gözleri dolmuştu.

"56 gün sonra yani?" *Evet* anlamında başımı salladım. "Hayırlısı olsun, kızım. Yavaştan başlarız o zaman hazırlıklara."

"Başlarız, halacığım," diye mırıldandım saçlarımı okşarken. "Kimimiz eksik ki? Başlarız tabii..."

Biraz sohbet ettikten sonra odama geçmiş, kıyafetlerimi kirli sepetine atmış ve duşa girmiştim. Kısa bir süre içerisinde duş alıp, banyonun buharlı havasından sıyrılıp odama geçtim ve çantamın içinde çalan telefonuma uzandım.

"Alo?"

"Telefonu neden yanında taşıyorsun, Hare Güz? Müstakbel kocan sana istediği an ulaşabilsin diye, değil mi?" Sabırsız bir nefes verdi. "Her neyse... İlk aramamda açtığın için teşekkürler."

Gözlerimi devirdim. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Çünkü bir şey oldu sandım. Az kalsın halanı arayacaktım."

"Sakin..." Bir yandan tebessüm ediyordum. "Duştaydım."

"Islaksın yani..." Sesi sonlara doğru kısılmıştı. "Bornozlusun..."

"Öyleyim," diye kekeledim.

"Islak ve mükemmel koktuğuna eminim... Hare Güz... Yanıma mı kaçsan?"

"Akif Selim!" dedim kızgın ses tonumla ama başarabildiğimden şüpheliydim.

"Müstakbel kocam diyecektin herhâlde?"

"Şey... Hayır. Islağım, bornozluyum ve mükemmel kokuyorum diyecektim."

Akif Selim sessizce fısıldadı: "Siktir." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Ben niye aramıştım ya?" dedi sonra, "Aklımı başımdan alıyorsun, yavrum... Akıl koymadın ki adamda. Hatırlayınca mesaj atayım."

"Tamam, ben de üzerimi giyineyim," diye mırıldandım. Telefonu kapattım, yatağın üzerine bıraktım. Bu sırada ekranda ismini gördüm.

Sevgilim: *"Kırmızı severim. Kırmızı giysene."*

Mesajına cevap vermedim, iç çamaşırı çekmecesini açtığımda sertçe yutkundum çünkü ilk gözüme takılan şey kırmızı iç çamaşırı takımı olmuştu. Ellerim o takımı bulmuş, aynaya bakmadan üzerime geçirmiştim. Siyah atlet ile siyah, uzun kollu geceliğimi de giydikten sonra saçlarımı banyodan aldığım kurutma makinesiyle kuruttum ve bileğimdeki siyah tokayla topladım. Kâkülümü de kalın fırçayla düzelttikten sonra tekrar odaya döndüm ve Akif Selim'den gelen mesajları okudum.

Sevgilim: *"Yarın seni öğleden sonra üç gibi alırım. Birkaç belgeyi ben hallettim. Sana kalan sadece iki vesikalık fotoğraf ve kimliğin..."*

Hare Güz Üstün: *"Tamam.* :,) Öpücüklü..."

Sevgilim: *"Islak ve öpücüklü... Sevdim bunu..."*

Son mesajı bu olmuştu. İçimde enerji vardı ama buna rağmen çok yorgun hissediyordum. Yatağın içine girdim ve üzerime yorganı çekip gözlerimi kapattım. Sonra yaklaşık on gündür yanına uğramadığım babaannem aklıma geldi. Uykum ağır bastığı için yerimden kıpırdayamamıştım ama uyandığımda ilk işim, babaannemi ziyaret etmek olacaktı.

Sanki uyuduğum anın üstünden saatler geçmişti, yatağımda doğruldum ve siyah panduflarımı giydikten sonra babaannemin odasına gitmek için odadan çıktım. Dakikalar sonra babaannemin odasındaydım, içeri girdiğimde gözlerimiz birbiriyle buluştu.

"Babaanne," diye fısıldadım. "Uyanmışsın."

"Hiç uyumadım ki... Hep seni izledim, buradan..."

"Nasıl yani?"

Elini, elime uzattı. Saniyeler sonra yanındaydım. Büyük bir pencere vardı, aşağısı uçurumdu... O pencere, uçuruma açılıyordu.

"Çok az kaldı." Uçurumun oradaydım, üzerimde beyaz bir elbise vardı, buğulu gözlerle denizi izliyordum. "Uçurumdan aşağı düşeceksin. Söylesene, buna nasıl dayanacaksın?"

"Babaanne, ne diyorsun? O uçurumda değilim ben." Burukça gülümsedim. "İlaçlarını almadın mı sen? Yanındayım."

"O senin ruhun, kızım." Elini tutan elimi çekti. "O kolye, boynuna doladığın halattan farksız."

Boynumdaki kolyeye baktım, Akif Selim'in benim için aldığı kırlangıç kolyesi boynumdaydı. Duş alırken çıkarmamış mıydım?

"Sen onu daha tanımıyorsun ki... Tanısan çok seversin."

"Sen de tanımıyorsun ki Hare Güz'üm... Vazgeç..."

"Vazgeçemem, âşık oldum."

"Bu aşk, senin sonun olacak."

Sonra dizlerimin üstüne çöktüm. Nefes alamıyordum. Pencerenin camı patladı, sesi boğazımı kesti. Babaannem yoktu. Evin içine, uçurumun evini dolduran tuzlu su karıştı. Tuzlu su ilk önce gözlerimi, ardından boğazımı yakmıştı.

Boğuluyordum. Nefes alamıyordum. Çırpındım, o kadar çok çırpındım ki gücüm tükendi.

Gözlerimi açtım, her şey buğulu karanlıktan ibaretti. Gözlerimi kapattım, dibin de dibi olduğunu o zaman anladım. Gözlerimi açtım, birinin kollarındaydım, sırılsıklamdım, nefes alabiliyordum ama nabzım durmuştu.

Nabzım durmuştu.

Yataktan sıçrayarak uyandığımda komodinin üstünde duran gece lambasını yaktım ve her şeyin kötü bir kâbustan ibaret olduğunu anladım.

Göğsüm ağrıyordu.

Banyoya geçip suyu açtım ve gördüğüm rüyayı suya anlattıktan sonra kendimi sakinleştirmek adına birkaç dakika bekledim. *Bir, iki, üç,* diye fısıldadım. *Üç, iki, bir.* Geçti. İyiydim. Bu, beni biraz olsun rahatlatmıştı. Babaannem her kötü rüya gördüğümde ve ona anlatmak istediğimde, *bana değil suya anlat, rahatla,* derdi. Rüyada yaptığımın aksine çıplak ayaklarla odadan çıktım ve hiç tereddüt etmeden babaannemin odasına geçtim.

Her şey bıraktığım gibiydi. Kalbinin sesini odaya yayan alet çalışmaya devam ediyordu. Üzeri değişmişti, saçları eskisinden daha da beyazdı.

"Kaç günden beri gelemedim, babaanne... Özür dilerim. Seni çok özledim."

Titrek bir nefes verdim.

"Rüyama geldin, çok mu kızdın bana? Kızma artık, söz veriyorum, bir daha seni bu kadar ihmal etmeyeceğim. İki ay sonra evleniyorum. Evet... Bu, bana da çok tuhaf geliyor ama tıpkı hayallerimdeki gibi her şey, severek evleneceğim. Haftada üç gün, beraber ders çalışıyoruz. O buradan gitmek istiyor, bu konuyu biraz daha erteledik ama... Ne kadar erteleyebiliriz, bilmiyorum. Mimarlık ya da psikoloji istiyorum ama buradan gidersek çok zor olacak, biliyorum. Yine de ben her şeyin altından kalkarım, değil mi?" Babaannemin elini öptükten sonra, "Lütfen uyan artık," diye fısıldadım kulağına doğru. "Seni çok özledik."

Babaannemin yanından ayrıldıktan sonra bir şeyler atıştırmak için mutfağa inmiştim.

"Yeşim abla?"

Kafasını içine soktuğu buzdolabından çıkardı ve bana baktı. "Hare Güz'üm! Kız nerelerdesin sen ya?"

"Çiftliğe gittik de... Çok yağmur yağdı diye orada kalmak zorunda kaldık."

"Kız... Anlat bakalım, neler yaptınız? Nasıl geçti gününüz?" Sesindeki imayı anlamak zor değildi.

"Halam duyacak Yeşim abla ya! Sorma şöyle şeyler."

"Tamam, tamam. Aç mısın, kuzum? Yemeği bir saate hazırlayacağım. O zamana kadar ıspanaklı börekten ye, mideni tutsun."

Büyük, ahşap masanın üstünde duran tabaktan bir tane börek aldım ve ısırdım. "Acıkmışım valla." İkinci böreği bitirmiş, üçüncüye

geçecektim ki, "Yemek yiyemeyeceksin," dedi ve börek tepsisini masadan alıp fırına koydu.

Yaklaşık yarım saat sonra Yeşim ablayla beraber masayı kurmuştuk. "Minik, sen de mi yardım ediyorsun bize?"

"Evet..." dedi Yeşim ablanın kızı. "Annem, *bana yardım et hep böyle,* diyor."

"Aferin," dedim börekten bir tane eline tutuştururken. "Haydi, bunu ye bakalım."

Yeşim ablanın kızı Ayşegül tekrardan mutfağa geçerken Zeynep, çoktan masaya geçmişti. "Hayırlı olsun," dedi güler yüzle. "Nikâh tarihini belirlemişsiniz."

"Evet," dedim. "Kesin bir şey yok ama yarın kesinleşir."

"Çiftlik nasıldı?"

"Güzeldi," diye mırıldandım.

"Hare Güz... Ben sana bir şey soracağım." Gözleri kapıyı kontrol etti. "Akif Selim'in İstanbul'da bir kız kardeşi mi var?"

Sertçe yutkundum. "Bu nereden çıktı?"

"Seçkin, çiftlikte olduğunuz gün ailesiyle beraber Osman amcadaymış. Ayda teyzeyi Akif Selim'le konuşurken görmüş. *O senin kız kardeşin, nasıl onu yok sayarsın,* gibi şeyler söylemiş... Ayda Teyze, birkaç gün önce İstanbul'dan kızı aldırmış. Ben olayı kurcalama dedim ama... Kurcalamayalım, değil mi?"

"Kurcalamayalım," dedim bakışlarımı ondan kaçırırken. "Nereye götürmüş peki kızı?"

"O kısmı bilmiyoruz," dedi. Titrek bir nefes bıraktım. Evet, bu Akif Selim'in özeliydi ama son günlerde o kadar tuhaf davranıyordu ki tek başıma onunla ve geçmişiyle mücadele edemiyordum. "Zeynep... Akif Selim'in annesi bir kazaya kurban gitmiş. Tesadüfen İstanbul'daki çiftlik evinde kız kardeşiyle karşılaştım. İkiz kardeşi Mehveş de sakat kalarak kurtulmuş... Öyle masum ki... Gözleri görmüyor üstelik, biliyor musun? Çok üzüldüm."

"Neye üzüldün?" diyerek salona girdi halam. Gülümseyerek ikimize bakıyordu.

"Hiç," dedim toparlamaya çalışırken. "Zeynep, düğün için bir elbise bakmış. Bedeni kalmamış, onu diyordum."

Sabah erkenden uyanıp kahvaltımı yapmış, halam ve Zeynep'le birer kahve içip kalkmıştım. Şimdi ise birkaç dakikalığına Arif amcaya uğrayacak, ardından kahvemi ve zeytinli böreğimi alıp uzun zamandır gitmediğim tepeye gidecektim.

Yaklaşık bir senedir gitmediğim o tepeye...

Ellerimi siyah kabanımın ceplerine koydum, dudağımda asılı kalan bir tebessümle yürümeye başladım. Çarşı buradan on beş dakika kadar sürüyordu ve ben neredeyse o yolu yarılamıştım. Arif amcanın dükkânının önüne geldiğimde saate baktım, ikiye on vardı. Bu sırada Akif Selim'e evde olmadığıma, isterse birkaç işimi hallettikten sonra yanına gidebileceğime dair bir mesaj atıp telefonu çantama koydum ve dükkâna girdim.

"Arif amca?"

"Hare Güz... Ne güzel sürpriz bu böyle..."

"Nasılsın? İşlerim vardı, halletmeden önce sana uğrayayım dedim."

"İyi yaptın. Nasıl gidiyor evlilik hazırlıkları? Akif Selim sabah uğradı yanıma. Birkaç yeni müşteri yönlendirmiş bana, sağ olsun. Bizim kerata çok heyecanlı."

Gülümsedim. "Ben de çok heyecanlıyım. İyi gidiyor... İşler nasıl?"

"İşler biraz kesat ama buna da çok şükür, kızım."

Zihnimde dönüp dolaşan şeyi sorup sormamak arasında kalmıştım. "Allah yükünü alsın, Arif amca. Şeyi soracaktım... Siz... Ne zamandan beri tanışıyorsunuz Akif Selim'le?"

"Yirmi yaşından beri," dedi, ardından ekledi: "Amerika'da okumaya gitti, o aralar hiç görüşemedik ama ne zaman Ürgüp'e dönse hep yanıma uğrardı."

"Anladım... Annesiyle ilgili bir şeyler anlattı mı hiç?"

"Hayır," dedi. "Neden sordun ki, güzel kızım?"

"Hiç... Öylesine..."

"Sadece yıllar önce olan bir kazadan bahsetmişti."

"Anladım. Kolay gelsin, Arif amca."

İlk önce her zaman gittiğim yerden zeytinli bir poğaça, şekersiz sütlü kahve almıştım. Kahve dükkânından çıkmak üzereydim ki arabasına yaslanmış, beni bekleyen bir çift kara göz gördüm.

"Yanına gelmemi bekleyemedin, değil mi?"

"Bekleyemedim," dedi. "Acıktın mı? Bekleseydin, hastaneden sonra Ziggy'ye kahvaltıya giderdik."

"Kahvaltı yapamadım, sadece kahve içtim ama onu da midem çok almadı."

"Daha iyi ya... Sağlık raporu için hastaneye gideceğiz. Aile hekimine onaylattıktan sonra belediyeye gidip başvuracağız."

İkimiz de araca bindiğimizde, "Bilseydim almazdım kahvemi," dedim. "Soğuyacak şimdi."

"Dert ettiğin kahve olsun, canımın içi. Onu da alırım ben sana."

"Canının içi miyim sahiden?"

"Öylesin, fındığım."

Akif Selim'le ilk başta hastaneye geçmiş, sağlık raporu için kan vermiştik. Yarım saat içinde rapor çıkmış, aile hekimi onaylamıştı. Ürgüp Belediyesi'ne gidip *28 Mayıs 2019* tarihine gün almıştık.

"Heyecandan duramamak böyle bir şeymiş." Gülümseyerek ona baktım ama o oldukça düşünceli bir şekilde, kısık gözlerle yolu izliyordu. "Canın mı sıkkın?"

"Yok, dün gece pek uyuyamadım. Uykusuzum, ondandır."

"O zaman bizi kendimize getirecek iki kahve?"

"Bu sefer bendensin," dedi ve göz kırptı. Dakikalar sonra beni almış olduğu kahve dükkânına geldi; kendisine sade filtre kahve, bana da şekersiz, sütlü kahve aldı. "Arabada mı içeceğiz? Hava soğuk ama güneşli bir yer bulursak iyi olur."

"Gel, seni sihirli tepeme götüreyim."

Arabanın anahtarlarını bana uzattı. "Kızım sana emanet, fazla yorma." İkimiz araçta yerlerimizi değiştirdikten sonra ezberlediğim tepeye doğru yol almaya başladım.

"Böyle de güzelmiş," dedi keyifle.

"Babam öğretti. Keşke tanışabilseydiniz... Eğer yaşıyor olsaydı iyi anlaşacağınıza o kadar eminim ki..."

"Keşke," dedi dişlerini sıkarak. Sesindeki alevli rüzgârı fark etsem de üstünde durmadım. "Tanışabilseydik."

Dediğim tepeye geldiğimizde Akif Selim araçtan inmişti. Hava yavaş yavaş kararıyordu, Ürgüp'ün ihtişamlı manzarası ve güzelliği ayaklarımızın altındaydı. Adımlarım tepenin ucuna geldiğinde burnumdan derin bir nefes aldım. "Çok güzel, değil mi?" diye sordum aldığım nefesi bırakırken.

"Hani bir gün demiştin ya... Yalnızken çok kitap okudum. Başka dünyalar keşfettim, keşfettikçe yalnızlığı sevdim... Ben de senin gibi çok kitap okurum ama tarih, psikoloji ağırlıklı... Bugün sigara alırken *İstasyonda Bir Akşamüstü* isimli bir kitap gördüm. Sarı kapaklı, üstünde tren çizimi var. İllüstrasyon kadın silüetinin içinden tren geçiyordu. Kitabı aldım, birkaç sayfasına göz gezdirdim ve bir sözüyle yere çakıldım..."

Birkaç adım önündeydim, manzarayı izliyordum.

"Bir manzara oluşundan habersiz duruşun." Omzumun üzerinden ona baktım. "Öyle içime karışmışsın ki öylesine okuduğum sözde bile senden bir parça buluyorum ve yüzünü, yüzümün önüne getiriyorum... İnsan yarasını içinden dikermiş kimse görmesin, dokunamasın diye... Sen imkânsız olanı nasıl başardın, Hare Güz?"

Düğünden On Dört Gün Önce...

Üzerimdeki kan kırmızısı renginde, ince askılı elbiseye takıldı gözlerim. Elbisenin sırtında kalın ipler vardı, sırtımı az çok belli ediyordu ve omuzlarıma ince askıları düşüyordu.

Bugün 15 Mayıs'tı, düğünümüze tam olarak on dört gün kalmıştı. Öyle bir koşuşturmanın içerisine girmiştim ki... Akif Selim'le mekân konusunda bir karara henüz varamamıştık. Ürgüp'te güzel olan birkaç yer vardı ve o mekânların iç mimar tasarımını beğenmediği için kesin bir dille reddetmişti. Aklımda bir yer vardı ama o yer için çok uğraşmam gerekiyordu... Hatta belki düğünden bir gün önce orada kalmam gerekiyordu. Kınayı, büyük bir organizasyon yerine iki aile arasında, bizim konağın avlusunda yapmayı planlamıştım. O güne ait olan her şeyimi internet üzerinden beğenmiş ve birkaç gün önce sipariş vermiştim. Karar veremediğim tek şey bindallıydı, bu konuda Akif Selim'in fikrini almaya karar vermiştim.

Tekrar aynaya döndüğümde az önce düzeltilen kâkülüme baktım. Uzayan kâkülümü, az önce saçlarıma arkadan sıkı bir topuz yapmak için gelen kuaför kesmiş ve düzeltmişti.

Kan kırmızısı elbisemin altına seçmiş olduğum ince topuklu, kırmızı ayakkabıları da giydikten sonra ince deri ceketimi aldım ve konağın önünde ağaç olan müstakbel kocamı daha fazla bekletmemek amacıyla merdivenlerden indim. Gözlerim, konağın avlusunda, ince minderlerin üzerinde oturan halama takıldı.

"Hazır değilsiniz ama hâlâ."

"Ben hazırım, çiçek kızım. Zeynep Hanım'ı bekliyorum."

"Orada görüşürüz o zaman. Öptüm."

Halama kısa bir öpücük gönderdikten sonra konağın kapısından çıkmış ve beni tam olarak yirmi iki dakikadır bekleyen müstakbel kocama bakmıştım.

Gözündeki gözlüğü çıkardı ve tek kaşını kaldırıp tepeden tırnağa beni süzdü. Ardından bir eli yavaşça belime kaydı; ilk önce omzuma, daha sonra da yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

"Senin canıma kastın var ya, haydi neyse..."

"Akif..." dedim nazlı bir ses tonuyla. "Selim..."

"Hare..." dedi, sesi boğuktu. "Güz... *Güz'üm.*"

"Ben abarttım sanırım bir davete göre?"

"Hiç de abartmamışsın, fındık gibisin..."

"Akif Selim... Her şey o kadar kusursuz, eksiksiz ve güzel ilerliyor ki... Çok korkuyorum bir şey çıkacak ve bizi bambaşka yerlere savuracak diye."

Belimdeki eli sıkılaştı, alnıma da beni rahatlatmak amacıyla bir öpücük kondurdu. "Canını sıkacak hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum."

Araca geçtiğimizde Akif Selim'e belli edemesem de o huzursuzluk içimde bir yerlerde geziniyordu. Yaklaşık yarım saat sonra davetin yapılacağı yere geldiğimizde araçtan inmeden önce elimi tuttu ve nazikçe öptü.

"Dediklerimi unutma... Sen benim karımsın."

"On dört gün sonra karın olacağım."

Gergin yüzü biraz da olsa sakinleşmişti. "Öyle de olsa benim karımsın. Bunu hiçbir gerçek değiştiremeyecek."

"Değiştiremeyecek," diye fısıldadım ben de tıpkı onun gibi.

Akif Selim'le aynı anda araçtan indiğimizde elimi uzatmamı bekledi ve günlerdir yaptığı gibi sağ el parmaklarını sol el parmaklarıma kenetledi. Salona girmeden hemen önce başıyla kapının önünde bizi bekleyen halamın, Ayda teyzenin ve Osman Kıraslan'ın olduğu yere geçmiştik. Bu davet, bizim için halam ve Ayda teyze tarafından düzenlenmişti. Nişanı ve kız istemeyi toplu bir şekilde yapamamış oluşumuzun telafisiydi. Bir sürü davetli, Akif Selim'in iş yaptığı insanlar ve Akif Selim'in baba tarafından olan akrabaları gelecekti.

"Herkes geldi," dedi halam. "Zeynep de gelecek birazdan." Bu sırada Zeynep; sarı, kısa taşlı elbisesiyle Fevzi ağabeyin sürdüğü arabadan indi ve bize doğru geldi.

"Gözlerimi kamaştırdığınız bir gerçek." Ardından çantasından çıkardığı nazar boncuğunu kolumun altına taktı. "O yeşil gözlere nazar değmesin diye..."

Birkaç dakika sonra aile üyelerimiz de salona geldiğinde beraber salonun arka tarafına geçmiş ve mekânın üst katına çıkmıştık. Yukarıdan aşağıya indiğimiz merdivenin son basamağındayken, "Elini ver bana," dedi fısıltıyla. Eli nazikçe elimi kavradı ve beni insanların olduğu tarafa yönlendirdi. Bu sırada bacaklarımı titreten bir alkış tufanı koptu. Yemek masasının etrafında bizi bekleyen kırk beş kişinin önünde dans etmeye başladık. Hareketlerimiz yavaştı, içimdeki dünyayı yıkıp yerine bambaşka bir dünya kuran gözlerine baktım. Evlilik kararını kesinleştirdiğimizden bu yana hemen her an beraberdik ve o özlem hissi, beni gece uyurken bile yakalıyordu.

Alkışlar dansımız bittiğinde yeniden salonun içinde yankılanırken, "Davetimizi kabul edip geldiğiniz için çok teşekkür ederiz," dedi Akif Selim. "İlk kadehimi müstakbel karıma kaldırmak istiyorum."

Akif Selim'e ve bana ait olan kadehleri salonda çalışan garson getirdiğinde nazikçe teşekkür ettim. Akif Selim ilk önce kadehini kaldırmış ve gözlerimin içine bakarak şampanyasını yudumlamıştı. Bu sırada arka masadan gürültü dolu bir ses geldi. İkimizin başı da oraya dönerken, "Hayırlı olsun!" dedi, sesin sahibi Çetin Destanoğlu'ydu. "Yengemle beni tanıştırmadın... Ayıp ettin."

"Kaşınma," dedi Çetin'in yanına doğru ilerleyen enişte m. Herkesin gözü bizim üstümüzdeyken Çetin, oturduğu yerden ayağa kalktı ve samimiyetten uzak, öfkeli bir şekilde gülümsedi.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, yengeciğim. Rahmetli yengeme ne kadar çok benziyorsun. Kaderiniz benzemesin. Çok feci bir şekilde öldürüldü."

Akif Selim, elindeki şampanya bardağını sol tarafına fırlattı ve "Seni bu kez öldürürüm!" diye bağırdı. "Seni bu kez o çok güvendiğin baban bile elimden alamaz!"

"Canın mı yandı? Son ihaleyi benden alırken gayet keyifliydin. Oyuna ortak ederken de öy..." Cümlesini tamamlayamamıştı çünkü Osman Kıraslan, avucunu ağzına kapatmıştı.

Akif Selim, ona doğru birkaç adım attı, kimse onu engelleyemedi. Çetin Destanoğlu'nun gömleğinin yakasından tuttuğu gibi salon kapısının önüne fırlattı. Hiç zorlanmadı, sanki omuzundaki bir ceketi fırlatıyormuş gibiydi.

"Seni mahvederim!" diye bağırdı. "Elinde ne var ne yoksa alırım, Çetin. Yemin ederim, bunu yaparım."

"Annene benzediği için evlenmiyor musun lan?"

Akif Selim, kaldırdığı yumruğunu tereddüt etmeden ağzının üstüne indirdi. Elimdeki şampanya bardağı büyük bir gürültüyle yere düştü ama Akif Selim'in öfkesinin yanında bir hiçti. Kimseyi umursamadı; bana bakmadı, sesimi duymadı. Öfkesini Çetin'in yüzüne kustu. Onu ilk defa böyle görüyordum. Her zaman şöyle düşünmüştüm; ben ne zaman kontrolümü kaybedersem kaybedeyim, o hep korurdu.

Şimdi... Böyle bir günde neden bunu yapmıyordu?

Günler önce alınan bir ihale olduğunu hatırladığımda enişte*m*in, *son anda ihale mi alınır, iş zekâsı diye buna derim,* sözleri kulaklarımda yankılanmıştı.

"Âşık olduğum için evleniyorum," diye bağırdı, bu onun ikimiz için bağırarak kabullendiği ilk açık itirafıydı. "Deliler gibi âşık olduğum için! Gözüm ondan başka hiçbir şeyi görmediği için! Tek ihtimalim *o* olduğu için! Sen ne anlarsın ki? Hiç böyle sevildin mi? Kim sevdi ki lan seni, anlayasın!"

Akif Selim'in babası Osman Bey, kolundan tuttuğu gibi Akif Selim'i diğer tarafa savurmuştu. Akif Selim zorlukla durdu ve hâlâ aynı yerde, yüzü dağılmış bir şekilde kalakalmış olan bana baktı.

Selim... Yanında hiç yokmuşum gibi davranmakla kalmayıp, varlığımı ve bugünün anlamını unutup ona fırsat verişinle, bu aşka hükmen mağlup başladığımı ilk kez anladım.

Bu his kırık, küçük bir cam parçasının elime batması gibiydi, ilk başta acıtmamıştı ama saatler sonra varlığını sızlayarak belli etmişti.

XXI

KIZLARI BABALARI YIPRATIR, PERDELERİ İSE GÜNEŞ

♪ Çağan Şengül, *Veda* ♪

"Sana inanıyorum," cümlesi dudaklardan döküldüğünde devamında gelen, "Keşke inanmasaydım," cümlesi yara olur, pişmanlığın gölgesinde büyür.

Bir savaşın ortasında, kaybettiklerime ve kazandıklarıma bakıyorum. Kazandıklarım, kaybettiklerimden büyüktü ama neden öyle hissedemiyordum? Ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. "İnsanların en mutlu gününü, siz insanlar hep zehredersiniz," dedim, susmak istemiyordum. "Ama bugün, o mutluluğu kimseye yaşatmayacağım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak, mutluluğa gölge düşürmeye izin vermemek de kullanmayı bilen için iyi bir silahtır. Buradan git, Çetin."

Çetin, enîştem ve Osman Bey tarafından ayağa kaldırıldı ve saniyeler içinde gözden kayboldu. Başımı sağa çevirdim, buğulu gözlerle Akif Selim'e baktım. Sağ elinin parmak boğumlarında kurumuş kan lekeleri vardı, kalbimi ezer gibi parmak boğumlarını zedelemişti. Oturduğu yerden kalktı, birkaç dengesiz adım sonrasında yanıma geldi.

"Hiç sözünü tutmayan bir adam olmadım ama ismini ağzıma almak istemediğim o adam haddini çoktan aşmıştı," dedi, sesinde öfke kırıntıları vardı. "Özür dilerim bu geceyi mahvettiğim için."

Cevap vermedim ama eğer verseydim annesi ve kız kardeşi söz konusu olduğunda dönüştüğü kişiden korktuğumu söylerdim. Sessiz kaldım, eğer konuşsaydım dilimin altına sakladığım neşter önce beni, daha sonra da onu yaralardı.

Ona kıyamadım.

Gözlerim, davetlilerin üzerinde gezinmeye başladığında keman ve piyano çaldığı an, olay hiç yaşanmamış gibi sohbet etmeye devam ettiklerini fark ettim. Yanımdan sert bir rüzgâr gibi geçen Akif Selim, az önce indiğimiz merdivenlerden çıktı; Osman Kıraslan da arkasından onu takip etti.

"Asma suratını," dedi Zeynep sakin bir ses tonuyla. "Davetlerin, düğünlerin olaysız geçtiğini kim görmüş ki biz görelim?"

"Öyle," diyebildim ama içimde yayılan huzursuzluğa bir isim veremiyordum. "Annem çağırıyor, geliyorum."

Zeynep, halamın yanına giderken ben de Akif Selim'e bakmak için merdivenlerden çıktım, son basamağa gelmiştim ki Akif Selim'in öfkeli sesini duydum.

"O şerefsiz haddini yeterince aştı ve ben yeterince gerginim. Uzatma. Olan oldu." İçeride volta attığına emindim. "Hiç kimse anneme dil uzatamaz."

"Öfkeni kontrol altına al," dedi Osman Kıraslan. "Ayrıca yaptığın gösteri neydi?"

Zorlukla yutkundum. Ne konuştuğunun, neyi ima ettiğinin farkında mıydı? "Sana bu konuda da diğer konularda olduğu gibi hesap vermeyeceğim."

"Kararından da döndün o zaman?"

"Dönmedim," dedi durgun bir ses tonuyla. "Dönemem. Annem öldü ama o mezara ben girdim. Duygularımın, kendim için bile bir önemi kalmadı artık."

Konuşmaları öyle üstü kapalıydı ki hiçbir şey anlayamıyordum. Birkaç saniye ses kesildi, Akif Selim'in kapıdan çıkan bedenini gördüm, gözlerimi bedeninden ayırdım, başımı kaldırdım ve ona baktım. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Konu annem olunca iyi bir adam olmuyorum." İki elini, beni sımsıkı sarmalamak istercesine iki yana açtı. "Gel buraya, sevgilim."

Buğulu gözlerle ona bakmaya devam ettim. Ona gitmediğimi fark edince o bana doğru geldi, kollarını bedenime sımsıkı sardı.

"İyi hissetmiyorsun," diye mırıldandım. "Neden her şeye bu kadar öfkelisin? Son zamanlardaki tavırlarının farkında mısın?"

Kollarını yavaşça bedenimden ayırdı. "Annem hakkında ileri geri konuşmasına izin mi verseydim?" diye sordu tekdüze ses tonuyla. "Methiyeler dizemedim, bağışla."

"Şu an beni bile anlayabildiğini düşünmüyorum. Methiyeler diz demedim... Ağzını burnunu kırdın, o da yetmedi tekme tokat giriştin. Sadece daha sakin olmanı beklerdim. Öylesine bir gün değil."

Gülümsedi, alay doluydu.

"Beni anlamanı beklemiyordum zaten."

Merdivenlerden indi, o an dizlerimin üstüne çöküp ağlamak istesem de burukça gülümsedim. "Sana bile izin vermeyeceğim," dedim fısıltıyla. "Mutluluğumuza gölge düşürmene izin vermeyeceğim."

Aşağı indiğimde davetlilerin arasına karıştığını hatta onlarla oldukça neşeli bir yüz ifadesiyle konuştuğunu gördüm. Yüzünde gülümseyen bir maske vardı. Zorlukla yutkundum, boğazıma oturan o yumruyu yutmaya çalıştım ama çok zordu. Asık suratımla halam ve Zeynep'e doğru yürüdüm, Zeynep'in bana uzattığı içi su dolu bardağı kavradım ve birkaç yudum aldım.

"Güzel kızım, ne oldu, bir şey mi dedi Akif Selim?"

"Yok," diye yalan söyledim. "Bir şey söylemedi. Gerildik ya ondan."

Ayda Hanım, kendi arkadaş ortamıyla konuşurken halam, birkaç dakikalığına o tarafa geçmiş ama hemen sonra yanıma gelmişti. "Herkes ne kadar mutlu," diye mırıldandım. "Az önce olanlar hiç kimsenin umurunda değil; ne kadar kolay, değil mi? Keşke mutluluğuma gölge düşüremeyeceksiniz dedikten sonra bunu başarabilsem."

"Ortamın tadı daha fazla kaçmasın diye, kızım. Yapma böyle."

"Lavaboya gideceğim."

Halam ve Zeynep benimle gelmeyi teklif etse de bunu reddetmiş, hemen geleceğimi söylemiştim. Çalışan görevlilere lavabonun yerini sorduktan sonra soğuk suyla elimi yüzümü yıkamış ve avuçlarıma aldığım suyu boynuma çarpmıştım. Saniyeler sonra açılan kapıya baktığımda Ertan'ı gördüm.

"Özür dilerim," dedi mahcup bir ses tonuyla. "Birinin olabileceğini tahmin etmemiştim."

"Sorun yok," diyebildim sakin bir ses sonuyla.

"Senin gibi çok güzel gülen bir kadına asık surat hiç yakışmıyor," dedi gülümseyerek. "Naçizane fikrim."

"Karımın güzel gülüp gülmemesi seni neden ilgilendiriyor?"

Akif Selim'in sert sesiyle afallarken Ertan'a baktım. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sertçe yutkundu ve dağılan yüz ifadesini çabucak toparladı. Bu sırada Akif Selim onu baştan aşağı süzdü ve yüzüne yumruk atsa daha az acıtacağını düşündüğüm cümleyi kurdu:

"Buradan bakıldığında hiçbir tarafını ilgilendirmiyor, benim karım ya hani..."

"İş yaptığın adamlara karşı hep böyle kaba mısındır, Akif Selim?"

"Cık," dedi, dilini damağına vurup şaklattı ve Ertan'a *ben tehlikeliyim* der gibi bakmaya başladı. "Karımı, her yalnız bulduğunda sulanan adama, yani sana karşı nazik değilim. Çalıştığım insanlara karşı ne kadar nazik olduğumu bilirsin."

Ertan öylece kalakalırken Akif Selim, bileğimi yavaşça kavradı ve sarsılmaz tavrıyla yürümeye başladı. İçimden bir şey söylemek gelmiyordu, onu anlamayan bir insanın konuşması da gereksizdi, öyle değil mi?

"Bu gece biri elimde kalacak," dedi, kendi kendine söyleniyordu. "Kesin biri elimde kalacak bu gece."

Salona geçtiğimizde yüz ifadesini düzeltti, ardından gözleri dakikalar sonra beni buldu. "Öyle olmaz, Hare Güz," dedi. "Az daha somurt, benden ilk fırsatta ayrılacağını düşünsünler."

"Öyle olacak zaten bu gidişle."

"Nedenmiş o?"

"Çok kabasın. Sen hep böyle biri miydin? Karşımdasın ama sen değilsin gibi de."

"Kötü bir gece geçiriyorum sadece, Güz. Senden tek istediğim beni anlaman. Haydi gel, seni tanıştırmak istediğim insanlar var."

Hiçbir şey demeden yüzüne baktım. Sessizliğimi kabulleniş olarak algıladı; bileğimdeki eli, avucumun içine kaydı. "Amcam Ferdi Kıraslan, yengem Melike."

"Tanıştığıma memnun oldum. Nasılsınız?"

"İyiyiz, güzel kızım," dedi yengesi. "Çetin'e çok takılma sen... Hep böyledir o."

Amcası Ferdi Bey gülümseyerek ikimize, daha sonra da karısına baktı. "*Bu haylazı alan çok uğraşacak,* derdim de hep, *benim Akif'imi alan yaşadı,* derdin. Geçmiş olsun, kızım."

İstemsizce gülümsedim. "Akif Selim benim şansım," diye mırıldandım, ona kırgındım ama şu an bunu göstermenin yeri değildi. "Dünyanın en güzel şansı."

"Bu kız sana her şey olmuş, Akif Selim," dedi derin bir iç çekerek. "Allah mutlu mesut etsin."

"Akif Selim'i bile diz çöktüren kadın... Ne diyelim, oğlum... Allah tamamına erdirsin."

İkimiz de teşekkür edip yanlarından ayrılırken hemen yan taraftaki Arman Soydere'nin ailesinin masasına gelmiştik. "Merhaba," dedim Aysun Hanım ve Vali Bey'e gülümseyerek. "Nasılsınız?" Aysun Hanım şampanya kadehinden birkaç yudum alıp birleşmiş olan ellerimize baktı.

"Akif Selim oğlum yine şaşırtmadı, turnayı gözünden vurdu. Darısı bizim oğlana."

Bakışlarım çok kısa bir anlığına Arman'ı buldu. "İnşallah," dedi.

"Diğer misafirlere de selam verelim, sonra ben Arman'ı sıkıştırayım." Akif Selim'in iş yaptığı birkaç kişiyle daha tanıştıktan sonra aynı masayı paylaşan ailemizin yanına geçmiştik. Bir sürü tatlı ve şampanya servis edilmişti; edilmeye de devam ediyordu. Hep beraber birkaç sohbete daha girmiş ve tanışma adlı davet gecemizi bir talihsizliğe yer vermeden kapatıp herkese geldiği için teşekkür etmiştik.

Akif Selim konağa giden yolu es geçip başka bir yere dönerken buna bile sesimi çıkarmadım ve üstümdeki ince, deri ceketi çıkarıp arka koltuğa bıraktım. Bu yolu biliyordum, Akif Selim beni, onu götürdüğüm tepeye götürüyordu. Yaklaşık on dakika sonra arabayı o tepede durdurdu ve bir şey söylemeden arabadan indi. Birkaç saniye bekledikten sonra ben de indim ve kirpiklerimin arasından, durgun bir göl gibi düşünceli olan Akif Selim'in yüzünü izlemeye başladım.

"Bu mevzu bizim hep içimizde kalacak, Hare Güz." Titrek bir nefes verdi. "Dayanabilecek misin?"

Mevzu diye bahsettiği annesiydi.

"Ben seninle her şeye dayanırım, Akif Selim. Sadece beni, seni anlamamakla suçlama, ne olur. Buna katlanamıyorum."

"Sen beni anlıyorsun, değil mi?" diye sordu, kendine bir şeyler ispat etme çabasındaydı. "Sen herkesten çoksun. Ben bu hislere çok körüm, kör kuyuyum ben. Kör kuyuya o kadar çok baktım ki..." Gözlerimin içine bakıyordu. "Gerçekten de insan, mücadele ettiğine benzememek için uğraşırken kendini kaybettiğinin farkında olamıyormuş. Ben kuyu dibiyim. Kör de kuyu da benim."

"İyileşeceksin," dedim. "Yeniden başlayacağız, dedik. Unuttun mu o geceyi? İstanbul'u?"

"Unutmadım," dedi. "Bir gün ölsem, yine unutmam."

"Özür dilerim," dedi bir kez daha. "Bu geceyi mahvettiğim için, seni üzdüğüm için... Her şey için, sevgilim."

Eline uzandım, vücudunu kıpırdatmadan başını bana doğru çevirdi. Ona bir daha öyle bakamayacakmışım gibi hissettiren her şeyi zihnimin derinliklerine gömdüm.

Her şey felakete sürüklenebilirdi ama biz yan yanaydık.

Yan yanaysak her şeyi aşarız, Selim.

Düğünden 8 Gün Önce

Günler sonra erkenden uyanabilmiş ve bahçıvan tulumumla botlarımı giydikten sonra bahçeyle uğraşmaya başlamıştım. Akif Selim'in benim için gönderdiği güllerin ve çam ağaçlarının uzun zamandır bakımını Fevzi ağabey ya da Salih ağabey yapıyordu. Gerçekten de çok güzel ilgilenmişlerdi, dudaklarımın arasından titrek bir nefes bırakırken günlerdir göğüs kafesimde nefes alan bu huzursuzluğun adını koymaya çalışıyordum.

Zordu. Ne için savaştığını bildiğinde her şey daha kolaydı ama nedenini bilmediğim bir savaşın ateşini göğüs kafesimde taşıyordum. Üstelik o kömür karası karanlığın sahibi olan gözler her zaman, her an üstümdeydi. Sadece birkaç gündür görüşemiyorduk, belki de huzursuzluğum bundandı. Gözlerinden gözlerime uzanan köprünün tam ortasındaydım. Bir yanım köprüden akan nehrin taşmasından korkuyordu, diğer yanım ise o nehrin kalbimi kurutmasından.

"Hare Güz?"

Düşüncelerimin nedeni olan adamın endişeli sesini duymamla elimdeki makası bıraktım ve arkamı döndüm. Akif Selim, bir ceket gibi bedeninde taşıdığı yakışıklılığıyla karşımdaydı. Siyah takım elbisesi, siyah kravatı ve koleksiyon yaptığına emin olduğum siyah gözlükleriyle...

"Dalmışım," diye mırıldandım, sesim keyifsiz çıkmıştı. "Neden geldin?"

"Neden mi geldim?" diye sordu şaşkınlıkla. "Yaklaşık sekiz gün sonra karım olacak insanın da beni özlediğini düşündüm ve onu görmeye geldim. Görürsen söyle, bana şekersiz Türk kahvesi yapsın. Tam da şuraya..." Eliyle bahçedeki masayı gösterdi. "Getirsin."

Başka bir şey demeden masaya geçtiğinde ben de mutfağa geçmiş ve istediği gibi yoğun Türk kahvesi yapmıştım. "Hare Güz?" dedi ben kahveyi önüne bırakırken. "Neden böylesin?"

İçimin huzursuzluğundan bahsetmezsem çıldıracakmış gibi hissediyordum. "O geceden beri huzursuzum, Akif Selim. Neden anlamıyorsun beni?"

"Anlatmazsan anlayamam," dedi yumuşak ses tonuyla. Elimin tersini avucunun içine aldı, dudaklarını yaklaştırdı ve yavaşça öptü. "Neyin var, fındık kızım?"

"Sen bana tuhaf davranıyorsun," dedim, sonra güldüm. "Bilmiyorum ki... Duygusal hissediyorum..." Gözlerimle etrafı kolaçan ettim. "İstediğin gibi kimseye düğünden sonra yurt dışına gideceğimizi ve orada yeni bir hayata başlayacağımızı söylemedim. Akif Selim... Bana neden hiçbir şey anlatmıyorsun?"

Gergin bir tavırla dudaklarını dişlerken, "Anlatacağım ama şimdi değil, yalnızca bana güven, Güz. Her şey yolunda," dedi. "Gidiyoruz diye üzülüyorsun, anlıyorum ama biraz fazla üzülüyorsun... Diğer durum da mı işin içinde? Regl mi oldun sen?"

"Her şeyi de anla zaten," diye söylendim.

"Bende bunun çaresi var aslında," dedi, kahvesinden birkaç yudum aldı. Dünyanın en güzel kahvesini içiyormuş gibi gözleri keyifli bir ifadeyle kısılmıştı. "Beşinci kahveni içiyorum, altıncısında nerede oluruz, bilemem artık... Yatağımızda mı, banyomuzda mı..."

"Akif Selim!" dedim sahte bir kızgınlıkla. "Ne kadar arsız oldun sen böyle? Birileri duyacak!"

Yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. "Evlilikten korkuyorsun. Sana getireceği sorumluluktan... Ev değiştirmekten, yeni bir yere alışmaktan... Kıyafet dolabını paylaşmaktan... Hepsi geçecek, *Güz'üm.*"

"Endişelenmemeliyim, değil mi?"

Dizlerimin üstünde duran diğer elimi aldı ve dudaklarına götürdü, öperken konuştu: "Endişelenmemelisin... Haydi, ben kalkayım. Sen bugün gidecek misin gelinlik provasına?"

"Evet," diye mırıldandım. "Ama henüz karar veremedim. Neden kahvaltıya kalmıyorsun?"

"Yardıma ihtiyacın..."

Sözünü kestim. "Hayır, hayır... Beni düğünden önce gelinlikle görmeni istemiyorum."

"İstediğin gibi olsun."

Akif Selim, dudaklarıma tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra gitmişti. Bir an çok fazla kastığımı düşündüm. Düğüne sekiz gün kalmıştı, mekân belliydi ama bunu sadece ben biliyordum. Çiftlik evinin geniş bahçesini kullanmaya karar vermiştim. Bugün organizasyon şirketi gelecekti ve masa örneklerini, kullanılacak olan çiçek tasarımlarını göstereceklerdi. "Her şey çok güzel olacak," diye mırıldadım kendimi motive etmek amacıyla. "Önce kahve sonra kahvaltı..."

Kahvaltıdan sonra organizasyon şirketi gelmişti. Akif Selim'e sormadan onlara çiftliğin adresini vermiştim. Çiçekler mor ve beyaz olacaktı. Masalar kare, beyaz; sandalyelerin arkası mor ve beyaz çiçeklerle süslenecekti. Masaların üstünde sadece beyaz bir örtü ve masanın ortasında beyaz, uzun saksının içinde mor çiçekler olacaktı. Giriş alanı için uzun şamdanlar ve onları gölgeleyen beyaz, kıvrımlı tag düşünmüştüm. Şimdilik bunlara karar vermiştim, düğün günü Zeynep her şeyle tek tek ilgilenecekti.

"İstediğiniz her şeyi not aldık, Hare Güz Hanım. Merak etmeyin en güzelini yapacağız."

Organizasyon şirketiyle ilgilenen Nermin Hanım'a gülümsedim ve çok teşekkür ettim.

Şimdi ise halam, Zeynep, Azra, Aslı ve Ayda teyzeyle gelinlik provama gidecektik. İlk başta tek gitmiş ve istediğim modeli anlatmıştım, gelinliğimin tüm detaylarıyla ilgilenen Emel Hanım da ölçüleri not almıştı. Bu, ikinci gidişim olacaktı.

"Çok mu geç başladım her şeye?" diye sordum Zeynep'e arabaya binerken.

"Merak etme. Yetişecek. Sakin ol."

"Bindallım ve kına gecesi için gerekli olan diğer eşyalar da dün geldi."

"Stres yapma, her şey güzel olacak."

Gülümsedim. Öyle umut ettim.

Gelinlik Evi'ne geldiğimizde araçtan indim ve bizi bekleyen Azra'yı gördüm. Evleneceğimizi duyduğu ilk an, benimle yaptığı konuşma zihnimde uğuldadı.

"Akif Selim'in hiç kız arkadaşı olmadı, biliyor musun?"

Dudaklarıma gergin ama kendinden emin bir gülümseme yerleştirdim. "Kim bilebilir ki? Yurt dışındayken yanında değildin sonuçta."

"Yanındaydım. Her zaman yanındaydım."

"Akif Selim'in evlenmesi tuhaf..."

"Yani?" dedim, kahvemden bir yudum aldım ve ona rahat bir ifadeyle baktım. "Ne anlam çıkarmam lazım bundan?"

"Sadece düşünmeni istiyorum. Bunca yıl âşık olmamış, bunca yıl bir tane bile kız arkadaşı olmamış birine göre fazla iddialı bir başlangıç değil mi? Direkt evlilik?"

"Ne biliyorsan açıkça söylesene?"

Azra, dudaklarına gergin bir ifade yerleştirdi.

"Dikkatli ol diyorum sadece, bir şey bildiğimden değil. Bu devirde babana bile güvenmeyeceksin."

"Nasıl heyecanlısın, Hare Güz..." dedi gülümseyerek.

Samimiyetine inanmıyordum, inanıyormuş gibi yaptım. "Çok mu belli oluyor?" dedim tekdüze ses tonuyla.

"En güzel heyecanlar bunlar, inan bana..."

Hep beraber atölyeye geçtiğimizde gözlerim, benimle özel olarak ilgilenen Maya Hanım'ı buldu.

"Lütfen sizi şöyle alayım," dedi. "Hare Güz, benimle deneme kabinine gelecek."

Gelinliğim şimdilik düz geliyordu, tek istediğim biraz daha kabarık durmasıydı. Şu an denemede olduğumuz için kabartmak için bir tel daha atmamışlardı. Üstü straplezdi; düşük omuzlu, volan kol modelli tül seçmiştim, kenarlarına bunu ekleyeceklerdi ve düğün boyunca çekiştirmek zorunda kalmayacaktım. Kuyruğu uzun, göğüs kısmında ince işlenmiş dantellerin üzerine taşlar işlenecekti.

Halam ve Ayda Teyze görmeyi çok isteseler de kesin bir dille reddedip düğünde görmelerini istemiştim. Gelinliği şu anlık sadece ben görmek istiyordum. Kimsenin kafamı karıştırıp beğendiğim şeylere burun kıvırmasını istemiyordum.

"Ölçüleri aldım. Yarın tekrar gelmenize gerek yok, düğünden iki gün önce hazır olur. Beğenmediğiniz bir şey olursa sabaha kadar çalışır, değiştiririz."

"Teşekkürler," dedim, üzerimi değiştirdim ve kabinden çıkıp deri koltukta oturan Ayda teyzeye doğru yürüdüm. "Size göstermedim diye kızmayın bana... Sadece o güne özel olsun istiyorum."

"İyi bakalım," dedi Ayda teyze güler yüzle. "İstediğin gibi olsun."

Yaklaşık yarım saat sonra konağa dönmüştük. Birkaç bir şey atıştırıp odama çekilmiştim, çantamdan telefonumu çıkardıktan sonra mesaj bölümüne girmiş ve Akif Selim'e yazmıştım. Bu sabah haricinde hiç konuşamamıştık.

Hare Güz Üstün: Ne yapıyorsun?

Sevgilim: Dosyalarla uğraşıyorum.

Benim ne yaptığımı merak etmiyor muydu? Mesajına cevap vermedim, kendimi son günlerde o kadar yorgun hissediyordum ki yatağa uzandığım gibi gözlerimi kapattım.

Yüzümü okşayan tüy kadar hafif dokunuşlarla uyanırken bana gülümseyerek bakan gözleri gördüm.

"Günaydın," diye mırıldandı, sesi de tıpkı yüzü kadar yorgundu. "Kalbim seni görme arzusuyla yanarken birden kendimi sizin konağın önünde buldum. Yemek yemeyeceğimi ısrarla Verda Hanım'a söyledim ama dinlemedi, yemek yedim ve yanına geldim."

"Afiyet olsun." Başımı yastıktan kaldırdım ve belimi yatağın deri başlığına yasladım.

"Daha iyi misin?" diye sordu, sıcak nefesi yüzüme değerken burnuma küçük bir öpücük kondurdu. "İyiyim ve bugün sana sormadan bir şey yaptım."

Anında kaşları çatıldı ve hemen, "Ne yaptın?" diye sordu.

"Düğün mekânı olarak çiftliğe karar verdim." Çatılan kaşları ve gergin yüz ifadesi silindi, yerine rahatlamış bir ifade yerleşti.

"O salınacağa illâ bineceksin yani?" diye sordu, sesi keyifliydi. "Haydi bakalım, istediğin gibi olsun."

Bu sırada yatakta biraz kaydım ve ellerimi Akif Selim'in boynuna doladım. "Çok şanslıyım, Akif Selim," dedim içtenlikle. "İyi ki..."

Elleri belime kaydı, beni kendine çektikten sonra sımsıkı sarıldı. Sessizlik aramıza yayılırken boynuna sardığım ellerimi ayırdım. Selim, ne yapacağımı anlamış gibi yatağın diğer ucuna düz bir şekilde yattı. Başımı sert göğsüne koyarken zaman kavramını unuttuğumuz anlardan birine geçiş yapmıştık. Bir eli omuzlarımın üstünde biten saçlarımı okşarken, "Gelinliği kimseye göstermemişsin bugün," dedi.

"Evet, o güne özel kalsın, sadece ben bileyim istiyorum."

"O gün sen de bana özel kalacak mısın?"

Dişlerimle yanağımın içini dişledim, kan yanağıma toplanırken loş sarı ışığa teşekkür ettim, son zamanlarda öyle şeyler söylüyordu ki afallamama neden oluyordu.

"Sen bana özel misin?" diye sordum hafifçe başımı kaldırıp yakışıklı yüzünü izlerken. "Sen her zaman bana özel miydin?"

"Ne olursa olsun, gök yüzlü. Ben sanayım, sen de bana," dedi, sesi ciddiydi. "Bu yola cebimde sıfır inançla çıktım, bir gün göğsümde böyle yatabilme ihtimalin bile yoktu. Öyle uzaktın, öyle tuzaktın ki bana..."

"Aferin, uslu çocuk." Sesim keyifliydi. "Etkileyici bir cevaptı."

"Uslu çocuk?" diye sordu sahte bir kızgınlıkla. "Tamam, arada bir gülümsüyoruz... Hatta bazen dozu kaçırdığım da oluyor... Siz hayırdır, Güz Hanım? Çocuk falan? Nerede göstermemi istersiniz çocuk olmadığımı?"

Yine o kısık, ürpertici ve nefes kesici ses tonunu aramıza duvar gibi örmüştü. Titrek bir nefes verdi, bir eli belimi buldu. Ani bir hamleyle beni altına aldı ve direkt gözlerimin içine baktı.

"Mesela burada? Senin yatağının üzerinde, seni öperken mi göstermemi istersin?"

Dudaklarını, dudaklarıma hafifçe değdirdi ama öpmedi. Gözlerim istemsizce kapanırken fısıltıyla konuştum: "Çok ağladın mı?"

İlk başta ne dediğimi anlayamadı. "Gök gürültüsünden korkmuştun ya, o gece annen gelememişti. Çok korktun mu?" Gözlerinin arkasında yanan ateşi benden gizlemeye çalışıyordu ama görebiliyordum.

"Çok ağladım." Zorlukla yutkundu, sesini sabit tutmaya çalışıyordu ama ben yıkılan enkazın altından yardım isteyen sesini duyabiliyordum. "Çok korktum. Her gece ölmek istedim, bu yarayla nasıl başa çıkılır diye düşünmekten sabahlara kadar uyuyamadım..." Titrek bir nefes bıraktı. "On sekiz yaşımda intihara kalkıştım."

Son söylediği cümleyle kalbimin bir iğneyle delindiğini hissettim. Üzerimden kalktı ve sırtını yatak başlığına dayadı.

Kaskatı kesilmiştim. Kıpırdamıyor, hareketsiz bir şekilde duruyordum.

"Sana salıncak kurduğum ağacın dallarına bir ip geçirdim. O zamanlar Mehveş, halam ve ben İstanbul'daki çiftlikte kalıyorduk. Bir tabure buldum, ayarladım her şeyi, çıktım tabureye, astım boynuma ipi... Tabureyi ayaklarımın altından atarken tek istediğim şey anneme kavuşmaktı ama bu dünyayı yaktığım gibi ahiretimi de yakmıştım... Hiç kavuşamama ihtimalim yok gibiydi. Ölüm, insanın aklına bir kez girdiği zaman çıkmıyor."

Selim, konuşmaya devam ederken karanlık gökyüzümde o sahne canlandı. Gözleri buğuluydu, elleri titriyor, ne yapacağını bilemezmiş

gibi etrafına bakıyordu. Ölmek istemiyordu ama yaşamak da artık ağır geliyordu. İpi ağaca bağladı, annesinin kokusunun hayaliyle tabureyi ayağının altından çekti.

"Bir iki dakika öyle kaldım, çırpındım, nefes alamaz oldum ama sonra halam feryat ederek adımı bağırdı, o an çok pişman oldum. Çok üzüldüm. Kendimi kurtarmaya çalışırken sevdiklerimi öldürüyordum. Beni ayaklarımdan tutup kaldırdı, gücü tükenen ellerimle ipi boynumdan çıkardım. Bu, annemin ölümünün gerçek nedenini öğrendikten sonra ikinci kez, hiç duramayacakmış gibi ağlayışım oldu."

Anlatırken başını hiç çevirmedi, gözleri bir kez bile benimle buluşmadı. "Sen beni tanımıyorsun, Hare Güz. Tanıdığını zannediyorsun ama benim anlatamadıklarım da bir o kadar yerin dibinde."

Dakikalar sonra hareketlenirken ben de onun gibi belimi ve başımı yatağın başlığına dayadım. "Çocukluğundan tanısaydım keşke seni," dedim. "Boşuna dememişim meğerse... Her çocuk gibi parlamaya, uçmaya hakkın var, küçük adam. Çok yandın, belki de çok yaktın. Şimdi, karşımda, olman gereken yerde... Parla her çocuk gibi."

Yanağına tüy kadar narin bir öpücük bırakırken on sekiz yaşındaki Akif Selim'i öpüyormuşum gibi hissetmiştim. "Çok yorgunum, kalkayım artık," dedi, saçlarımı öptü ve yataktan kalktı. Merdivenlerden inmeden önce herkese iyi akşamlar diledi.

Şimdi ise o sarsılmaz yürüyüşüyle konağın merdivenlerinden inişini izliyordum. Saniyeler sonra gözden kaybolurken başımı karanlık göğe çevirdim ve buz kesen kalbinin sıcaklığı için dua ettim.

Allah'ım, dedim. *Sen onu yıllardır bu yükün ağırlığıyla yaşatıyorsun, kalbinin nefes almasına izin ver.*

Genç adam, üstüne gelen duvarlardan kendini kurtardığında derin bir nefes aldı. Artık kendini kontrol edemiyor, söylediği şeylerin kalbinde yarattığı titremeyi engelleyemiyordu. Hare Güz'e göstermek istemediği

yaraları her geçen gün ondan izinsizce açılıyor, o zehir yeşili gözlerin önüne seriliyordu.

Kalbi ağrıyordu. Bu konağa ilk kez geldiğim gün her şey ne kadar netti diye düşündü. Bu planı yaparken her şey kusursuzdu; yer belliydi, nasıl ilerleyeceği belliydi ama şimdi çıkmaz bir labirentte sürekli koşsa da bir türlü çıkış kapısını bulamıyordu.

Alt sokakta bıraktığı aracını almamıştı, ezberlediği sokaklarda yürürken dizleri titriyordu. Taş duvarlar kalbinin nereye gideceğini biliyordu. En son iki yıl önce gelmiş olduğu eski mezarlığın kapısının önünde durdu. Mezarlığın demir sürgülü kapısını çekti, hiç unutamadığı toprak yola ayak bastı. Kaç adım attığını bilmiyordu ama gücünün kalmadığını biliyordu.

Geldiği mezara baktığında dakikalardır tuttuğu yaş, gözlerinden çenesine kadar süzüldü.

"Annem." Sesi titriyordu. "Annem."

Bacağı tutmuyordu. Bir mezar taşı bile olmayan annesinin mezarı önünde diz çöktü. "Selim geldi, oğlun geldi. İki yıl boyunca neden gelemediğimi sorma, anne; yüzümü senin mezarına dönecek cesaretim yoktu."

Bir damla yaş daha dökmemek için dişlerini sıkıyordu. "Anne, oğlun geldi, kalkıp sarılsana... Yine saçlarını okşasana... Anne ne olursun kalk, yetmedi mi bu kadar hasret?"

Eliyle toprağını avuçladı, sanki annesini koklarmış gibi içine çekti. "Anne, ben sana bir mektup bırakmıştım. Geleceği görmüş gibi... Beni ne olursun hiç affetmeyin... Ne sen ne de Mehveş... Beni hiçbir zaman affetmeyin. Çok güzel gülüyor, aynı senin gibi..." diye başladı, bunu annesine anlattığı için ayrı bir vicdan azabı çekiyordu. "Ben o gülüşe yenildim, anne."

Zorlukla yutkundu. Ağlamamak için sıktığı dişlerini serbest bırakmıştı çünkü artık dayanamıyordu. "O gülüşü öldürmeye yemin etmişken kendimi öldürdüm, affet. Sızlamasın için... Kendimi de öldürdüğüm için sızlamasın için."

Avuçladığı toprağı yere bırakırken titrek bir nefes verdi, "Anne, bu nasıl bir ceza?" diye konuşurken sessizce ağlamaya başladı. "Ben bunu nasıl yapacağım? Üç saniyeliğine bile olsa çok korkuyorum..."

O sırada birkaç adım sesi duydu, başını çevirdiğinde gözleri, kendisine bakan halasını buldu. Islanmış kirpiklerinin arasından vicdanı olmayan kadına baktı.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Yaralı ve kaybolduğunu hisseden bir çocuk ilk önce nereye gider, biliyor musun oğlum? Yarasına."

"Ne olursun vazgeç..."

"Seninki aşk değil oğlum, merhamet..." Diz çöktüğü yerden kalktı. "Aşk ile merhameti birbirine karıştırma, Akif Selim. İnsan yarasına aşk diyemez, senin o kıza hissettiğin her şey merhametten ibaret. O mezarda yatan senin annen, artık kendine gel!"

Kendimdeyim, dedi içinden. Bana hiçbir yol bırakmamana rağmen kendimi kaybetmedim ve sana yenilmedim.

Düğünden Üç Gün Önce

"Evet, evet... O çiçekler tam orada duracak. Nikâh masasının arkasına hazırladığınız dekorda ağırlıklı olarak beyaz çiçekleri istiyorum. Öyle daha güzel oldu."

Nermin Hanım, çiftliğe iki çalışanını gönderip geniş açılı fotoğraflar almıştı ve şimdi bilgisayarında bahçenin nasıl dekore olacağına dair çalışmalar yapıyorduk. İlk girişin dekorunda tam istediğim gibi şamdanlar olacaktı. Nikâh masasının arkasının ters U şeklinde olmasına karar vermiştik, şimdi ise oturma düzenini yapıyordum. Akif Selim, misafirlerinin yaklaşık iki yüz elli kişi olduğunu söylemişti. Bizim misafirlerimiz ise yaklaşık yüz yirmi kişi olacaktı. Neyse ki o taşın altına girecek olan kişi ben değildim, hepsini sekreteri halletmişti.

Tam olarak üç gün vardı.

Kalbim bazen olur olmadık zamanlarda burkuluyor, ki bu babamın hatırasını andığım anlara denk geliyordu, sonra Akif Selim'i

görüyordum ve o burukluk hissi birkaç saatliğine bile olsa yerini dinginliğe bırakıyordu. Bu da o anlardan biriydi, konağın kapısındaydı, siyah gözlüğünü çıkardı ve yanındaki adama uzattıktan sonra bana doğru yürüdü.

"Gök yüzlü?" dedi, sesi keyifliydi. Cümlesine, yanıma geldiğinde devam etmişti. "O dudağındaki uçuk mu?"

İşaret parmağı, gece korkup uyandığım için sabah hemen kendini gösteren uçuğuma dokunmuştu.

"Kötü rüyalar..." demekle yetindim sadece. Bu sırada, yanımda duran Nermin Hanım'a baş selamı verdi. "Güz'ü birkaç dakikalığına alabilir miyim?" diye sordu. Nermin Hanım'ın cevabını beklemeden bileğime asıldı ve beni odamın dış kapısına giden merdivenlere doğru çekiştirdi. Birkaç dakika sonra odaya geldiğimizde kapıyı sertçe kapattı ve beni de saniyesinde kapıya yapıştırdı. Kafam kapıya çarpmasın diye elini koyarken diğer elini, ilk başta uçuğumda gezdirdi; ardından konuşmama fırsat vermeden dudaklarını, dudaklarıma bastırdı.

"İyileşir şimdi, ben öptüm."

"Her yaramı öperek mi iyileştireceksiniz, Akif Selim Bey?"

"Öyle yapacağım, Hare Güz Hanım. Şikâyetiniz mi var?"

"Yok," diye mırıldandım ayaklarımın üstünde yükselip dudaklarımla dudaklarına dokunurken.

Düğünden İki Gün Önce

Akif Selim dün gece, bu sabah altı gibi hazır olmamı söylemişti. Şimdi ise dizlerimin üstünde biten lila, kolları tül bir elbise giymiş, konağın kapısının önünde oldukça uykulu ve suratsız bir ifadeyle gelmesini bekliyordum.

"Çok beklettim, değil mi?" diye sordu ön yolcu koltuğuna geçtiğimde. "Eczaneden, iyileşmemeye yüz tutmuş uçuğun için krem aldım." Akif Selim ilk önce kremin kapağını açtı, küçük koruyucu

jelatini kaldırdıktan sonra parmağına sıktı ve uçuğa sürdü. Kremi tekrardan poşetine koyup bana verdi.

"Haydi, söyle şimdi beni nereye götürdüğünü."

Akif Selim'e yalvarırcasına bakmama rağmen bana kanmadı ve gideceğimiz yere kadar tek kelime etmedi. Yaklaşık yirmi dakika sonra balonların eşsiz görüntüsü, arabanın penceresinden günüme bir güneş gibi doğmuştu.

"Akif Selim!" dedim heyecanla. "Balona mı bineceğiz?"

Akif Selim arabasıyla balonların kalktığı alanda durdu, dudağında asılı kalan bir tebessümle kapımı açtı ve elini bana uzattı. Uzattığı elini tuttum ve arabadan indim. Hayranlıkla karşımdaki manzarayı izlerken bizim için ayrılan balona doğru ilerledik, elini sıkıca tutuyordum çünkü heyecandan bacaklarım titriyordu.

"Hoş geldin, ağabey," dedi balonu havalandıran ve bizim için hazırlayan kişi. Akif Selim baş selamı verdi ve "Hoş bulduk, Ferdi. Nasıl işler?" diye sordu.

"Turistler olursa iyi, ağabey... İyi diyelim, iyi olsun."

"İyi bakalım, var mı bir isteğin?"

"Canının sağlığı, ağabeyim. Hayırlı olsun, Allah tamamına erdirsin. Sizinle Sedat ilgilenecek, balonda bir sıkıntı yok. İçiniz rahat olsun. Her şey hazır."

Akif Selim'in ellerinden heyecanla çekiştirdim ve birlikte balona doğru yürüdük. Balona geldiğimizde ilk Akif Selim binmiş, iki elini bana uzatmış ve binmeme yardımcı olmuştu.

Akif Selim'in elleri belimi buldu, beni balonun en ucuna yönlendirdi ve arkamdan sımsıkı sarıldı. Balonun etrafında yaklaşık dört adam vardı, balona kalkış için baskı uyguladıktan sonra o dört kişi yavaştan baskıyı azalttı ve ipleri bırakmalarıyla bütün o gürültü kayboldu. Balon yavaş yavaş havalanırken sessizlik aramıza yayıldı ama bu tamamen benim heyecanımdan ötürüydü.

Balonla ilgilenen Sedat isimli kişi, "Hızımız şimdilik bin feet olacak, ardından bin iki yüze kadar çıkaracağım. Hare Güz Hanım ne

kadar isterse o kadar kalacağız gökyüzünde," diye bilgi verdi. Bakışlarım yeniden Akif Selim'i bulduğunda heyecanla yerimde kıpırdandım, ellerimi demirden çektim ve havaya kaldırdım. İlk önce Peri Bacaları, ardından Üç Güzeller ve yamaçlara dağılan taş evler görüş açımıza girdi.

"Manzara çok güzel ama biliyorum, bir manzaradan habersiz duruşum." Başımı hafif çevirdim ve omzumun üstünden beni izleyen gözlere daha dikkatli baktım.

"Bak, şurası Uçhisar Kalesi," dedi. "Buradan bakıldığında küçücük duruyor."

Bir anda belimdeki eller gevşedi, omzumun üzerinden ona baktım ama bu kısa sürdü. Yaklaşık elliye yakın balon, gözlerimin önünde havaya bırakıldı. Balonlar gökyüzünde öyle güzel duruyordu ki içim kıpır kıpır olmuştu. Bu sırada Akif Selim cebinden bir kutu çıkardı, kutuyu açtıktan sonra aramıza birkaç adımlık mesafe bıraktı.

"Seni gördüğüm ilk andan beri aklımdaki manzaranın karşısındasın." Titredim. Darmadağın olmuş gibi hissediyordum. "O manzaradan daha güzelsin. Dilimde bir yankı, bütün sokaklara senin adını sayıklıyor..."

Buğulu gözlerle onu izliyordum ve elleri, gözlerimin buğulanmasına sebep olan kutuyu tutuyordu. Yüzük, yonca gibi yapraklarını açan karagül modeliydi.

"Son nefesimi verene kadar gözlerimin içine ilk günkü gibi güleceğine söz verir misin?"

"Söz!" dedim. "Binlerce kez söz!"

Titreyen elimi uzattım ve yüzüğü parmağıma takışını izledim. "Akif Selim," diye fısıldadım, gözlerindeki karanlığın ardını görüyor ve orada yaşamaktan korkmuyordum. "Yirmi iki yaşımdayım ama sanki kırk yıldır âşığım sana."

Kollarımı boynuna doladım ve gökyüzüne buğulu gözlerle baktım. Derin bir iç çektim, belimi sımsıkı kavrayan adamın yaralarıma sürdüğü merhemin değil, kendisinin şifa olduğunu anladım.

Balonda yaklaşık bir saate yakın kalmış, doyasıya tadını çıkarmıştık. Balondan indiğimizde yaklaşık on kişilik görevli olan grup bizi alkışlamış ve karagüllerimi ellerime bırakmışlardı.

İki yanımdan sarkmış gülümsemeyi toparlayamıyordum. Herkese, "Akif Selim bana kendi tarzında evlenme teklifi etti!" diye bağırmak istiyordum.

Bir buçuk saatin sonunda tekrardan konağa döndüğümüzde avludaki büyük masada oturan Ayda teyzeye, Azra'ya, Osman Kıraslan'a ve kendi aileme baktım. Akif Selim'in elini bırakıp onlara doğru koşarken, "Akif Selim bana kendi tarzıyla, sekiz yüz metre yukarıda evlenme teklifi etti!" dedim heyecanla.

"Çıta sekiz yüz metre yukarıda demek!" dedi Azra. "Akif Selim Kıraslan farkıyla."

Sekiz yüz metre mutluluğu, hep böyle hissettir bana!

Düğünden Bir Gün Önce

Dünya, titrek bir nefes alıp avuçlarımıza ölümü bırakıyordu ve bu hayatın benden aldığı çok değerli biri vardı.

Yarın sabah Ürgüp'te olamayacağım için babamın mezarına bugün gelmek istemiştim. Halam ve Zeynep de benimle beraber gelmişlerdi. Halam, siyah tülbendinin altından elini açmış, dua ediyor; Zeynep ise benim gibi mezar taşının kenarına kıvrılmış, oturuyordu.

"Yokluğun hep acıtırdı, baba... Ama bu sefer bambaşka, çok başka hissettiriyor. Elimi tutup, *çok güzelsin, Güz'üm,* diyemeyeceğin gerçeği bazen nefes aldırmıyor. Ama biliyor musun, ben hâlâ yetiştirdiğin o kızım. Bu aralar sadece biraz fazla gülümsüyorum, gülümsemeyi özlemişim, baba."

Başımı göğe çevirdim, elimi mezar taşına koydum. "Derin bir nefes al, babacığım, Hare Güz'ün artık çok mutlu olacak." Halam omzuma dokundu. Bakışlarımız birbirini bulup ardı ardına takip etti ve mezarlığın altı yedi adım uzağında bekleyen Akif Selim'i buldu. Hiç beklemedi, birkaç büyük adım sonrasında yanımızdaydı.

"Tekrardan başınız sağ olsun," dedi dişlerinin arasından. "Akif Bey, Ürgüp'te de çok sevilirmiş. İlk geldiğim zamanlar birkaç defa görmüştüm ama tanışmak nasip olmadı."

"Sağ olasın, oğlum," dedi halam, sesi durgundu. Akif Selim avuçlarını açtı ve duasını ettikten sonra bir eli bileğime dolandı, nazikçe kendine doğru çekti. Halam, bizi konağa Akif Selim'in bırakabileceğini söylemişti, kendisi biraz burada yalnız kalmak istiyordu anlaşılan. İtiraz etmedim. Zeynep arka yolcu koltuğuna oturmuş, yol boyunca sessiz kalmıştı. Neden, bilmiyordum ama Akif Selim ve ben de çok sessizdik.

Dakikalar sonra Akif Selim aracı durdurduğunda Zeynep, nazik bir ses tonuyla teşekkür etmiş ve "Akşam görüşürüz," deyip inmişti. Ben ise hâlâ aracın içindeydim.

"Kırmızılarla mı göreceğim seni bugün?"

"O kısımda ne yazık ki siz erkekler olmayacaksınız. Kına bittiği zaman kahve içmeye gelirsiniz."

"Kahveyi sen yapma," dedi. Aramızda geçen o muhabbeti hatırladım. Yaptığın kahveler altı olana kadar seninle çoktan evlenmiş olacağım demişti. "Son bir kahve yapma hakkın kaldı. Beşinciyi de içtim ya günler önce... Altıncısını karım olduğunda yap. Artık nereden içerim, bilemem... Dudakların güzel bir sunum olabilir aslında."

"Siz çok arsızsınız, Akif Selim Bey."

Gözlerimi kısarak konuştum.

"Siz de çok Akif Selim Bey'in karısısınız, Hare Güz Hanım."

"Konuyu yine nasıl getirdin bu muhabbete?"

"Konuyu başka muhabbetlere de getirmeden sen kaç bence. Birkaç gün sonra hiç kaçacak yerin kalmayacak."

Söylediklerini duymazlıktan geldim, araçtan indikten sonra yarıya kadar açık olan cama eğildim ve yanağımda nefes alan çukurları göstererek gülümsedim.

Konağın taş duvarlarının köşelerine, merdivenlerin aralıklı olan mesafelerine beyaz ve yeşil tüller asılmıştı. Rüzgâr o tülleri savurdukça içimdeki heyecan bir o kadar artıyordu. Akif Selim'in bu eve ilk geldiği gün zihnime düştü, bana ısrarla Güz deyişi... İlk yediğimiz yemeğin kebap oluşu... Bu beni daha çok gülümsetti. Bir an bile vazgeçmeyişi, ben geçmişken bile benden geçmeyişi... İtirafı, savunmasız bir şekilde dizlerinin üstüne çöküşü...

Yaralı kırlangıcım...

Şimdi ise her gün gözlerimi gözlerine açacağım, kıyafetlerini belki de ben ayarlayacağım ve sabah erkenden uyanıp onunla birlikte kahvaltı yapacağım. O duvarların arasında yalnız değildik artık, ikimiz de aynı yerden kanıyor ve susuyorduk ama şimdi birbirimize konuşacaktık.

Düşüncelerim kaç satır, kaç bin kelime etti, bilmiyorum; gündüz gecenin nefesine karışırken güneşin batmasıyla oturduğum yerden anca kalkabilmiştim. Odama girdiğimde dolabımın üstünde asılı olan, beni bekleyen bindallıya baktım. Kolları gelinliğimde seçtiğim gibi volanlı ve tüldü. On dakika sonra nişanımda saçlarımı yapmaya gelen kuaför gelmişti. Ben makyaj masamın önünde duran koltuğa oturunca o da arka tarafıma geçmişti. Aynadan birbirimizi izlerken, "Kâküllerimi yana alabilir miyiz?" diye sordum. "Yüzüm açılsın istiyorum."

"Saçlarını ortadan ikiye ayıracağım, sonra da kâküllerini spreyle yana doğru bırakacağım. Olur mu?"

Gülümsedim. "Olur."

İlk önce saçlarımı düzleştirmiş, dediği gibi ayırma tarağıyla ikiye ayırmış ve kâküllerimi yana doğru bırakmıştı. Şimdi ise omuzlarımın üstünde olan saçlarımı arkaya doğru toplamış ve büyük, kalın bir toka yardımıyla ensemde toplamıştı.

Sıra makyaja gelmişti. Açılan alnıma, yanağıma fondöten sürdü ve fırça yardımıyla yedirdi. Gözlerime yeşil ve siyah tonları arasında far sürdü, ardından başka bir fırçayla renkleri dağıttı. Elmacık kemiklerime sürdüğü aydınlatıcıdan sonra geriye bir tek rujum kalmıştı.

"Kırmızı mı yoksa daha mı nude tonlar istersin?"

"Nude tonlar olsun, gözlerim yeterince ön planda."

Açık nude tonlarında bir dudak kalemiyle ilk önce dudaklarımı çerçevelemiş, ardından içini doldurmuştu. "Çok güzel oldun, hazır mısın kendine bakmaya?"

"Bindallıyı giydikten sonra bakacağım," dedim heyecanla. Banyoya geçip bindallıyı saçlarımı bozmadan giydim; banyodan çıktığımda gözlerim, beni bekleyen halamı ve kuaförü buldu.

"Nasıl güzel oldun..." dedi halam büyülenmişçesine. "Güzel kızım."

Gözleri dolmuştu. Bir kelime edersem ağlayacaktı, bir kelime daha ederse ağlayacaktım. Dolabımın boy aynasının önüne geçtiğimde bambaşka birini gördüm. Gözlerimdeki zehir yeşili damarlar gittikçe belirginleşmiş ve beyaz kalem sayesinde gözlerim bir tık daha iri durmuştu. Bindallı ise ince belimi ortaya çıkarmıştı, ikiye ayrılan alt kısımda beyaz işlemeler vardı, bu bile öyle güzel duruyordu ki...

Halam kırmızı örtüyü omuzlarıma bıraktı, ardından kına tepsisini hazırlamak için yanımdan ayrıldı. Kuaför kadına teşekkür ettikten sonra yarın tekrar buluşacağımızı hatırlatmıştım. O da gittikten sonra yatağımın üstünde yapayalnız kalmıştım. Henüz içeri gitmeme dakikalar vardı; ilk önce ağlayacak, ardından halamın deyişiyle bütün kurtlarımı dökecektim. Adımlarım odamın dış kapısını buldu, ardından babaannemin kapısını açtım. Sarı loş ışık odasını aydınlatan tek şeydi.

"Babaanne?" dedim. "Kızın geldi."

Ağlamamak için çaba sarf ediyordum, kirpik diplerim yanıyordu. Birkaç adım sonrasında yanındaydım, yatağın boş tarafına oturdum ve soğuk ellerini tuttum.

"Hiç mi uyanmayacaksın?" diye sordum. "Bir saatliğine bile olsa mı? Ne sen görebildin beni ne de babam..." Biraz daha kalırsam ağlayıp makyajımı tamamen bozmaktan korkuyordum. "Ne olursun Allah'ım," diye mırıldandım. "Artık uyansın."

Elini, ardından buza kesmiş yanaklarını da öptükten sonra odadan çıktım ve kendi odama döndüm. Odanın ışığını açtıktan sonra yatağın üstünde bir kutu buldum. Kutuyu açtıktan sonra babamın bana aldığı bilekliği, ardından Akif Selim'in benim için aldığı kırlangıç figürlü kolyeyi gördüm.

"Bugün ve yarın... Sana eşlik edecek olan en güzel parçalar..."

Adı yazmıyordu fakat Akif Selim'den olduğu kesindi. İlk önce yeşil taşlarla çerçevelenmiş bilekliği, ardından Akif Selim'in nişan hediyesi olan kolyeyi taktım. Aynanın karşısında kendimi incelerken kapım tıklatıldı, ardından kapının önünde duran Zeynep'i gördüm.

Beyaz, mini elbisesi ve maşa yapılmış saçlarıyla çok güzel görünüyordu.

"Çok güzel olmuşsun," dedi, konuşurken sesi titremiş ve gözleri buğulanmıştı. "Canım kardeşim."

Sanırım bunu duymak, benim için son noktaydı. Gözlerimden bir damla yaş aktı ve hiç düşünmeden sarıldım. "Ağlak bebekler miyiz ya?" dedi. "Hemen ağlıyoruz. Seni almaya geldim, örtünü merdivenlerden inerken örteriz. Avlu çok güzel oldu, çok..."

Henüz görmemiştim ama Zeynep'in ustalıkla bu işi hallettiğini biliyordum.

Konağın taş merdivenlerinden inerken ince bir sızı gibi bağrımda yanan ses avluda duyuldu. Zeynep omzumda duran kırmızı işlemeli örtüyü aldı, başımı kapattıktan sonra önünden geçmeme izin verdi ve ben yavaş yavaş merdivenleri inmeye başladım. Merdivenin son basamağına inerken beni bekleyen halama döndüm. "Bu kadar kişi davet etmediğime eminim..." dedim yumuşak bir ses tonuyla.

"Neden kalabalık bir kına gecesi istemediğini biliyorum, güzel evladım. Babanı bu avludan uğurladın, için elvermezdi oturup bu avluda eğlenmeye... Belki kızacaksın ama kendini mahrum bırakma, emin ol ki baban da bunun böyle olmasını isterdi."

"Teşekkür ederim, hala... İyi ki varsın."

Akşam olur karanlığa kalırsın, akşam olur karanlığa kalırsın. Derin derin sevdalara dalarsın, oy gelin, gelin... Sevdalı gelin.

Avlunun ortasına koyulan süslenmiş, beyaz sandalyeye oturdum.

İster ölüm olsun ister ayrılık...

Zeynep artık tutamadığı gözyaşlarıyla bana en yakın mesafede, elinde tuttuğu yeşil kına tepsisiyle, diğerleri gibi etrafımda dönüyordu.

Oy gelin, gelin, sevdalı gelin... Öldürdün beni.

Tuttuğum gözyaşlarımı bırakırken her iki yanağımdan da art arda dökülüşünü izledim. Beş yıl önce kaybettiğim babamı düşündüm, onunla beraber bu acıya dayanamayıp kalp krizi geçiren babaannemi... İki güçlü kanadım kırılmıştı, şimdi babam beni izliyor olsaydı... Ben o konağın ardında ağladığını bilseydim, ayrılığımız bu olsaydı. Bu evden gelinliğimle çıktığımda yine onu bulabilseydim. O koca gövdesine sırtımı yaslayabilseydim.

Kına türküsü halamı ve Akif Selim'in babaannesi Şehrazat Kıraslan'ı önümde diz çöktürürken kapalı tuttuğum avuçlarımın arasına bırakılan altın ile ellerimi açtım ve Şehrazat Kıraslan'ın kınayı iki avucuma da yakışını ve altın koyup peçeteyle kapatışını izledim. Yeşil tülü de her iki elime geçirdikten sonra örtüyü açmış ve yanağımdan öpmüştü.

"Hayırlı olsun, güzel kızım," dedi, ardından gözyaşlarımı sildi. "Son gözyaşların bunlar olsun."

Halamın ve Zeynep'in buğulu, kızarmış gözlerini bulduğumda istemsizce tekrar ağlamaya başlamış ve her ikisine de sıkıca sarılmıştım.

O sıralarda Akif Selim, elinde tuttuğu rakı şişesini bardağa boşalttı ve anında kafasına dikti. Meyhaneyi kapatmıştı; Yasin yanında, Burak ise karşısında içiyorlardı. İki genç de ağızlarını açmıyordu, konuşmamaya yemin etmiş gibilerdi.

Bu gece ayık kalmamaya yemin ederek içiyordu Akif Selim ama sanki içtiği her an daha da ayılıyor gibiydi. Meyhanede çalan türküyü söyleyen

Neşet Ertaş'tı. O saza öyle vurup, öyle söylemeye devam ederse bu rakı şişesinin dibi hiç gelmeyecekti.

Burak ve Yasin'i en başta yanında istememişti, onu bu hâle getiren şeyin ne olduğunu biliyorlardı ama asıl nedenini ailesi hariç kimse bilmiyordu. Hare Güz'le neden evlendiğini biliyorlardı ama yarın gece çıkacak olan fırtınadan haberleri yoktu.

"Böyle giderse, böyle gitmez devrem. Ara versene, sigara arası mesela?"

Burak, ceketinin cebinden çıkardığı mavi kaplamalı paketten bir dal kendisine, bir dal da Akif Selim'e çıkardı. Akif Selim başıyla onayladı ve sigarayı dudaklarına götürüp çakmağıyla ateşledi. Sigaradan aldığı derin nefesi iyice içine çekmiş ve ciğerlerini zehirlemişti, tıpkı Hare Güz'ü aşk ateşiyle zehirlediği gibi.

"Bir yangın düşünün, hiç sönmeyen," diye başladı konuşmaya. "Ağlıyorsun, sönmüyor; bağırıyorsun, sönmüyor; iki yıl annenin mezarına gitmiyorsun, yine sönmüyor."

Yasin içinde yanan o yangını anlayabiliyordu, o da annesini kanserden kaybetmişti. Bir anlığına içinden şükretti, ya annemi bir hiç uğruna kaybetseydim? Ya annemi alan illet bir hastalık değil de bir adam olsaydı diye düşündü.

Burak ise ifadesizdi. Ellerinden bir çare gelse, kardeş bildiği adamın avuçlarına bırakacaktı ama yoktu. "İğne iplik alıp dudaklarını dikiyorsun ama öyle bir yangın ki dikişlerini yakıyor. Benim çilem ne zaman bitecek lan? Yarın gece mi? Benim yasım ne zaman bitecek, oğlum! Çare bulsun lan bana biri!"

Elindeki bardağı avuçlarının içinde parçaladı, elinden akan kan beyaz örtüye damlarken dibini görmüş rakı şişesini aldığı gibi duvara fırlattı. Parçalanan rakı şişesi değil, kalbiydi. Burak, parmaklarının arasındaki sigarayı aldı, küllüğe bastırıp söndürürken beyaz bir bez buldu ve Akif Selim'in parçalanan sağ eline sardı.

"Burak, devrem..." Ağlamak üzereydi, kollarının iki yanından da çaresizlik dökülüyordu. "Kardeşim değil misin? Çare bulsana. Yasin, sen benim çocukluk arkadaşım, kardeşim değil misin? Çare bulsana."

Acıdan bir dağ çenesine devrilmişti, toparlanamıyordu. Titreyen çenesini durdurmak için kanayan elindeki bezi çekti ve elini çenesine bastırırken, "Amına koyduğumun çenesi, titreme," dedi. "Titreme artık."

Yasin, Akif Selim'in kolundan tuttuğu gibi kaldırdı, bir an yere düşecek gibi olmuştu ama Burak, Akif Selim'i tuttu ve meyhaneden çıktılar. Arabaya bindiklerinde Akif Selim bomboş hissediyordu. Emniyet kemerini taktı ve ardından sadece bekledi. Burak o gece hiç içmemişti, başına bunların geleceğini hissetmiş miydi, bilemiyordu.

Aracı çalıştırdı ve Üstün Konağı'na sürdü. Dakikalar sonra konağın arka kapısına geldiklerinde, "İnmeyeceğim," dedi Akif Selim. "Hare Güz'ü görmek istemiyorum. Burak, yarın sabah Hare Güz'ü çiftliğe getirirsin."

Bir şey söylemelerine izin vermeden arabadan indi ve konağın ters tarafına döndü. Adımları güçsüz, yüzü solgundu. Aşk yoktu, diye kızdı kendisine. Bu yangını başlatıp, kenara çekilip izleyecekti, öyle iyi hatırlıyordu ki kendi kendine bir sevda yangınına düşmeyeceğini söylediği günleri...

Sokaklar, esmer kalbinden de karanlık ve boğucu geldiğinde biraz soluklanmış ve konağın yolunu tutmuştu. Konağa geldiğinde giydiği kıyafeti bile çıkarmadan yatağına uzandı ve gözlerini kapattı.

Yarın sadece Hare Güz için değil, kendisi için de felaketin habercisiydi.

Kına gecesine gelen insanlar saatin geç oluşuyla yavaş yavaş dağılırken gözüm istemsizce her an konağın kapısındaydı. Akif Selim'e mesaj atmış, birkaç kez de aramıştım ama hiçbirine geri dönmemişti.

O kalabalık gittikçe azaldı, buna Akif Selim'in ailesi de dâhildi. Aslı hâlâ Yasin'i beklerken Yeşim abla, ona Türk kahvesi yapmıştı. Birkaç saniye sonra konağın kapısı açıldı ama o kapının eşiğinden sadece Burak ve Yasin girdi.

"Akif Selim nerede?" diye sordum, sesim telaşlıydı.

"Konağa döndü," dedi Burak eliyle ensesini kaşırken. "Seni çiftliğe ben götüreceğim, yenge."

"Neden, bir şey mi oldu? *İçeceğiz, sonra da gelip seni alacağım,* demişti. Hatta gece yola çıkacağımız için çok içmem demişti."

"Çok içti işte, ben hazırlanmanı beklerim."

"Gerek yok," dedim. "Yarın sabah Fevzi ağabey beni bırakır. Sen bekleme, teşekkür ederim. Yormayayım."

Öyle keskindim ki Burak bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Aslı, Yasin ve Burak da tebrik edip ayrılmışlardı. Merdivenlerin başında beni bekleyen Zeynep'e doğru yürüdüm, "Hare Güz..." dedi. "Çok içtiğindendir..."

Sessiz kaldım.

Odaya geçtiğimde banyoya doğru yürüdüm, üzerimdeki her şeyi çıkardım, hızlıca duş aldım. Beyaz havluma uzandım ve üzerimi giyinmek için odaya geçtim. Telefonuma baktığımda ne bir mesaj ne de bir arama gördüm... Pijamalarımı giyindikten sonra yatağa geçtim, gözlerimi usulca yumdum ama uyuyamadım.

Tüm gece kıvrandım.

Aracın içinde ölüm sessizliği vardı. Saat dokuzu kırk altı geçiyordu, radyoda bir şarkı çalıyordu ve adını bilmiyordum.

İçim sonsuz bir acıyla teslim olmuş karanlığa.

Ellerim sesi açmak için uzandı, şarkının sesi gittikçe yükselirken başımı tekrar cama yaslamıştım.

Hava öyle güzeldi ki...

Düğün günü susan, konuşmayan tek çift olarak tarihe geçmiş olmalıydık. Akif Selim arabayı çiftliğin önüne bıraktı, el frenini sertçe çekti ve arabadan indi. Gözlerimi devirip ben de arabadan indiğimde konağın çalışanı gülümseyip, "Günaydın," demişti ama Akif Selim donuk bir ifadeyle yanıtlamıştı. Beraber çiftliğin bahçesine geçerken gözlerim, masaları ayarladığımız yerlere yönlendiren Nermin Hanım'ı buldu. Saniyeler sonunda o da beni gördü ve gülümsedi.

"Hoş geldiniz, Hare Güz Hanım ve Akif Selim Bey."

"Ben odadayım," dedi Akif Selim, Nermin Hanım'ı hiç takmayarak. "Bir şey olursa söylersin."

Derdinin ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenecektim.

Nermin Hanım'la masaları ve sandalyeleri ayarladıktan sonra, ormanın girişine nikâh masasını ve arkasına ters U şeklindeki tasarımı koydu, hızlıca çalışan elemanlarına dekoru tamamlattırdı. Yaklaşık bir saat sonra Zeynep gelmiş ve organizasyonu benden devralmıştı. Hazırlanmak için eve ilerlerken gözüm, bana uzak kalan salıncağı bulmuştu ve adımlarımı oraya yönlendirmiştim.

İpleri beyaza, tahtası mora boyanan salıncağa baktım ve içimden fısıldadım:

İstediğin kadar kötü biri ol, Akif Selim; sen bana salıncak kurdun.

Salıncağa bindikten sonra kendimi yavaşça sallamaya başladım, ileri geri giderken iyice hızlandım ve ellerimi serbest bıraktım. O an beni çok güldüren ama Akif Selim'i çok endişelendiren bir şey oldu ve ben salıncaktan çimenlere doğru yuvarlandım. Saniyeler içinde koşa koşa bana doğru gelen Akif Selim'i gördüğümde gözlerim, yalancı bir gözyaşıyla dolarken dudaklarımı büzdüm.

"Ellerini niye bırakıyorsun ki?" diye sordu tekdüze ses tonuyla. "Acıyor mu bir yerin?"

"Acıyor," diye fısıldadım, tam olarak gözlerinin karanlığına bakıyordum. "Kalbim. Orası çok acıyor."

Hiçbir şey demedi, elini belime kaydırdı ve beni yerden kaldırdı. Dudakları saçlarıma değdi, derin bir nefes çekti. Akif Selim beni hazırlanacağım odaya getirdikten sonra yatağa bıraktı ve odadan çıkmak için hareketlendi. "Bir anlam aramak istersen gözlerime bak, ben senin aynanım demiştin." Kapıya bakan yüzünü bana çevirdi. "Neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyorum ama o gözlerde karanlıktan başka hiçbir şey görmüyorum."

"Hare Güz," dedi, sesi yalındı. "Sadece stresliyim."

"Biz evlenme kararını dün almadık, Akif Selim."

"Lütfen," dedi, sesi ızdırap çekiyormuş gibi çıkmıştı. "Hazırlandığında haber ver."

Odadan çıktığında gözlerim buğulanmıştı. Evlenmek istemiyor muydu? Neden birdenbire buz kesmişti? Ne kadar süre bu yatakta öylece yatmış ve ağlamamak için dişlerimi sıkmıştım, bilmiyordum. Odadan çıktım ve Akif Selim'i bulmak için terasa doğru yürüdüm. Tahmin ettiğim gibi terastaydı ve sigara içiyordu.

"Evlenmek istemiyorum. Ne değişti, bilmiyorum ama sen böyleyken ben o masaya nasıl oturabilirim?"

"Benden hiçbir şey eksilmedi, gök yüzlüm," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Sana dair hiçbir şey eksilmedi." Sigarasını söndürdü ve bir elimi tutup kendine çektikten sonra sıkıca sarıldı.

"Haydi, o düşünceleri kafandan at. Seni, benim için seçtiğin takım elbisemle bekliyor olacağım."

Dudakları alnımı buldu ve geri çekildi. Sadece başımı sallamakla yetinmiş ve kollarımı bedeninden çekip uzaklaşmıştım. Odaya tekrar döndüğümde gözlerim, hazırlanmama yardımcı olacak olan kadını buldu. Odadaki makyaj masasının üzerine makyaj malzemelerini bırakırken saç maşasını ve fön makinesini fişe takmıştı.

"Hoş geldiniz," dedim sesimi sabit tutmaya çalışırken. "Başlayalım mı?"

Sandalyeye oturduğumda ilk önce saçlarımı yapmakla başlamıştı. Yine ensemde sıkı, büyük bir topuz yaptı; bu sefer kâküllerimi alnıma bıraktı. Dün yaptığı makyaja göre bugünkü makyajım daha sade olmuştu. Dudaklarıma sürdüğü kan kırmızısı rujla birlikte saçım ve makyajım tamamen hazırdı. Yatağın üzerine bırakılan gelinliğin yanından seçtiğim tacı ve uzun duvağımı aldım, mor ve beyaz karışımı olan çiçeklerime bakıp gülümsedim. Kuaför kadın bütün malzemelerini toparladıktan sonra mutluluklar dileyip gitmişti. Gelinliği giymek için hareketlendim, bu sırada Zeynep odaya girdi.

"Tam zamanında," dedim fermuarı açarken. "Fermuar kapatma sırası sende."

"Ben kapatırım, Akif Selim açar..." dedi gülümseyerek.

"Bak, bak..." Etrafta Zeynep'in kafasına atıp, güzelce maşalayıp topuz yaptırdığı saçlarını bozmak için bir şeyler aradım ve o bunu fark edip, "Tamam, tamam susuyorum," dedi.

Gelinliği giydiğimde, "Öyle güzel ki... Âşık oldum gelinliğine," diye mırıldandı. "Çok farklı, tuhaf hissediyorum. Bu normal mi?"

"Galiba," diye mırıldandım boy aynasından kendime bakarken. "Ben de öyle hissediyorum. Farklı ama güzel."

Tıpkı istediğim gibi belime tam oturmuştu. Kolları tül volanlıydı. Kollarının bileğime doğru bitişinde ince işlenen taşlar vardı. Kabarıklığı tam istediğim gibi ne çok az ne de çok fazlaydı. Göğüs dekoltem biraz vardı ama bu, beni rahatsız etmiyordu çünkü yandan askımı sabitliyordu.

Zeynep gitti, hazır olduğumu haber verdiğinde eniştem geldi. "Kendi kızımı gelin ediyormuş gibi mutluyum, Hare Güz," dedi. "Umarım çok mutlu olursun."

Evden çıktıktan sonra çiftliğin kapısında iki eli cebinde beni bekleyen Akif Selim'e baktım. Göz göze gelişimizle afallarken bir an sarsıldı, toparlanmaya çalıştı ama yapamadı. Yüz ifadesi gittikçe derinleşirken bir anlığına gözlerinin buğulandığını ve zorlukla yutkunduğunu fark ettim.

"Çok güzelsin, gök yüzlüm," dedi yavaşça. "Benim güzel eşim, fındık kızım... Hazır mısın?"

Her adımımızda elimi koluna daha çok bastırıyordum çünkü heyecandan yere yığılacakmış gibi hissediyordum. Giriş müziği çalarken gürültülü bir alkış tufanı koptu. Her şey öyle güzeldi ki yanan mumların arasından geçerken gözlerim bir anlığına Akif Selim'i buldu. Bana öyle bir bakıyor ve öyle güzel gülümsüyordu ki iç çekmemek elde değildi.

Nikâh masasına geldiğimizde Akif Selim nazikçe elimi tuttu, sandalyemi çekti ve oturmama yardım etti. Alkışlar, yerini sakinliğe bı-

rakırken Akif Selim de yanıma geçti. Bizimle beraber herkes sandalyesine otururken büyük bir kalabalığın içinde tek kaldığımı hissettim fakat bu his, Akif Selim elimi tutana kadar sürdü. Başımı sol tarafıma çevirdim, oradaydı ve gülümseyerek, buğulu gözlerle beni izliyordu.

Nikâh memuru yerini alırken, "Hepiniz hoş geldiniz," diye söze başladı ve herkes alkışladı. "İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta... Ölüm sizi ayırıncaya dek, Osman oğlu Akif Selim'i eşin olarak kabul ediyor musun?"

Bana yöneltilen soruyla gülümseyip şaşkın şaşkın etrafa bakmış, gözlerim en sonunda Akif Selim'de durmuştu.

"Evet!" diye bağırdım. "Binlerce kez evet!"

"İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta... Ölüm sizi ayırıncaya dek, Akif kızı Hare Güz'ü eşin olarak kabul ediyor musun?"

Akif Selim'in gözleri beni buldu. Elimi tutan eli bir anlığına gevşedi, kendisine sorulan soru bir kez daha tekrarlandığında gözlerini gözlerimden çekmeden cevapladı:

"Ölüm bizi ayırana dek," dedi, ardından ekledi: "Evet."

"Ben de sizi karı koca ilan ediyorum!"

Bize uzatılan deftere imza attıktan sonra, "Gelini öpebilirsin," cümlesiyle Akif Selim ilk önce alnımdan, daha sonra da yanağımdan öptü. Saniyeler sonra nikâh memuru, evlilik cüzdanını bana uzattı. İki elimle evlilik cüzdanını kavrarken gülümsedim ve bir kez daha Akif Selim'e baktım, bana uzanan ellerine tutundum.

Beraber dans etmek için bahçenin ortasına geçerken bir eli nazikçe belimi kavramıştı. Elim omzuna çıkarken, "Hare Güz Kıraslan..." diye fısıldadı. "Akif Selim Kıraslan'ın karısı."

"Gerçek bütün bunlar, değil mi?" diye sordum gülümseyerek. "Sanki bir rüya..."

"Gerçek," diye fısıldadı omzuma tüy kadar hafif bir öpücük bırakırken. "Her şey kadar, herkes kadar."

Bu son konuşmamız olmuştu. Bundan sonrası herkesin yanımıza gelip bizi tebrik etmesiyle devam etmişti. Herkes kendi hâlinde keyfine bakarken Ürgüp'e ait olan şarkıların listesi değişmiş ve araya oyun havası karışmıştı. Biraz hareketli olan şarkı, yerini oldukça ağır bir halaya bırakırken gözlerim bize doğru gelen Burak ve Yasin'i buldu.

"Devrem, haydi gel."

Burak, Akif Selim'i yerinden kaldırırken ben de ne yaptıklarını anlamaya çalışıyordum. Yasin'in yanında gelen davulcu ve zurnacıya kahkaha atarak bakarken Akif Selim'in gözleri büyüdü.

"Oğlum, yapacağınız işi... Ne yapıyorsunuz? Mahvettiniz düğünümü... Davul ne, zurna ne? Deli misiniz?" diye söylenerek Burak'ın, eline zorla tutuşturduğu siyah mendili kavradı ve halayın başına geçti. Ağır bir oyun havası çalarken Akif Selim, mendili salladı ve davulcu davula sertçe vurdu. Bu sırada arka fonda çalan oyun havasına ayak uydururken Akif Selim, bir ayağını sertçe yere bastı ve o sırada davulcu bir kez daha sertçe davula vurdu. Birçok kişi Yasin'in elini tutarken tek yaptığım, ağır bir şekilde Akif Selim'in siyah mendili sallamasını hayranlıkla izlemekti. Akif Selim bir adım yana gitti ve davulcu bir kez daha davula vurdu. Halayın ucu gözükmez hâle gelirken yerimde hafifçe kıpırdandım ve Akif Selim'i izlemeye devam ettim.

Bir ara Burak'a baktı, buraya doğru gelişinde bir adım öne çıktı ve tam karşımda durdu. Gözlerimin içine bakarak salladığı siyah mendili yere bıraktı, hafifçe eğildi ve tekrar aldıktan sonra halayın içinde onu alkışlayan insanların arasına döndü. Yaklaşık yarım saat süren bu oyun havasından sonra bir ara Burak, başı almış ve halayı kendisi devam ettirmişti. Akif Selim, yanıma oturmuş ve önünde duran su bardağından koca bir yudum almıştı.

"Şu pezevenk Burak ve Yasin'in yaptığını gördün mü?" diye sordu. "Sırf kendi evde kaldı diye benim düğünüme davulcu getirdi. Allah'ın manyağı."

Son şarkı da sona ererken herkes tek tek gelip son kez bizi tebrik etmişti. Halam ağlayarak bana sarılmış ve kendime çok dikkat etme-

mi söyledikten sonra, sırasını Zeynep'e bırakmıştı. Zeynep ise küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarını büzmüştü.

"Kız kardeşim," dedi, sesi duygu doluydu. "O gözlerin hep mutluluktan ıslansın."

Akif Selim'in ablası Beril de gelip bizi öptükten sonra mutluluklar dilemiş ve yanımızdan ayrılmıştı. Herkesle vedalaştıktan sonra, "Yavaştan biz de gidelim," dedi Akif Selim durgun bir ses tonuyla. "Uçağı kaçırmak gibi problemlerimiz olmayacak ama kalabalıktan bunaldım." Gözleri bana değdiğinde sertçe yutkundu. "Yatağın üstündeki kıyafetleri giy, çiftliğin kapısının önünde seni bekliyor olacağım."

Gelinliği üstümden çıkardım, yatağın üzerine bıraktım ve benim için hazırlanan *jean* ile siyah tişörtü üzerime geçirdim. Beyaz spor ayakkabılarımı da giydikten sonra odadan çıktım.

Akif Selim dediği gibi beni çiftliğin önünde, arabasının içinde bekliyordu. "Ben sadece telefonumu aldım," dedim ön yolcu koltuğuna binerken. "Kıyafet gerekmiyor mu?"

"Hepsini ayarladım."

Bu, aracın içindeki son konuşmamızdı. Akif Selim sakince Kayseri yoluna döndü, ardından tam da tahmin ettiğim gibi havalimanı kavşağına girdi. Yaklaşık bir saat süren yolculuğumuzun sonunda Akif Selim, havalimanı kapısının önünde bizi bekleyen kişiye arabasının anahtarını vermişti.

Daha önce görmediğim çalışan bagajdan aldığı iki bavulu getirdi. VIP girişinden girerken iç hatlara doğru yöneldi ve ben de onu takip ettim. "Dış hatlara geçmeyecek miydik?" diye sordum.

Bana bakmadan cevap verdi: "Sürpriz, fındık..." Dakikalar sonra birkaç kontrolden geçmiş ve bizi bekleyen uçağa doğru ilerlemeye başlamıştık.

"Ve sen şimdi kollarıma geliyorsun." Uçağın merdivenlerinden çıkmak üzereydim ki belimden kavradı ve hiç zorlanmadan beni kucağına aldı. Akif Selim, uçağın pilotuyla konuştuktan sonra yanıma gelmiş ve hostes kadından bizim için bir şampanya açmasını istemişti.

"Çok içebilen biri değilim," diye mırıldandım. "Çarpmasın şimdi?"

"Birden içmeyeceksin, yavaş yavaş içeceksin. İndiğimiz yerde söz veriyorum ki uyumana izin vereceğim."

"Tatlılar çok güzel görünüyor," diye mırıldandım, birkaç tane ağzıma attım. Ne kadar süre geçti, bilmiyorum; uçak havalanmış ve yaklaşık bir saat on beş dakika içinde varacağımızı söylemişti.

Tabii ki nereye gittiğimizi hâlâ bilmiyordum. "Uykun geldi, değil mi?" diye sordu, sesi sakin çıkmıştı. "Kucağıma gel." Güldü. "Uçağın diğer bölümünde yatak var ama tercih senin tabii."

Birkaç küçük hareketle Akif Selim'in kucağında soluğu alırken başımı sert ve sıcak göğsüne yasladım. "Uyku bastırdı," derken kendi sesimi duyamayacak kadar yorgun hissediyordum. Gözlerimi usulca kapattım ve Akif Selim'in kucağında uykuya çekildim.

Güçlü kollar beni kucağından daha yumuşak bir yere bıraktığında istemsizce kıpırdandım ve gözlerimi açtım. Uçaktan indiğimizde de hiç uyanmamış mıydım? Uykum hafifti, artık ne kadar yorulduysam hiç uyanmamıştım. Gözlerimle odayı inceledim. Uzun zamandır kullanılmıyordu. Neden temizletmemişti? Saydam cam pencerenin ardından görünen denizi izledim. Gözlerim, tedirgin bakışlarla etrafı izleyen Akif Selim'i buldu.

"Nereye geldik?" diye sordum, uyku mahmuruydum ve başım çok ağrıyordu. "Üzerini neden değiştirmedin?" Hâlâ beyaz gömleğiyleydi. "Bir de... Ben neden hiç uyanmadım? Başımda da bir ağırlık var."

Sessiz kaldı. "Akif Selim... Duymuyor musun beni? Nereye geldik?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Senin için çıkardığım beyaz elbiseyi giy ve gel," dedi ruhsuz bir ses tonuyla.

"İyi misin? Kötü bir şey mi oldu?"

"Benim hayatımda olman kadar kötü ne olabilir ki?" diye sordu, bir elini pantolonunun cebine koydu ve bedenini hafifçe bana çevirdi.

"Anlayamadım? Ne diyorsun?"

"Kaç defa tekrarlamam gerekecek, Hare Güz? Elbiseyi giy ve gel."

Pencereyi sağa iterek açtı, hiçbir şey demeden dışarı çıktı ve denize doğru yürümeye başladı. Yattığım yataktan doğruldum, bavulun üstüne bırakmış olduğu beyaz, düz elbiseyi giydim ve dağılan saçlarımı mavi bandanayla topladım. Ayağımdaki spor ayakkabıların yerini parmak arası terlikler alınca odadan çıktım ve ona doğru yürümeye başladım.

Sonra durdum, onu izledim. "Daha ne kadar bekleyeceksin orada?" diye sordu hareket etmediğimi fark edince. Gözlerimi gözlerine çevirdim, boş bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu ilk kez böyle bakarken görüyordum. "Denize gireceğiz."

"Birden giremem, alışmam gerek," diye mırıldandım. "Hem burası çok güzel, sadece seni izlesem olmaz mı?"

"Hiçbir şeyin farkında değilsin," diye konuştu, dudaklarına buz gibi bir gülümseme yerleştirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şeyin sonuna geldik."

"Akif Selim... Ne dediğini anlamıyorum. Burası neresi? Neden böyle davranıyorsun?"

Sırtını eve döndüğü an yüzündeki sert ifade yumuşadı. Ani bir şekilde değişen yüz ifadesi, kaşlarımı çatmama neden oldu. "Lütfen," diye fısıldadı. "Denize doğru yürü. Lütfen, denize doğru yürü. Bana bunu yapma. Yalvarırım, denize doğru yürü."

Hareketsizce ona baktım. "Nedenini sorma... Bunu bana yaptırma, ne olursun..." diye konuşurken buğulu gözlerini benden kaçırdı. Bir adım attım, sonra bir adım daha... Ve sonra bir adım daha... Buz gibi su ayağıma değdiğinde zorlukla yutkundum, kirpiklerimin arasından Akif Selim'e baktım. "Önüme geç," dedi fısıltıyla. Önüne geçmediğimde bir elini bileğime sardı ve beni denize doğru çekiştirmeye başladı.

"Kilitlenirim, yüzemem, Akif Selim," dedim, sesim titriyordu. "Bana neden böyle davranıyorsun?" diye sordum ağlamaklı bir ses tonuyla. "Biz evlendik, karınım ben senin... *Güz'ünüm.*"

"Buraya kadar, Hare Güz... Her şeyin sonuna geldik." Dudakları alayla kıvrıldı ama kan dolmuş gözleriyle buğulu bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu. "Sen sadece Hare Güz'sün," dedi. "Hiçbir zaman benim Güz'üm olmadın... Hiçbir zaman."

"Nasıl konuşursun benimle böyle?" diye bağırdım. "Bırak beni!" Elbisemin ıslanmasını ya da dalgaların karnıma doğru sertçe çarpmasına aldırmadan denizin içinde yürümeye, beni de peşinden sürüklemeye devam etti.

Affet beni, gök yüzlüm.

"Ben, babanla çok acı bir şekilde tanıştım, Hare Güz Üstün."

Dengem sarsılınca bir eli belime kaydı. "Ben seninle sergide karşılaşmadım. Sen benimle ilk kez orada karşılaştın."

Bakışlarım soğuk, sağır ve dilsiz bir heykel gibi söylediklerinin üzerinde gezindi. "Ben seni on sekizinde, babanın tabutunun önünde ağlarken tanıdım..." Yutkunamadı. "Baban, bu hâlde olmamızın tek sebebi..."

Söylediklerine inanmak istemedim. "Hiçbir şey anlamıyorum!" diye bağırdım öfkeyle. "Daha açık konuş! Şu an burada, bu denizin içinde olmamızın babamla ne alakası var?"

"Baban..." dedi yavaşça. "Akif Üstün... Annemin katili."

Bir elim suyun içine düşerken duyduklarımdan emin olamadım çünkü zihnim uğulduyordu. "Mehveş'e sebep olan kim, biliyor musun?" diye sordu, sesi öfkeliydi. "Akif Üstün. Tanıdık geldi mi bu isim sana? Baban!"

"Hayır!" diye bağırdım, bileğimi elinin arasından kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi. "Yanlış biliyorsun! Yapmaz, benim babam yapmaz!"

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken, "Babam yapmaz," dedim. "Yapmaz, Akif Selim. Ben bilmez miyim babamı?"

"O çok sevgili halana Mehveş'i söylediğinde, annemden bahsettiğinde keyfi nasıl kaçtı, gördün mü? Peki, ondan sonraki gün aceleyle,

o gece orada olan ve raporu yazan trafik polisinin evine neden gittiğini biliyor musun?"

Halama hiçbir şey söylememiştim. Zeynep'e bahsederken duymuş olmalıydı.

"O trafik polisinin neden erkenden görevden ayrıldığını biliyor musun? Ben sana anlatayım. Babandan aldığı paralarla görevden ayrıldı çünkü yıllarca çalışıp kazanacağını baban bir gecede ona teklif etti! Baban, o gece arabayı olması gerekenden de hızlı kullanıyordu! Evden kaçan annemi görmedi, gördüğünde ise durmadı ve metrelerce sürükledi! Halanın gittiği polis delilleri kararttı, babana yardım etti ve suç başkasının üzerine yıkıldı. Baban yıllarca suçsuz bir adamın hapis yatmasına göz yumdu! Olan benim anneme, yıllarca karanlığa ve tekerlekli sandalyeye hapsolan kardeşime oldu. Bunun ağırlığı biraz da senin omuzlarına yük yapsın mı? Çünkü ben artık nefes alamıyorum."

"Yanlış biliyorsun," dedim, sesim titriyordu. "Sana bambaşka şeyler anlatmışlar. Yazık... Kaç yıldır bu intikam masallarıyla büyütülüyorsun? Babam öyle bir şey yapmaz!"

"Bir ihtimal vardı Hare Güz? Küçücük bir ihtimal. Yüzde birlik. Yanılıyor olabilirdim ama halanın o adamın evine gidip ölen kadının kim olduğunu sormasıyla her şey bitti."

"Sus!" diye bağırdım. "Sus artık! Babam yapmaz! O gece olanları nereden biliyorsun? Orada değildin!"

Güldü, alay doluydu. "Sen değil anneme benzemek, bana onun gibi bakamazsın bile." Dudaklarından dökülenler, yaydan çıkmış bir ok gibi kalbime saplanıyordu. "Her şey bir yalandan ibaretti. Yaşadığımız her şey, koskoca bir yalandı." Kara gözlerinden bir damla yaş süzüldü, titreyen dudaklarının arasında kayboldu.

Ne olursun, affet beni, sevgilim.

"Yalvarırım sus artık," dedim. Ona dair ne varsa konuştuğu her an ölüyordu. *Ölüyordum.* Sessizce ağlamaya başladım. "Selim... Ne olursun öyle deme. Yalan deme. Bir yalana inandırdım seni deme. Yalan olamaz..."

"Her şey yalandı," dedi, yüzüme bakmıyordu.

"Yüzüme bak," dedim yumruğumu kalbine geçirirken. "Yüzüme bak! Öyle söyle!"

Yüzüme baktı. "Her şey yalandı," dedi, sesi bile titremiyordu. "Her şey intikam içindi."

"Hayatımı mahvettin," dedim fısıltıyla. "Bana bunu neden yaptın? Anneni ben öldürmedim ki... Neden bu vebali benim üzerime yıkıyorsun?"

Kollarımı tutan eli gevşedi, birkaç adım sonrasında su tamamen göğsüme kadar gelmişti. Denizde yaşadığım boğulma tehlikesinin üstümde bıraktığı korku dolu his yüzünden içim gittikçe üşürken, birkaç dakika hareket etmeden durdu.

"Baban öyle hızlı gelmiş ve parçalamış ki annemi..." Sesi titredi. "Sen o parçalanmayı bilmeden, kendine enkaz diyorsun. Enkaz olan benim annemdi, dağılan kafatasıydı, parçalanan ve kopan elleriydi. Tanınamayacak hâle gelen yüzüydü."

Yutkunamadım.

"Beni kendine âşık ettin çünkü intikam ateşiyle yıllardır kanayıp durdun. İğrenç bir insansın, iğreniyorum senden! Hayatımı mahvettin..."

"Zekânı kullanabiliyorsun sonunda," dedi. "Aydınlanman uzun sürdü."

"Herkes biliyordu, değil mi? Ablan, halan, baban... Babaannen... Yüzüklerimizi takmaya geldiği gün bile göğsüne bastırdığı yıllarından bahsetmişti. Azra boşuna konuşmamış, şimdi anlayabiliyorum. Rüyalarıma girip senden uzak durmamı söyleyen babaannem bile benden çok şey hissetmiş..." Islak kirpiklerimin arasından onu izledim. *Her şey yalandı,* dedikten sonra bir kez bile gözlerimin içine bakmamıştı. "Hiç sevmedin, değil mi?" diye sordum. Gök, içime doluyordu. "Her şey gerçekten de koca bir yalandan ibaretmiş."

"Seni biraz bile sevmedim. Hiç sevmedim," diye karşılık verirken yüzüme bakmıyordu. "İnsan, onu yaralayan birini nasıl sever? Sen

şimdi beni sevmeye devam edebilir misin? Edemezsin... Sana acıdım, üzüldüm ama artık bunun bir önemi yok. Merhamet duygusundan başka bir şey değilmiş. Yaşadığımız şeylerin, felaketin ve ölümün ruhumda bıraktığı izi silmesine izin vermedim. Gözlerinin uğruna yitirdiğim benliğimi merhamete çevirecek kadar çaresizdim ben. Son anda kurtuldum. Şimdi ben ölsem, hiçbir şeyi affettirmez. Şimdi sen ölsen, hiçbir şeyi değiştirmez."

"Hayatıma inşa ettiğim en büyük hayal kırıklığısın... Seni bugün ölsem bile affetmeyeceğim, Selim." Denizin içinden yumruk yaptığım elimi çıkardım ve bir kez daha sert göğsünün içinde, artık var olmadığını düşündüğüm kalbine vurdum. "Her şeyin kandırmacaymış..."

"Kahkaha atarak sallandığın o bahçede ben kendimi yitirdim," diye fısıldadı. "Nasıl oldu, bilemezsin ama bir de benden dinle."

Başımı usulca kaldırdım, gökyüzüne baktım. "İntikam, aldığın nefesten bile önemliymiş," diye fısıldadım, güçsüz hissediyordum, olayı henüz yeni idrak edebiliyordum. "Evlendik... Bunu bana nasıl yaptın?" diye sordum. "Bu kadar kalpsiz olmayı nasıl başardın?"

Gözlerine baktım. Biri, bana Akif Selim'in bu kadar yabancı kalacağını söyleseydi gülüp geçerdim ama her şeyiyle karşımdaydı ve her şeyiyle gerçekti.

"Sen bana kalpsiz diyorsun..." Güldü, öfke doluydu. "Babanı hiç tanımamışsın."

Geri dönmek için hamle yaptım, bir an önce buradan gitmek istiyordum. Lanet olsun ki nerede, hangi şehirde olduğumu bile bilmiyordum. Gitmeme izin vermedi. Bir eli belime kayarken kulağıma doğru eğildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

İleriye doğru birkaç adım daha attı. "Özür dilerim, gök yüzlüm," dedi ıslak kirpiklerimin arasından ona bakmaya devam ederken.

"Neden özür diliyorsun? Onca şey söyledin, hangi biri için? Neden tuhaf davranıyorsun?" diye sordum kırık bir ses tonuyla. "Hiçbir şey anlamıyorum... Korkuyorum," diyebildim boğazıma kadar gelen suya bakarken. "Çok korkuyorum, ne olursun daha da ileriye götürme beni. Yalvarırım, Selim."

Gözlerine baktım. Bir dünyanın yıkılışına şahit oldum; o dünya bendim, harabeydim. "Yapma, ne olursun..." Kirpiklerimin dibine kadar ıslanan gözlerimi yüzünden ayırdım ve boğazıma kadar gelen suya baktım. "Bu kadar acımasız olma."

"Ben o zehri bir kez içtim, Hare Güz Üstün." Birkaç saniye durdu, beni dinlemedi, ne kadar korktuğum umurunda bile olmadı. Son kez, dağılan kâkülümü düzeltti. "Bir savaş başlattık, evimizin duvarları kurşunlandı. Bir savaş başlattık, pencerelerimiz kırıldı, tuzlu su yuvamıza doldu. Selim, bir savaşa yenildi."

"Bir savaş başlattın ve koca bir düşman ordusunda yalnızca bana kinlendin. Bugünü ölsen de, ölsem de unutturmayacağım sana." Öfkeli gözlerle ona bakmaya devam ediyordum. "Bana yaşattığın bu korkuyu, ölsem de unutmayacağım."

Ayaklarım artık suya değmiyor, belimi tutan elleri sayesinde suyun yüzeyinde kalıyordum.

Gözlerime baktı. O an anladım.

Şimdi çok sevdiğim saçların, şimdi çok sevdiğin sesimden. Şarkılar hep eksik kalır, şarkılar hep mahrum kalır.

Hiçbir şey, hiçbir konuşmamız nedensiz yere değildi. "Çiftlik evindeydik, sen bana Adana'ya gidip gitmediğimi sordun. Ardından yüzme bilip bilmediğimi... Sana bildiğimi ama boğulma tehlikesi yaşadığım için suyun içinde kilitlendiğimden bahsettim."

Elleri hâlâ belimdeydi, hiçbir şey söylemiyor ve sadece gözlerimin içine bakıyordu. "O gece her şeyi ayarladın, kararını verdin. Bir de evlilik tarihini öne çekmek istemeni beni sevmene bağlamıştım. Ne kadar yazık bana... İğrençsin."

"Neye karar verdim?" diye sordu buğulu gözlerle bana bakarken.

Gözlerindeki uçurumdan düşmeye bir adım kala sorduğu soruyu yanıtladım: "Beni öldürmeye o gece karar verdin."

Kulağıma doğru eğilirken belime sarılan ellerini iz bırakmak istercesine sertçe bastırdı. "Yalnızca üç saniye..." diye fısıldadı. Belimdeki

elleri gevşedi, panik duygusu etrafımı sararken son kez gözlerinin içine baktığımı biliyordum ama kabullenemiyordum.

"Seni affetmeyeceğim," dedim omzunu sıkıca kavrayıp tırnaklarımı derisine batırırken. "Bu denizden ne olursa olsun çıkacağım, sana o intikam zevkini yaşattırmayacağım."

"Yalnızca," dedi bir kez daha fısıltıyla. "Üç saniye."

Son sözü buydu. Gevşeyen elleri belimi tamamen bıraktı, bedenim soğuk suyun içine yavaşça gömülürken gözlerimi bir kez bile gözlerinden ayırmadım. Denizin içinde defalarca kez çırpındım, yüzeye çıkmaya çalıştım ama faydasızdı.

Kulaklarım tuzlu suyun içinde uğuldarken gözlerimin önünden sadece yirmi sekiz saniyelik bir an geçti. Babamı öptüğüm an, babamı kaybettiğim an ve Akif Selim'i ilk gördüğüm an... Göğün sekiz yüz metre üzerinde evlenme teklifi ettiğinde, dibe çakılışımın bu kadar ani ve acımasız olacağını bilmiyordum.

Zihnimdeki uğultular sessizliğe gömülürken bir elimi kulaç atmak için kaldırdım ama kıpırdayamadım.

Kilitlenmiştim.

Çocukluktan başlayan korkularımı tek tek, beraber yeneceğimizi söyleyen adam, o korkunun kapağını açmış ve beni bu denizin dibine bırakmıştı.

Ellerimi bir kez daha oynatmaya çalıştım, hiçbir şeye tutunamadım. Öyle bir boşluktaydım ki dakikalar önce söyledikleri yanağıma ağır, acımasız bir baba tokadı gibi çarparken dudaklarımın arasından acı dolu cümleler aktı: *"Ne olursun, Selim... Beni burada bırakma."*

Gözlerinin uçurumundan düşerken ve dibi göremeyeceğime inanırken bir gerçek, gözlerini dikerek bana baktı. O gerçek; ona inanan yanımı, kalbimi ve çocukluğumu hedef almıştı.

Gök yüzlün, hiç bilmediği bir denizin ortasında yapayalnız, Akif Selim... Kalbinde büyütüp kinle beslediğin intikama yenildi.

Yapayalnızdım, çaresizdim, kimsesizdim. Üşüyordum, *o* yoktu. Hiç yokmuş. Hiç olmamış.

Bir elimi kaldırdım, yüzeye çıkmak için çırpındım ama biraz bile olsun hareket edemedim. Ölüme de intikama da yenilmeyecektim ama kilitlenmiştim, hareket edemiyordum. Bir kez daha yüzeye çıkmak için çırpındım, olmadı, suyun içinde öfkeyle bağırdım ve bu, çok daha fazla su yutmama neden oldu. Zihnim karanlığa gömülmek üzereyken dehşetle yumduğum gözlerimi usulca açtım.

Gördüğüm yüz, Akif Selim'e ait değildi.

Devam edecek...